

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A GEN X ROMANCE

COME AS YOU ARE

JESS K HARDY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

OLDUĞUN GIBI GEL

BİR X KUŞAĞI ROMANTİZMİ

JESS K HARDY

Copyright© 2022 by Jess K HARDY

Tüm hakları saklıdır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya me- kanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak resmi: Aljane Compendio

Kapak tasarımı: Jess K Hardy

Harita tarafından: Jess K Hardy

Pinkity Publishing LLC tarafından yayınlandı

"Sadece sıçıp batırmama izin verme, olur mu?
"Çünkü bir dosta ihtiyacım olduğunda o hala sensin."

J MASCIS

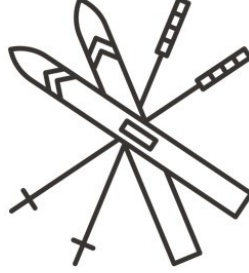

tüm arkadaşlarıma
ve 1991'e

BİRİNCİ BÖLÜM

ASHLEY

Bir yığın devrilmeden önce bir insanın masasına yığabileceği çok fazla fatura vardı. Ashley, bu kilometre taşına iki kez ulaştıktan sonra, en son elektrik faturasıyla üçüncü bir yığına başladı - ön yüzünde parlak, suçlayıcı kırmızı mürekkeple damgalanmış SON İHTAR. Kendisinin ve annesinin ne kadar boka battığına dair hızlı bir zihinsel hesaplama yaparken, telefonu dört kez çaldı ve eski kocasının yüzü zehirli yosunlar gibi ekranda belirdi.

Murphy masasının altında mızızlanırken "Ugh," diye inledi. Chuck'ın arayanın kimliğini yılan ya da şeytan gibi daha uygun bir şeyle değiştirmeyi akıl ederek onu hoparlöre aldı. "Ne istiyorsun?" *Nazik ol, Ashley. Üç kat kibar.*

"Ne?" Chuck köpeğinden bile daha yüksek sesle mızızlandı. "Arada bir eski karımı arayamaz mıyım? Biz arkadaş değil miyiz?"

Ashley'in tek tepkisi öyle derin bir göz devirmeydi ki, bunu dağın tepesinden bile hissetse şaşırmazdı.

"Bu sezon satışlar nasıl gidiyor?" diye sordu, cevabı zaten bilen bir adamın alaycı güveniyle.

Sezon kartı satışlarının mükemmel olduğunu, babasının ölümünden bu yana en iyi yılı geçirdiklerini söyleyerek övünmeyi düşündü. Ama Chuck onun yalan söylediğini her zaman anlardı. Bu onun kötü adam süper güçlerinden biriydi. "Deanna nasıl?" diye sordu cevap vermek yerine. "Yoksa şimdi Tiffany mi oldu? Asla yetişemiyorum."

Kahkahası yağ gibi sızıyordu. "Kıskançlık sana hiç yakışmamış."

Ashley bir kedi olsaydı tıslardı. "Neden arıyorsun?"

"Nedenini biliyorsun Ash."

"Benim adım Ashley." Ne zaman ona *Ash* dese bir şeyleri yakmak istiyordu. Bu seslenişlerden nefret ederdi, tiksiniirdi. Boşandıktan sonra, Chuck'la üç mutlu yıl boyunca birbirlerine neredeyse tek kelime bile etmemişlerdi - sadece gerektiğinde ve genellikle kızları hakkında. Chuck, Con-quest Mountain Resort'u yönetme işini alana kadar birkaç ayda bir, sonra ayda bir aramaya başlamıştı. Artık neredeyse haftada bir arıyordu. Her zaman aynı sinir bozucu konuşmaydı, Blue Bird'ün nasıl olduğunu soruyor, dağın para kaybettiğini itiraf etmesini bekliyor, sonra da onu satın almak için bir teklifle geliyordu. Ona, içinden çıktığı cehennem çemberine geri dönmesini söylemeyi ne kadar çok istese de bunu asla yapmadı. Eğer o ve Maude Alice işleri kısa sürede yoluna koyamazlarsa, onun teklifini kabul etmekten başka çaresi kalmayabilirdi.

"Ortaklık kurabilecekken neden mücadele etmekte ısrar ediyorsun?"

Bluebird Basın'ı Conquest'in bir parçası mı yapalım? Hiçbir şey değişmeyecek. Yönetmek için hala senin dağın olacak. Ama şirket desteğinin tüm avantajlarından yararlanacaksın-"

"Lütfen," diye araya girdi. "Bilet fiyatlarına zam ve karartma günleri gibi avantajlar mı? Kırk yılı aşkın bir süredir aileme destek olan bu dağı erişilmez kılmak gibi mi? Böyle avantajlar mı? Hayır, teşekkürler. İlgilenmiyorum."

"Evet ama topluluğun artık seni desteklemiyor Ash. Buraya Conquest'e geliyorlar. Artık beni destekliyorlar. Max'i öz babam gibi sevdiğimi biliyorsun ama onun aile kayak merkezleri hakkındaki eski moda fikirleri seni tamamen saflaştırdı."

Ona saf dediği her sefer için senti olsaydı, bu yüzden ondan hâlâ nefret ederdi ama en azından elektrik faturasını ödeyebilirdi.

"Hadi ama." Sesi, her zaman baştan çıkarıcı olduğunu düşündüğü ama aslında sadece iğrenç olan o iğrenç, imalı tona dönüştü. "Bana bir şans daha verirsen ben de seni tekrar destekleyebilirim. Birlikte çok iyiydik."

Sanki ekrandan dokunaçlar çıkmış gibi telefonuna baktı. Aldatma ve yalanlardan sonra, Chuck'la olan evliliğini tanımlamak için kullanacağı son kelime *iyiydi*. Parmağı 'aramayı sonlandır' düğmesinin üzerinde gezinirken, "Babam hakkında konuşamazsın, Bluebird satılık değil ve asla geri dönmeyeceğiz" dedi.

Birlikte. Hoşça kal, Chuck." Tuşa bastı, telefonunu masasından kaptı ve annesi ofisine girdiğinde duvara fırlatmasına bir saniye kalmıştı.

"Bu da ne böyle?" Maude Alice gözlerini kısarak önce Ashley'e, sonra da hâlâ uçmaya hazır olan telefona baktı. "Dur tahmin edeyim. Chuck mı?"

"Chuck bana mali durumumuzun ne kadar vahim olduğunu ve beyaz atına binip hepimizi nasıl kurtarabileceğini hatırlatmadan 'y' ile biten bir gün olmazdı." Telefonunu tekrar masasına bırakan Ashley, ayağıyla Murphy'nin karnını okşayarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. "Birisi tüm hayatınızı bir kızağa koymuş ve onu tepeden aşağı fırlatmış gibi hissettiğiniz oluyor mu? Ve tek yapabildiğiniz, ne kadar hızlı koşarsanız koşun, bir daha asla ona yetişemeyeceğinizi bilerek kaymasını izlemek mi?"

Maude Alice kaşlarını çattı. "Ne kadar kasvetli bir düşünce. Bu tür düşünceler sadece karga ayaklarının daha da derine inmesine neden olur ki bu da ihtiyacın olan son şeydir. Mutluluk bir seçimdir, Ashley. Sadece onu seçmek zorundasın. Benim gibi. Kendimden geçtim ve cildim hiç bu kadar iyi görünmemişti."

Belli ki annesi yine podcast'lerini dinliyordu. "Boş ver."

"Ama mali durumumuzdan bahsetmen komik. Senin için bir şeyim var." Maude Alice gururla ona bakarak Ashley'in masasına bir belge koydu. "Sanırım bu şimdiye kadar aklıma gelen en iyi fikir olabilir."

Şüpheler artmıştı. Maude Alice'in en iyi fikirleri, epik bağırış çağırışlar ve balon gibi şişen kredi kartı borçlarıyla son bulma konusunda muhteşem bir geçmişe sahipti.

"Bu da ne?" diye sordu Ashley. Belgenin ilk sayfasını okurken gözlerini kırıştırdı, orta yaşlı gözlerinin onu yanıltma ihtimaline karşı gözlerini ovuşturdu ve Bluebird Basın ile Little Timber Sober Living Home adında bir yer arasında yapılmış bir iş sözleşmesi gibi görünen belgeye tekrar baktı. "Bana bunun görüldüğü gibi olmadığını söyle."

"Görüldüğü gibi," diye yanıtladı Maude Alice pişmanlık duymadan.

"İstihdam koşulları şunları içerir..." Ashley sözleşmeye göz gezdirerek mırıldandı. "Uyuşturucu testleri? Şartlı tahliye memurları?" Sesi her kelimedede daha da yükseliyordu. "Anne, sen aklını mı kaçırdın!"

Onun patlamasıyla irkilen Murphy masasının altından fırladı.

"Oh, seni korkuttu, değil mi?" Maude Alice, Saint Bernard'ı kulaklarının arkasından okşayarak mırıldandı. Ashley'e baktı, gümüş rengi kaşları kalkıktı. "Tabii ki aklımı kaybetmedim. Yenilik yapıyorum."

Masasının karşısındaki kırık pencereden içeri soğuk hava girmesine rağmen Ashley'in kanı kaynıyordu. "İşlerin kötü olduğunu biliyorum ama *bu kadar* kötü değil!"

Maude Alice onu görmezden gelerek sözleşmeyi masanın üzerine yaydı ve manikürlü parmağını şartlar üzerinde gezdirdi. "Bakın ne kadar ucuzlar. Tek istedikleri asgari ücret, personel kabinlerinde konaklama ve kayak dersleri. Üniversiteli çocuklar yerine bu adamları işe alırsak bir servet tasarruf oluruz."

Kafasında hızlıca hesap yapan Ashley, bu tasarrufun geçen sezon boyunca zar zor yapabildikleri maaş ödemelerini çok daha kolay yapmalarını sağlayacağını inkâr edemezdi. Ve Chuck'ın dağı asla rekabet edemeyecekleri ücretler sunarken, üniversite öğrencileri artık Bluebird'de çalışmak için ağaç kovuğundan çıkmıyordu.

Ashley şakaklarını ovuşturdu, sözleşmeyi tekrar incelerken başı çarpıyordu. "Burada bu adamlardan bazılarının sabıka kaydı olduğu yazıyor. Bazıları hapis yatmış. Yakın zamanda. Ve sen bana kayak bile yapmadıklarını mı söylüyorsun?"

Maude Alice düşünceli bir ifadeyle, "Eminim içlerinden en az biri kayak yapıyordur," dedi. "Ya da tahta."

Ashley tekrar başını kaldırdığında annesinin sırtıttığını gördü. "Bu hiç komik değil. Biz bunu yapmıyoruz. Hapisten yeni çıkmış ve kayak yapmayı bile bilmeyen bağımlılar ve alkolikler işe almıyoruz!"

Maude Alice, "*İyileşmekte olan* bağımlılar ve alkolikler," dedi. "Ve sen aşırı tepki gösteriyorsun. Sahibiyle tanıştığında ne kadar haklı olduğumu anlayacaksın. Canlan canım. On dakika içinde gelecek." Saatini kontrol etti, "on dakika."

"Ne!"

"Sahibi Matthew Madigan ile saat 10:00'da bir toplantınız var. Tam olarak sabah."

"Ne zamandan beri? Takvimimde yok..." Masasındaki takvime göz atan Ashley, bugünün tarihinin köşesinde taze mürekkeple ve çok küçük harflerle yazılmış bir kelime gördü: *Madigan*. "Bunu bugün mü yazdın?"

"Hayır, dün yazdım."

Ashley avuçlarının içini gözlerine bastırarak, "Bu Bay Madigan'ın da bir geçmişi var mı?" diye sordu.

"Madigan, aslında. Madigan olarak tanınıyor."

Ellerini indirdi, böylece annesine belli etmeden kaşlarını çatabildi. "Ona öyle demeyeceğim. Bu gerçek bir isim değil. Bir korsan adı. Ben de sana bir soru sordum."

Maude Alice, Ashley'in masasının üzerinde duran Davis' lise mezuniyetindeki fotoğrafını düzelterek, "olabilir ama şu anda iyi durumda. Aslında iyi bir hikayesi var."

"Sabıka kaydı olan bir yabancıya on dakika içinde gelip benimle buluşması için randevu mu verdiniz?" Ashley bir elini kar önlüğümlle giydiği tulumunun üzerinde salladı. Birden ofisinin büyüdüğünü ya da belki de küçüldüğünü hissetti. Maude Alice'in her iki hissi de yaratma konusunda eşsiz bir yeteneği vardı.

"İkimiz de biliyoruz ki en iyi olduğun zamanlar topuklarının üzerinde geriye yaslandığın zamanlardır."

Ashley dişlerini öyle bir sıktı ki azı dişi gıcırdadı. "Hazırlıklı ve prezentabl olduğumda en iyi halimdeyim. Madigan adında bir suçluya-Cidden, Madigan nasıl bir isim ki?" demek zorunda kalmadığım zaman en iyi halimdeyim.

"*Bu İrlandalı,*" diye derin bir ses geldi koridordan. Parlak mavi gözler, tuzlu biberli bir sakal ve bunların sahibi olan geniş omuzlu adam kapıdan içeri baktı. "Erken geldim," dedi özür dileyerek. "Geri gelebilirim."

Ashley'in kalbi bir kaburgasını zedeleyecek kadar sert çarpıyordu. Chuck'ın araması, sözleşme ve şimdi de ofisindeki bu iri sakallı adam... Her şey çok hızlı geliyor, kontrol hızla eriyen kar gibi elinden kayıp gidiyordu.

"Saçmalama Madigan. Seni tekrar görmek harika." Maude Alice odanın diğer ucuna doğru yürüdü ve sanki çok iyi arkadaşmışlar gibi yanağına bir öpücük kondurdu. "Bu benim kızım, Ashley. Sözleşmemizin son imzası olacak."

Geniş elmacık kemikleri, kalın kaşları ve milyon dolarlık gülümsemesiyle Bay Madigan ona başıyla selam verdi. "Tanıştığımıza memnun oldum, Ashley." Elini uzattı ve Ashley elini tuttuğunda onunkini sıkıca kavradı ve "Ve ben bir suçlu değilim" dedi.

Elini bir kez sıkarken boğazı düğümlendi, hemen bıraktı çünkü avuç içleri kaşınıyordu ve terlemeye başlamalarından endişe ediyordu. "Oh, ben-"

"Ben bir suçluydum." Sakalının altından ağzının bir köşesi kıvrıldı. "Ama bu yıllar önceydi. Şimdi diğer bağımlılar ve eski suçlular için yüceltilmiş bir kamp danışmanıyım."

Ashley kendini döşeme tahtalarının altına gömmek istedi. "Özür dilerim Bay Madigan. Ben istemedim... Bu beni ilgilendirmez... Lütfen oturun." Onu masasının diğer tarafındaki sandalyeye doğru yönlendirdi.

Dövmeli elleriyle -sağ parmağında UMUT, sol parmağında KORKU yazan- kar şapkasını çıkarınca uçları kıvrılmış, şakaklarına doğru uzanan gri tellerle kaplı koyu kahverengi saçları ortaya çıktı. Gözleri Glacier Ulusal Parkı'ndaki göller gibi delici, kristal mavisiydi. Ashley onun kendisinden daha yaşlı olabileceğini düşündü, ama çok değil, belki kırklı yaşların sonunda, ellili yaşların başında.

Murphy'yi fark ettiğinde yüzü aydınlandı. "Vay canına, şu köpeğe bakın! Kocaman!"

"Bu Murphy," dedi Maude Alice ona.

"Hey, Murphy." Zarifçe dizlerinin üzerine çökerek Murphy'nin başını kaşdı. "Koca adam nasıl?"

"Murphy bir işaret köpeği için çok pahalı ve çok zavallı bir bahane." Maude Alice kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Yine de senden hoşlanıyor gibi görünüyor. Eğer onu istiyorsan Madigan, senindir."

"Anne!" Ashley kaçırdı. Sonra kendini tutarak daha sakin ve soğukkanlı bir ses tonuyla ısrar etti: "Köpek satılık değil. Ve bir gün çok iyi bir kurtarma köpeği olacak. O daha bir bebek."

"Kaç yaşında?" diye sordu köpeğe öpücükler atarak.

Maude Alice kapıya doğru giderken, "Neredeyse üç," diye cevap verdi.

"Dediğim gibi, o daha bir bebek. Sadece gelişmek için biraz zamana, biraz sabır ve anlayışa ihtiyacı var."

Maude Alice, "İhtiyacı olan şey geçimini sağlamaya başlamak," diye karşı çıktı.

Ashley'nin burun delikleri alevlendi, Bay Madigan, "Sanırım haklısın Ashley," diyene kadar siniri bir mantar bulutu gibi kabardı. Kendine gelecektir." Murphy'nin gözlerinin içine derin derin bakarken sesi yumuşadı. "Bazılarımız diğerlerinden biraz daha uzun sürer, öyle değil mi dostum?"

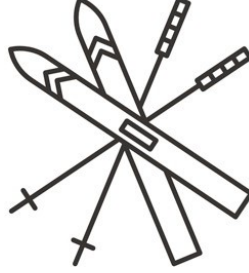
Görünüşe bakılırsa artık beyni tarafından kontrol edilmeyen Ashley'in başı özlemle yana eğilirken, Murphy'nin Bay Madigan'a, sanki sonunda anlaşıldığını hissetmiş gibi bakması karşısında iç geçirmeye kabul edilemez derecede yaklaştı. Ama eğer Ashley Bay Madigan'ın

Yumuşak bir ses tonu ve nazik sözler -gerçi bunu daha sonra da yapabilirdi. Şu anda odaklanması gerekiyordu.

Murphy Bay Madigan'ın yanağını yalarken Maude Alice, "Pekâlâ, sizi yalnız bırakayım," dedi. "İyi şanslar, Madigan," ve sonra, nefesinin altından, "buna ihtiyacın olacak," dedi.

İKİNCİ BÖLÜM

ASHLEY

ASHLEY annesinin arkasından ateş püskürdü. Maude Alice, dağın kontrolünü Ashley'e devrettiğinden beri sanki kaçınıcı kez sınırlarını aşmış ve onu baltalamıştı. Ve şimdi de onu, üzerinde fanila ve kot pantolonu olan, köpeğiyle oynaşan, sert görünümlü bir REI modeline benzeyen bir yabancıya kötü haber vermek üzere yalnız bırakmıştı.

"Bay Madigan," diye başladı.

"Çoğu insan bana Madigan der." Sonunda onun karşısındaki sandalyeye oturdu, kasketini kucağına yerleştirdi ve kot pantolonlu bacaklarını açtı. Murphy onun yanına oturdu, böylece ikisi de ona bakabilecekti. "Bay Madigan," diye tekrarladı, onun mavi gözlerinin açık okyanusunda profesyonelliğin cankurtaran salına tutunarak. "Özür dilerim.

Annem seninle ilgileneceğimizi düşündürdü..." "Erkekler," diye ekledi.

"Doğru, ," diye zayıf bir sesle devam etti. "Gördüğünüz gibi, Bluebird Basin bir aile dağıdır."

"Bu harika. Adamlarımın çoğunun çocuğu var."

"Demek istediğim bu değil. Suçlulara sahip olamayız-"

"Eski suçlular," diye açıkladı. "Ve hepsinin kaydı yok."

"Anlıyorum," dedi elinden geldiğince kararlı bir şekilde. "Yine de burada çalışmalarının iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum."

Sandalyesinde arkasına dövmeli parmaklarını yıpranmış kolçakların üzerine kapattı. "Neden olmadığını sorabilir miyim?"

"Çünkü I Yapma. Biliyorum Onlar. Ve Çünkü... Şey, çünkü onlar..." Boğazı felaket bir şekilde kurudu.

"Bağımlılar mı?"

Masasındaki su şişesini kaptı ve içindeki suyu birkaç yudumda içti. Elinin tersiyle ağzını silerek, "Anlayışsız ya da yakın görüşlü görünmek istemem ama bunun bir parçası olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum" dedi. Adamın ona sakın ve şefkatli bir şekilde bakması karşısında, anlayışsız *davrandığı* hissine kapılmaktan kendini alamadı. Ama öyle değildi. Sadece pratik davranıyordu. "Ayrıca burası bir kayak dağı ve sözleşmede kayak dersleri almanız gerektiği yazıyor. Yani adamlarınızın kayak yapmadığını varsayıyorum."

Burnundan derin, sabırlı bir nefes aldı ve dudaklarından yavaşça verdi, eli Murphy'nin ensesine gömülmek için kolçağı terk etti. "İşe ihtiyacı olan on adamım var ve üçü kayak yapabiliyor. Maude Alice bana yatılılardan bahsetmememi söyledi ama ikisi yatılı."

Ashley sertleşti. "Bunu sana neden söyledi?"

"Bana yatılılardan nefret ettiğini söyledi."

Gözlerini kapatıp göz kapaklarının arkasından sabır dileyerek açıkladı: "Annem sana ne derse desin, yatılılardan nefret etmiyorum. Ben sadece..." *zampara, fırsatçı, pansiyoner eski kocama katlanamıyorum.* "Önemli değil." Saçlarını omzunun üzerinden çekerek konuşmayı tekrar rayına oturttu. "Adamlarının diğer yarısını da eğitmemiz gerekecek o zaman?"

"Evet," dedi, yaz otlarıyla kaplı bir yatakta yatan bir inek gibi sakindi. "Ama dağda kayakla ilgili olmayan pozisyonlar yok mu? Adamlarımdan biri aşçıydı. Bir diğeri dizel tamircisi."

Bu onun dikkatini çekti. Yıllardır eski telesiyej motorlarının bakımına yardımcı olacak bir dizel teknisyeni bulmaya çalışıyorlardı. Tamircisi Shannon elinden geleni yapıyordu ama dizel uzmanı değildi. Yine de, ya haberler yayılırsa? Ya bu adamları işe almak çocuklarını kaybetmelerine neden olduysa? Ailelerini? Hâlâ Conquest'e kaptırmadıkları tek nüfus.

"Özür dilerim," dedi, "ama *suçluların*," diye düzeltti, "çocuklarını telesiyejlere bindirdiğini bilirlerse kayakçıları kaybedebiliriz. Sizi ya da adamlarınızı gücendirmek istemem ama yaşadığımız son birkaç yıldan sonra bu çok riskli."

"Kayakçı kaybedeceğinizi sanmıyorum," dedi Murphy homurdanarak botlarının etrafında kıvrılmak için yere çökerken. "Bağımlılara ve eski mahkûmlara karşı tutum değişiyor. Red Falls evime ve benimle birlikte yaşayan erkeklere çok destek oldu. Ve ei-

"Murphy'nin kalçasında bıraktığı salya lekesine kaşlarını çatarak baktı, "gerçekten değil."

Ashley ona bir mendil uzatarak, "Bunun için üzgünüm," dedi. "Peki gerçekten olmayan ne?"

Mendili almak için öne doğru eğildiğinde, sedir ağacı ve baharatın ağız sulandıran karışımı da onunla birlikte eğildi. "Teşekkür ederim." Bacağındaki salyayı silerken, "Yani, adamlarımı kullanmak o kadar da riskli olmamalı. Kasabadan bazı insanlar beni burada tanıyabilir-"

"Bundan hiç şüphem yok," diye mırıldandı ve adamın kaşları sertçe yukarı kalkınca, "Çünkü sen çok uzunsun!" diye ağzından kaçırdı. Neredeyse ona büyük diyecekti. "Çok uzunsun yani. Ve tüm bunlara sahipsin..." Eli havada belli belirsiz bir hareket yaptı.

"Dövme mi?" diye sordu, kızın gömleğinin yakasından boynuna doğru yükselen siyah ve gri dalgalara baktığını fark edince kaşları daha da yukarı kalktı.

"Doğru ya. Sadece unutulmaz olabileceğini kastetmiştim." Isı boğazından yukarı yükseldi, arkasında parlak kırmızı lekeler bıraktığından emindi. "Dövmeler yüzünden."

Kızardığını fark ettiyse de belli etmedi. "Dağınızda çalışan adamların Little Timber'dan olduğu dedikodusu yayılabilir," diye itiraf etti. "Bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok. Ama duyulursa, bizden kaynaklanmayacaktır. Sözleşmenin şartlarından biri de adamlara mümkün olduğunca anonimlik sağlamak. Korunmaları için kamera ekibi, moral verici haber makaleleri, reklam gösterileri olmayacak."

"Onların koruması mı?" Ashley söyledi. "Peki ya *bizim* ? Peki ya burada kayak yapan çocuklar?"

Bay Rogers sakal bırakmış, bir sürü steroid almış ve altı ay boyunca vücudunu mürekkeple kaplamış gibi gülümsemesi haksız bir şekilde samimiydi. "Adamlarımın hiçbirisi şiddet suçlusu değil, cinsel suçlusu yok, hırsızlık ya da soygun yok. Hepsi temiz ve her hafta uyuşturucu testinden geçiyorlar. Onlar sadece uçurumdan düşmüş ve şimdi tekrar yukarı tırmanmaya çalışan adamlar. Kâğıt fabrikası kapandığında onunla olan sözleşmemizi kaybettik ve bu kış onları çalıştırmak için başka tekliflerim olsa da, hepimiz dışarıda olduğumuzda daha iyi geliyoruz," pencerelerden ötelinde yükselen tepelere baktı, "bakacak güzel şeyler varken." Yüzünü ona dönerek, "Sizce de öyle değil mi?" diye sordu.

İleri geri hareket ettirilen porselen bir bebek gibi, ona sadece boş gözlerle bakabiliyordu.

"Ve çocukların kayak yapmayı öğrenmelerini çok isterim. İyileşmekte olan bağımlıların hobilerinin olması önemlidir."

"Burası çok güzel," dedi uzun uzun, bakışları adamın alnında, burnunun keskin çizgisinde ve boğazının uzun, kalın sütununda geziniyordu. "Ama aynı zamanda sert ve acımasız olabilen koşullarda zor bir iş. Hepsi bunun farkında mı?"

O yoğun mavi gözler parlıyordu. "Elbette öyleler. Bu adamlar çok çalışkan ve çoğumuz hayatımızda en az bir kez dışarıda yaşamak zorunda kaldık."

"Anlıyorum," dedi, gerçekten görmüyordu, gerçekten bir fikri yoktu. "Saldırgan değiller mi?"

"Hayır, evimde olmaz. Bu konuda sana söz veriyorum."

Bay Madigan'ın satış başarılı olduğunu inkâr edemese de yine de temkinliydi. Bu tam da tipik bir Maude Al-ice hamlesiydi, riskli ve düşüncesizceydi ve Ashley'in geceleri uykularını kaçırarak her şeydi. Ama şu ana sezon kartı satışlarının ne kadar kötü olduğunu, tahmin ettiğinin yarısından daha azını... "Bunu düşündüğüme bile inanamıyorum."

Büyük elleri havaya kalktı. "Özür dilemem gerektiğini hissediyorum. Bugün durup dururken sana bunu söyleyeceğimi gerçekten bilmiyordum. Genelde bu şekilde iş yapmayı sevmem. Neden düşünmek için biraz zaman ayırmıyor, sözleşmeyi okumuyor, Maude Alice ile?"

Ashley dilini ısırdı. Eğer Maude Alice'le bu konuyu konuşma şansı olsaydı, okuyacak bir sözleşme olmayacaktı.

"İşte." Kartvizitini masasının üzerine bıraktı. "Bunu düşündükten sonra beni arayabilirsin. Demek istediğim -" sakalının üzerinde hafif bir pembe allık belirdi "- bu konuda daha fazla konuşmak istersen numaram ve e-posta adresim kartın üzerinde. Arayabilir ya da e-posta gönderebilirsin. E-posta iyidir. Neden sadece e-posta göndermiyorsun?" Kekeliyor olabilirdi ve Ashley bunu istediğinden daha çekici bulmuş olabilirdi.

Onun kartını aldı. *Matthew Madigan, Little Timber Sober Living Home'un sahibi ve yöneticisi. Red Falls, MT.*

"Teşekkür ederim, Bay Madigan. Bunu düşünmek için biraz zaman ayırırsanız memnun olurum."

"Bu hayırdan iyidir," dedi teslim olmuş bir sırıtışla. "Ama muhtemelen işine dönmene izin vermeliyim." Kendini ayağa kaldırarak

Ayağa kalktı ve elini tekrar ona doğru uzattı. "Seninle tanışmak güzeldi Ashley."

Adını söyleme biçiminde bir şeyler vardı. Adını hiç sevmemişti. Çok çelişkiliydi, aynı anda hem çok sert hem de yumuşaktı ve tıpkı kendisi gibi tüm yanlış yönlerdeydi. Sanki ismi kendi kendini gerçekleştiren devasa bir kehanet gibiydi. Ama söylediğinde, dilinden yumuşak bir şekilde yuvarlandığında, kulağa sessiz ve kolay geliyordu.

Adının dudaklarından dökülen sesini silkeleyerek elini sıkıca sıktı ve "Hoşça kalın Bay Madigan" dedi.

Başını salladı, kasketini başından aşağı indirdi, Murphy'nin çenesinin altını son bir kez kaşdı ve kapıdan içeri girdi.

Alnını masasına vuran Ashley, içinden uzun ve yıpranmış bir inilti çıkmasına izin verdi.

"Oh, son bir şey daha," dedi, ofisine geri kayarak.

Ayağa fırladı, kalbi boğazına fırladı. "Evet?"

"Şunları sevdim," diyerek onu aşağı süzdü, "şuradakiler hoşuma gitti."

Uyuyakalmış mıydı? Kafasını masaya o kadar sert vurmuştu ki beyin sarsıntısı mı geçirmişti? "Bir şeyler mi?"

"Evet, şu genel, karlı şeyler. Sıcak görünüyorlar ve eğer sözleşmeyi imzalarsanız çocuklar için de almalıyım. Bunlara ne deniyor ve nereden bulabilirim?"

Ne deniyordu onlara? Hatırlayamadı. Onlara kar şeyleri mi deniyordu? Bu doğru gelmiyordu ama onlara verilecek başka bir isim de aklına gelmiyordu. Maude Alice köşeyi dönüp, "Önlükler, Madigan. Kızımın aradığı kelime *önlük*."

"Teşekkürler Maude Alice," dedi ve sonra Ashley'e bakarak, "Umarım sipariş vermek için bir nedenim vardır."

O gerçekten ayrılır ayrılmaz, ayak sesleri merdivenlerden aşağı doğru inerken, Maude Alice kendinden memnun bir sırıtışla Ashley'nin kapısına yaslandı ve "Gördün mü? Haklıymışım, değil mi?" dedi.

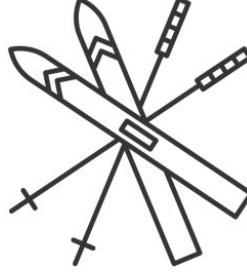
Pencereden sevdiği dağa, babasının ona kayak yapmayı öğrettiği tavşan tepesine, birkaç hafta içinde mutlu kayakçılarla dolacağını umduğu boş yamaçlara bakıyor, sonra masasının üzerindeki fatura yığınlarına dönüyordu.

Onların yanında, Chuck'ın sesinin kafasının içinde yankılandığını duyduğunda ne yapması gerektiğini biliyordu.

"Haklı olduğun tek şey, anne, bu dağı kurtarmak için ne kadar ileri gidebileceğim." Ancak bu sefer Ashley, sonunda asla geri dönemeyeceği kadar ileri gidip gitmediğini merak etti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MADIGAN

ISLAK KAR, Mavi Kuş Havzası'ndan aşağı inen dik ve virajlı yolu o kadar kayganlaştırmıştı ki Madigan, Lydia'nın direksiyonunda parmak şeklinde çukurlar bırakabileceğinden endişeleniyordu. Frene basarak, silecekleri açık olsa bile ön cama çarpan iri tanelerin arasından gözlerini kısarak baktı. Ki 77 model Suburban'ı Lydia'da sileceklerin kullanılmasını haklı çıkaracak kadar hızlı değildi. Dar, keskin virajlar ve dik inişler bir yana, sinirlerinin yoldan çok kadınla ilgili olduğunu biliyordu.

Toplayabildiği tüm cazibeyi on bire çıkarmıştı, ama Ashley'nin ofisinden ayrıldığından beri bunu mahvettiğini hissetmekten kendini alamıyordu. Ashley teklifinden ya da ondan hiç etkilenmemişti. Hem de hiç. Maude Alice geçen gün öğle yemeği için buluştuklarında, onu - şimdi epik bir hafife alma olarak kabul ettiği- Ashley'i ikna etmenin daha zor olabileceği konusunda uyardığında kolay bir satış olmuştu. *Şaka yapmıyorum.*

Arka tekerlekleri bir dönemeçte çekiş gücünü biraz kaybedince, sinirlerinin kendisini yenmesine izin verdiğini fark etti. Esas olarak bu işi adamları için gerçekten istediği için, ama aynı zamanda Ashley'de dengesini bozan bir şey olduğu için. Zeki ve gor- geous'tu, bu günlerde onun soğukkanlılığı için ölümcül bir kombinasyon. Ama aynı zamanda karşı konulmaz bir şekilde klasik bir havası vardı ve bu ona 80'li yılların kıvrıkcık saçlı, iri gözlü ve sivri burunlu kızlarını hatırlatıyordu.

Dağın son dönemecinden aşağı inip otoyola döndükten sonra direksiyonu ölümüne kavrayışını bıraktı ve bir kaset takıp sesini sonuna kadar açtı.

Shane MacGowan ona kahverengi gözlü bir kadın hakkında şarkı söyleyebilir.

"NASIL GİTTİ PATRON?" Kevin büyük mutfak masasında Clay'in yanında otururken sordu, iki adam da ellerinde dumanı tüten çay fincanları tutuyordu. "Bize yeni bir iş buldun mu?"

Ceketini koridordaki kancalardan birine asan Madigan, "Yani, çok daha kötü olabilirdi," dedi.

"Kulağa pek umut verici gelmiyor," diye mırıldandı Kev, dizleri masanın altında heyecanlı bir köpek gibi titriyordu, yaklaşık bir ay önce Little Timber'a bırakıldığından beri olduğu gibi.

Madigan mutfağa girerken, "Düşünüp ," dedi. "Riskli olduğunu düşünüyor. Ama hayır demedi."

Clay ona düşünceli düşünceli baktı. "Bağımlılar hakkında bazı önyargıları var, anladığım kadarıyla?"

Madigan kendi çayını doldurup baharatlı nane buharını içine çektikten sonra masaya oturdu. "Sadece düşünmek için biraz zaman istiyor."

Clay her zamanki gibi makul bir sesle, "Tabii ki öyle," dedi. "Azılı suçluları dağınızda serbest bırakmak ya da bırakmamak oldukça büyük bir karar."

"Sertleşmiş mi?" Madigan, kalın kirli sakalında kendi sakalından sadece birkaç tane daha fazla gri olan şişman, yaşlı siyah adama kaşlarını kaldırarak baktı.

Clay sırtıttı. "Bilirsiniz, alenen işemek, çocuklardan çalmak. Bunun gibi sert şeyler."

"Hey!" Kev öfkeyle söze karıştı. "İşemem gerekiyordu ve polisler peşimdeydi. Ve o çocuğun bisikleti bahçede öylece duruyordu." Başını iki yana salladı. "Çocuğun eşyalarına daha dikkat etmesi gerektiğini öğrenmesi gerekiyordu zaten."

"Neyse ki ona bu dersi vermek için oradaydın, ha Kev?" Madigan azarladı. Kev yirmili yaşlarının başında, kıvrıcık sarı saçlı, berrak mavi gözlü ve Montana kışında bile hâlâ bronz olan yakışıklı bir beyaz çocuktü.

"Aynen öyle," dedi Kev. "Her neyse, en azından sahibine iyi davranmaya çalıştın mı? Adı neydi?"

"Ashley." Madigan daha önce hiç Ashley diye birini tanımamıştı. Bu ismi sevmişti. Söylemeyi seviyordu. *Ashley*.

En azından Ashley'e iyi davrandın mı? Yoksa Mad Madi- gan gibi mi davrandın? Hemen imzalamayınca huysuzlanıp, hışımla karlara mı gömüldün?"

"Mad Madigan?" Gözlerini yana kaydırdı. "Kevin, beni Google'da mı arıyordun?"

"Belki." Kev omuz silkti. "Eskiden rock yıldızı bir hayalperest olman benim suçum değil."

"Kes şunu. Tabii ki Ashley'e iyi davrandım ve ben hırlamam. Ne zaman hırladığımı duydun ki?"

Clay kollarını iki yana açarak, "Benim adım Madi- gan," dedi. Sesi alçak, hırçın ve alaycıydı. "Ben kocaman, sakallı bir huysuzum. Şimdi yataklarınızı toplayın ve bulaşıkları yıkayın!"

"Sesim öyle gelmiyor."

Clay ve Kev çaylarını yudumlarken birbirlerine baktılar.

"Ona kartımı verdim. Araması gerekiyordu. Ya da e-posta gönderecek," dedi Madigan, gerçekten arayıp aramayacağını ve ararsa sesinin telefonda nasıl çıkacağını merak ederek - viskiye batırılmış pamuk gibi yumuşak ve dumanlı... "Çocuk nasıl?"

"Odasından çıkmadı," dedi Kev. "Sadece ranzasında yatıyor ve o resme bakıyor."

Madigan kupasını kaldırdı. "Zor bir anlaşma. Bugün onunla konuşmayı deneyen oldu mu?"

"Ona Şükran Günü yemeğinden kalanları teklif ettim," dedi Clay. "İlgilenmedi."

Madigan neredeyse acı verecek kadar sıcak çaydan bir yudum aldıktan sonra, "Pekâlâ, içeri giriyorum," dedi.

"Üzerine gitme patron. Bunu atlatmaya çalışıyor."

"Lanet olsun, Kev. Ne yapacağımı sanıyorsun? Ben aslında çok iyi bir adamım."

Kupasını tekrar dudaklarına götüren Kev, "Bunu yatağını toplamayan son adama söyle," diye mırıldandı.

MADIGAN açık kapıyı çaldı. Little Timber'da hiç kapalı kapı olmamasına rağmen, her zaman önce kapıyı çalardı.

girdim. "Selam Sam. Nasıl gidiyor?"

"Peki," dedi Sam kısaca, yan yatmış duvara bakıyordu, ayakları ranzadan sarkıyordu.

Madigan onun da Sam kadar sıska, çelimsiz, sert bir rüzgârda milyonlarca parçaya ayrılacakmış gibi olduğu zamanları hatırladı. "Konuşmak ister misin?" diye sordu, karşı ranzaya oturarak. "Dışarıdaki ilk hafta zor olabilir." Özellikle de Şükran Günü'nü de içeren bir ilk hafta. Sam'in tek başına, pencereden dışarı bakarak, hiç gelmeyen ailesini bekleyerek geçirdiği bir Şükran Günü.

"Hayır." Sam dizlerini göğsüne doğru çekmiş, duvara asılı bir resme bakıyordu.

Madigan uzun kahverengi saçlı, altın sarısı bronz tenli, sarı bir güneş elbisesi giyen bir kadının şeklini seçti. Önünde beş küçük bir kız çocuğu duruyordu. Sam'in karısı Izzy ve kızı Sara'nın bir resmiydi. Hapishane görevlileri Madigan'a Sam'in hapisten çıktıktan sonra cezasının çoğunu böyle geçirdiğini söylemişlerdi; sessiz, kasvetli, ranzasında tek başına, o resme bakarak. Little Timber'daki son haftasını da kesinlikle böyle geçirmişti. Madigan onu eyalet hapishanesinden aldığından beri Sam'in on kelimedenden fazla konuştuğunu sanmıyordu.

"Dün gelmedikleri için üzgünüm Sam." Tecrübelerine göre, iyileşmekte olan bağımlılarla lafı dolandırmanın pek bir anlamı yoktu.

"Konuşmak istemediğimi söyledim, tamam mı? O yüzden siktir git, tamam mı?" Madigan burnunu çekti, sonra bir elini diğeriyle kapattı,

Parmak eklemlerini patlayana kadar itti. "Elbette, seni yalnız bırakacağım. Ama burada küfür etmek yok."

Sam sonunda . "Ne?" "Küfür etmek yok. Ev kuralları."

Yatağının kenarına oturdu ve "Benimle dalga mı geçiyorsun?" dedi.

Madigan başını sallayarak, "Korkarım hayır. İki kez yemin ettiğine göre, banyo görevini hak ettin demektir."

"Ne oluyor lan? *Az önce* bana küfür edemeyeceğimi söyledin. Nereden bilebilirdim ki?"

Ve bu çocuk Madigan'a otuz yıl önceki halini hatırlatmadıysa ne olayım. Sadece tuzlu ve kızgındı ve dünyaya karşı olduğuna ikna olmuştu. "Kurallar tam şurada asılı." Başını, 'Ev Kuralları'nın beyaz poster panosu üzerine siyah Sharpie kalemıyla açıkça yazıldığı kapıya doğru eğdi. "Bu benim suçum değil.

etrafını fark etmen için. Küfür kuralını dört kez  i nedi ine göre, bütün hafta tuvalet görevin var."

"Bu saçmalık-" Sam dişlerini sıktı. "Bu bir şey. Buraya geldi imden beri kimseye bir şey yapmadım. Tuvalet görevini hak etmiyorum."

"Bu gerçekten tartışmaya açık bir konu değil. Burası demokrasi değil, ayık yaşam evi. Sana kovayı getireyim."

"Bekle, ne kovası?" Sam'in ka ları birbirine çarptı, elleri kucağında sıkı tı.

Madigan bu cezayı verdiği için sadece hafif bir suçluluk hissetti - genellikle küfür etmekten çok daha kötü ihlallere ayrılmıştı. Ama bütün cezanızı kendinizi d vmekle geçirdikten sonra, bunu bir başkasının sizin yapmasının rahatlatıcı olabileceğini ilk elden biliyordu. Ve on adamın kullandığı bir banyo onu beklerken, Sam kesinlikle kı ına tekmeyi yemek üzereydi. Umarım bu gece gerçek bir uyku bile çekebilirdi. "Beni takip et ve   ren."

Sam'e Little Timber'in banyo odasını temizlemenin püf noktalarını gösterdikten ve Clay ak am yemeği için gülünç derecede güzel bir tavada kızartma yaptıktan sonra Kev ve diğer çocuklara bula ıkları yıkamada yardım ettikten sonra Madigan ışıkları söndürdü ve odasına çekildi. Sandalyesine oturarak masa lambasını yaktı ve gitarını kılıfından çıkarıp kucağına koydu.

Birinin ona Mad Madigan demesinin üzerinden yıllar geçmişti ve bu lakabı tekrar duymak biraz hayalet görmek gibi hissettiriyordu. Tam olarak bir  arkı olmayan rastgele bir dizi akoru tıngırdatırken, gruptaki yaşamının anıları gölgelerden,   hretten, kadınlardan, uyu turucudan ortaya  ıktı. Kaybetti i arkadaşları. On yıllardır konu madığı arkadaşları. Bir metre enkazın altında kalan o birkaç altın an.

Makers'ın en büyük hitlerinden biri olan "Shine Bright "ın açılış akorlarını çalarken parmakları tellerin üzerinde daha dikkatli hareket ediyordu. Artık o eski şarkıları nadiren çalıyordu ama bugünle ilgili bir şey, Kev'in takma adını kullanması, Sam'in ranzasında savunmacı bir şekilde kıvrılması, nostaljinin duygusal ba ını kaldırmasına neden olmuştu.

Tam koroya ulaştığında kıcı zil çaldı. Rehberini yere bırakıp arka cebinden telefonunu çıkardı. Numara tanıdığı bir numara değildi ama geçmişte Little Timber'da kalanlardan biri ya da şimdi yardımına ihtiyacı olan yeni biri olabilir diye her zaman telefonuna cevap verirdi. Telefonu çevirerek açtı omzuyla kulağı arasına sıkıştırdı. "Madigan," dedi gözlerini ovuşturarak.

"Merhaba, Bay Madigan. Bu Ashley. Ashley Cooke. Blue Bird Basın'den. Hatırlarsanız bu sabah tanışmıştık. Ofisimde."

Adam cevap vermek istedi ama kadın tek kelime etmesine izin vermedi. "dağında. kayak dağında. Ben sadece olmalıydım.

E-posta gönderdim," diye mırıldandı, muhtemelen kendi kendine. "Ben Maude Alice'in kızıyım."

Sonunda kendini tanıtmayı bitirmiş olabileceğini düşünen adam, kızın "Orada mısınız?" demesiyle ağzını açtı.

"Ben buradayım." Kızın hızlı ve sinirli konuşma tarzını seviyordu, sanki bir şimşek konuşabilirmiş gibi. "Sadece sıramı bekliyorum."

"Oh, doğru, ..."

Açılışı o yaptı. "Merhaba Ashley. Tabii ki seni hatırlıyorum. Nasılsın?" Sandalyesinde arkasına yaslanarak bir elini başının arkasına koydu.

"Sözleşmeyi okumayı bitirdim ve eklemek istediğim birkaç şart var."

Tekrar öne doğru oturdu. Gerçekten imzalamayı düşünüyor muydu? "Tamam, çek."

"Erkeklerin haftalık yerine haftada iki kez uyuşturucu testine tabi tutulmaları gerekecek."

Bu ona biraz daha pahalıya mal olacaktı ama yapılabilirdi. "Bitti. Başka ne var?"

"Personel kamaralarında kalabilirsiniz," diye devam etti, yumuşak, boğuk sesi kulağına değiyordu, "ama sadece erkekler. Kamaralarda ziyaretçi yok."

"Bazı erkeklerin eşleri, partnerleri ve çocukları var. Hafta sonları genellikle planlanmış ziyaretler için açıktır."

Kadının çarklarının döndüğünü duyabiliyordu. "Ziyaretleri duruma göre değerlendirmemiz gerekecek. Ama tanımadığımız insanların personel kabinlerinde kalmasına izin veremeyiz. Umarım anlayışla karşılırsınız."

"Bu adil." Oraya vardıklarında bu konudaki pürüzleri giderebilirdi, çocukları tanıdığına ve onların

kayak tepesine zarar vermeye gelmediklerini söyledi.

"Ve Maude Alice ve ben anlaşmayı istediğimiz zaman feshetme hakkını saklı tutuyoruz. Bu konuda pazarlık yapılamaz."

Sözleşmeye, adamlardan birinin uyuşturucu testlerini geçememesi, vardiyaalarına gelmemesi ya da kadının mülküne zarar vermesi gibi sözleşme ihlali durumları dışında, iki hafta önceden fesih bildiriminde bulunulmasını gerektiren bir şart eklemişti ama yine de bunun uzak bir ihtimal olduğunu düşünmüştü. "Bu pek ideal değil ama işi almamızı sağlayacaksa kabul ederim."

Yavaş ve bilinçli bir nefes aldığıında, Madigan hâlâ sözleşmeyi imzalamamanın tamamen çılgınca olmadığına kendini ikna etmeye çalıştığı hissinden kurtulamadı.

"Hey," dedi onu rahatlatmak umuduyla. "Bunun büyük bir mesele olduğunu biliyorum. Seninle ve Maude Alice'le tanıştığımında ikinizin de dağınızı sevdiğiniz çok açıktı. Benimle ve adamlarımla çalışmanın bir risk gibi gelebileceğini biliyorum."

"Bu bir risk Bay Madigan. Ancak dağın içinde bulunduğu durum göz önüne alındığında, bu riski almaya hazırız."

Onu görememesine rağmen saygıyla başını salladı. Nasıl olduysa kendini okula geri dönmüş ve öğretmenlerinden biri tarafından sınıftan atılmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşmış gibi hissetti. Sadece bir yanlış kelime... "Risk yoksa ödül de yok, değil mi?"

Hattan keskin bir ses geldi, sanki elini alına vurmuş gibiydi. "Açılış günü iki hafta sonra. Adamlarınız ne zaman başlayabilir?"

Yüzüne yayılan gülümsemeyi engelleyemedi. "Çocuklara şu sevimli kar önlüklerinden alır almaz."

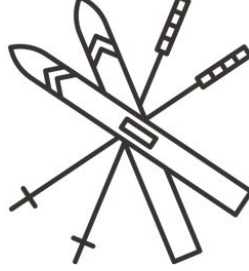
"Aman Tanrım," diye mırıldandı.

Frene bas, Romeo. "Buna pişman olmayacaksın Ashley. Söz veriyorum."

Telefonu kapatmadan önce tek söylediği "Umarım haklısındır," oldu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ASHLEY

Ashley, Maude Alice odalarını ayıran duvara vurup, "İçeriden Radio City gibi ses geliyor!" diye bağırana kadar bir ileri bir geri volta attı. Yatağına git!"

Maude Alice bir kasırga boyunca uyuyabilirdi. Ama babasının meşgul zihnini miras alan Ashley çok fazla düşünüyordu. Little Timber'daki adamlarla çalışmak zor olur muydu? Verdiği kararlar hakkında babası ne düşünürdü? Ona güvenmez miydi? Sonunda Chuck'a satmak zorunda kalır mıydı?

Geçen haftayı personel kabinlerini hazırlamakla, Bay Madi- gan'ın kendisine verdiği erkeklerin becerileri ve eğitimleri listesine dayanarak iş rollerini düzenlemekle, programları hazırlamakla ve devam ettireceği mevsimlik personelle koordinasyon sağlamakla geçirmişti. Adamların ilk günü için kendini her zamanki kadar hazır hissediyordu ama gözlerini her kapadığında kederin o tanıdık ezikliği bastırıyordu. Babası hâlâ hayatta olsaydı asla bu duruma düşmezlerdi. Chuck'ın tekliflerini sağa sola savuşturmaz, Maude Alice ile her gün kavga etmez, tahsilatları kıçlarından uzak tutmak için mücadele etmezdi. Flanel giyen yabancılarla iş sözleşmeleri imzalıyor olmazdı.

Odasından geçerken duvarda asılı duran anne ve babasının resmine baktı. Elllerinde kayak takımları, gözlükleri alınlarında, yanakları pembeleşmiş, kocaman gülümseyerek dağın önünde duruyorlardı. Fotoğraf, anne ve babasının Bluebird'ü satın aldıkları gün çekilmişti ve ikisi de çok genç ve mutlu görünüyordu. Parmağıyla Max Cooke'un şişkin burnunun izini süren Ashley, onun yerine Maude Alice'in burnunu aldığı için bir kez daha şükrederek, onunla konuşmayı o kadar çok istiyordu ki. Ona ne olduğunu söylemek istiyordu.

tıpkı çocukken olduğu gibi, günün sonunda son sandalyeyi yakaladıklarında, telesiyede her şey ve her hakkında konuştukları gibi oluyordu. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylediği zaman, işler ne kadar kötü görünürse görünsün. Ama o gitmişti. O gitmişti ve kız tek başınaydı.

Yatağına geri tırmanarak yorganını çenesine kadar çekti ve güneş onu kovalayana kadar ay ışığının duvarlarını kesmesini izledi.

Yemekhanenin penceresinden sinirle bakan Ashley, Red Falls'tan yukarı çıkan yolu izliyor, Bay Madi- gan ve adamlarının gelmesini bekliyordu. Telefonu çaldığında, patlamak üzere olan bir bombaymış gibi cebinden çıkardı.

Bugün iyi şanslar anne. Büyükannem bana ayık yaşam evindeki adamlardan bahsetti. Neden bana söylemedin? Benden kaçıyor musun? Gelmemi mi istiyorsun? Tatil boyunca Missoula'da kalmama gerek yok. Laboratuar sessiz ve Patrick'le işler zaten garip. Seni seviyorum. Özledim seni.

Ashley üstünkörü bir "Üzgünüm tatlım" yazdı. *Meşguldüm ve aklımdan çıkmış, her ne kadar bu gerçeğe yakın bir şey olmasa da. Ashley kızına Little Timber'dan adam tuttuğunu bilerek söylememişi çünkü Davis'in okulu bırakıp kış boyunca Bluebird'e yardıma gelmek zorunda hissedeceğini biliyordu. Belli ki Maude Alice yine de gidip ona söylemişti. Hayır, gelmene gerek yok. Garip derken neyi kastediyorsun? Her şey yolunda mı? Ben de seni seviyorum ve özledim.*

Bilmiyorum. Patrick hiçbir şey yapmıyor ve hep boktan bir ruh halinde. Beni sonra arar mısın?

Yapacağım, söz veriyorum. Lütfen babana yeni işe alımlarımızdan bahsetme. Zaten yeterince yorucu.

Tek kelime etmeyeceğim. Seninle gurur duyuyorum anne. Bu senin için çok ileri görüşlülük. Ve büyükanne bana adamlardan birinin tam bir duman olduğunu söyledi. Madigan gibi bir şey mi? Seksi bir korsana benziyor.

Yemek salonuna girerken ellerini birbirine vuran Maude Alice, "İşte başlıyoruz!" diye bağırdı.

"Tanrım, anne!" Ashley telefonunu karıştırarak tısladı. "Bana kalp krizi geçirtmeye mi çalışıyorsun?"

Maude Alice sahte bir şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Kızım benimle tekrar konuşmaya tenezzül mü etti? Tarihi işaretle! Bu bir dünya rekoruydu Ashley Cooke Sessiz Muamelesi."

Ashley, Bay Madigan'ın bir hafta önce ofisinden ayrılmasından bu yana annesiyle birkaç kelimedenden fazla konuşmamış olmasına rağmen, "Sana sessiz davranmıyordum," diye ısrar etti. Ashley'in tercih ettiği savunma mekanizması olarak sessizliği benimsemesinin doğrudan annesinden geldiği düşünülüyordu, Maude Alice'in buna şaşırması gerekirdi. Ne de olsa artık konuşmayacakları şeyler, *insanlar* olduğuna tek taraflı olarak karar veren kendisiydi. "Ben sadece bu dağı hazırlamakla meşguldüm."

"Sen nasıl , canım."

Maude Alice'in kıyafetini -kaşmir kazak, dar kot pantolon, uzun gri botlar, yeni kesilmiş gibi görünen gümüş rengi, omuz hizasındaki saçları- inceleyen Ashley, "Bugün çok hoş görünüyorsun," dedi.

"Yeni çalışanlarımız için en iyi şekilde görünmeye çalışacağımı düşündüm." Maude Alice'in kaşları çatıldı. "Belli ki buna gerek görmemişsin."

"Vay canına. Bu güven oyu için teşekkür ederim." Ashley solmuş kot pantolonu, kareli düğmeli gömleği ve çamurlu iş botlarıyla gayet iyi göründüğünü düşünüyordu. *Kahretsin*. Belki de üstünü değiştirmeliydi.

"İşte " Maude Alice alkışladı ve bir Suburban park girerken ellerini tekrar çırpı, kulübenin altında durmak için yavaşlarken gümbürdedi ve püskürdü.

Artık değiştirmek için çok geç.

Yirmi metre aşağıda, Bay Madigan kamyonetinden atlamış, sakalını kaşıyor ve diğer adamlardan birinin söylediği bir şeye kahkahalarla gülüyordu. Ashley'in sınırları onu uykusuzluk noktasına sürüklemişti, ama o buradaydı, dünyada umurunda değilmiş gibi gülüyordu. Neden neşeli olamıyordu? Neden her zaman bu kadar gergindi? Annesi tekrar başını salladığında, Ashley cevabı bulmak için çok uzağa bakmasına gerek olmadığını fark etti.

Adamlar Bay Madigan'ın Suburban'ından inerken -kahverengi, ahşap süslemeli ve olduğundan daha yaşlı görünüyordu- Ashley alt dudağını çekti, farkındalık yüzüne sert bir tokat gibi çarptı. Bu iş için uygun kadın o değildi. Hayatı boyunca tek bir kuralı bile çiğnememiş, yasalara sonuna kadar uymuştu. İçki içmemiş, sigara içmemiş, trafik cezası bile almamıştı. Bu adamların onu dinlemesine imkan yoktu.

"Ne ekip ama." Maude Alice sırtıttı, hiç de bunalmış ya da güvensiz değildi, Ashley annesinin bu iki duygudan yoksun doğduğundan oldukça emindi.

Ashley hâlâ dudağını çekiştirerek, "Evet," dedi.

Yüzünü ona dönen Maude Alice *tıslar* gibi bir ses çıkardı. "Gülümse canım. Gülümsemediğin zaman kızgın görünüyorsun. Erkekleri daha başlamadan korkutmak istemezsin, değil mi? Gel şimdi," Ashley elini çekene kadar Ashley'in saçlarını kabarttı, "hadi gidip onları yeni evlerinde karşılayalım."

Ashley derin bir nefes alarak ellerini iki yanında kavuşturdu ve kısa bir süre de olsa kendini merdivenlerden aşağı atmayı düşündü.

"MADIGAN, TEKRAR MERHABA." Maude Alice, Bay Madigan'ın hiç düşünmeden yanağına kondurduğu öpücük için eğildi, eli sırtının alt kısmında gezindi.

Daha önce hiç var olmamış bir tür anne/kız psişik bağlantısıyla, Ashley onun elini kendi sırtında hissettiğine, sıcaklığın tenine yayıldığına yemin edebilirdi.

"Merhaba Ashley," dedi, başıyla ona bir kez selam vererek.

Kollarını göğsünde sıkıca kavuşturarak, gerçekten kızgın görünme ihtimaline karşı yüzüne tuhaf bir gülümseme yapıştırdı. "Merhaba, Bay Madigan."

"Lütfen bana Matthew de." Gülümsemesi tuhaf değildi. Gülümsemesi kör ediciydi.

"Tamam. Matthew." Dudaklarından başını kaldırdı ama doğrudan gözlerinin içine çekildi. Bu onun hatası değildi. Onlar gibi mavi, yoğun ve güneş ışığında parıldayan hiçbir şey bakılmadan var olamazdı. Bu doğal bir gerçektir, mavinin bu tonu manyetikti. Bakışlarını Matthew'dan ayırarak adamlara doğru döndü. Ayaktakımının onları tanımlamak için uygun bir terim olduğunu düşündü. Kot pantolon ve hakiler, kapüşonlu sweatshirtler ve içlerinden biri, bir köpeğin çiğneme oyuncağı olarak kullandığı gibi görünen bir kovboy şapkası takıyordu. "Hepiniz yeni çalışanlarımız olmalısınız."

Matthew erkekleri teker teker tanıttı. Jeff, Brian, Mark, Jacob. Ona verdiği listeden tanıdığı isimler. Şapkalı adama 'Tex' diyordu, çünkü

Elbette öyle. Uzun boylu ve iri yarı Tex'in yeni dizel tamircisi olduğu ortaya çıktı.

Ashley'in dikkati Sam adındaki adama takıldı. Sam'in kumral saçları, koyu kahverengi gözleri vardı ve Davis'ten çok daha yaşlı olamazdı. Baş , dar omuzları sımsıkıydı ve sanki buradan başka bir yerde olmak istiyormuş gibi diğerlerinden bir adım geride duruyordu. Kendini durduramayarak, bu kadar... korkmuş görünmek için ne tür şeyler yaşadığını merak etti.

"Bu Kevin." Matthew sıradaki sondan ikinci adamın omzunu sıktı.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum Ashley ve Maude Alice," dedi Kevin hızlı ve yüksek sesle konuşarak. "Bu kış burada çalışmamıza izin verdiğiniz için size ne kadar teşekkür etsek azdır. Üzgünüm, henüz hiçbirini söylemedi. Bu onların suçu değil. Çoğu görgü kurallarını sokak köpeklerinden öğrendi."

Kevin yakışıklı, sarışın bir çocuktü. Tex'in kaburgalarına dirsek attıktan sonra geniş, dişlek bir sırıtışla gülmesini izleyen Ashley, onun harika bir teleferik operatörü olacağını fark etti.

Adam sırasının sonuna doğru ilerleyen Matthew, Ashley'in tahmin etmesi gerekirse Maude Alice'in yaşına yakın, bir tank kadar sağlam ve neredeyse onun kadar büyük olan siyah bir adamın yanında durdu. "Ve bu da Clayton."

Clayton, güneşte parlayan kel kafasını ortaya çıkaran şapkasını çıkardıktan sonra, "Memnun oldum hanımefendi," dedi. "Kevin'i dinlemeyin, hepimiz çok terbiyeliyizdir. Madigan hariç, ama o umutsuz vaka."

Matthew sıkıca gülümsedi. "Bunun için teşekkürler Clay."

"Clayton," dedi Maude Alice. "Sen aşçısın, mi?" "Doğru, hanımefendi."

Ashley, Clay'in güzel bir gülümsemesi olduğunu düşündü. Harika gamzeleri vardı.

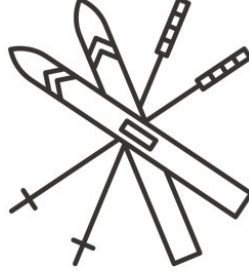
Maude Alice elini havada sallayarak, "Bu 'hanımefendi' meselesi yok. Siz ve ben mutfakta birlikte çalışacağız, bu yüzden lütfen bana Maude Alice deyin."

". " Clay'in yanakları kıpkırmızı oldu. "Maude Alice."

Tüm tanıştırmalar yapıldıktan sonra, rahatsız bir şekilde ayaklarının üzerinde kayan adamların üzerine bir sessizlik çöktü. Kendisini beklediklerini aniden fark eden Ashley, bu sezon dağa çıkmasına ya da dağdan inmesine yardım edecek olan erkeklerin sırasına baktı ve "Bluebird Basın'e hoş geldiniz," dedi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

MADIGAN

MADIGAN bütün gün Ashley'in gitmiş, ekibi pansiyona, kiralık dükkâna, mutfağa, sabah erkeklere kayak yapmayı öğreteceği tavşan tepesine ve son olarak da kulübelere yönlendirmişti. Kev, Tex için kovboy şapkası şeklinde bir kask bulması gerektiğine dair bir espri yaptığında bile tek bir gülümsemeye bile izin . Ama Madigan anlamıştı, onlara bir şans veriyordu. Bu büyük bir .

Çocuklar en iyi davranışlarını sergilemişlerdi. Ashley onları kulübelerde bırakıp kulübeye çekilene kadar tek bir kartopu bile atmamışlardı. Bütün gün içlerinde sürekli bir coşku uğultusu vardı. Bunun iyiye işaret olduğunu umuyordu.

Kafasını Clay ve Kev'in kulübesine sokarak, "Bunlar çok rahat. Sence de rahat değiller mi?"

"Kendi adına konuş," diye homurdandı Kev gönülsüzce, yatağının üzerindeki spor çantasının açarak. "Birini paylaşmak zorunda değilsin,"

"Hadi ama Kev." Clay çantasının fermuarını açtı. "Burada Little Timber'da sahip olduğumuzdan daha fazla odamız var. Yaz kampı gibi."

"Yoğun bir gün, ha?" Kanepelerine oturan Madigan kasketinin üzerinden başını kaşdı. "Ama bence iyi olacak. İşe yarayacağını düşünüyorum. Heyecanlıyım. Heyecan verici, değil mi? Siz de heyecanlı değil misiniz?"

Kev ve Clay çantalarından başlarını kaldırıp baktılar.

"Senin derdin ne?" Kev gözlerini kısarak sordu. "Gergin falan mısın?"

"Sarışın. Madigan'ın sarışınlarla karşı bir ilgisi var."

"Sarışınlardan hoşlanmam Clay," diye yalan söyledi Madigan. "Ve onun adı Ashley."

Çantasından birkaç gömlek çıkarıp çekmeceye koyarken Kev sırtarak, "Duyduğuma göre, bir milyon yıldır sarışın ya da esmer hiç kimseye karşı bir şey hissetmemişsin," dedi.

"Kendini saklıyor," dedi Clay, "Kim Gordon'ın sonunda yeniden üye olması ihtimaline karşı."

"Bu çok histerik," dedi Madigan alaycı bir ifadeyle, kamaralarının çok sıcak olduğunu fark etmişti. "Gidip kontrol edeceğim ama ben yandaki kulübedeyim, bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

"Sağ ol baba," diye mırıldandı Kev. "Kabus görürsem seninle yatağa girebilir miyim?"

Madigan parmak eklemlerini Kev'in kıvrık saçlarına sürterek, "Artık kocaman bir çocuksun, Spor. Ama bir kâbus görürsen, her zaman Clay'in yanına sürünerek girebilirsin."

"Aynen öyle, Şampiyon." Clay kollarını iki yana açtı. "Senin güvenlik battaniyen olabilirim."

Madigan, Kev'in yüzüne bir yastık fırlatmasının ardından Clay'in kıkırdama sesiyle kulübelerinden ayrıldı.

Son on yılın büyük bir bölümünü Little Timber'daki yaşam alanını diğer on adamla paylaşarak geçirdikten sonra, kendine ait özel bir kulübeye sahip olmak lüksün zirvesi gibi hissettirdi. Küçüktü - bir kanep, bir sallanan sandalye, bir yatak, olması gerektiği kadar büyük bir mutfak ve güzel bir banyo - ancak tonozlu tavanlar alana biraz nefes alma alanı sağladı, böylece sıkışık hissetmedi. Sıcak, ev gibi, güzel hissettiriyordu.

Sobada ateş yakmadan önce yatağının yanındaki lambayı yaktı. Sonra dolaplara, küçük kilere, buzdolabına baktı; hepsi de adamların hoşuna gideceğini bildiği yiyecek ve içeceklerle özenle doldurulmuştu: soğuk etler, ekmek, süt, peynir, fıstık ezmesi, sosisli sandviç, gazoz. Yatağın yanında National Geographics, kayak dergileri, gizem ve aşk romanlarıyla dolu bir kitaplık vardı. Muhtemelen okuduklarını itiraf etmeden önce yastıklarının altına saklayacak olsalar da erkeklerin bunları da seveceğini biliyordu.

Kev hariç. O, arka cebinde bir roman romanıyla dolaşan bir tipti.

Masanın üzerinde kurutulmuş lavanta vazosu, sobanın üzerindeki şöminede mumlar, banyoda yumuşak, özenle katlanmış havlular ve duvarda ahşap bir çerçeve içinde asılı Bluebird Havzası'nın elle boyanmış bir patika haritası gibi başka düşünceli dokunuşlar da vardı. Haritayı incelerken parmaklarıyla Bluebird'ün 'Meadowlark', 'Fruit Loop' ve 'Bitterroot Bowl' gibi isimlerle anılan yirmi kadar parkurunun üzerinde gezindi.

Kollarının altını koklayarak *-fena değil ama harika da değil-* fanilasının düğmelerini çözdü ve banyoya doğru yürüdü, biri kapısını çaldığında olduğu yerde durdu.

"Bir saniye," diye seslendi. Muhtemelen şampuan, sabun ya da başka bir şeye ihtiyacı olan adamlardan biriydi. Bağlı olmasalar çoğu kafasını yeniden uzatmazdı. Kapıyı çekip açarak, "Bir şey mi unuttun?" diye sordu, buz gibi bir *hava* kabinin içine girip düğmeleri açık fanilasını uçururken. Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu ama bütün gün boyunca sessizce Ashley'in ona bir kez olsun bakmasını dilemişti. O zaman bakmamış olsa da, şimdi kesinlikle ona bakıyordu, kahverengi gözleri vücudunun üzerinde geziniyor, göğsüne, boğazına, yüzüne geri atlamadan önce karnına düşüyordu, gölün üzerindeki bir kaya gibi.

"Sen... Sen ... Ben..." Yüzü gömleği kadar kızarmıştı.

Belki de yeteneğini tamamen kaybetmemişti. "Selam, Ashley." "Um...merhaba." Başka bir şey söylemedi.

Başparmağını omzunun üzerinden geçirerek, "Kulübeleri hazırladın mı? Gerçekten harikalar. Çocuklar burada kalmaya bayılacaklar."

"Yaptım. Ve çok mutluyum. "Sevecekler," boğazı düğümlendi, "sevecekler o."

Onu sağ elmacık kemiğinin üzerindeki mürekkebi kontrol ederken yakalayan adam

Dudaklarının köşeleri eğildi. "Bu Mary," dedi ve gömleğini biraz geriye çekerek şipperke'sinin siyah ve gri dövmesini gösterdi. "Çocukken köpeğimdi."

"Ben..." Bakışlarını adamın omzunun üzerinden yukarıya çevirdi. "Bakmıyordum."

"Diğerlerimi de görmek ister misin?" Kaşları kalktı. "Bende çok var."

Gözlerini kapattı. "Bay Madigan, eminim."

Kekelemesi, yanaklarının kızarması, o kadar sevimliydi ki adam buna zor dayanıyordu. "Matthew, lütfen," dedi. "Babam Bay Madigan. Ya da sen bana Mattie diyebilirsin. Ailem bana Mattie der ama ben Madigan'ı tercih ederim."

"Matthew, Mattie," diye sıçradı, başını sallayarak. "Ben... Ben istemedim... Bu... Aman Tanrım," diye inledi, dönüp durdu ve neredeyse karla kaplı verandada kayıyordu.

Kolunu uzattı ve onu sabitlemek için dirseğinden tuttu. "Dur bakalım. İyi misin?"

Adamın elinden kurtularak merdivenlerden aşağı indi. "Ben iyiyim. Harika. Güle güle. İyi geceler yani."

"Bekle, Ashley. Nereye gidiyorsun?" diye sordu, verandanın sonuna doğru yürürken gömleğinin düğmelerini ilikliyordu. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

"Hayır," dedi, karda ondan uzaklaşırken, sarı bukleleri şapkasının altından sırtına dökülüyor, tepesindeki puf topu adımlarıyla birlikte zıplıyordu. "Sadece sen ve adamlarının ihtiyacınız olan her şeye sahip olup olmadığınızı kontrol ediyordum. Öyle görünüyor. Her şeyiniz var. İhtiyacınız olan. İyi geceler." Kuyruğunu sallayarak onu bekleyen Murphy'yle buluşarak ağaçların arasındaki patikada gözden kayboldu, bir ağaç dalının gürültüyle kırılması ve daha da gürültülü bir "*Kahretsin!*" sesine bakılırsa bir noktada tekrar kaydı.

Peşinden koşmak, ona sataştığı için, her ne yapıyorsa... özür dilemek istedi. Flört mü? Flört mü ediyordu? Her şey o kadar çabuk olmuştu ki, son beş dakika hormonlarla dolu ateşli bir rüya gibi birbirine karışmıştı. Kadınlara karşı her zaman açık sözlü olmuştu, bir şeyi ya da birini istediğinde asla geri durmazdı. Ama artık her gecesini kendisini sıcak tutacak hayranlar arayarak geçiren Mad Madigan değildi. O artık dost canlısı mahalle Madigan'ıydı; nazik, sessiz, zararsızdı, her ne kadar kız ondan aceleyle uzaklaşırken kot pantolonunun içindeki kışına bakmış olsa da. Tamam, belki de tamamen zararsız değildi. Ama onda bir şey vardı, sinirli ve gergin, çocukken oynadığı ipe asılı toplardan biri gibi saf kinetik, ne zaman bir raketle vurmaya çalışsa her yöne çılgınca fırlayan. Zihni

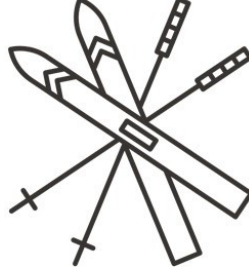
İçler acısı, kürek yüklü bölgeye inerken yanağını tokatladı. "Kendine gel, aptal."

Adamları, evi ve Ash- ley için bu kışa çok şey bağlıydı. Little Timber'ın faaliyetlerini Bluebird'e taşımak büyük bir riskti. İşler yolunda gitmezse adamlar kiralarını ödeyemeyecek, Ash- ley Little Timber'ın ipotekini ödeyemeyecek, Ash- ley ve Maude Alice çalışanlarının önemli bir kısmını bir anda kaybedebilecekti. Daha da kötüsü, Bluebird açıldığında Little Timber'da korumak için mücadele ettiği kontrollü ortam pek olmayacaktı. Baştan çıkarıcı şeyler olacaktı ve adamlarını yola getirmek için iki kat daha fazla çalışması gerekecekti. Bir süredir işleri iyi gidiyordu -çünkü kendini bekâr kalmaya ve işine odaklanmaya zorlamıştı- ama işleri mahvetme eğiliminin her zaman peşini bırakmadığını, köşede bir satıcı gibi pusuya yattığını biliyordu, özellikle de ilişkiler söz konusu olduğunda. Azimli, çok gergin, kolay öfkelenen kadınlara olan zaafına rağmen, onun peşinden karın içine koşup olay çıkarmak yerine, kulübesine geri döndü, kapıyı kapattı ve duş aldı. Bu sırada mastürbasyon yaptı.

İki kere.

BÖLÜM ALTI

ASHLEY

Ashley'nin önünde duran adamlar, aynı mavi kar önlükleri ve endişeli ifadeleriyle komik bir şekilde benziyorlardı.

"Yani o iple kendimizi yukarı çekmemiz mi gerekecek?" Clay eldivenli elini bıyıklı çenesine sürterek tavşan yamacına, sanki Ashley'nin zirve yapmalarını istediği yer 100 fit yüksekliğinde bir acemi tepesi değil de Everest Dağı'ymış gibi baktı.

"Hayır," dedi. "İp seni yukarı çeker. Tek yapman gereken tutunmak ve düşmemek."

Sam gözlerini kocaman açarak, "Bu mümkün değil," dedi.

Omzunu Sam'inkine çarpan Kevin cesaret verdi: "Göründüğünden daha kolay. Güven bana."

Sonunda olay yerine varan Matthew boğazını temizledi, ses tüm erkekleri dikkatle sarsmıştı. Onlarla iyi anlaşıyordu, Ashley bunu kabul etmek zorundaydı. Onu dinliyor, ona saygı duyuyorlardı. Tek yapması gereken kaşlarını kaldırmak ya da az önce yaptığı gibi boğazını temizlemektir ve hepsi hemen sıraya giriyordu. Öte yandan Ashley, dün gece kulübesinden koşarak uzaklaştığı için hâlâ o kadar utanıyordu ki ona zar zor bakabiliyordu. Ne kadar zaman alacaktı? Chuck'ın ondan çaldığı özgüvenin tek bir zerresini bile geri kazanması için ondan uzakta kaç yıl geçmesi gerekecekti?

Gergin, utangaç ya da özgüvenden yoksun olmadığı her halinden belli olan Matthew sırtıyordu; kot pantolonu ve koyu gri kazağının üzerine giydiği kabarık yeleğiyle neredeyse kabaca rahat görünüyordu. En azından güneş gözlüğü takıyordu. Pırıl pırıl mavi mıknatıs gözleri ona bakmadığında ona doğru bakmak daha kolaydı.

"Sakin mi?" diye sordu. "Öyle mi Kev? Belki de herkese nasıl yapıldığını göstermelisin." Onun azarlaması gerginliği biraz azalttı, Sam'in omuzları bile biraz gevşedi, ama Ashley, Matthew kayak yapmadığı için gözlerini kısarak ona baktı. Bir çift kayak denemeyi bile reddetmişti ama bu adamlara zorluk çıkaracak cesareti nereden buluyordu?

"Belki de örnek olmalısın," dedi, kararlı tonu açıkçası biraz şok etkisi yaratmıştı.

Erkeklerden bir "*Ooh*" korusu, bir "*Hasta yanığı*" sesi geldi ve ardından Clay, "Evet Madigan," diyerek herkesi güldürdü. Kayaklarını beşiğinde mi unuttun?"

Dışını emen Matthew, güneş gözlüklerini saçlarına yerleştirmek için yukarı kaldırdı. Ve işte , *mıknatıs gözler*. "Ben kayak yapmam."

Kevin büyük bir osuruk sesi çıkardı.

"İlginç." Ashley adamlara döndü. "Siz de kayak yapmıyorsanız lütfen elinizi kaldırın."

Adamlardan beşi ellerini kaldırdı.

"Ve yine de burada, teçhizatının içinde, öğrenmeye isteklisin." Matthew'a bakarak suçlayıcı bir kaşını kaldırdı.

Adamların kıs kıs gülüşmeleri üzerine, "Sanırım derdini anlattın Ashley," dedi. Aynı anda hem kızgın hem de eğlenmiş bir ifadeyle bakarken, yanında getirdiği kamp sandalyesini açıp karın üzerine yerleştirdi ve oturdu. "Ama her ne kadar size katılmayı çok istesem de, buraya tamamen denetleyici bir sıfatla geldim."

Koyu renk gözlü, açık kahverengi tenli, uzun boylu ve dost canlısı orta yaşlı bir adam olan Brian, "Neyle uğraşmak zorunda olduğumuzu görüyor musun?" diye yakındı.

Matthew gözlerini devirerek paslanmaz çelik termosunun kapağını kapattı ve buharı içine çekti. "Mmm," diye mırıldandı, ses bir fizik kuralını çiğneyerek onun kemiklerine kadar işledi. "Maude Alice çok iyi kahve yapıyor."

"Hiç hoş değil patron. Hem de hiç hoş değil," diye söylendi Tex, kovboy şapkası yerine kask takınca garip görünüyordu.

Matthew'un bu sabah vaktini nasıl geçirmeyi tercih ettiğinden bağımsız olarak, Ashley on adamın da bugün derse gelmesinden etkilenmişti, her ne kadar birçoğu yamaçlarda olmalarını gerektirmeyecek pozisyonlarda çalışacak olsalar da. Bu adamlarla arasında takdir ettiği bir yoldaşlık vardı. Kayak tepesi ekibi bir aileye çok benzerdi. Sıfırın altında bir soğukta dışarıda çalıştığınızda

Kar fırtınası ya da bozulan bir teleferikteki kayakçıları kurtarmak ya da onları bir kar kaymasından çıkarmak, her şeyin sorunsuz yürümesi için birbirinizin arkasını kollamanız gerekiyordu.

Ne var ki, adamların halatla çekilmesine yardım etmenin *pürüzsüz* bir yanı yoktu. Kayaklar uçtu, vücutlar kara çarptı, adamlar homurdandı ve yüzüstü düştü, bazıları karla kaplı sakallarla ortaya çıktı. Tüm darbelere ve çürüklere rağmen kahkahalar havada çınliyordu. Sam bile Clay'in daha görkemli düşüşlerinden birine kıkırdadı. Matthew ise oturduğu yerden izlerken çok eğleniyor, adamların çırpınarak düşüşlerini işaret ediyor, başını geriye atıyor ve gökyüzüne doğru uluyordu. Sıcak ve derin kahkahası, küçük demir parçalarından oluşan bir denizin üzerinde dolaşan bir mıknaş gibi ensesindeki tüyleri diken diken ediyordu.

Daha önce hiç bu kadar koordinesiz bir insan grubu görmemiş olmasına rağmen, içinden gurur yayılıyordu. Adamlar asla pes etmemiş, vazgeçmemiş ve ellerinden geldiğince birbirlerine yardım etmeye çalışmışlardı. Sonunda, günün neredeyse yarısı geçip gittikten sonra, her biri halat çekerek tavşan tepesine çıkmayı başardı. Şimdi onlara kendilerini öldürmeden nasıl geri ineceklerini öğretmesi gerekiyordu.

"Pizza mı? Pizza yapmamızı mı istiyorsun?" Clay şaşkın bir ifadeyle kayaklarına bakarak sordu.

"Pek sayılmaz," dedi Ashley. "Kayaklarınla pizza dilimi *şekli* . Bak, şu anda durduğun şekilde kayakların patates kızartması gibi birbirine paralel . Onları böyle tutarsan çok hızlı gidersin. Ama kayaklarını şöyle yaparsan -" topuklarını açarak kayaklarının uçlarını birleştirdi, düşmekten başka bir yöntemle durma şansı olan her yeni kayakçının öğrenmek zorunda olduğu kar küreme şeklini yaptı- "hızını kontrol edebilirsin. Dene bakalım."

Tex ve Jacob neredeyse anında uçlarını çaprazladılar, dengelerini kaybettiler ve popolarının üzerine düştüler. Ashley, Tex ve Jacob'ın kayaklarına geri dönmelerine yardım ettikten sonra ceketini çıkarıp beline bağladı. Gömleğini göğsünden çekerek yokuş aşağı, hâlâ sandalyesinde oturan Matthew'a baktı, bir eliyle ona el sallıyor, diğer eliyle de kulübeden çıkıp yanına oturan Murphyyi okşuyordu.

Dikkatini altındaki J. Crew fotoğraf çekiminden uzaklaştırarak omuzlarını silkti ve erkeklere hitap etti. "İlk şey

Kayak yapmaya başladığınızda unutmamanız gereken şey, aslında tepeden aşağı kaymak istemediğinizdir."

"Yok mu?" diye sordu Clay, kayaklarını *pizza diliminden* diğerine geçirirken *patates kızartması* ve tekrar geri.

"Pistin dibi sizin varış noktanızdır, ancak kayak varış noktasından çok yolculukla ilgilidir. Kayak yaparken, en azından ilk başta, acele etmek istemezsiniz. Bir yılan olmak istersiniz." Eliyle havada bir S şekli yaptı. "Tepeyi kayarak geçmek, sonra dönüp geri kaymak istersiniz. İyi bir kayakçı olmak tamamen dönmekle ilgilidir. Her şey kontrolle ilgilidir."

"Hanımefendi," dedi Tex, "biz bağımlıyız. Kontrol konusunda berbatız."

Diğer adamlar güldüğünde o da güldü. "Sorun değil. Kayak yaparken kontrolü öğrenmek hepimiz için bir süreçtir. Hiçbir vücut bunu hemen başaramaz. Önemli olan denemeye devam etmektir."

Ciddiyetle başlarını salladılar. Sonra teker teker dağdan aşağı baktılar, kaşları sanki bu tavşan tepesinde ne yapacakları hayatlarının geri kalanında ne yapacakları hakkında bir yorum olacakmış gibi derin bir şekilde çatıldı.

"Sanırım yanlış söyledim," dedi, erkeklerin üzerine çöktüğünü hissettiği ağırlığın bir kısmını kaldırmak istiyordu. "En önemli kısım eğlenmek. Kayak gerçekten çok eğlenceli. Söz veriyorum. Kontrol sadece canınız yanmadan eğlenmenizi sağlayan şeydir."

"Tanrım, Ashley," dedi Kev, yirmili yaşlarında olsa nefesini kesecek tatlı, çarpık bir gülümsemeyle. "Bunu bir tampon etiketine yazdıracağım."

"ORADA İŞLER NASIL GİTTİ?" Ashley harap olmuş bedenini ofisine sürüklerken Maude Alice sordu. "Pencereden izledim. Birkaç takladan sonra sağlık görevlilerini çağırmam gerekebilir diye düşündüm."

Ashley sandalyesine çökerken Murphy yere yığıldı ve pencerenin altındaki güneş ışığı alan bir alana yayıldı. "Şaşırtıcı derecede iyi aslında. İçlerinden birkaçı oldukça iyi kayakçı," diye durakladı, "ve sörfçü."

"Mucizeler hiç bitmeyecek mi?" Maude Alice sağlıklı bir alaycılık dozuyla konuştu. "Aşçımı yordun. Zavallı Clayton topallaya topallaya

bir buz torbası ödünç almak ve antrenmanını yeniden planlamak için mutfığa gitti. Bir ayıyla güreşmiş gibi görünüyordu."

Ashley sırtıttı, iri adamın özellikle etkileyici silkinişlerinden birini hatırlıyordu. "Kesinlikle birkaç darbe aldı. Ama harikaydı. Onun için biraz rekabet edebilirsin. Çok iyi bir kaldırıcı olurdu."

Maude Alice dehşete kapılmıştı. "Canı cehenneme. Mutfakta yardıma ihtiyacım var ve dışarıda asansörleri çalıştıracak bir sürü adamınız var."

Botlarını çıkaran Ashley ayak parmaklarını oynatırken inledi.

"Madigan'ın bugün kayak yapmadığını fark etmeden edemedim."

Ashley annesine ihtiyatla baktı. "Kaymadı."

"Ve sen de bunun yanına kâr kalmasına izin mi verdin? Sen böyle biri değilsin."

Gözlerini sıkarak masasının üzerindeki su şişesine uzandı. "Anne, Matthew'un ne yaptığı ya da yapmadığı beni ilgilendirmez."

Murphy homurdandı.

"Köpek bile bunun yalan olduğunu biliyor," dedi Maude Alice.

"Ama sen ne dersen de canım. Chuck aradı."

Ashley bir yudum su içerken öksürdü. "Yine mi? Bu sefer ne istedi?"

"Ne istediğini biliyorsun." "Ne kadar istiyordu?"

"Yeterince yakın değil." Maude Alice güzel, tozlu bir gül rengine boyanmış tırnaklarını inceledi. Ashley boşanmadan önce, Bluebird'ü işletmeye başlamadan önce, bütün gün kar küredikten ya da telesiyejlerde çalıştıktan sonra ojeleri yıpranmadan önce tırnaklarını boyardı.

Ashley yüzünü kollarına gömerek, "Chuck neden bizi rahat bırakmıyor? Bluebird'ün satılık olmadığını ona kaç kere söylemem gerekiyor? Bu tacizdir." Sesi kısıldı, küçüldü. "O hayatımda yaptığım en büyük hataydı."

"Seni yalnız bırakmayacak çünkü seni geri istiyor ve sana sahip olamıyor. Ve o bir hata değildi, Chuck Davis de olmazdı. Son zamanlarda onunla konuştun mu?"

"Dün. Mesaj attı." Ashley kaşlarını kaldırdı. "Ona yeni işe alımlarımızdan bahsettin mi?"

"Ben yaptım."

"Keşke yapmasaydın. Onu endişelendirmek istemiyorum. Zaten yeterince derdi var."

Maude Alice ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Ona daha fazla kredi vermelisin. O yetişkin bir kadın ve sen hâlâ ona bebek gibi bakıyorsun."

"Bu bebeklik değil anne. Buna ebeveynlik denir."

Maude Alice umursamaz bir iç çekişle, "Sen öyle diyorsan," dedi.

Ashley annesine, yüzüne tokat atsa bile iyi ebeveynlikten anlamayacağını söylemek istedi ama bunu yapamadı. Ayrıca, Maude Alice ile tartışmak aralarındaki uçurumu genişletmekten başka bir işe yaramıyordu. "Akşam yemeğinden önce biraz kestireceğim."

"İyi fikir. Yorgun olduğunda çekilmez bir huysuz oluyorsun."

Ashley bir karşılık vermekten kaçınarak parmaklarını şıklattı. "ama, Murph. Biz 'çekilmez huysuzların' gidip uyumaya ihtiyacımız var."

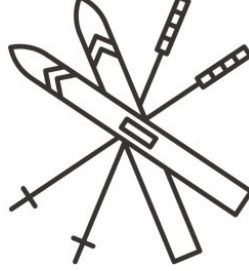
Yatak odasına giderken pencereden karanlık bir şekil gördü. Tavşan tepesinin dibinde, başında kar başlığı hafifçe yamuk duran ve ellerini ceplerine sokmuş olan Matthew, yokuş yukarı bakıyor ve karı tekmeliyordu.

Murphy'nin başını kaşırken bir fikir geldi. Başka yolu yoktu, Matthew Madigan onun gözünü korkutuyordu. Kasıtlı olarak gözünü korkutmaya çalıştığını düşünmüyordu ama annesinin aşırı hoşgörüsü, babasının ölümü ve Chuck'ın yaygın sadakatsizliği yüzünden bugünlerde bunu yapmak çok kolaydı. Yine de korkutulmak istemiyordu. Güçlü ve kendine güvenen biri olmak istiyordu; annesinin artık birkaç kelimeyle ezemeyeceği, Chuck'ın kolayca itip kakamayacağı biri olmak istiyordu. Davis'in gerçekten örnek alabileceği biri.

Bugün ona bir şey öğrettiyse, o da kendine hâlâ biraz güvenebildiği tek bir yer olduğuydu, karda. Belki Matthew'u kayağa bindirebilirse, sinirlerinden kurtulabilir ve en azından onunla normal bir insan gibi konuşabilecek kadar güven kazanabilirdi. Matthew'un bunu kabul edip etmeyeceğinden emin değildi. Kayak yapmama konusunda oldukça kararlıydı. Ama güneş ağaçlara doğru batarken onun bun-ny tepesine bakışında gerçekten evet diyebileceğini düşündüren bir şey vardı.

YEDİNCİ BÖLÜM

MADIGAN

KEV'in Clay'in sırtına abanması ve kaslarını yoğurması Madigan'ın bugün göreceğini düşündüğü bir şey değildi. "Burada neler oluyor?" diye sordu kulübelerine girerken.

Clay yastığına doğru, ", " diye mırıldandı. "Sırtımı kırdım. Ve boynum. Ve kıcıımı. Her şeyimi."

Madigan gülmemek için dudaklarını birbirine bastırmak zorunda kaldı. "Kev her şeyi daha iyi mi yapıyor?"

Dirseğini Clay'in omurgası boyunca uzanan kaslara saplamak için öne doğru eğilen Kev, "Bütün gün yaptığı tek şeyin sandalyesini tutmak olduğunu düşünen biri kendini çok beğenmiş," dedi.

"Bu doğru değil," diye karşı çıktı Madigan. "Ben de güldüm. Hem de çok. Yan taraflarım hala acıyor."

Clay başını Madigan'a doğru çevirerek, "Kabul et. Sen korktun."

Madigan alay ederek, kanepelerinde otururken bu ifadenin doğruluğunu bir kenara . Kev'in komodininin üzerinde yüzü aşağıya dönük duran aşk romanını görünce sırttı.

Kev ve Clay, Clay'in yatağında hâlâ aynı pozisyonda, suçlayıcı bir sessizlik içinde ona bakıyorlardı.

"Peki," diye teslim oldu. "Sen kazandın. Ben korktum. Şimdi mutlu musun?"

Clay'in sırtından inen Kev, "Evet," dedi. Sonra buzdolabından bir Sprite almak için mutfığa yürüdü. "Bu gece grup mu?" Konserveyi açtı. "Canım çekiyor."

Clay sırt üstü dönerek, "Her zaman huzursuzsun," diye .

Madigan başını salladı. "Bu gece olmaz. Hepinizin dinlenmeye ihtiyacı var. Ama yarın sabah için planladığım özel bir şey var."

kesinlikle karıncalanmaya yardımcı olur."

Yatağın kenarında doğrulup oturan Clay başını öne eğdi. "'Sabah' derken ne demek istiyorsun?"

"Dawn."

"Ah, sen bir sadistsin!" Kev ellerinin içine ağılıyormuş gibi yaparak inledi.

Madigan omuz silkti. "Bu Sam'in bana söylediğinden daha hoş."

"Genç Sam yine banyo görevini mi hak etti?" Clay sordu.

"Öyle yaptı. Ama bunun bir tür değer olduğunu düşünmüş gibi görünüyordu.

o."

"Buna değebileceğini düşünüyorum," diye homurdandı Kev.

"Dawn?

Ciddi misin?"

"Rahatla. Biraz yemek ye. Biraz uyu." Madigan ayağa kalktı, paltosunun fermuarını çekti. "İkinizle de erkenden görüşeceğim."

Karın içine geri dönerken Kev'in arkasından onu terslediğini hissedebiliyordu. Muhtemelen Clay de.

Erişteli tavuk çorbası ve PB&J'den oluşan erken bir akşam yemeğinden sonra Madigan sobaya iki odun attı, sonra ateş yakmak için diz çöktü. Tam ilk kibriti çakarken biri kapısını çaldı.

"Kim o?" diye bağırdı, hemen ayağa kalkmak zorunda kalmayacağını umarak. Bugünlerde bir kez diz çökme pozisyonu aldığı anda, bundan kurtulmak biraz zaman alıyordu.

"Ben Ashley."

Artritli dizlerini unutarak hemen ayağa fırladı ve kapıya doğru yürüdü. "Hey, Ashley. Senin için ne yapabilirim?" Elindeki kayak takımını, gözlerindeki umut dolu bakışı ve dudaklarındaki muzip kıvrımı fark ettiğinde kelimeler ağzından çıkarken yavaşladı. Gözlerini kısarak önce ona, sonra da yanında oturan ve heyecanla kuyruğunu sallayan Murphy'ye baktı. "Neden kayaklarınız var? Ve neden ikiniz de bana öyle bakıyorsunuz?" Madigan müdahalelere yabancı değildi. Bu bir müdahale gibi hissettirdi.

"Bir şey düşünüyordum. Eğer bu kulübelerde kalmak istiyorsanız, gerçekten kayak yapmayı bilmeniz gerekiyor."

Kaşlarını çattı. "Neden?"

"Yangın tehlikesi yüzünden."

"Yine mi geldin?"

Kayakları kapının pervazına yaslayarak saçlarını omzundan savurdu ve şöyle dedi: "Eğer kulübenizde yangın çıkarsa, hızlı bir şekilde dışarı çıkabilmeniz gerekir. Ve kışın ortasında, buradaki kar o kadar derinleşebilir ki, hızlı çıkmanın tek yolu kayak yapmaktır."

"Anlıyorum." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "İlginç. Kışın ortasında neden ateş yakılsın ki?"

Şu anda alevsiz olan sobasını işaret etti. "Çünkü bunlar çok tehlikeli olabilir."

"Odun sobası mı?"

"Evet," dedi kesin bir ifadeyle. "Ve eğer bu kulübelerden biri giderse, hepsi gider."

"Bu daha önce de oldu mu? Bu feci, odun sobası kaynaklı, çok kabinli yapı yangını?"

"Neredeyse," diye cevap verdi.

"Korkunç olmalı."

"Oh, öyleydi. Ve kayak yapamayan tek kişi trajik bir şekilde öldü."

"Ne kadar yıkıcı." Öne doğru eğilerek sessiz ve komplocu bir sesle, "Ashley, sanırım bana yalan söylüyorsun," dedi.

"Ne? Yalan söylemiyorum," diye zayıf bir sesle ısrar etti.

"Ben kayak yapmıyorum. Ski," diye hatırlattı ona. "İçeri gelmek ister misin? Dışarısoğuk."

"Seni tavşan tepesine bakarken gördüm," dedi .

Kadının kendisini izlediği gerçeğine takılmamaya çalışarak, "Yukarıda uçan güzel bir kuş vardı. Şahin ya da balık kartalı gibi. Belki de bir kartal."

Bunu yemedi. "Matthew, sana kayak yapmayı öğretmek istiyorum."

Boğazı düğümlendi. "Um, hayır teşekkür ?"

Ona gülümsedi. Küçük bir gülümsemeydi ama dışarıdaki sıcaklığı en az yirmi derece yükseltmeye yetti. "Ben ciddiylim," dedi. "Bir konuda yardımına ihtiyacım var."

"Kayakla ilgili olarak size nasıl yardımcı olabilirim?"

Köpeğini işaret ederek, "Murphy'nin bir kurtarma köpeği olması gerekiyor, ancak bu konuda berbat. Onunla çalışacak vaktim yok ama adamlarınız bütün gün meşgul olduğu için boş vaktiniz olabileceğini düşündüm."

Bu, onun köpeğiyle yakınlaşma çabaları için tam bir geri tepmeydi. "Ben köpek eğitmeni değilim ve kayak da yapmıyorum. Açıkçası bu iş için en kötü kişi benim."

"Kayak yapmak ya da Murphy'yi eğitmek o kadar da zor değil. Ayrıca senden hoşlanıyor. Gördün mü?" Tekrar Murphy'yi işaret etti, dili ağzının kenarından dışarı , sevgiyle ona bakıyordu.

"Bu benim hatam değil."

Sesini yumuşak, yıkıcı bir şekilde sempatikleştirdi. "Bu bir ceza değil Matthew. Bütün kış bir kayak dağında yaşayacaksın. Tüm sezonu burada geçersen ve kayak yapmayı hiç öğrenmesen bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum. Çok şey kaçırmış olursun."

"Ne gibi? Kırık bacaklar ve kafa yaralanmaları mı? Ve hepsi çok," diye ürperdi, "yüksek."

"Bu bir dağ. Yüksek olma eğilimindedirler." Yanına uzanarak, bir saniye önce orada olmadığına yemin edebileceği bir çift kayak botu aldı, sanki onunla alay etmek için kardan sihirli bir şekilde filizlenmişlerdi. "Şöyle bir teklifim var. Her öğleden sonra sana kayak dersi vereceğim. Çocukların önünde aptal gibi görünmek istemezsin diye düşündüm-"

"Aptal gibi görüneceğimi nereden çıkardın?" dedi, botları isteksizce ondan aldı ve bir kalkan gibi göğsünün üzerinde tuttu.

"Bugün çocukları izlediniz mi? Bu kaçınılmaz. Yani, Clay tek başına." Güldü, gerçekten güldü. Onun güldüğünü daha önce hiç duymamıştı ve sanki güneş ışığı ses çıkarabilirmiş gibiydi. "Sanırım tavşan tepesinde yüzünün kalıcı bir izini bıraktı."

"Aynen öyle. Clay bu gece berbat durumda. Bunu kendime neden yapmak isteyeyim ki? Kırık bir boyunla yatakta yatarsam çocuklara yardım edemem." Daha dik durdu, bu mantık silsilesinin sağlam olduğuna inanıyordu. "Ben bunun için buradayım, bu adamların tekrar yola gelmelerine yardım etmek için. Ayağımda kürdanlarla bir dağın yamacından aşağı yuvarlanmak için değil."

Büyük, kahverengi ve aniden şefkatle dolan gözleri adamın içini görüyordu. "Sanırım korkmuş olabilirsin."

"Kesinlikle korkuyorum," diye itiraf etti sakın bir şekilde. Ne istiyorsun?" Çenesini yüzgecindeki dövmede yazan 'KORKU' kelimesine doğru eğerek

"Küçük bir korkunun seni engellemesine izin verecek bir adama benzemiyorsun. Ama belki de yanılıyorumdur. Eğer gerçekten kayak öğrenmek istemiyorsan, seni zorlamayacağım. Hatta bu konuyu bir daha hiç açmayacağım."

"Güzel." Kendini tamamen dengesiz hissediyordu, sanki dün gece dövmeleleriyle ve çıplak göğsüyle onu kızdırdığı için işler tersine dönmüştü. Sanki şimdi onun oyun sahasındaydı ve oyunu anlamaya çalışarak daireler çiziyordu. İtiraf etmeliydi ki bu hoşuna gitmişti. "Teşekkür ederim."

"Tamam o zaman. İyi geceler, Matthew." Kayak botlarını geri almak için uzandı.

Onları göğsüne daha sıkı sarıldı. "Bekle. Henüz gitme." Yeniden müttefikinin kayak yapmayı öğrenmekle hiç ilgisi yoktu. Haksız da sayılmazdı, kayak yapma fikri onu dehşete düşürüyordu, kontrol kaybı, yükseklik, hız... Ama onunla daha fazla zaman geçirmeyi gerçekten istiyordu ve acımasızca fark etti ki bu onun en iyi şansı olabilirdi. "Bu dersleri mesaiden sonra yapabilir miyiz?"

Başını salladı, yüz ifadesi aydınlandı. "Tavşan yamacından başlayabiliriz. Sonra, hazır olduğunda telesiyejleri deneyebiliriz."

"Telesiyejler mi?" *Tabii ki hayır.* "Şu tel askılarla hareketli cicili bicili iplere bağlanan cılız metal bankları mı kastediyorsunuz?"

Ona birkaç kez göz kırptı. "Vay canına."

"Üzgünüm ama o şeylerden birine binmek isteyen herkes ölmek istiyordur." Makers ile turneye çıkarken, bütün gecesini dünyanın en kötü mahallelerinde tek başına dolaşarak, bıçaklı uyuşturucu satıcılarını ve coplu polisleri savuşturarak geçirmişti ve hala o felaketlerden birine binmektense bunu tekrar yapmayı tercih ediyor.

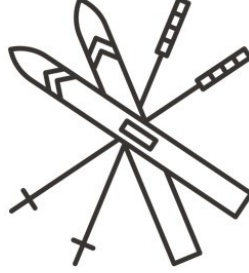
"Telesiyejlere kadar çalışmamız gerekecek," dedi. "."

"Eğer bunu kabul edersem, ki kabul ediyorum demiyorum," diye açıklığa kavuşturdu, dudaklarından kıvrılan gülümseme onun yerine kararını verdiğinde, "ama kabul edersem, ne zaman başlarız?"

Gözleri parladı, bal gibi, karamel gibi, sekiz milyon aslan gibi diğer lezzetli şeyler gibi parlıyordu. "Peki ya şimdi?"

BÖLÜM SEKİZİNCİ

ASHLEY

GÜNEŞ DAĞIN ARDINA DÜŞMÜŞ OLSA BİLE, KAYMAK İÇİN HALA YETERİNCE IŞIK VARDI. Ya da etrafta durmak için, çünkü bu kadar uzağa gitmişlerdi.

"Önce kayakları takman gerekecek. Onlarsız kaymak çok daha zor."

"Haha," diye sahte bir kahkaha atan Matthew önce kayaklara, sonra halat çekiciye, sonra dağa, sonra tekrar kayaklara baktı. "Bence bu kötü bir fikirdi."

Gerçekten talihsiz bir zamanlamayla, büyük bir patlama ağaçları sarstı.

"O da neydi?" diye bağırdı, savunma pozisyonu aldı, kolları iki yana açıldı, gözleri kocaman oldu. "Saldırı altında mıyız?"

Kadın homurdandı. "Hayır, saldırı altında değiliz. Bu sadece kayak devriyesi müdürüm Mace'in çığ bombalarını patlatması. Bazen onları duyarsınız, genellikle ardından tezahüratlar gelir çünkü bombaların patlaması iyi karımız olduğu anlamına gelir. Şu anda sadece test yapıyoruz."

"Bombalar için tezahürat mı yapıyorsun?" Endişeyle ağaçlara baktı. "İnsanların tek parça neon kar kıyafetleri giydiği bir spor için oldukça punk rock."

Gülümsemesini kısa bir süreliğine dişlerinin arasına sıkıştırarak, "Hadi seni kayaklarına bindirelim. Neon kar kıyafetini sonra sipariş ederiz. Al bakalım." Dikkatli bir şekilde ona doğru adım attı, sanki bir ateşe, volkana ya da güneşe tehlikeli bir şekilde yaklaşıyormuş gibi hissediyordu. Kendi kayağını kullanarak nasıl takılacağını gösterdikten sonra, onun kayağını hizaladı ve "İstersen denge için bana tutunabilirsin" dedi.

Elini omzuna attığında, tam da kadar büyük ve sıcak hissetti. Düşündüğünden değil.

elleri hakkında. Elleri dün gece rüyalarında ya da bu sabah duşta kurduğu fantezilerde başrolde değildi. Nazik olmaya çalışıyordu ama ona sorun olmadığını, istediği sürece ona yaslanabileceğini, ağırlığını daha fazla koyabileceğini söylemek istedi. Adam botunu ilk kayağa geçirdiğinde, hormonlarının neden birdenbire onun bir saniyeden daha değerli olduğuna karar verdiğini merak ederek, "İyi iş," dedi. "Şimdi bir sonrakini dene."

Diğer botunu kaldırdığında, kayağı öne doğru kaymadan önce onu yerden sadece bir santim kaldırmayı başardı. "Bunu yapamam. Bu imkansız." "Bugün bütün erkekleri bunu yaparken izlediniz. İmmümkün mü?"

"Evet."

Ona daha da yaklaşarak, nefeslerinin birbirine karışıp etraflarındaki havayı bulandırdığını sadece görmekle kalmayıp *hissedebileceği* kadar yaklaşarak, "Biraz kayacaksın. Mesele şu ki, ikinci kayağı giymek için kendini adamalısın. Yarım tedbir yok. Diğer ayağınızı kaldırın, ayak parmaklarınızı bağlamalara sıkıştırın ve topuğunuzu sertçe yere vurun."

"Sert mi?" Murphy yanında nefes nefese kalırken dudakları büküldü. "Ne kadar sert?"

"Um..." boğazında yükselmeye çalışan telaşlı yumruyu yuttu, "oldukça mı?"

Hızlı bir hamleyle botunun topuğunu yerine oturttu. "Haklısın." Kaşları çatıldı. "Bunu sert bir şekilde yapmalısın."

Ayaklarının etrafındaki karın tıslayarak eridiğine ve buharlaştığına yemin edebilirdi.

"Peki sırada ne var? Onları şöyle mi hareket ettireceğim... *Umph!*" Bir kayma ve çarpma oldu ve sonra Matthew karda yan yattı.

"Hayır." Ona gülümsedi. Onun aşağıda, sarkık, çaresiz ve ayaktayken olduğu kadar korkutucu olmaması hoşuna gitmişti. Neredeyse sevimli görünüyordu. "Onları böyle hareket ettiriyorsun."

"Görünüşe göre değil," diye homurdandı, doğrulmaya çalışıyor ama hiçbir yere varamıyordu. "Sanırım sıkıştım." Sırt üstü yuvarlanırken, şaşkın bir sessizlik içinde sol kayağının yana düşmesini izledi, uçları zıt yönlerde bakıyordu. Ashley'e baktı, sonra başını tekrar karın içine bıraktı. "Bu doğru olamaz."

Onun yanında diz çökerek, "Kesinlikle doğru değil. Yine de bu iyi bir ders."

"Neyin üzerine?" Dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Nasıl düşülür?"

"Nasıl düşüleceği üzerine değil. Düşükten *sonra* nasıl ayağa kalkılacağı üzerine."

Sırtışı bir güneş patlaması gibiydi. "Ashley, bu benim yıllardır üzerinde çalıştığım bir şey."

Bir kedi yavrusunun başını kaburgalarına sürmesi gibi göğsüne çarpan kalbi mırıldandı. Bu hissi görmezden gelmek için elinden gelenin en iyisini yaparak onunla yan yatması ve kayaklarını hizalaması konusunda konuştu. Sonra elini uzattı.

Uzattığı elini, kolunu ve son olarak da gözlerini inceledi. "Oraya düştüğümde," çenesiyle tepeyi işaret etti, "kalkmama yardım etmek için etrafta olmayabilirsin, değil mi?"

"Bu doğru," diye cevap verdi.

"O zaman kendi başıma nasıl kalkacağım?"

Alacakaranlığın derin grisi gökyüzünü boyarken biraz zaman aldı ama sonunda kenarlarını içeri soktu, ağırlığını kaydırıp ve kendini kayaklarının üzerine geri itti. Terlemiş ve kızarmış yüzüyle ona baktığında gülümsedi.

Chuck'ın gülümsemeyeceğini fark etti, biraz sarsılmıştı. Bu tür bir utançtan sonra, kendisinin daha güçlü, onun daha zayıf olduğu böyle bir anda, Chuck ona bağırır, eldivenlerini öfkeyle ağaçlara fırlatır ve gecenin geri kalanında onu görmezden gelmek için kulübeye geri dönerdi.

"Ashley, iyi misin?" Matthew ona sordu, kaşları gerilmişti ve gülümsemesi kaybolmuştu.

"Ben iyiyim," dedi. "Sadece üşüyorum."

Pantolonundaki karı sildi. "Ben de öyle. Bence bu ilk ders için iyiydi, sence de öyle değil mi?"

"Halatla çekmeyi denemek bile istemiyor musun?"

İpe yilandan yapılmış gibi yüzünü buruşturarak, "Bu kesinlikle hayır. Ayrıca, yarın çocuklarla erken bir toplantım var ve şimdiden uyandığımda hareket edemeyeceğimden endişeleniyorum." Botunu bağlardan birinden çıkarmaya çalışıp hâlâ bağlı olan kayağını karın üzerinde salladığında kaşlarını çatarak ona baktı. "Bu şeyler nasıl çıkıyor?"

Adamın arkasına geçerek ellerini omuzlarına koydu ve kulağına "İşte böyle" dedi, topuklarından birinin üzerine basarak

kollar. Adam botunu çıkardıktan sonra, kadın onun yanında durmak için etrafından dolaştı. "Direklerle kaymaya başladığında, kolu aşağı itmek için direği kullanabilirsin. Şimdilik, diğer kola basmaya çalışırken bana tutun."

Dediğini yaptı, eli bu kez kızın omzunda daha ağırdı. "Yani ben sadece... üzerine mi basayım?" Bir takırtıyla diğer botu serbest kaldı.

"İşte bu kadar." Ona bu kadar yakın dururken, mavi gözleri onunkilere kilitlenmişken, ılık, naneli nefesi yanaklarını okşarken, bir erkeği tekrar öpmenin nasıl bir his olduğunu hayal edebiliyordu. Eski kocası olmayan bir adamı. Tuzlu ve biberli sakalı ve dolgun, pembe dudakları olan bir adam. Teknik olarak bir çalışan olmasa da, onu öpmeyi kesinlikle hayal etmemesi kadar ona yakın olan bir adam. Bir adım geri çekilerek sordu: "Sormamın sakıncası yoksa, siz ve erkekler ne hakkında buluşuyorsunuz? Rehabilitasyon ya da destek grubu gibi bir şey mi? Danışman mısınız?"

Kayaklarını almak için eğildikten sonra ayağa kalktı ve şöyle dedi: "Hayır, ben danışman değilim. Eskiden haftada bir kez çocuklar için merkeze gelen bir danışmanım vardı. Ama-" ağır bir duraklama oldu- "işe yaramadı. Elimde olan tek şey, bu adamların çoğunun şu anda sıkışıp kaldığı yerde sıkışıp kalmış olmam ve çıkış yolunu bulmuş . Genellikle boşaltmaları gereken çok şey, çözmeleri gereken çok duygu var. Sanırım benim en önemli rolüm iyi bir dinleyici olmak, onları desteklemek ve yargılamamaya çalışmak. Buna ne kadar ihtiyaç duyduklarını bilerseniz şaşırsınız."

Şaşırmamıştı. Kışkırdığı şey -hayatında onu dinlemek isteyen, duygularını yargılamadan konuşmasına izin veren birinin olduğunu hayal etmek- kıskançlıktı. "Anlıyorum," dedi. "Yani yarın sabah onlar konuşacak ve sen dinleyeceksin öyle mi?"

Kahkahası alçak, yankılanan bir gümbürtüydü. "Hayır. Yarın sabah konuşmayacağız. Çok daha *yorucu* bir şey yapacağız," diye sırtıttı, "*yorucu*."

"Oh, yorucu, doğru. Kulağa... gerçekten harika geliyor." Neden konuşamıyordu? Yüzü sıcaktı. Kızarıyor muydu? Istakoz gibi mi görünüyordu? Gidip yüzüne su çarpması, belki de soğuk bir duş alması gerekiyordu. "Peki, iyi eğlenceler," diye belli belirsiz havayı işaret etti, "yoruculuk."

"*Eğlence* doğru kelime mi bilmiyorum. Ama kesinlikle unutulmaz olacak."

Yakışıklı, sırttan yüzüne gömülmek ve parmaklarını sakalına gömmek için ani, güçlü bir arzu onu ele geçirdi, sanki orada onunla bir saniye daha kalırsa artık hareketlerini tamamen kontrol edemeyecekti. Dürtülerinin yoğunluğundan bunalmış bir halde oradan ayrıldı ve Murphy'nin onu takip etmesi için ısıklık çalarak kulübeye doğru geri döndü.

"Hey! Bekle!" diye seslendi arkasından, sonra homurdandı. "Bu botlarla nasıl yürüyorsun? Kendimi robot gibi hissediyorum."

Arkasını döndüğünde onu kendisine doğru tökezlerken buldu, tıpkı bir robot gibi görünüyordu. Kendine rağmen kahkahalara . "Profesyonel ipucu mu?"

"Lütfen," dedi, yana doğru yalpalayarak.

"Kayak botları giydiğinizde topuklarınızın üzerinde yürümek en kolaydır." Bir deneme yaparak, "Haklısın, küçük sarışın bir genius." Aralarındaki mesafeyi açarak -çizmelerinin altındaki her kar çıttırısında kalbi güm güm atıyordu-, "Onları nereye koyayım? Botları ve kayakları mı?" Botlarına baktı. "Ve bunları tek başıma çıkarmak zor olabilir."

Matthew kamyonetinden inip günlük rutinine dahil olduğundan beri dikkatinin dağınık olduğu doğru olsa da, şüpheyi yer bırakmayacak şekilde bildiği bir şey vardı. Onu kulübesine kadar takip etmemeli, ayaklarının dibine oturmamalı, gözlerinin içine bakmamalı ve botlarını çıkarmasına yardım etmemeliydi. *Asla olmazdı.* Bu dağ onun hayatıydı ve bu kış, babası olmadan da bu hayatı sürdürebileceğini kanıtlamak için son şansıydı. Hava çatırdıyor ve kıvılcım gibi görünse de, daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiş olsa da, hepsi buydu, sadece kıvılcım. Kıvılcımlar görmezden gelinebilir, .

Odağını kaybedemezdi. kaybetmesi dağı kaybetmesi anlamına gelebilirdi. Ve o zaman, Davis'ten başka, kendini beğenmiş eski kocası ve kendi ezici yetersizliğinden başka bir şey kalmayacaktı. Chuck zaten çok uzun zamandır ona kendini yetersiz hissettiriyordu. Hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin kendisini tekrar böyle hissettirmesine izin vermeyecekti. "Kulübenizin kapısının yanındaki duvarda bir kayak askısı ve sobanın yanında botlarınız için bir yer var. Sadece tokalarını aç ve onları it.

Botlar . Çocuk oyuncağı." Matthew'un eğlenen ifadesinden uzaklaşırken neredeyse bir kar yığınının takılıp düşüyordu. "Bir yolunu bulacaksın."

"Ders için teşekkürler," diye bağırdı , ama o çoktan geri dönmüş, kulübenin güvenliğine doğru yürüyordu.

Botlar kalan kıvılcımları teker teker söndürüyor.

"?" Maude Alice, genellikle birlikte yemek yedikleri yemek salonundaki masada tek başına otururken sordu. "Tek başıma yemek zorunda kaldım ve yalnız yemekten ne kadar nefret ettiğimi bilirsin."

Ashley, Maude Alice ile nerede olduğunu ve kiminle olduğunu ne kadar paylaşmak istediğinden emin değildi ama annesinin onları pencereden izliyor olma ihtimali yüzde 99'du. "Matthew'a kayak yapmayı öğretmeye başladım."

"Öyle mi?" Maude Alice çatalını yavaşça yere bıraktı. "Lütfen bunu bu kadar büyütmebilir miyiz?" Ashley sordu nafile olduğunu düşünsem bile.

"Ben ne zaman bir şeyi büyüttüm ki?"

"Şu anda ciddi misin? Nereden başlamalıyım?"

"Oh, lütfen." Maude Alice küçümseyerek ofladı. "Sen çok hassassın."

Ashley gözlerini kapattı ve sakinleştirici bir nefes alırken üç saniye boyunca öyle kalmalarına izin verdi. *Çok hassassın*, Maude Alice'in en sevdiği hakaretti, denenmiş ve doğru atışıydı. Sanki hassas olmak affedilmez bir suçmuş gibi. Sanki bir şeyleri önemsemek, bir şeylerin onu üzmesine izin vermek, bir şeylerin onu her zaman mükemmel mutluluktan başka bir şey hissettirmesine izin vermek tartışılmaz bir karakter kusuruydu. "Matthew'un Murphy'yi eğitmesini sağlayacağım. Zamanı var ve Murphy onu seviyor. Belki bizim sahip olduğumuzdan daha şanslı olur."

Maude Alice masadan fırladı, yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bence bu harika bir fikir!"

"Gerçekten senin onayını beklemiyorum anne."

"Bu gece sana ne oldu böyle?" diye sordu, yaralanmış bir halde. Çünkü her zaman böyle olurdu. Maude Alice onun damarına basıyor, Ashley buna karşılık veriyor ve Maude Alice incinmiş gibi davranarak Ashley'in kendini bir pislik gibi hissetmesine neden oluyordu.

"Yok bir şey. Özür dilerim. Sadece banyoya ihtiyacım var." "Senin *ihtiyacın* olan şey sevişmek." "Anne!" Ashley dehşete kapılarak ağladı.

"Ne kadar oldu? Chuck'tan beri mi?"

"Bu konu hakkında konuşmayacağız." Uzaklaşmaya çalıştı ama Maude Alice onun önünde durmak için hareket etti, ince ama geçilmez bir inceleme duvarı gibi gözlerini kısarak bakıyordu.

"Chuck'tan beri, değil mi? Sekiz yıl, Ashley? Sekiz!"

Ashley, yalnız olduklarını bilmesine rağmen başını iki yana sallayarak, "Lütfen sesini alçalt," diye tısladı.

"Son zamanlarda senden daha çok seks ."

"Ne? Ne zaman? Kiminle?"

"*Kiminle*, canım. Ve o-"

Ashley elini kaldırarak, "Boş ver. Bilmek istemiyorum."

"Vibratörünüz var mı?" Maude Alice sordu. "Çünkü henüz kullanmadığım bir yedeğim var ve-"

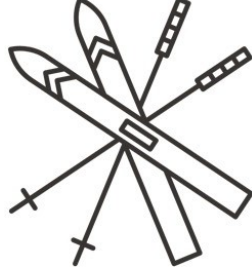
"Kutsal olan her şey aşkına, ruhumun derinliklerinden sana yalvarıyorum, lütfen konuşmayı kes." Yana doğru dönerek annesinin barikatını kıl payı atlattı.

"Akşam yemeği istemiyor musun?" Maude Alice arkasından sordu. "Tavuk yaptım. Oldukça güzel."

"Şok edici bir şekilde, iştahımı kaybetmiş gibi görünüyorum." Merdivenleri tırmanırken Ashley, artık iyi olduğu tek şeyin insanlardan uzaklaşmak olup olmadığını düşünmeden edemiyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

MADIGAN

Dün ilerleme kaydettiklerini düşünüyordu ama Madigan hâlâ Ashley'nin onun yanında neden bu kadar gergin olduğunu anlayamıyordu. Yaşlandıkça korkutucu biri mi olmuştu? Eskiden kadınlarla arası iyiydi. Gruptayken, kalabalıktan bir kadına göz kırpması yeterliydi ve kadın konserden sonra onu kuliste beklerdi. Ama bu koca bir jeolojik çağ önceydi. Şimdi Ashley'i etkilemeye çalışmak, paslı bir kapıyı sallamaya çalışmak gibi geliyordu - gürültülü, bariz ve pürüzsüz olmaktan başka bir şey değildi.

O kadar uzun süredir bekârdı ki, muhtemelen bir huzurevinde bingo oynayana kadar öyle kalacağını düşündü. Kadınlar ve uyuşturucu, seks ve kafayı bulmak, onun için her zaman el ele gitmişti. Bunca yıl sonra bile birinin cazibesini diğerinin cazibesinden ayırmak zordu. Yalnız olmak hayatını daha kolay, daha basit hale getirmişti. Neden şimdi işleri karmaşıktırmaya bu kadar niyetliydi? Neden dün geceyi yatağında yatarken Ashley'in kahverengi gözlerinin göğsünden aşağı kaydığını hayal ederek geçirmişti? Ya da nadiren kendini gösteren ama gösterdiğinde de neredeyse dizlerinin bağı çözülen gülümsemesini? Neden şimdi onun teninin sert parmak uçlarının altında ne kadar yumuşak hissedebileceğini ya da kulübesindeki ateş ışığının çıplak vücudunda nasıl dans edebileceğini hayal ediyordu?

Bu şekilde hissetmemeliydi. Bunları yaşamamalı. Sabahın köründe, üzerinde sadece boxer külotuyla, etrafında sadece iç çamaşırlarıyla on erkek daha varken, onu düşünmek şöyle dursun. Dondurucu soğukta, karda. Ama aşağıya doğru beş yavaş nefes alış verişi zihnini en temel önyargılarına kadar boşaltma eğilimindeydi. Ve şu anda o meşguliyet Ashley'di.

"Bütün sabah köpek pozisyonunda mı kalacağız?" Clay , ters V pozisyonunu korumak için mücadele ederken dizleri bükülmüştü.

"Bir nefes daha," diye talimat verdi Madigan. "Başına doğru akan kanın kararlılığını güçlendirmesine izin ver." Keşke kanının aktığı yer başı olsaydı. "Bu rahatsızlığı incelemene, çalışmana, gözlemlemene, *hissetmene* izin ver. Bu rahatsızlığı yargılamadan, onunla ilgili herhangi bir şeyi değiştirmeniz gerektiğini düşünmeden deneyimleyin." Yaptığı şey bu muydu? Kendi duygularını mı yargılıyordu? Onları hissetmesine izin vermiyor muydu? Kendisine büyüme şansı vermiyor muydu?

"Ayaklarım uyuştı," diye homurdandı Sam. "Nasıl *hissede bilirim* ki donarak ölürken bir şey yapabilir miyim?"

"Nefes verirken önce sağ ayağınızla, sonra sol ayağınızla öne doğru adım atın, ardından ayakta durana kadar her seferinde bir omur olmak üzere yavaşça geri dönün."

"Yapamam patron! Belim kırıldı!" diye bağırdı Tex, belinden sarkmış bir halde.

"Lütfen biri Tex'in ayağa kalkmasına yardım etsin," dedi Madigan sakince, kolları iki yanında dağ pozunda durmuş, titriyordu. Adamlar haksız değildi. Herkesin bir yeri donmadan önce bu işi bitirse iyi olacaktı.

"*Vay anasını.*"

Madigan arkasındaki tanıdık sese doğru dönerek ellerini çıplak vücudunun üzerine attı ve "Ashley?" dedi.

"Küfür etmek yasak," dedi Sam kendini beğenmiş bir tavırla. "Madigan sana tuvalet görevi verecek."

"Tuvalet görevi mi?" diye tekrarladı, bakışları bir adamdan diğerine savrulduktan sonra tekrar Madigan'a indi. "Banyo ne..." Uzun bir süre gözlerini kırıştırdı ve başını sallarken "Boş ver," diye mırıldandı. "Hepiniz burada ne yapıyorsunuz?"

"Snowga," diye cevap verdi Kev, karın kaslarını esnetip Madigan'ın çocuğun başını beladan başka bir şeye sokmadığını bildiği o fazla parlak gülümsemesini göstererek. "Karda yoga yapmayı icat etmeyi Madigan'a bırakın."

"Snowga? İç çamaşırınla mı?" Diğer erkekler ya ya güler ya da her ikisini birden yaparken Ashley elini gözlerine götürdü ve yanakları kıpkırmızı oldu. "Özür dilerim. Snowga'nızı bölmek istememiştim."

"Bir şeye mi ihtiyacınız vardı?" Madigan sordu. Kadın parmaklarının arasından ona tekrar bakmak için göz attığında, bir kadının gözlerinin vücudunda olmasına tamamen istemsiz bir tepki olarak göğüs kasları seğirdi. O anda

En azından istemsiz olduğundan oldukça emindi. Yoga, yürüyüş, ağırlık ve şimdi de odun kesmek gibi çok sayıda egzersiz yapıyordu. İlk başlarda fiziksel acısını duygusal acısıyla eşleştirmek ve aşermelerini aklından uzaklaştırmak için yapıyordu. Sonra gerçekten iyi hissetmesini sağlayan birkaç şeyden biri haline geldi. Artık neredeyse alışkanlık haline gelmişti. Kendini iyi göstermek için egzersiz yapması ama bu faydayı da umursamıyordu. Özellikle de Ashley'in gözleri kısa bir süreliğine göğsünde sabitlenmişken.

Boğazını temizleyerek, "Maude Alice ve ben herkes için kahvaltı hazırladık. İşiniz bittiğinde gelin," dedi yutkunarak, "işiniz bittiğinde."

"Kahvaltı mı?" Brian ensesini ovuşturdu. "Kulağa insan dondurmasına dönüşmekten çok daha iyi geliyor."

Elinden geldiğince az korkutucu bir gülümseme takınmaya çalışan Madi- gan, "Hemen geliyoruz. Teşekkür ederim." dedi.

"Sorun değil. Ben şimdi gidiyorum." Ve sonra Ashley onun bakışlarını ve kırmızı yanaklarını alıp topuklarının üzerinde dönerek ağaçlara doğru ilerledi.

Kev Madigan'ın yanına geldi, iki adam da onun gidişini izliyordu. "Onu sinirlendiriyorsun, Patron."

"Yapmıyorum," diye ısrar etti Madigan. "Onu hiçbir şey yapmıyorum." "Senden kaçıyor gibi."

"Üşüdüğü için kaçıyor. Ve az önce on bir yarı çıplak adamı snowga yaparken gördü."

"Mesele şu ki, o sadece o adamlardan *birine* bakıyordu." Ağaçlar dalgalanmadan önce onu son bir kez gördüğünden emin ol- Madigan, "Hayır, değildi. Sen kendi işine bak."

"Dostum, sana bir dilim kekmişsin gibi baktı."

"Hayır, kek değil." Clay kıkırdadı. "Madigan daha çok yaban mersinli kek gibi."

"Ben çörek değilim," diye itiraz etti Madigan, anti-muffinliğini kanıtlamak için elini mürekkepli, tonlu göğsünün önünde gezdirerek. "Sözünü geri al."

"Haklısın," dedi Brian. "Muffinler çok yumuşak. Snickers bara ne dersin?"

"Kettle corn?" Tex söyledi.

"Ben bir gıda maddesi değilim!" Madigan ağladı. "Ben bir ."

"Tartışılabilir," diye mırıldandı Sam.

Madigan gözlerini devirerek, "Yetmedi mi? Benimle eğlenmek isteyen başka biri var mı?"

Adamlar kahkahalarını bastırdılar ama hiçbirisi başka bir şey söylemedi.

"Güzel, şimdi git giyin. Kahvaltı sırasında tek bir yaban mersinli kek esprisi duyarsam, toparlanıp kasabaya geri dönüyoruz."

"Bu bir tehdit mi yoksa söz mü?" Sam sordu, ardından kafasına fırlatılan en az beş kartopundan kaçınmak için eğildi.

"Vay canına. Kekleri gerçekten , değil mi?"

Madigan zaten soğukkanlılığını korumak için on yıllık meditasyon eğitiminin tümünü kullanmıştı. Ancak Ashley'in, kendisi dışında masadaki herkesin tabaklarına en az iki kek doldurduğunu belirtmesi, tamamen yeni bir mantranın benimsenmesini gerektirdi: *Bu adamları burada, kahvaltı masasında boğazlamayacağım.*

"Özellikle de yaban mersinli," dedi Kev, bir ısırık daha alarak sırtışını gizleyerek.

Çiğnemedi bir keki bütün olarak içine çeken Tex'e bakan Maude Alice, "İyi ki bu kadar çok yapmışsınız," dedi.

"Bize kahvaltı hazırladığınız için teşekkür ederiz."

Madigan sessiz, ince sese doğru döndü. *Sam.* Sam bir şey için teşekkür etti. Sam diğer insanlara güzel sözler söylerdi. Çocuğa sarılmak istedi.

"Elbette Sam," dedi Maude Alice.

"Bu keklerin tarifi sende var mı?" Clay sordu. "Torunlarım bunlara bayılır."

Maude Alice, Clay'in elinin yanındaki masaya vurdu. "Kahvaltıdan sonra benimle mutfakta buluş, sana memnuniyetle iletirim."

"Tex." Ashley'nin sesi Madigan'ın kollarındaki tüyleri gıdıkladı. "Bakım müdürüm Shannon bu gece geç saatlerde gelecek. Onunla yakın çalışacaksın, bu yüzden sabah seni tanıştırmak isterim."

Tex şapkasını eğdi. "Bana sadece zamanını söyleyin, ben orada olacağım, Bayan. Cooke."

"Ne istediğimi biliyor musun?" Maude Alice öne doğru eğildi, dirseklerini masaya dayadı ve parmaklarını birleştirdi. "Hepiniz sırayla bize biraz kendinizden bahsederseniz sevinirim. Nereli olduğunuzu, ne iş yaptığınızı ve Little Timber'a nasıl geldiğinizi."

Madigan kahvesine öksürürken, adamlar da -nefes alabilseydi bu ironiye gülerdi- keklerine öksürüyorlardı.

"Anne!" Ashley'in nefesi kesildi.

"Ne?" Maude Alice kar kadar masum bir ifadeyle, "Merak ediyorum," dedi. "Merak ediyorum. Sen merak etmiyor musun? Bence herkesi daha yakından tanımak için güzel bir yol olurdu."

Masadaki öksürükler kesilince Ashley sert bir sesle, "İnsanlar meraklı değildir," diye fısıldadı.

Madigan Ashley'le aynı fikirde olsa da, Maude Alice'in kötü bir niyeti olduğunu düşünmüyordu.

"Şuna ne dersiniz?" dedi, bazı adamların temkinli bakışlarını ve diğerlerinin güçlü kafa sallamalarını üzerine çekti. Savaş hikâyelerini paylaşmanın bağımlıların genelde hoşlandığı bir şey olmadığını biliyordu ve istemedikleri takdirde adamlara bunu yapmaları için baskı yapmayacağını da biliyordu. Ama Maude Alice'le yarı yolda tanışabileceğini düşündü. "Masanın etrafında dolaşalım ve kendimizi tanıtalım, nereli olduğumuzu söyleyelim ve bunun ötesindeki her şey tamamen isteğe bağlıdır. İlk ben başlayacağım."

Adamlar rahatladı, rahatlamış nefesler masanın etrafında hep bir ağızdan verildi.

"Bu çok hoş olur. Teşekkür ederim Madigan," dedi Maude Alice nezaketle. Ashley hâlâ onlar adına utanmış görünüyordu ama sonra Maude Alice sordu: "Geri kalanınız için de sorun olur mu? Sizi rahatsız etmek istememiştim."

Ashley'nin yanaklarına yavaşça renk geldi. Madigan, tam da ait olduğu yere, diye düşündü.

Adamlar başlarını salladı ve sonra aniden tüm gözler onun üzerinde toplandı. Sinirleri midesinde kıvılcımlandı, endişe onu gagalarken ensesinde bir sıcaklık belirdi. Ama ortaya çıkmak isteyen diğer adamlara iyi bir örnek olmak istiyordu. Bu yüzden belini kuşandı, nefesini içine çekti ve şöyle dedi: "Adım Matthew Madigan. Olympia, Washington'ın dışında büyüdüm. Annem, babam ve üç kardeşim hâlâ orada yaşıyor ama ben on beş yıl önce Montana'ya taşındım çünkü

yeni bir başlangıç yapmak istedi. Washington'da çok fazla anı vardı." Onlara ünlü bir müzik grubunda olduğunu söylemeyi düşündü ama bu kendini beğenmişlik gibi geliyordu ve adamların kendisini gösteriş yapıyormuş gibi hissetmesi isteyeceği son şeydi. "Uyuşturucu, çoğunlukla da eroin kullanmak ve satmak suçundan hapse girmeden önce müzisyendim. Şimdi Little Timber'ı işletiyorum." İşte, hızlı ve kolay. Kalbi yumruk gibi kaburgalarına vursa da, göğsünden çıkmaya kararlı olsa da önemli bir şey değildi.

Ashley ve Maude Alice kırpmadan, ağızları yarı açık, fare gibi hareketsiz oturuyorlardı. Brian masanın ucunda homurdandı, muhtemelen onların şaşkın ifadelerine bakarak.

"Teşekkür ederim," dedi Ashley usulca. "Bunu bizimle paylaştığın için teşekkür ederim."

Başını salladı, aklından belki de onu merak ettiği düşüncesi geçti. Ofisine gelmeden önce eski bir mahkûmla tanıştığından şüpheliydi. Belki de onun hapse girmiş olabileceği her türlü şeyi hayal ediyordu. İyi ya da kötü, artık biliyordu.

"Emin olabilirsin," diye cevap verdi, omuzlarından büyük bir yük kalkmamış gibi davranarak. Geçmişle ilgili bir şeydi bu, hakkında ne kadar konuşursa konuşsun ya da hayatını ve seçimlerini ne kadar irdelerse irdelesin, o hala onun geçmişi idi. Gittiği her yere onunla birlikte geliyor, saklanıyor ve karşılaştığı her yeni kişiyle birlikte kendini açığa vuruyordu. Daha sonra çocuklarla bu duygu hakkında konuşmak, bu konuda garip hissetmenin olağan ve normal olduğunu bilmelerini sağlamak için aklına bir not aldı.

"Benim adım Clayton Briggs," dedi sağındaki derin bir ses.

Madigan Clay'in sırtını alkışlamak istedi ama onu utandırmak istemediği için yapmadı.

"Billings'liyim ve hala orada karısıyla birlikte yaşayan bir oğlum ve üç torunum var. Ben bir alkoliğim." Bir elini kel kafasında gezdirdi. "Bu Little Timber'da yaşadığım ilk dönem değil ama bu kesinlikle Madigan'la geçirdiğim en ilginç dönem. İşlerin böyle yürümesi çok garip." Önce Ashley'e, sonra da Maude Alice'e gülümsedi. "Burada, Bluebird'de olmaktan gerçekten çok mutluyum."

Maude Alice, Madigan'ın daha önce onda görmediği içten bir gülümsemeyle, "Biz de sana sahip olduğumuz için çok mutluyuz, Clay," dedi.

Adamlar teker teker kendilerini tanıttılar: Jeff, Jacob, Tex, herkes adını, eski mesleğini, nerede çalıştığını söyledi.

, aileleri hakkında ara sıra detaylar verdiklerini anlattı. Şimdiye kadar herkes geçmiş hakkında sessiz kalmayı tercih etmişti. Ve sonra sıra Sam'e geldi.

Ashley'in yanında bir çit direği gibi kaskatı kesilmiş oturuyordu, elindeki çatalı sıkıca kavramış, parmak eklemleri beyazlaşmıştı. Madigan çocuktan hızlı bir tanışma bekliyordu, belki sadece adını. Belki de hiçbir şey söylemeyecekti, ki bu da iyi olurdu.

"Ben Sam Bailey," dedi gözlerini tabağına dikerek. "Bir süredir işsizim ama eskiden kasabadaki Lost Creek Bank'ta çalışıyordum."

Madigan sandalyesinde arkasına yaslandı ve kahve fincanını dudaklarına götürerek Sam'in bitirmesini bekledi.

"Ben bir uyuşturucu bağımlısıyım. Metamfetamin. Bir karım ve bir kızım var," dedi Sam'in sesi çatlayarak, "ve onları her günün her saniyesinde özlüyorum."

Şeytanın kendisi yerden kalkabilirdi ve Madigan daha az şok olurdu. Gözünün ucuyla küçük bir hareket oldu, Ashley'nin eli masanın üzerinden Sam'inkine doğru uzandı, sonra durdu ve kahve fincanına geri döndü. Onun tepkisi, yüzündeki sıkıntılı ifade, endişesi Madigan'ın kaburgalarına bir tekme gibi çarptı.

"Teşekkür Sam," dedi.

Başını öne eğen Sam başını salladı.

"Senin sıran, Ashley." Maude Alice'in dudakları beklentiyle büzüldü. "Adil olan bu."

Ashley çenesini sıkarak bir süre Madigan'ın bakışlarına karşılık verdi, sonra kahvesine baktı. "Pekâlâ. Benim adım Ashley Cooke. Bir kızım var. Adı Davis ve Missoula'da biyokimya okuyor. Hiç kardeşim yok. Kayak yapmayı seviyorum. Bu dağı seviyorum." Çenesi yükseldi. "Babam Max Cooke, ben çocukken Bluebird'ü satın aldı. Birkaç yıl önce vefat edene kadar tüm hayatımı burada onunla ve Maude Alice ile birlikte geçirdim-"

Maude Alice ayağa kalkıp peçetesini tabağına koyarken, "Ve hepiniz beni tanıyorsunuz," diye keskin bir şekilde araya girdi. "Sanırım bu tanışma için iyi oldu. Öğleden sonra soğuk bir hava dalgası geleceği için muhtemelen şimdi dersleriniz için dışarı çıkmalısınız."

Madigan zamanında pek çok saptırma taktiği görmüş ve uygulamıştı ve bu seferki ders kitabıydı. Ashley babası hakkında ne söyleyecek olursa olsun, Maude Alice bunların hiçbirini istemiyordu. Madigan'ı izledi.

Ashley geri çekildi, oturduğu yer ile annesinin durduğu yer arasına demir bir gerilim duvarı çarptığında neredeyse sandalyesine büzüldü.

"Kulağa hoş geliyor," diyerek ortamı yumuşatmaya çalıştı. "Snowga'dan sonra, çocuklar bugün zaten bol bol üşüdü."

"Ayak parmaklarım kesinlikle hâlâ uyuşuk," diye söze girdi Brian, huzuru yeniden sağlamak için üzerine düşeni yapıyordu. Madigan sessiz bir teşekkürle ona başını salladı.

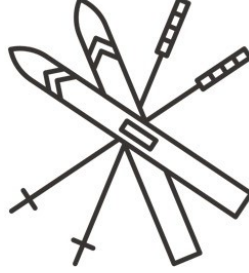
Ashley, gülümseme olmasına rağmen olabildiğince düz bir çizgiye yakın bir gülümsemeyle masadan geriye doğru itti. "Peki o zaman, hadi başlayalım."

Clay yüzünü buruşturdu. "Daha fazla halat çekme mi?"

Başını iki yana salladı ve bu hareket onun üzerindeki gerginliği biraz olsun atmış gibiydi. "Bugün değil. Bugün tavşan asansörüne mezun oluyorsun."

ONUNCU BÖLÜM

ASHLEY

Matthew, karlı, vanilya turuncusu gökyüzüne karşı, hâlâ boynuna dolanıp sıkmasını bekliyormuş gibi gözlerini kısıarak ve şüpheyile halat çekiciye baktı.

"Isırmaz," dedi Ashley ona, bu sabah diğer erkeklerle yaptığı dersten sonra sertleşen boynunu ovuşturarak. Bugün daha az kayma olmuştu ama yine de telesiyeyden inmeye çalışırken düşen birçok adamı kardan çıkarmaya yardım etmişti.

"O da olacak," diye çıktı. "Adamların çürüklerini görmedin mi?"

Ashley bu sabah diğer adamların snowga'larını böldüğünde onlarda herhangi bir morluk fark etmemişti. Aslında, diğer adamların hiçbirini fark etmemişti. Sadece Matthew'u fark etmişti. Ve bütün gün onu zihninde tekrar tekrar fark etmişti. Fark ettiğinden daha fazla dövmesi vardı; bir göğsünde köpek, diğerinde dört yapraklı bir yonca, sağ kolundan aşağıya doğru akan dalgalarla dolu bir kol. Sol kalçasının üzerinde tam olarak seçemediği karmaşık bir şey vardı ve bu önemliydi, ne olduğunu bilmeyi ne kadar çok istiyordu.

"Maude Alice ile aranızdaki her şey yolunda mı?"

Konu o kadar muazzam bir şekilde tektonik bir şekilde değişti ki neredeyse . "Ne?"

"Bu sabah bir gerginlik olduğunu fark etmeden edemedim." Gözleri ve kulakları olmayan biri kahvaltıda annesiyle aralarındaki gerginliği muhtemelen fark ederdi, ama çoğu insan bunu ona tam ortasında soracak cesareti kendinde bulamazdı tavşan tepesinin. "Bu kişisel bir mesele. Ve sen oyalıyorsun."

"Özür dilerim," dedi, eldivenli ellerinden biriyle ipe zar zor dokunduktan sonra ürkerek uzaklaştı. "Sadece bu konuda konuşmak düşündüm. Bazen bir şeyler hakkında konuşmak iyidir."

Benim ailemde olmaz, diye düşündü. Haklı olabilirdi ama bugün yapmak istediği son şey Maude Alice hakkında konuşmaktı, özellikle de onunla. Onun anlamayacağını düşündüğünden değil; aslında tam tersinden şüpheleniyordu. Ama bu zamanı kulübeden, annesinden, her şeyden uzakta geçirmeyi seviyordu. Muhtemelen bu yüzden onunla vakit geçirmeyi bu kadar çok seviyordu. O sanki... bir mola gibiydi. "Konuşacak bir şey yok. Sadece ipi tut. Sen benim çocuklarımdan daha kötüsün."

"Sadece bir çocuğun olduğunu sanıyordum."

Güldü. "Kayak öğrettiğim çocuklar. Bunu yapabilirsin. İpi tut." Normalde dersler sırasında bu kadar ısrarcı olmazdı ama hava sıcaklığı hızla düşüyordu ve o üşüyordu. Ayrıca koyu renk kirpiklerine pudra şekeri serpiştirir gibi teker teker incelikte inen kar taneleri, kendisini endişe verici derecede sersemlemiş hissetmesine neden oluyordu.

"Ama senin hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum," dedi sessizce, eldivenleriyle ipi çevreleyip kaymasına izin vererek. "Bu şey neden bu kadar hızlı gitmek zorunda?"

"Oyalanıyorsun. Dizlerini bük, arkana yaslan ve dayan." "Az önce 'oyalanmak' mı dedin? Bir at arabası gelecek mi
"Bizi daha sonra çay içmeye alır mısınız leydim?"

Ashley genellikle kendisiyle dalga geçilmesinden nefret ederdi. Chuck her zaman onunla geçer, 'sadece bir şakaydı' gibi çileden çıkarıcı ve iyi niyetli bir um- brella altında bitmek bilmeyen hakaretler ederdi. Ama Matthew'un onunla dalga geçme şekli, sanki o da kendisiyle dalga geçiyormuş gibi, sanki şakaya birlikte katılıyorlarmış gibi, Ashley'in umurunda değildi. Hatta hoşuna bile gitmiş olabilirdi. Hatta ona karşılık vermek bile . "Tam bir dallier gibi konuştun."

"Şunu bilmenizi isterim ki, ben aslında bir dallier ," dedi. "Sizin hakkınızda daha fazla şey bilmek istiyorum."

Uyuşmuş ayaklarını tekrar hissetmeye başladı. "Bu tepeden aşağı kaydıktan sonra istediğin kadar konuşabiliriz. Ama şimdi kapat ve-"

"Oha!"

Matthew'un karlar üzerinde yatan yığınının doğru yürüdükten sonra, kayaklarını çözmesine ve ayağa kalkmasına yardım etti. "Güzel," dedi ona. "Bu iyiydi. Şimdi tekrar dene."

Sonunda, ürkek, kas yığını bir salyangoz gibi, ipin onu bir santim, sonra bir santim daha yukarı çekmesine izin verdi. Ve sonra dondu kaldı.

"Bu, görüldüğünden daha kolay olan şeylerden biri. Sadece alışmak biraz zaman alıyor. Göz korkutucu olduğunu biliyorum ama tek yapmanız gereken ipe güvenmek."

"İpe güven," diye tekrarladı ve ip onu birkaç santim daha yukarı çekene kadar sıktı. Tekrar bıraktığında, arkasına geçti ve yokuşun dik kısmında geriye doğru kaymaması için elleriyle onu destekledi.

"İpe güven. Kendine güven. Bunu başarabilirsin."

"Ashley," dedi, sesi kızın sırtına bastıran ellerinin arasından gürlüyordu. "Seninle ilgili bir şey var, çocuklarla ve benimle konuşma şeklin. Bana sürekli bir şeyler hissettiriyorsun."

Eğer şimdi ellerini çekerse, muhtemelen dengesini kaybedecekti. Ama birden ona bu kadar yakın durmak, ağırlığını desteklemek çok samimi gelmeye başladı.

Profilini ve alaycı gülümsemesini görebilmesi için başını yeterince çevirerek, "Şu ana kadar ne olduğundan tam olarak emin değildim. Güçlü. Küçük bir ipten korktuğumda bile bana kendimi güçlü hissettiriyorsun. Erkeklerle de kendilerini güçlü hissettiriyorsun. Sanırım bunun sebebi çok güçlü ve kendinden emin olman. Senden yayılıyor. Bunu sana daha önce söyleyen oldu mu?"

Aslında hiç kimse ona bunu ya da buna benzer bir şeyi söylememişti. Chuck onun kolay lokma olduğunu düşünüyordu ve onunla birlikteyken de öyleydi. Maude Alice onun sinirli ve duygusal olduğunu düşünüyordu. Davis onun bir işkolik olduğunu düşünüyordu. Babası onun olduğu gibi mükemmel olduğunu düşünmüştü. Ama kimse ona güçlü olduğunu söylememişti.

Adam ipi tekrar sıkıp ondan uzaklaştığında, kadın onun arkasından çıktı. "Harika gidiyorsun," dedi göğsünün ortasında beliren sıcak, ağrıyan noktayı ovuşturarak. "Seninle tepede buluşuruz."

"Ya yine düşersem?" diye seslendi arkasından, tepeye tırmanmaya başladığında.

Elini omzunun üzerinden salladığında ipin eldivenlerinin arasından duyabiliyordu. "Tekrar ayağa kalkacaksın. Çünkü sen de güçlüsün."

Bir daha düşmedi ve beş dakika daha başlayıp durduktan, homurdanmalardan ve kulağa inanılmaz derinlikte bir ses gibi gelen bir şeyden sonra

Matthew tavşan tepesine tırmandı.

"Bu berbattı," dedi . "Bu işkence cihazını kim icat etti? Jigsaw?"

Güldü, sonra titredi.

"Üşüdün mü? Üşüdün, değil mi? Neden toparlanıp yarın yeniden başlamıyoruz? Ben de kayaklarımı çıkarıp aşağı inerim."

Başını iki yana salladı. "Beni hipotermiye soksa bile, bu gece bu tepeden aşağı kayacaksın."

Mavi gözleri sönmekte olan ışıktta , gülümsemesi çarpıklaşıyordu. "Sana söylemiştim. Güçlü."

Göğsünü ikinci kez ovuşturarak ona pizza dilimini ve patates kızartmasını gösterdi ve her ikisini de yedikten sonra, o güne kadar gördüğü en geniş kar küreme aracıyla tavşan tepesini aşarken yanında yürüdü.

"Biraz daha hızlı gidebilirsin," dedi ona.

"Acele ettirme beni kadın," dedi kar küreme aracını bir dönemeçte daha da genişleterek.

"Tamam, ama böyle devam edersen yarın dörtlülerin işe yaramaz olacak. Bir noktada bırakman gerekecek."

İçinden gergin bir kahkaha yükseldi. "Bırakmak genellikle başımı belaya sokan şeylerden biridir."

Tepenin ortasında durmuşlar, birbirlerine bakıyorlardı, ay dağların tepesindeydi ve onları sessiz bir mavi ışıkla kaplıyordu.

"Burası ile tepenin dibi arasında başınıza ne tür bir bela gelebilir?"

Başını eğdi, gözlerinin kenarları kırıştı. "Buna cevap vermemi gerçekten istemiyorsun."

Evet, aslında buna cevap vermesini istiyordu. Daha önce onun gibi biriyle hiç karşılaşmamıştı. Okunmayı bekleyen bir kitap gibi açıktı. Hiçbir numaranın arkasına saklanmıyordu. Özür dilemeden kendisiydi. Onun güçlü olduğunu düşünüyordu ve şimdi sadece onu izliyor, bir şey söylemesini bekliyordu. Her şey çok fazlaydı.

Etrafında dönerek, nabızı çılgınca atarak tepeden aşağıya doğru yürüdü, ayağı takılmamaya çalışarak, adamın gözlerinin onun üzerinde olduğu, vücudunda gezindiği umudunu bastırmaya çalışarak.

"Böyle daha mı iyi?" diye bağırdı ona tepeden aşağı.

Arkasına dönüp adamın mavi silüetinin kar üzerinde süzülüşünü, kar küreme aracının daha dar, dönüşlerinin daha zarif oluşunu izlediğinde, muhtemelen onca kardan dolayı adamın gerçekten de çok iyi bir dengeye sahip olduğunu fark etti.

Tam "İyi görünüyorsun!" diye bağırdığı sırada, kahverengi kürklü ve nefes nefese bir yığın dörtnala yanından geçti. "Matthew!" diye uyardı. "Geliyor!"

Kendini toparlamaya fırsat bulamadan Murphy koşup üzerine atladı ve kocaman ön pençeleriyle onu geriye savurdu. Ashley tepeye geri döndüğünde Matthew'u sırt üstü yatmış, Murphy yüzünü yerken gülüyor buldu.

"Murph! Çekil!" diye bağırarak Murphy'yi kolundan tutup geri çekti. "Ona ne oldu bilmiyorum."

Matthew yan dönerek kendini yukarı itti, poposundaki karı sildi ve "Bela belayı bulur, öyle değil mi Murph?" dedi. Matthew göz kırptı. Köpek havladı. Ashley büyük bir çabayla iç çekmedi.

Murphy'yi bırakarak köpeğin Matthew'un gitmesini izledi, ikisi de tepeden aşağıya doğru güzel dönüşler yapıyordu.

Hep birlikte dibe vardıklarında ona "Bence sen doğuştan kayakçı olabilirsin," dedi.

"Gerçekten mi?"

"Evet, iyi bir dengeye ve vücudunuz üzerinde mükemmel bir kontrole sahipsiniz." Yüzü kızardı. Yanlış söylemişti. Kelimeler dudaklarından dökülür dökülmez bunu hissetti, sanki bir elektrik yükü taşıyorlardı ve şimdi orada, aralarında düzensiz bir şekilde vızıldıyorlardı.

"Hiçbir fikrin yok," diye cevap verdi, sırtışı göbeği ile omurgası arasındaki şuruplu boşlukta bir yere iniyordu.

"Oh," diye başardı, şapkasını çıkardı, eldivenlerini çekti, paltosunun fermuarını açtı.

"Ashley?" Hafif endişeli görünüyordu. "Ne kadar çıkarmayı planlıyorsun?"

Utançtan, arzudan ya da adını bile koyamadığı bir şeyden ürkererek eldivenlerini ceplerine soktu. "Ders bitti. Harikaydın. Yarın görüşürüz."

"Bekle," dedi. "Aslında seninle konuşmak istediğim bir şey var."

İçinden homurdandı, daha fazla mide çırpınına ya da sıcak, ağrıyan göğüs noktalarına dayanamayacağını hissediyordu. "Ne oldu?"

Derin ve ölçülü bir nefes aldıktan sonra, "Biz farkına varmadan Noel gelmiş olacak ve ziyaretçiler konusunda endişelendiğini söylediğini biliyorum ama çocuklar, onları daha iyi tanıdığın için tekrar sormamı istediler" dedi.

Bu, alev alev yanan libidosunun üzerinde doğaçlama bir buz banyosuydu. Neden şapkasını çıkarmıştı ki? Dışarısı buz gibiydi. "Anlıyorum," dedi, bu kadar sert olmak zorunda olduğu için şapka çıkararak. "Ama bir kez açtığımızda burası çok kalabalık olur, hem de çok çabuk. Adamların hepsi de meşgul olacak. Onlara izin verecek olsam da sezon boyunca hiç izin kullanmıyorum. Adamların ailelerini görmelerini engellemek istemiyorum ama kulübelerde kalan tanımadığımız insanlarla uğraşacak zamanım da olmayacak."

"Bunu biliyorum," dedi hemen. "Ve hiçbir şey için endişelenmene gerek yok. Tüm ziyaretleri ben ayarlar ve izlerim. Gece misafiri de düşünmüyordum, daha çok bir toplantı gibi. Akşam yemeği belki? Yemek salonunda?" Kulübelere giden yola baktı, kaşları çatıldı. "Tatiller yalnız olduklarında zor geçebilir."

Çok samimi görünüyordu, sanki erkeklerin ailelerini görmelerini sağlamak onlar için olduğu kadar onun için de önemliydi. "Bence bu gerçekten güzel bir fikir," dedi, yumuşadığını hissederek. "Yarın Maude Alice'le bu konuyu konuşacağım."

Kocaman, rahatlamış bir nefes vererek, "Teşekkür ederim," dedi.

"Ama benim için bir şey yapmanı istiyorum." Bu anı kendi lehine kullandığı için biraz suçlu hissediyordu ama bu onun için de iyi olacaktı. En azından öyle olduğunu düşünüyordu.

Adamın gözleri kısıldığında, onun taviz vermeye, vermeye ve almaya ne kadar alışkın olduğunu merak etmekten kendini alamadı. Yaptığı işte muhtemelen bu kaçınılmazdı. "Tamam," dedi ihtiyatla.

"Yarın benimle tavşan asansörüne binmeni istiyorum."

Düşük bir mırıltı ve alaycı bir gülümsemeyle, "Bu kirli, Ashley. Gerçekten kirli."

Belki edepsizceydi ama bir erkeği telesiyeye bindirmek için ilk kez karanlık taktiklere başvurmuyordu. Chuck'ın dağdaki en ateşli yatılı öğrenci olduğu zamanlarda, onun kendisini fark etmesi için her türlü numarayı yapmıştı. Bu, Chuck'ı kendisini aldatırken yakalamasına rağmen onunla evlenmeye ikna etmesinden önceydi.

Mary Williamson ile kiralık dükkânında. Neredeyse ortadan kaybolana kadar onu durmaksızın eleştirerek ve yargılayarak sistematik bir şekilde yıpratmadan önce. Onu aldatmaktan vazgeçirmek için her şeyi denedikten sonra sonunda onu evden kovmadan önce, çünkü Davis'in boşanmış ebeveynleri olmasını istemiyordu. Hayatının büyük bir kısmını kötü bir evlilik için harcamadan önce.

Matthew'un yüzü, gülümsemesi, parlak ışık bun-ny tepesini doldururken parlıyordu. İkisi de park yerine doğru dönerken Ashley karda kayan tanıdık kamyonete dişlerini gıcırdatarak baktı. Kamyonet yan yatarak durdu, iki park yeri kapladı, Chuck kapıyı açıp dışarı atlarken motoru rölantide çalışıyordu.

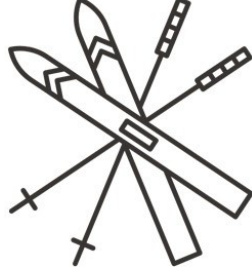
Gözlerini eski sevgilisinin kapatmaya zahmet etmediği iğrenç derecede parlak farlardan koruyan Ashley homurdandı.

"Burada neyimiz varmış?" Chuck, dağın zaten sahibiymiş gibi tepeye doğru yürürken sordu. "Gece kayağı mı?"

Tanıdık, gösterişli ses tonu Ashley'in tansiyonunu yükseltti. Murphy alçak sesle ve tehditkâr bir şekilde hırlarken Matthew'a bir adım daha yaklaşan Ashley, "Şeytanı düşün ve şeytan ortaya çıksın," diye mırıldandı.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

MADIGAN

MADIGAN'IN TÜYLERİ DİKEN DİKEN OLDU. Yıllar içinde ince ayarlı bir dangalak ölçer geliştirmişti ve bu adamın aniden karşılarına çıkmasıyla ölçer tavan yapmıştı.

"Chuck," dedi Ashley, tam olarak küçümsemeden ama çok da uzak olmayan bir sesle. "Burada ne yapıyorsun?"

Bu Chuck denen adam tıpkı bir Ken bebeğine benziyordu; kabarık sarı saçları, karikatür gibi iri mavi gözleri, ceviz kırabilecek bir çenesi vardı. Parlak kırmızı bir Eddie Bauer kabarık ceket ve ütülenmiş gibi görünen, keskin pilili bir pantolon giymişti.

Elinde bir turtalı kutusu tutan Chuck, "Az önce şehirdeydim ve Maude Alice'in çok sevdiği Mira'nın çikolatalı turtalarından almak için Glazed and Confused'a uğradım" dedi.

Ashley'nin çenesindeki bir kas sıçradı. "Tabii ki yaptın." Turtayı ondan aldı. "O zaman gidiyorsun?"

"Bu kim?" Dangalak cevap beklemeden elini Madigan'a doğru uzattı. "Chuck Thompson. Ya siz?"

"Bu Matthew," diye yanıtladı Ashley.

"Madigan, aslında. Herkes," gözlerini *onunkilere* dikti, "bana Madigan der."

Kadın yanağını ısırdı ve Madigan ilk kez onun adını söylemesini engelleyen şeyin ne olduğunu ve en azından bir kez olsun adını ondan duyabilmek için onu fikrini değiştirmeye nasıl ikna edebileceğini merak etti. "Madigan mı?" Chuck, dedi, içinden sızan yavan kahkaha Madigan'ın dikkatini tekrar şimdiki ana çekti. "Ne oldu? İskoç mısın?"

Chuck'ın sinekkaydı tıraşıyla keskin bir tezat oluşturan sakalını kaşıyan Madigan, "İrlandalı," dedi.

Chuck alay etti. "Sanki bir fark varmış gibi, değil mi? İrlandalı, İskoç. Hepsi aynı."

Madigan kesin bir dille, "Ne kadar da yanlış," diye cevap verdi.

"Matthew bu yıl ekibimin bir parçası. O da geliyor," Ash-Ley durakladı, sanki akla yatkın bir şey bulmaya çalışıyordu, "yönetim."

"Neyi yönetiyor? Tavşan tepesini mi?" Chuck'ın kendini beğenmiş guf faw'ı Madigan'ın ellerini yumruk haline getirdi.

Otuz yıl önce böyle tanışmış olsalardı, Chuck çoktan bilincini yitirmiş olurdu. Ama o Mad Madigan'dı. Dost canlısı, olgun, medeni Madigan artık kendisine yanlış bakan rastgele adamları . Ellerini tekrar açmaya zorlayarak, "Evet, Chuck. Tavşan tepesini ben yönetiyorum."

Ashley, Madigan'ın alaycılığı karşısında gülümsemesini gizledikten sonra, "Anneme turta getirdiğin için çok teşekkürler. Dikkatli sür."

Chuck gitmek yerine ona bir adım daha yaklaştı. Madigan içgüdüsel olarak gerildi.

"Maude Alice sana son teklifimden bahsetti mi? Bunu hiç düşündünüz mü? WinterMass giderek..." Bir an için botlarına baktı, Madigan'ın onun başlıklı zırhındaki bir çatlağı görmesine yetecek kadar uzun bir süre. "Bluebird'ü almak için çok istekliler."

"Son kez söylüyorum Chuck," sesi alçak, kararlı ve çok seksiydi, "Bluebird satılık değil. Ve eğer buraya bir kez daha acınası, aşağılayıcı bir teklifle gelersen-"

Ellerini kaldırarak, "Pekâlâ, pekâlâ," dedi sert bir ses tonuyla. "Sakin ol Ash."

Omuzları gerildi, içinden yayılan öfke Madigan'ı ona asla *Ash* dememesi gerektiği konusunda uyardı.

"Bana olmamı söyleme," diye karşılık verdi.

"Hadi ama. Bu sadece iş. Kişisel bir şey değil. Ama ikisi arasındaki farkı asla anlayamazsın, değil mi? Söyleyebilseydin, muhtemelen şu anda içinde bulunduğun çıkmazda olmazdın."

Madigan, Ashley'nin "Hoşça kal, Chuck," diye haykırırken içten içe attığı çığlıkları duyabiliyordu.

"İyi, ben gidiyorum." Chuck, Madigan'a bir selam verdi. "Benim için bir zevkti, MacDonnell."

"Ben Madigan."

Chuck parmaklarını jöleli bebek saçlarında gezdirerek, "Her neyse dostum," dedi.

Bu Chuck denen kişi Ashley'nin arkadaşı olsa da, Madigan bundan şüphe duysa da, kimse ona dostum diyemez ve *bu* yanına kâr kalmazdı. Özellikle de mavi kanlı, kibirli bir hıyar.

Ama sonra Ashley dedi ki, "Gitmen gerek, Chuck. Şimdi."

Madigan, Ashley'nin bu versiyonunun büyük bir hayranıydı, cesur, belalı ve ayakları yere basan.

Düz ışıktaki bunu söylemek zordu ama Madigan Chuck'ın yüzünün bir tuğla duvar kadar kızardığını düşündü. "Teklifimi gerçekten tekrar düşünmelisin. Bu alacağın son teklif olabilir." Ve bu üstü kapalı tehditle arkasını dönüp kamyonetine doğru yürüdü. Chuck'ın F350'sinin üstündeki rafa iki snowboard yerleştirilmişti ve Madigan artık Ashley'in neden boardcuları sevmediğini merak etmek zorunda değildi.

Chuck'ın otoparktan çıkışını izlerken ona "İyi misin?" diye sordu.

Yorgun bir nefes verdikten sonra, "Ben iyiyim," dedi.

"Yani, Chuck, o...?" Chuck'ın arka lambaları uzakta kaybolurken soruyu havada asılı bıraktı.

"Chuck benim on altı yıllık kocamdı," dedi usulca, sanki korkunç bir sırrı itiraf ediyormuş gibi. "Sekiz yıldır boşanıyoruz, ama o bu gerçeği sürekli unutuyor."

Yapbozun parçaları yerine oturdu. Ashley'nin ona güçlü olduğunu düşündüğünü söylediğinde yaşadığı şok, ne zaman rahatsız olmaya başlasa görüşmelerinden kaçma ihtiyacı. Madigan, Chuck Thompson gibi adamları tanırdı ve onlar sefil ortaklardı, bağlantıdan çok statüyle ilgilenirlerdi, sırf kendilerini üstün hissedebilmek için başkalarını her zaman ilk yıkanlar olurlardı. Ve bu dangalağın ona doğru dürüst tek bir orgazm yaşattığından bile şüpheliydi. "Bu çok şeyi açıklıyor," dedi nefesinin altında.

Bir öfke seli içinde ona doğru dönerek, "Bununla demek istiyorsun? Tam olarak neyi açıklıyor?"

"Hiçbir şey demek istemedim. Bir şey demek istemedim," dedi ve olabildiğince hızlı bir şekilde geri çekildi. "Sadece pisliğin teki gibi görünüyor, hepsi bu. Ve gerçekten yarın beni telesiyeye bindirecek misin?" Eski kocasının yatakta korkunç olduğu varsayımını açıklamak zorunda kalmadan önce konuyu değiştirmeye çalışarak ona en yavru köpek gözlerini gösterdi.

"Bence bunu halledebilirsin. Neden? Sen yapamaz mısın?"

"Ben mi?" Madigan göğsünü işaret etti. "Kesinlikle hayır."

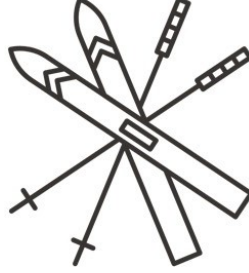
Hiç evlenmediği ya da uzun süreli bir ilişki yaşamadığı için tecrübesi yoktu ama eski sevgilisinin ziyaretinin erkek arkadaşları için bütün bir günü nasıl rayından çıkarabileceğini defalarca görmüştü. Hâlâ çok üzgün olsa da, sırf onu tekrar mutlu etmek için karanlıkta onunla birlikte telesiyeye atlayabilecek olsa bile, şimdi ona gülümsediği için küçük bir başarı hissi duymuyordu.

"Yarın beni güvende tutacaksın, değil mi?" diye sordu, biraz flört ederek ama aynı zamanda ciddi bir şekilde endişelenerek.

Chuck'ın turtasını kaplayan folyodan yansıyan ay ışığı gözlerinin parlamasına neden oldu. "Sanırım bekleyip görmemiz gerekecek."

ON İKİNCİ BÖLÜM

ASHLEY

SHANNON'IN ÇİZMELERİ, bir denizci gibi küfrederek metal bir şeye vururken, seyir pistlerini tımar etmek için kullandıkları eski makinelerden birinin altından dışarı çıktı.

Ashley kuaförün kapısını iki kez çaldı. "Sana zorluk mu çıkarıyor?"

Ashley kendini bildi bileli Bluebird için çalışan kısa boylu, sağlam yapılı kadın -önce babası, şimdi de kendisi için- makinenin altından çıktı, yağ lekeli elini alnına sildi ve "İnatçı kaltağın teki," dedi.

Tex, Ashley'in sağ tarafında homurdanırken Kev sol tarafında endişeyle güldü.

Ashley'nin arkadaşlarına kaşlarını çatan Shannon, kasketinin altından burnunu kıvırdı. "Siz Little Timber'daki adamlar mısınız?" Gözlerini kısarak Tex'e baktı. "Bu şapka da neyin nesi?"

Eski püskü kovboy şapkasını çıkarıp göğsüne dayayan Tex, "Adım Tex. Memnun oldum, hanımefendi."

"Tex dizel tamircisi," diye açıkladı Ashley. "Bu da Kevin. Mace'le birlikte çalışacak."

Shannon ayağa kalktı ve ellerini örtüsüne sildi. "Gerçekten mi?" dedi, Tex'e doğru yürürken bir yandan da onu aşağı yukarı süzüyordu. "Pek tamirci gibi görünmüyorsun."

Ashley ona hak vermek zorundaydı. Uzun boylu, sıırım gibi, hafif dişleri olan Tex, şapkasız bile bir tamirciden çok kovboyu andırıyordu.

"Profesyonel olarak değil," diye açıkladı. "Ben bir çiftlikte büyüdüm. Bir sürü traktörümüz vardı ve onları tamir etmesi için kimseye para ödeyemezdik."

. Babam bana dizeller hakkında öğrettiklerini büyükbabamdan öğrenmişti. Büyükbabamın bildiklerini de büyük büyükbabamdan öğrenmiş. Ben süslü değilim." Çenesini eğdi. "Ama tamir edemeyeceğim bir motorla hiç karşılaşmadım."

Ashley, Shannon'ın iyileşmekte olan bir bağımlıyla çalışma fikrine nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Shan- non son derece düzenli, saçmalamayan bir kadındı ve Ashley onun kendisini sürekli babasıyla kıyasladığı ve eksik bulduğu hissinden kurtulamıyordu. Bu durumun Shannon'ın kendisi hakkındaki görüşlerini iyileştireceğinden oldukça şüpheliydi.

Kısa siyah saçlarının altındaki kara kaşları birbirine yaklaşan Shannon, "Sanırım dizel motorlar konusunda biraz yardıma ihtiyacım olabilir," dedi. Ash- ley'nin omuzları rahatlayarak düştü. "İş her gün sabah altıda başlıyor. Hava soğuk, sert ve iş bitene kadar durmuyoruz. Bununla başa çıkabilir misin?"

Tex başını salladı. "Evet, hanımefendi. Tıpkı çiftlik gibi."

Süpürgenin altına geri tırmanan Shannon, "Güzel. O zaman bir işe yara ve bana tezgahın üzerindeki tork anahtarını getir." "Evet, hanımefendi!" Şapkasını tekrar takan Tex başıyla onayladı ve Shannon onu göremese bile.

Ashley ve Kev garajdan çıkarken Shannon, "Teşekkürler. Ama bana bir daha hanımefendi dersiniz, kovulursunuz."

"HER ZAMAN böyle bir şey yapmak, insanlara yardım etmek, hayatımda bir kez olsun iyi bir şey yapmak istemişimdir." Kev garajdan çıktıklarından beri konuşmayı bırakmamıştı. "Bana bu şansı verdiğin için sana ne kadar teşekkür etsem az Ashley. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Söz veriyorum."

Çok güçlü bir boardcu ve grubun açık ara en beceriklisi olduğu için Ashley, Kev'i lift görevlerinde çapraz eğitmeye ve kayak devriyesinde Mace'e yardım etmeye karar verdi. "Mace en iyilerden biridir, Kevin. Sadece onu dinle, dediklerini yap ve harika olacaksın, tamam mı?"

"Yapacağım. Yemin ederim yapacağım," dedi Kev, heyecandan vızıldayarak, ona yeniden golden retriever dostu, istekli ve sanki bir kuyruğu olsaydı sallanacakmış gibi bakarak.

Mace'i kulübenin ana katındaki ofisinde, dizüstü bilgisayarını tıkrıdatırken buldular, muhtemelen deniz oğlu için malzeme sipariş ediyordu. Ashley kapıyı çaldı. "Merhaba, Mace. Seni tekrar görmek güzel."

Sandalyesinden sıçrayarak kalkan Mace, Ashley'in elini sıktı ve "Geri döndüğüm için çok heyecanlıyım. Yaz kampı gerçekten en kötüsüydü!"

"Arı sokması ve yara bandı mı?" diye tahmin etti.

Mace deniz yeşili gözlerini devirdi. "Bütün gün boyunca."

"Selam, ben Kevin," dedi Kev, elini uzatarak Ashley fırsat bulamadan kendini tanıttı.

"Hey, Kevin." Mace heyecanla Kev'in elini sıktı. Orta yaşlarında, kıvrıkcık bakır saçları ve çillerle bezenmiş açık teniyle Mace, her odayı aydınlatan gülümsemesiyle doğuştan mutlu bir insandı. Kev ve Mace'in arasında olduğu için Ashley kendini güneş ışığının altında duruyormuş gibi hissetti. "Bu kış yardım alacağım için çok heyecanlıyım," dedi Mace. "Ashley senin de çok iyi bir pansiyoner olduğunu söyledi."

"Bundan emin değilim." Kev sarı buklelerini karıştırdı. "Çocukken çok sörf yapardım ama epey paslandım."

"Endişelenme. Seni o kadar çok dışarı çıkaracağım ki, kısa sürede o pası silip atacaksın."

"Sağ ol, dostum." Kev, Ashley'e dönerek, "Bu harika!" dedi.

Ashley kabul etmek için ağzını açtığı anda Maude Alice sözünü kesti ve merdivenlerin tepesinden, "Ashley, köpeğimi gördün mü?" diye bağırdı.

Ashley dudaklarından yüksek sesle hava üfleyerek, "Pekâlâ, beyler, sanırım gidip Murphy'yi bulmam gerekiyor. Burada iyi misin Kev?"

Mace elini Kev'in omzuna koydu. "Harika olacak."

Kev, Mace'in bu aşırı arkadaşça hareketinden pek hoşnut görünmüyordu, Mace'in elinin altından çekildi ve "Bu sabah Murphy'yi Madigan'ın kulübesinde gördüm. Onu orada bulabilirsin."

"Tahmin etmeliydim," diye iç geçirdi Ashley, "Sanırım Murphy beni aldatıyor olabilir."

"Şey," dedi Kev sinsice gülümseyerek, "Madigan karşı konulmaz biri, sence de öyle değil mi?"

"Ne... ne?" Ashley kekeleyerek "Hayır, sanmıyorum. Yani, tabii ki çekici biri ama..." Merdivenlere doğru geri çekildi ve bu konuşmadan aracısız bir çıkış yolu aradı. "O değil-"

"Ashley, bekle. et!"

Mace'in uyarısı bir saniye geç kalmıştı ki Ashley duvara yaslanmış kayak sopalarına çarparak onları yere düşürdü ve o da zıplayarak yoldan çekildi. Mace ve Kev sırtıkları toplamasına yardım ettikten sonra paltosunu, şapkasını ve hafifçe yaralanmış gururunu kaptı ve köpeğini aramaya çıktı.

"AL BAKALIM, MURPHY." Matthew'un derin sesi ağaçların arasından geliyordu. Kulübesine giden açıklığa ulaştığında, onu karda diz çökmüş, Murphy'nin koklaması için siyah bir tişört uzatırken buldu.

Matthew'un bahçesinin diğer tarafındaki kar yığınının boğuk bir sesle *"Donuyorum,"* diye bağırdı. *"Bu tacizdir. Şartlı tahliye memurumu arayacağım."*

"Sus," dedi Matthew. Dikkatini Murphy'ye yeniden odaklamak için arkasını döndüğünde, Ashley'in açıklığın kenarında durduğunu fark etti.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

Murphy onu görünce mızımızlandı, ayağa fırladı, kuyruğu arkasında hevesle sallanıyordu.

"Şşşt," fısıldadı Matthew, öğleden sonra güneşi gülümseyen yanaklarında parlıyordu. "Dikkatini dağıtacaksın."

Yüzünü buruşturarak, "Özür dilerim," dedi.

Murphy'nin koca kafasını aynı büyüklükteki ellerinin arasına alarak, "Bunu yapabilirsin Murph. Sadece konsantre olmalısın." Gömleği tekrar Murphy'nin burnuna yaklaştırdı ve köpeğin uzun uzun koklamasına izin verdi. "Dışarıda birilerinin canı yanıyor ve onlara yardım etmemiz gerekiyor. Onları bulmama yardım et, tamam mı?" Bir şömine kadar sıcak olan sesi Ashley'in iliklerine kadar işledi. Ayağa kalkarak Murphy'nin çenesinin altını kaşdı. Sonra parmağını ağaçlara doğru uzatarak, "Gidin! Arayın!" diye talimat verdi.

Ashley, köpeğini kendi başına eğitmeye başladığı ilk günden beri, daha sonra Maude Alice denediğinde ve son olarak da aşırı pahalı özel eğitmen onunla bir hafta çalışıp eğitilemez olduğunu ilan ettiğinde köpeğinden aldığı tepkinin aynısını bekleyerek bekledi: sıkılmış, hareketsiz nefes alıp veriyordu. İçinde-

Şaşırtıcı bir şekilde köpek ayağa fırladı ve zavallı talihsiz bir ruhun kara gömüldüğü tümseğe doğru dörtnala koşmaya başladı.

"Gerçek dışı," diye fısıldadı. Belki de Matthew'un doğuştan gelen bir köpek fısıltısı eğilimi vardı. Ya da belki hayvanlar bile onu karşı konulmaz buluyordu.

"Aferin oğlum!" Matthew övgüler yağdırırken Murphy burnunu kar yığına gömdü ve battaniyeyi çekerek Sam'in huysuz yüzünü ortaya çıkardı. "Onu buldun! Acı çeken ve kaybolmuş sıska, huysuz genç adamı buldun!"

Sam, Murphy'nin hevesli yüz yalamaları tarafından bombardımana tutulurken, "Bu... hiç... komik değil," demeyi başardı. "Artık kalkabilir miyim?"

"Evet, evet," dedi Matthew, karda dizlerinin üzerine çöktü, Sam ayağa kalkmaya çabalarken Murphy'yi sevdi, övdü ve cebinden ödülleri çıkardı.

Ağaçların arasından çıkan Ashley, "Bunu yaptığina inanamıyorum. Murphy, belki senin için hâlâ umut vardır."

"Her zaman umut vardır." Matthew Murphy'nin kulaklarının arkasını kaşdı ama bakışları Sam'e doğru kaydı. "Hepimiz için."

"Artık gidebilir miyim?" Sam'in dudakları maviye çalıyor, dişleri takırdıyordu. "Hiçbir şeyimi... hissedemiyorum."

"Elbette, Sam. Bugünkü yardımın için teşekkürler. Harikaydın."

"Sanki başka seçeneğim varmış gibi," diye homurdandı Sam, ama kulübesine dönerken Murphy'nin başını okşarken dudaklarında belli belirsiz bir kıpırdanma vardı.

Matthew, Murphy'nin burnuna kocaman, gürültülü bir öpücük kondurduktan sonra ayağa kalktı ve Ashley'in gözlerini siper etme isteğiyle savaşmak zorunda kalacağı kadar parlak bir şekilde gülümsedi. "Merhaba Ashley."

Boynundan aşağı bir ürperti yayıldı. Onun adını söyleme şekli neydi? Eğer onun adını duyduğunda tüm vücudu erimeden duramıyorsa, onu uzun bir kış bekliyordu. "Merhaba."

"Bir şeye mi ihtiyacınız vardı?"

Bir şeye ihtiyacı var mıydı? Muhtemelen. Ama neye? Zihni bomboştı, düşünceleri donuk, yeniden ses çıkaran bir "Uhhh" dan başka bir şey içermiyordu, ta ki Murphy, *Tanrı* onu *korusun*, ona havlayana kadar. "Ah, Maude Alice beni Murph'ü bulmam için gönderdi. Bazen öğleden sonraları onunla kestirmeyi seviyor."

"Bir kadınla uyuyan eşinin arasına girmek bana düşmez," dedi ve şapkasını çıkarıp bir elini saçlarında gezdirerek saçlarını dağınık bıraktı.

Ayak parmakları botlarının içinde kıvrıldı. "Murphy konusunda gerçekten harikaydın." "Teşekkür ederim," dedi, hâlâ gülümsüyordu.

"Dersimiz için sonra görüşür müyüz?"

Hiçbir uyarıda bulunmadan ceketinin fermuarını açtı ve göğüs kaslarına can havliyle yapışan siyah ter- mal alt katmanı ortaya çıkardı. "Bunu kaçırmazdım. Dünden beri çok ağrım olmasına rağmen."

Dikkati hâlâ adamın göğsündeydi, dalgınca alt dudağını çekiştirdi ve "Belki de o snowga'dan daha fazla yapman gerekiyordur" dedi. Adamın göğüs kasları zorlukla algılanabilen bir esneme gösterdi ama kadın bunu algıladı. Hem de *nasıl* algıladı.

"Belki de yapmalıyım. Belki de," dedi başka bir esnek, "sen de bana katılmalısın."

Bakışlarını adamın göğsünden kaldırarak gözleriyle buluştu. Eğlenceyle dolup taşıyorlardı.

"Merhaba," dedi sırtarak. "Burada bana katılabildiğin için mutluyum." "Aman Tanrım." Tüm vücudu , sinir sistemi yeniden vücut ısını düzenleyen kısmı dışında işlevini yerine getiremez hale gelmişti ki bu da hızla yükseliyordu. "Sadece sana *bakıyordum*."

"Öyleydin."

"Özür
dilerim."

"Ben ."

Kız şapkasını çıkardığında, adamın sırtışı bir dönüştü. Onun yanında kıyafetlerini çıkarmayı gerçekten bırakması gerekiyordu. "Gerçekten özür dilerim. Bir daha yapmayacağım."

Bir adım geri çekilerek, "Bu konuda kendini kötü hissetmeni istememiştim. I..." Boğazını temizledi. "Bana bakman hoşuma gidiyor."

Serin hava almak için saçlarını ensesinden yukarı doğru çekti. "Yine de yapmamalısın. Yani... yapmamalıyız."

"Yapmamalıyız," diye tekrarladı yavaşça. "Neyi yapmamalıyız? Birbirimize bakmamalı mıyız?"

"Hayır," dedi hissettiğinden çok daha kararlı bir şekilde. Gerçek şu ki, adamın kendisine bakması onun da hoşuna gidiyordu. Onun yaşındayken artık kendisine pek bakılmıyordu. Ona gülümseyen ve şakalarına gülen arkadaşları, konuştuğunda söyledikleri önemliymiş gibi dinleyen çalışanları vardı. Ama hiç *bakış* yoktu. Uzun süreli bakışlar ya da gizli bakışlar yoktu, birilerinin kıyafetleri olmadan nasıl görüldüğünü hayal ediyor olabileceği hissi ensesinde belirmiyordu. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama her geçen yıl kendini daha da görünmez hissediyordu. O bir

Patron, anne, kız, eski eş. Ama en son ne zaman birinin ilgi odağı olmuştu? En son ne zaman arzulandığını hissetmişti? Matthew'un gözleri, *bakışları*, ona arzulandığını hissettiriyordu.

Ama hayatta arzulanmaktan daha fazlası vardı. Azim ve başarı, profesyonellik ve saygı, sorumluluklarını yerine getirmek gibi şeyler vardı. Önemli, ciddi, *yetişkin* şeyleri. Yine de ona karşı hissettiği çekimi, düşüncelerinin sürekli ona yönelmesini inkâr edemiyordu. İhtiyacı olan şeyin bazı temel kurallar, bazı aşılmaz, yıkılmaz sınırlar olduğunu fark etti. Bunları yerine oturttuğunda her şey daha iyi, daha kolay ve daha az rahatsız edici derecede sıcak olacaktı.

"kesinlikle bakmamalıyız."

"Tamam." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, şaşkınlıkla ona bakıyordu. "Peki ya birbirimizle konuşmak? Bunu hâlâ yapabilir miyiz?"

"Elbette birbirimizle konuşabiliriz," dedi şapkasıyla yüzünü yelpazeleyerek. "Sadece Snowga ya da başını belaya sokmak ya da benim ne kadar güçlü olduğumu düşündüğün ya da-"

"Sana güçlü olduğunu söylememi istemiyor musun?"

Yaptı. Gerçekten yaptı. Ama aynı zamanda anlamıyordu da. Onun anlamasını sağlamalıydı ama kendisi bile zar zor anlarken bunu nasıl yapacaktı? "Dağa odaklanmam gerek. *Sadece* dağa. Mavi Kuş mücadele ediyor ve dikkatimi dağıtamam."

"Ve benim dikkat dağıtıcı olacağımı mı düşünüyorsun?"

Adamın kaşlarının arasında gerçekten endişeli iki oluk belirirken, *kocaman bir tane*, diye düşündü. "Babam," diye söze başladı, beklenmedik bir duygu gözlerini yakıyordu, "burayı çok severdi. Bu dağ onun için her şeydi. Sonra öldü ve..." Kendini toparlayarak durakladı. "Onu hayal kırıklığına uğratamam. Başarısız olamam. Eğer Chuck'ın sonu Mavi Kuş'la biterse, kendimi asla affetmem."

"Ashley," dedi Matthew, alnı yumuşarken gözlerinde, çenesindeki kasların üzerinde öfke gibi bir şey titreşiyordu, "sorun değil, anlıyorum. Ve haklısın, ikimizin de odaklanması gerekiyor. Senin dağın var, benim de adamlarım."

Göğsünün etrafındaki mengene kavrayışını hafifletirken nefesini üfleyerek, "Aynen öyle," dedi.

Murphy mızızlanıp Matthew'un yaslandığında, Matthew köpeğin başını kaşıdı. "Yine de zor olacak," dedi, gözleri hâlâ onunkilere kilitlenmişti. "Sana bakmamak. Sana her şeyi anlatmamak

Beni etkileme şeklin. Seni muhtemelen düşünmemem gereken şekillerde düşünmemek."

Dizleri titriyordu. Ona bunun kendisi için de bir mücadele olacağını söylemeye cesaret edemedi, ne zaman çocuklardan biri için iyi bir şey yapsa ya da gergin ve karışık hayatına derin bir bakış açısı getirse kendini dondurma külâhı gibi erimekten alıkoymak için. Onun kendisine dokunmak isteyebileceğini, belki yanağını okşayabileceğini ya da elini boynunun arkasına kaydırabileceğini düşündüğünde teninin nasıl uğuldadığını görmezden gelmek. Vücudunun ağırlığının onu yatağına bastırırken nasıl hissettireceğini merak etmekten vazgeçmek...

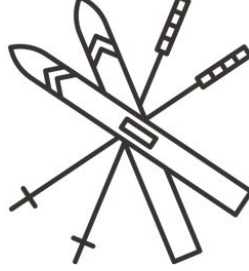
"Daha çok çabalamamız gerekecek," diye mırıldandı, keşke biraz kar toplayıp garip görünmeden pantolonundan aşağı dökebilseydi. "Tıpkı Murph'e söylediğin gibi, her zaman umut vardır. Hepimiz için."

Çenesi gökyüzüne doğru eğildiğinde, göğsünden fışkıran derin, gür kahkaha onu bir uçtan diğerine uzattı, paslı bir yay gibi çözdü. "Pekâlâ, Ashley Cooke." Ona elini uzattı. "Daha çok denemenin şerefine."

Elini sıkıca sıkıp bıraktıktan sonra, "İkimiz de olgun yetişkinleriz. İşleri profesyonelce yürütmek o kadar da zor olamaz, değil mi?" Ve hakkını yemeyelim, buna neredeyse inanıyordu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MADIGAN

"YAPAMAM. Yapabileceğimi sanmıştım ama yapamıyorum." Korku, beyaz ve elektrikli, içinde çatırdadı. "Çok yüksek."

Ashley yanındaki tavşan tepesi telesiyejine bakarak, "Bu çok yükseğe çıkmıyor," dedi. "Çocukların kendilerini daha rahat hissetmelerini sağlamak için alçak tutuyoruz."

"Köpeği de getirebilir miyiz?" diye sordu. "Köpekle kendimi daha güvende hissederim."

Başını iki yana salladı. "Henüz eğitilmedi. Atlayabilir."

Atlayabilirim, diye düşündü sefilce. "Bunu gerçekten yapmak zorunda mıyım?"

"Tabii ki bilmiyorsun. Ama," diye gülümsedi, bulutlu gökyüzünün altında parlak ve güneşli bir şeydi, "kendin binemezsen Murphy'yi asansöre binmesi için başka nasıl eğiteceksin?"

Sinsiydi ama haklıydı. Köpeği eğitmeyi gerçekten seviyordu. Uğruna çalışacağı bir hedefe sahip olmanın verdiği ağır ve somut duyguyu seviyordu. Adamların da bu duyguyu takdir ettiğini biliyordu, bu yüzden bu iş onun için bu kadar önemliydi. Adamlar şimdiden rahatlamaya, kabuklarından çıkmaya, daha çok konuşmaya, daha çok şakalaşmaya başlamışlardı. Sam bile.

Bunu kabul etmekten ne kadar nefret etse de -ki gerçekten nefret ediyordu, mide gribi derecesinde nefret ediyordu- Ashley muhtemelen soğukkanlılıklarını koruma konusunda haklıydı. İkisinin de bu denizde yapacakları çok şey vardı... yapmaya başladıkları her neyse. Yine de daha iyi bilmeliydi. Ona ne kadar güçlü bir şekilde çekilirse çekilsin, zamanlama yanlıştı. Belki de onun için zamanlama hep yanlış olacaktı. "Peki, tamam. Hadi şu işi bitirelim."

Asansörü çalıştırması için Brian'ı da yanlarında getirmişlerdi. Madigan onun bu fiyaskoya tanıklık edecek adamlar arasında en güvenlisi olduğunu düşünmüştü, büyük olasılıkla onu azarlamayacak ya da diğerlerine ne kadar korkak bir kedi olduğunu söylemeyecekti.

"Bu iş sende patron," dedi Brian. "Sandalye geldiğinde arkana yaslan ve seni süpürmesine izin ver. İyi olacaksın."

"Bu mükemmel bir tavsiye Brian," dedi Ashley. "Mükemmel bir asansörcü olacaksın." Madigan'ın içinde kaybolmamak için son derece zorlandığı o gururlu, keyifli gülümsemesini takındı. Ama şimdi daha sıkı çalışıyordu, bakmak yok, oyalanmak yok, anlaşıma buydu.

"Bunu yaptığıma inanamıyorum," dedi, bir sonraki sandalye için sıraya girerken kalbi boğazına düğümlendi.

"Sadece bara uzanmaya hazır ol," dedi ona.

"Çok hızlı gidiyor." Göğsü kabardı, ciğerleri yandı, kalbi küt küt atmaya başladı. "Yavaşlatabilir miyiz?"

"Zaten olabildiğince yavaş gidiyor. İyi olacaksın. Güven bana." Ve sonra onun kolunu sıktı. "Bunu yapabilirsin."

Var olan her molekül, her atom, her elektron, parmaklarının ona bastırıldığı noktada birleşti. Telesiyej bacaklarına çarpıp onu havaya kaldırdığında, bunu neredeyse hiç hissetmedi bile. Ama sonra kadın onu bıraktı ve sandalye ileri geri sallanmaya başladı, onları yokuşun daha da yukarısına, önünde sonsuza kadar uzanan bir yokuşa çekti. Gözlerini kapattı ve ciğerlerine çekebildiği kadar hava çekti.

Ashley, "Salınım yakında dengelenecek," dedi. "Sen iyi misin?"

Nasıl bu kadar sakin olabiliyordu? "Ben iyiyim," dedi dişlerini sıkarak, gözleri hâlâ sımsıkı kapalıydı. "Bu harika bir şey. Süper eğlenceli."

İki eliyle tutunduğu emniyet çubuğunu indirerek, "Gözlerini aç. Kısa bir yolculuk ve güzel bir akşam."

Yavaşça, temkinli bir şekilde önce bir kapağı, sonra diğerini açtı. Güneş Pintlers tepelerini zar zor sıyrıyor, hilal şeklindeki ayın altında birkaç yıldız parılıyordu. Ama Ashley'in gökyüzünde bulabileceği her şeyden daha muhteşem olan gözleri, onunkilere bakarken gün batımı altın renginde parlıyordu.

"Güzel," diye kabul etti, asansöre binmeden önce yanaklarının bu kadar kırmızı olup olmadığını merak ediyordu. O öyle düşünmüyordu. Bunu yapmadan önce

Kızarmış teninin rengini inceleyip gül rengi mi yoksa kiraz rengi mi olduğuna karar verdikten sonra öne doğru baktı.

"Erkeklerin size Patron dediğini fark ettim," dedi. "Size böyle seslenmelerini sağlıyor musunuz yoksa...?"

"Hayır. Tanrım hayır," dedi gülerek. "O zaman sana neden öyle diyorlar?"

Güvenlik çubuğundaki ölümcül tutuşunu gevşeterek, "Her şey Little Timber'ı açtıktan birkaç ay sonra başladı. Huge Harvey adında yeni bir sakini almak için hapishaneye gitmiştim. Bu isim şaka değildi, Harvey dev gibiydi, Clay'den daha iriydi ve tanıdığım herkes kadar sertti. Kendini Lydia'ya attıktan sonra bana döndü ve Ee, nasıl olacak patron?" dedi. Hapishanede tüm gardiyanlara böyle sesleniriz. *Patron*. Ama Little Timber hapishane değil, bu yüzden ona dışarıda olduğunu, bana Patron demek zorunda olmadığını çünkü onun patronu olmadığını hatırlattım. Kan çanağına dönmüş gri gözlerini kısarak bana baktı, sanki her şeyi görmüş gibiydi -ben çok şey gördüm ama onlar daha fazlasını görmüştü- ve dedi ki, 'Sana bulaştım, hapse geri döneceğim, değil mi? Yani öyle olmadığını düşünsen de hala patron sensin, Patron."

Ashley yüzünü buruşturarak, "Kahretsin," dedi.

"Yine de haklıydı," diye itiraf etti Madigan. "Bana haddimi bildirdi, sorumluluklarımın ne olduğunu hatırlattı. Ve takma isim yapıştı kaldı. O zamandan beri Patron'um. Harvey ile hâlâ birkaç ayda bir konuşurum. Şimdi Dillon'da yaşıyor, bir hayvan barınağı işletiyor."

"Sana hala patron mu diyor?"

"Her seferinde," dedi Madigan, sonra sandalye yalpalayarak midesini altüst etti. "Peki Chuck'ın hikâyesi ne?" diye ağzından kaçırdı, kulelerden birinin altından geçerken koltuktan taşaklarına doğru yayılan titreşimlerden dikkatini dağıtma ihtiyacı, beyninin normalde bir kişinin eski sevgilisi hakkında rastgele sorular sormasını engelleyen kısmını geçersiz kıldı.

Sadece kaşlarını çattı, derinden.

"Bu bir anda ortaya çıktı. Buna cevap vermek zorunda değilsin."

Kadın omuz silktiğinde, adam neredeyse etrafındaki tuğlaların bir duvar gibi yığıldığını duyabiliyordu. "Pek bir hikâyem yok, çığır açacak bir şey değil. Chuck ve ben lisede tanıştık ve mezun olduktan birkaç yıl sonra evlendik. Kısa bir süre sonra da kızımız Davis dünyaya geldi. Evliliğimiz iyi gitmedi ama o Davis'i seviyordu, ben de sadakatsiz olmasına rağmen devam ettim. Ta ki daha fazla dayanamayana kadar."

"Özür dilerim," dedi Madigan, her kelimesi arasında saklanan acıyı hissederek. On altı yıldır evli olduklarını ve sürenin aldatan, narsist bir hıyarla evliliği yürütmeye çalışmak için uzun bir süre olduğunu söyledi.

Tekrar omuz silkti. "Olur böyle şeyler. Hayatın hiçbir zaman düşündüğünüz gibi gitmediğini fark ettim. Bazen daha iyi, bazen daha kötü, ama nadiren size beklediğinizi verir."

"Bu," dedi, "çok doğru. Ve şimdi Chuck dağı senden satın almaya mı çalışıyor?"

Onunla tekrar yüzleşmek için döndüğünde, yanakları kiraz rengi değil, kesinlikle yükselmişti.

-"En kötüsü de ona hayır demenin her yıl daha da zorlaşması. Babam öldüğünden beri içinde bulunduğumuz en kötü mali durumdayız. Bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de, bu kış Chuck ve WinterMass'e satmak zorunda kalmamak için muhtemelen son şansımız."

"WinterMass nedir?" Kayaklarının altında hareket eden kara bir bakış atma riskini göze alarak -ki bu, bir ömür boyu berbat fikirlerle uğraştıktan sonra en kötüsü olabilirdi- dünyanın dönmesini engellemek için gözlerini kapattı.

"Bu, küçük bir grup zenginin sahip olduğu kayak merkezlerinden oluşan bir holding. Blue Bird gibi anne ve babaların kayak merkezlerinin ölümü." Bir nefes verdi, dudaklarından bir bulut yükseldi. "Chuck ve WinterMass'e Bluebird için hayal edebileceğim en kötü senaryo olur. Bu benim en büyük başarısızlığım olur. Babam, o..." Gözleri buğulandı ve adam bunun sadece havadaki ısırik olduğunu umdu. Eğer ağlamaya başlarsa ne yapacağını bilmiyordu. Başparmağıyla gözyaşlarını mı silecekti? Alnından mı öpecekti? Onu sıkıca yanına mı saracaktı? Üçünün de 'bakmak yok' politikasını kolayca ihlal edeceğinden emindi.

"Onun istediği bu değil miydi?" diye tahmin etti.

"Hayır." Sesi kararlıydı, gözleri neyse ki yaşlarla dolmuyordu.

Yirmi metre havada sallanıyor olsa da bu onu yere indiriyordu. Anladığı bir şey varsa o da başarısızlık korkusuydu, o kadar ki bu kelimeyi parmaklarına dövme olarak yaptırmıştı. "Yani bu sezon sen ve Maude Alice için ya tamam ya devam sezonu mu?"

Güvenlik çubuğunu kaldırırken cevap vermek yerine "Geldik," dedi. "İpuçları yukarı."

"Bahşişler?" dedi, midesi sol botunun içinde bir yere inmek üzere düşerken. Bir yandan da boşaltma rampasının

bütün bir telesiyej yolculuğunu kusmadan ya da panikle ölüme atlamadan tamamlamıştı. Diğer yandan, hâlâ nasıl ineceğini bulması gerekiyordu. Yapamazsa ne olacaktı? Asansöre binip aşağı inmek zorunda mı kalacaktı? Tek başına mı?

"Doğru," dedi Ashley. "kaldırın."

Kayaklarını yere dik bir şekilde, uçları gökyüzünü gösterecek şekilde yukarı kaldırarak, "mi?" diye sordu.

Ashley sakince, "Pek sayılmaz," dedi, ama Ashley'de bir korku havası sezdi.

Ses tonunda *sana gülmemek için* elimden geleni yapıyorum.

Önlerindeki sandalyeler dönerek kavşağın içine çekilir ve tepeden aşağı acımasızca sallanmak üzere geri tükürürken, Madigan kendisini bu ana getiren tüm yaşam seçimlerini yeniden gözden geçirdi.

"Kayaklarınızı biraz düzleştirin," dedi ona. "İlk başta sandalyenin seni itmesine izin ver ve sadece ileri doğru kay. Dönmek konusunda endişelenme. Sadece dümdüz kay ve kar küreyerek dur. Bu iş sende."

Hayır, onda bu yoktu. Buna yakın hiçbir şeye sahip değildi. "Tamam," diye mırıldandı, gözleri sımsıkı kapalıydı.

"Matthew, gözlerini aç! Kayak yapmak için görmen gerek!"

Yeterince hızlı tepki veremediğinden, kayakları kara çarpıp onu öne doğru savurunca homurdandı. Kollarını çaresizce savurarak çırpınırken, sandalye dönüş yolunda kışına çarptı, onu ileri fırlattı, kayaklarını birbirine doladı ve onu döndürerek doğrudan Ashley'in yoluna kaydırıldı. Her nasılsa kalçaları adamın ellerinin arasında sıkışmış, adamın pazuları da Ashley'in tam üstüne yumuşak bir iniş yapmasını sağlamak için zorlanmıştı.

Nefes nefese kalışı, ayrık dudaklarının onunkinden sadece birkaç santim uzakta oluşu, batan güneşin yaldızladığı gözleri... Adam kadının altında kıpırdadığını hissetti. Bu pozisyonda bir kadınla birlikte olmayalı çok uzun zaman olmuştu ve onun vücuduna verdiği tepki tamamen kas hafızasına aitti. Yüzünü perdelemek, dudaklarının tadına bakmak, ağzının yumuşaklığını hissetmek için öne düşen bukleleri geriye doğru taramak istiyordu. Yıllardır hissetmesine izin vermediği arzular damarlarından ateş gibi fışkırdı -özlem, şehvet, ihtiyaç, açlık. Kalçalarını sıkarak, vücudunun onunkine şekil verdiğini hissederek adını fısıldadı ve gözlerinin yüzünde, burnunda gezinip ağzına yerleşmesini izledi.

"Sanırım bu görünüyor," dedi titrek bir nefesle.

"Hayır." Ellerini kalçalarından aşağı kaydırıldı, ancak bir santim, ancak kışının hafifçe yükselişini hissetmeye yetecek kadar. "Bu *bakıyor*. Ve ben

istesem de duramazdım-"

"iyi misin patron?"

Madigan onun üzerinden kayarken inledi. *Çok teşekkürler, Brian.*

Cebinden telsizini çıkararak düğmeye bastı ve "Sadece küçük bir takla. Sorun yok."

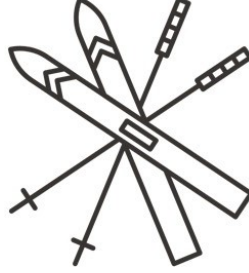
Gezegen normal hızının iki katı hızla dönerken, kendini dirseklerinin üzerine dayadı. Ashley'le olan bu şey, onun üzerinde olma hissi, basit bir çekimden daha fazlasıydı. Orada bir şey vardı, omurgasını çeken, onu ona geri çağıran bir şey. Az önce Brian'a söylediği şey doğrudu, onlar iyidiler. Ya da belki işler farklı olsaydı iyi olabilirlerdi.

Kendini tekrar kayaklarının üzerine iterek elini uzattı, yanakları uygunsuz bir şekilde kızarmıştı. "Bir an için biraz zorlandım ama başardın."

Gülümseyerek, "Hayatımın hikâyesi," dedi, elini tutarken, en azından bir süreliğine orada, kendi elinin içinde tutabilmeyi diledi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ASHLEY

Ashley, sezonluk kart alımlarının son raporunu sonra yüzünü kollarına gömdü.

"O kadar da kötü olamaz," dedi Maude Alice, Ashley'in kırık ofis penceresini bir arada tutan koli bandını karıştırırken.

"Maalesef olabilir." Max öldüğünden beri zar zor geçiniyorlardı, ama bu yılın mükemmel bir kar yılı olacağı tahmin edildiğinden, Ashley son dakikada bilet satışlarında bir artış olmasını umuyordu. Ama olmadı.

"Çok fazla endişeleniyorsun. Her şey yoluna , her zaman girer."

Ashley burnundan ejderha gibi nefes verdi. Sadece bir kez, sadece bir kez iyimser olmak istemişti. Ama Maude Alice her zaman bu rolü ondan alıyor, onu her zaman var olan, Negatif Nancy'nin sesi olmaya zorluyordu. "Her şeyin mucizevi bir şekilde yoluna gireceğine güvenmenin iyi bir iş stratejisi olduğunu sanmıyorum anne. Bir plana ihtiyacımız var. Yeni kayakçılar getirecek bir şeye ihtiyacımız var."

"Bazı fikirlerim olabilir," dedi Maude Alice. Ashley onun belirsiz ses tonundan hoşlanmamıştı ama annesinin ne tür *fikirleri* olduğunu sormadan Maude Alice sordu: "Bu öğleden sonra Madigan'la yine kayağa mı gidiyorsun? Birlikte epey zaman geçiriyorsunuz. Fark ettin mi bilmiyorum Ashley ama Madigan çok yakışıklı bir adam. Çok yakışıklı, çok bekâr bir adamla çok fazla zaman geçiriyorsun."

Adamın güçlü ellerini hâlâ kalçalarında hissediyor, gözlerinin derin derin kendisinininkilere baktığını görebiliyor olsa da, bunların hiçbirini annesiyle kesinlikle tartışmayacaktı. "Hayır-

olabilirdi. Eğer aşırı temkinli davrandıysa, bu sadece öyle olması gerektiği içindi. Çünkü annesi öyle değildi.

"Hmm," diye mırıldandı, dosdoğru önüne bakarken, başlangıç ve orta seviyedeki pistlere giden büyük teleferiğe yaptıkları ikinci yolculukta elleriyle güvenlik barını kavradı. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Öyle miydi? Maude Alice'ten bahsetme düşüncesi onu yoruyordu, sanki dayanacak gücü kalmamıştı, sanki annesiyle ilgili duygularını keşfetme ve dışa vurma yeteneği dayak yemişti ve artık kullanılmadığı için o kadar körelmişti ki tamamen işlevsizdi. "Bilmiyorum."

"Sana bir şey söyleyebilir miyim? Fark ettiğim bir şeyi?"

Onunla yüzleşmek için döndüğünde, kalbi tökezledi ve sonraki birkaç atışında tökezledi. Her zaman iyi, haksız yere yakışıklı görünüyordu ama bugün... Adam muhteşemdi. Sakalını kesmişti ve mavi ceketini mavi gözlerine yansıtarak onları neon gibi parlatıyordu. Onun üzerine çıkmasının üzerinden iki gün geçmişti ve ne zaman gözlerini kapatsa gördüğü tek şey hâlâ onun gözleriydi. "Bu kötü bir şey mi?"

Güldü. "Hayır, bu kötü bir şey değil."

"Tamam," diye temkinli bir şekilde kabul etti. Yaşadıkları *olaydan* beri, adamın sıcak, sert vücudu onun kişisel iniş pisti haline geldiğinden beri, "Hayır, bu bakıyor," diye hırladığından beri, kelimelerin lezzetli olabileceğini, insanın ağzında günlerce tatlı bir tat bırakabileceğini fark ettiğinden beri, kendilerine çeki düzen veriyorlardı. İşimize dönelim. Odaklanmışlardı. Aslında, olay hakkında bir kez bile konuşmamışlardı. Belki de, diye düşündü kaşları birbirine çarparken, olay hiç yaşanmamıştı bile. Hatırladığı gibi olmamıştı, adamın gözleri öylesine aç bir şekilde onunkilere bakıyordu ki, Brian araya girmese onu tamamen yutmasına izin verebilirdi.

"Çok zaman harcıyorum," diyerek onun düşünce zincirini bozdu, "muhtemelen çok fazla zaman harcıyorum, etrafımdaki insanlara dikkat ediyorum. Bu, terapistlerimden birinin temizlendikten sonra denememi önerdiği bir şeydi, zihnimi sadece kendime ve kendi ihtiyaçlarıma odaklamak yerine diğer insanlara odaklamama yardımcı olmak için. O zamanlar çok yardımcı oldu ve şimdi farkında olmadan yaptığım bir şey. Maude Alice gibi insanlar, dışa dönük, hayattan daha büyük ve biraz talepkar olan insanlar, zor ebeveynler olabilirler. Kasıtlı ya da kasıtsız olarak çocuklarını küçültebilirler."

Ciğerlerindeki tüm hava donmuş, küçük, keskin kristaller halinde kaburgalarına yapışmıştı. Az önce onunla olan tüm ilişkisinin yapısını bozmuştu.

iki cümleyle anneme. Bunu ona da yapmış mıydı? Ona iki cümlelik, iç burkan bir analiz yapacak kadar ilgi göstermiş miydi? Bilmek istediğinden emin değildi, bu yüzden konuyu değiştirdi. "Terapiye gitmeye ne zaman başladın?"

"Hapishanede başladım, çıktıktan sonra da yıllarca devam ettim. Şimdiye kadar yaptığım en zor işti ama muhtemelen hayatımı kurtardı."

Bir sonraki sorusunu en iyi nasıl ifade edeceğini düşünürken bir rüzgâr yanaklarını okşadı. "Seni uyuşturucuya yönelten bir şey mi oldu? Eğer bu konu hakkında konuşmak istemiyorsan -."

Derin bir nefes göğsünü genişletti. "Hayır, umurumda değil. Ve gerçekten, tam olarak belirleyebileceğim bir şey yok. Normal bir çocukluk geçirdim, harika arkadaşlarım, sinir bozucu küçük kardeşlerim vardı ama bu devrimsel bir şey değil. Yine de bazı nedenlerden dolayı, kendimi bildim bileli kendimi hep yapay hissettim. Sanki herkes gerçek, ilginç bir hayat yaşayan, gerçek, samimi insanlarken, ben sadece rol yapıyordum. Çok fazla düşünüyordum. Garip ve endişeliydim. Ama sonra annemin iş partilerinden birinde tepsiden bir kadeh şampanya aşırıdım ve bir anda her şey değişti. On üç yaşındaydım ve sonunda kendimi gerçek hissediyordum. İçki beni komik, çekici, ilgi çekici bir insana dönüştürdü ve sarhoşken herkes beni daha çok seviyor gibiydi." Omuz silkti. "Tüm gereken buydu. Sonra, on altı yaşındayken eroinle tanıştım ve her şey bitti. O benim genç hayatımın aşkıydı, özellikle de gruba katıldıktan sonra."

"Bu doğru. Müzisyen olduğumu ."

Dudakları yukarı kalktı. "Hatırladın."

Adamın sırtışının ve gürleyen sesinin karnını göğsüne doğru çekmesini görmezden gelmek için elinden geleni yaparak, "Bir müzik grubunda mıydın?" diye sordu.

Dişini emerek, "Öyleydim" diye cevap verdi. "Ne tür bir grup? Rock grubu gibi mi?"

"Evet," diye itiraf etti utangaç bir tavırla, yanaklarında pembelik yükseliyordu. "Bir rock grubu gibi."

"Yerel mi?"

İnlemiş de olabilirdi, rüzgâr da olabilirdi. "Seattle. Doksanlarda. Bir an için büyük bir olay olmuştuk." "Gerçekten mi? Grubunuzu tanıyor muyum?"

Sanki biri kirazı ikiye bölüp tenine sürmüş gibi kızarması şiddetlendi. "Muhtemelen. I played lead guitar for the

Yapıcılar."

Ashley'nin gözleri parladı. "Ciddi misin sen?" "Ölümçül."

Şaşırmıştı, sanki yanında oturan adam birdenbire daha önce hiç tanımadığı birine dönüşmüş gibi aval aval bakıyordu. "Makers'da mıydın? *The Makers*, *The Makers*? Grunge grubu gibi, su-per-ünlü, MTV megastarları..." Genç Matthew'un görüntüleri zihnine hücum edince kelimeleri kurudu. Onu hatırladı. O zamanlar çok zayıftı, müzik kliplerinde gitarının başında hep kambur durur, uzun saçlarının arkasına saklanır, yüzünü nadiren gösterirdi.

"Bunu büyütmememizin bir yolu var mı?" diye sordu, başı öne düşerek güvenlik çubuğuna yaslandı, yüzü yine gizlendi.

"Ah," kelime sanki duvara toslamış gibi kesik kesik çıktı, "tabii ki." Ama düşünceleri aynı fikirde değildi. Bu ona büyük bir olaymış gibi geliyordu, son derece büyük, devasa bir olay. Daha önce hiç ünlü biriyle tanışmamıştı.

"Bunu takdir ediyorum. O yıllar benim en iyi yıllarım değildi."

Elini adamın sırtında aşağı yukarı gezdirme dürtüsü onu sarstı ve kayak sopalarını elinde daha sıkı tutmasına neden oldu. "korktuğum için özür dilerim. Sadece... sen bir rock yıldızısın. Gerçek bir rock yıldızısın. Benim kayak tepemde."

Tekrar ayağa kalkarak onun hâlâ heyecanlı bakışlarıyla karşılaştı. "Anlıyorum, Ashley. Anlıyorum. Ama Makers bir felaketti. Grupta geçirdiğim yıllar tam bir kaos içinde . Kavgalar, partiler, uyuşturucu, kadınlar, daha fazla uyuşturucu. On yıl boyunca uyuduğumu sanmıyorum. Ve sonlara doğru her şey çok ama çok kötüye gitti."

MTV News'de Makers'ın başına gelenleri izlediğini hatırladı - solistin aşırı dozdan ölümü, çirkin ayrılık, o sahnedeki pek çok insanın uyuşturucudan ölümü, muhtemelen tanıdığı, önemsedığı, sevdiği insanlar. "Bugün bu konuyu açmak . Gerçekten çok üzgünüm."

"Sorun yok." Büyük omuzları bir kalkıp bir iniyordu. "Er ya da geç ortaya çıkacaktı. O zamanlar Seattle'da çok çılgın bir dönemdi. Asla ünlü olmak için yaratılmamış insanlar için çok fazla şöhret, çok hızlı bir şekilde. Şöhret onları değiştirdiğinde pek çok arkadaşımı kaybettim. Uyuşturucu yüzünden çok daha fazlasını kaybettim. Ben de en az onlar kadar, hatta belki daha fazla zar atmıştım. Hâlâ hayattayım çünkü şanslıydım ve benden vazgeçmeyi reddeden ebeveynlerim ve kardeşlerim vardı. Ar-

temizlenmeden önce, tanıyabileceğiniz bir insan değildim. Sert, sinirli, gergin biriydim. Tüm arkadaşlarımdan ya çalmıştım ya da onları kendimden uzaklaştırmıştım. Yalnızdım, evsizdim, sokaklarda uyuşturucu satıyordum, tamamen kaybolmuştum. Yani, biliyorum ki burada olmazdım," diyerek etrafına baktı ve çevredeki dağları işaret etti, "eğer orada olmasaydım, tüm bunları yaşamamış olsaydım. Ama bizim için en kötü zamanlardan bazılarıyken, müziğimizi hayatlarının en iyi zamanlarından biri olarak hatırlayan hayranlarla karşılaşmak her zaman garip olmuştur."

Kendini sorgulamaya vakit bulamadan elini onun elinin üzerine koydu. "Kulağa gerçekten zor geliyor."

Başparmağı serçe parmağının üzerine hafifçe bastırdı. "Az bile söyledin. Ama bu benim hikâyem. Artık hakkımda hemen hemen her şeyi biliyorsun."

Bundan şüpheliydi. "Bu seni daha iyi hissettirecek bilmiyorum ama aslında hayranı değilim."

Adam güldü ve bu o kadar büyüleyici bir şekilde kendini küçümseyen bir kahkahaydı ki kız ona katılmadan edemedi. "Ne?" dedi. "Üzgünüm ama grunge müziği hiç sevmedim."

"Ugh," diye inledi, hâlâ gülüyordu. "*Grunge*. Bu kadar çeşitli bir müzik sahnesi için ne kadar aptalca, indirgeyici bir isim."

"Evet ama ben senden daha gencim. Grunge 15 yaşındaki Ashley için çok ağırdı. Sen kaç yaşındasın?"

"Elli üç," dedi. "Ama sana sorma tuzağına düşmeyeceğim-"

"Kırk altı."

Sırıttı, sonra gözlerini kısarak ona baktı ve düşündü. "Dur tahmin edeyim, genç Ashley... Madonna'dan hoşlanıyordu belki? Ya da New Order? Biliyorum, Lemonheads. Lemonheads'i severdin."

"*Kesinlikle* yaptım!" dedi. "Onları uzun zamandır düşünmemiştim. Bunu nereden biliyorsun?"

"Sakin ol." O kadar soğukkanlıydı, o kadar zahmetsizce pürüzsüzdü ki, bir sonraki söyleyeceği şey için kendini hazırlaması için ona hiçbir uyarı vermedi. "Bütün zeki ve seksi kızlar Evan Dando'ya bayılırdı. Beni deli ederdi."

Hızlı bir telaş sandalyeye çarparak onları bir o yana bir bu yana savurdu. Matthew'un nefesi kesildi ve kızın elini kendi eliyle barın arasına sıkıştırarak, az önce ona ateşli dediği gerçeğinden *zar zor uzaklaştırdı*.

"Sorun yok," dedi ona. "Sadece rüzgâr. Unutma, bu sandalyeler sallanmak için tasarlandı."

"Biraz daha az sallansalar ölürleri mi?" Başı geriye eğik, gözleri sımsıkı kapalı, boğazı uzun ve uzanıp dokunabileceği bir ay ışığı şeridi gibi çıplaktı.

"Prens."

Kesik göz kapaklarının ardından ona bakarak kaşlarını çatı. "Bu söylediğin hiç hoş bir şey değil Ashley. Yükseklikten korkarım."

Kadın homurdandı. "*Sana* prens demiyorum. Prince'i, TLC'yi ve Mary J. Blige'ı sevdiğimi söylüyorum. Grunge'ın büyük olduğu zamanlarda pop ve hip hop severdim. Sanırım hâlâ da seviyorum."

Rüzgâr sandalyeyi tekrar savurdu, kar taneleri etraflarındaki havada em- bers gibi dönmeye başladı.

Duraksayarak başını salladı. "Bunu görebiliyorum. Genç Ashley odasında "Ain't too Proud to Beg" şarkısıyla dans ediyor, belki de bir midilli sallıyor."

"Benimle dalga geçiyorsun," dedi ve adamın elini sıkıca kavradığını, rüzgâr sandalyelerini dövmeye devam ederken yanaklarının hissetti.

"Değilim." Dişleri gıcırdadı, çenesi sıkıldı. "Prince'i ve TLC'yi seviyorum. Mary'den hiç bahsetmeyeyim bile. Onunla bir kez VMA'larda tanıştım."

"Kapa çenen!"

"Bu doğru."

Tam ondan kahramanlarından biriyle tanışmasıyla ilgili her ayrıntıyı anlatmasını isteyecekken, sandalye sarsılarak durdu ve yerinde sallanmaya başladı.

"O da ne?" Başını sağa sola savurdu ve kaotik bir çim fıskiyesi gibi tekrar geri döndü. "Ne oldu? Asansör bozuldu mu? Bozuldu mu?"

Sandalye sallandı ve yalpaladı, artık ileri doğru ivmeleri durduğu için karşı rüzgâra mahkûmdu.

"Bozuk değil. Bu asansör sadece arada bir duruyor." Cebinden telsizini çıkaran Ashley, "Hey, Brian. Aşağıda neler oluyor?"

"Durdu mu? Motor gibi mi?" Matthew'un sesi yükseldi ve panik dolu bir tona ulaştı. "Ne kadar süre? Ne kadar süre duracak? Daha ne kadar böyle sıkışıp kalacağız?"

Brian telsizden, "*Bu dizel*," dedi. "*Shannon ve Tex'i aradım. Sıkı durun*." Ama Ashley dikkatini Brian'a vermiyordu. Dikkatini Matthew'a vermişti. Sakince, "Hey," dedi.

Eldivenlerini çıkarırken havayı ciğerlerine çekiyordu. "Eldivenlerini çıkarmasan iyi olur. Hava soğuk-"

"Aşağı inmem gerek." Eldivenlerini teker teker asansörden aşağı fırlattı. "Burada bu şekilde kalamam!"

"Dur!" diye bağırdı adam güvenlik barını yukarı itmeye çalıştığında. "Telesiyejden atlayamazsın! Bacaklarını kıracaksın!" Barın üzerinde onunla ederken, kaburgalarına olabildiğince nazikçe dirsek attı ve barı geri indirdi. "Matthew, sakın ol."

"Yapamam." Ceketinin fermuarını açmadan önce göğsünü tuttu. "Nefes alamıyorum." Adam panik içinde tekrar bara yaslanmaya çalıştığında, çok ciddi bir şey yapması gerektiğini, yoksa adamın gerçekten asansörden atlayacağını ve onun düşüşünü izlemek zorunda kalacağını fark etti.

Yüzünü tutarak eldivenlerinin arasında sıkıca kavradı. "Matthew, bana bak. Bu asansörden atlamayacaksın."

Bakışları çılgınca kızın yüzünde, omzunun üzerinden karların üzerinde gezinirken, gözbebekleri devleşmişti. "Sıkıştık. Çok yüksekteyiz. Aşağı inmek zorundayım!"

"Hayır, bilmiyorsun. Bana bak. Nefes al. Nefes almalısın." İşe yaramıyordu. Oturduğu yerde kıpırdanırken, gözleri sınıksız kapanırken, göğsü kabarırken onu duyamıyor gibiydi. İçeri girmenin bir yolunu bulmalıydı, onun dikkatini dağıtacak bir şey... büyük bir şey.

Bundan kaçıyor, aralarındaki görünmez sınırı işaretlemek için toprağa diktiği bu bayrağa tutunuyor, onu bir tarafta güvende tutarken diğer tarafta kalmasını sağlıyordu. Ama şimdi onu bağlayamazdı. Mücadele ediyordu. Onunla birlikte olacak, yanında duracak birine ihtiyacı vardı. Ve şu anda, oranın neden durmak için güvenli olmadığına kendini ikna ettiği bir yer olduğunu hatırlamak gerçekten zordu.

"Madigan," dedi ilk kez, ellerini yanaklarından aşağı kaydırarak çenesini kavradı. "Gözlerini aç Madigan. Her şey yolunda. Her şey yoluna girecek."

Yüzü, paltosunun üzerinde biriken kar kadar beyazdı ama gözleri açılıp yavaşça odaklandığında berraktı, bakışları sabitti. "Ashley, az önce beni mi aradın?"

"Bunu söylemeyi reddetmemeliydim. Çoğu zaman inatçı ve korkak olmam dışında bunu neden yaptığımı bile bilmiyorum. Her zaman. Ve sen de-"

"Sorun yok." Alınları birbirine değene kadar öne eğildi ve ona karşı ürperdi. "Belli ki benim de bazı korku sorunlarım var."

"İyi misin?"

Derin nefesi kulaklarının arasında çalan alarm zillerini susturdu. "Sanırım öyle. Bazen panik atak geçiriyorum. Yükseklikten nefret ediyorum. Kapana kısılmış hissetmekten nefret ediyorum."

Onun kendisinden uzaklaştığını hissederek yüzünü tuttu. "Aşağı bakma, sadece benimle kal. Tekrar hareket etmeye başlayana kadar burada kal."

"Ellerim üşüyor."

Güldü, bir bulut yükseliyordu. "Eminim öyledir. Eldivenlerinizi asansörden attınız."

Eldivenlerini kavrayarak -gözlerindeki acımasız dürüstlük göğsünü sıkıca sarıyordu- ellerini kendi ellerinin arasında tutmak için aşağı çekti. "Teşekkür ederim. Benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim."

Ashley bir süredir kalbinin, tuğla duvarlar ve dikenli tellerle güçlendirilmiş, yumuşak ve savunmasız her şeyi içinde güvenli bir şekilde barikatlayan bir kasaya dönüştüğünü uzak bir şekilde biliyordu. Kendini bu şekilde kapatmayı hiç istememişti ama Chuck'ın en çok avladığı yönleri bunlardı; kendine güveni, insani duyguları, etrafındaki insanları ne kadar önemseydiği - ki Chuck hâlâ Bluebird'ün dümende o varken hayatta kalamayacağı konusunda ısrar ediyordu. Ama Chuck'ın sözleri onu kilitlemişken, başka birinin sözlerinin anahtar olup olamayacağını merak etti. Madigan onun zayıflığını gördüğünde ve onunla alay etmek yerine bunun için ona teşekkür ettiğinde, içinde bir şeyler serbest kaldı, tuğlalar yuvarlandı, dikenli teller çözüldü.

Adamın çıplak elleri kadının çenesini kavrayacak şekilde yükseldi ve kadın kendini çekti-

Gecenin güneşi dağların arkasına çekmesi kadar kaçınılmazdı. Bir kez olsun zihni durgun, düşünceleri sessizdi. Sadece yağın kar, solan ışık ve yanında oturan adam vardı. Gözlerini kapadı, başını eğdi, adamın sakalındaki tüyler ayrık dudaklarını hafifçe gıdıklayana kadar eğildi. Ve sonra sandalye tıngırdadı.

"*Seni yakaladık.*" Brian'ın telsizden gelen cızırtılı sesi onları birbirinden ayırdı. "*Umarım orada fazla yıpranmamışsınızdır.*"

Yıpranmış mı? diye düşündü, kalbi gümbür gümbür atıyordu. *Bu yıpranmışlıktan çok daha fazlasıydı.*

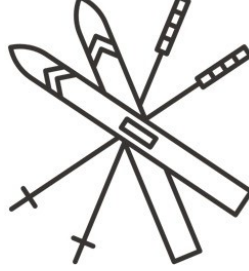
"Ben... bunun için üzgünüm." Madigan'ın sesi asansörün uğultusundan zar zor duyuluyordu. Elleri tekrar güvenlik barını kavradı, gözleri önlerindeki dağa sabitlenmişti.

"Sorun değil," dedi, her ne kadar sorun olmasa da çünkü tam olarak ne için özür dilediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Paniklediği için mi? Ona dokunduğu için mi? Çok açık bir şekilde onu neredeyse pecekken, bliz- zard sonrası bir ateş kadar sıcak ve davetkâr göründüğü için mi? Sormayı reddederek sopalarını göğsünün üzerinde kavradı. Telesiyej yolculuğunun sessiz ve olaysız geri kalanı boyunca sormayı reddetmeye devam etti. Tepeden aşığı kayarlarken de sormayı reddetti. Garip bir şekilde iyi geceler dileyip yollarını ayırdıklarında bile sormayı reddetti.

Aslına bakılırsa, şov salonundaki haşlama spreynin altında hareketsiz dururken, hayatının geri kalanını sormayı reddederek geçirmeye karar verdi. Kendilerini kaptırmışlar, o ana kendilerini kaptırmışlardı ama artık o an sona ermişti, aslında hiçbir şey olmamıştı ve bir daha asla bu konu hakkında konuşmalarına gerek yoktu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

MADIGAN

"SONUNDA SANA MADIGAN MI DEDI?" Kev yatağının kenarına oturmuş, dizini zıplatarak sordu. "Gerçekten mi?"

"O yaptı." Madigan neredeyse öpüp söylemeyi sevmezdi ama konuşmaya ihtiyacı vardı. Başını tekrar dik tutmaya ihtiyacı vardı çünkü telesiyej yolculuğundan beri boynundan yukarısı yana doğru kaymış gibi hissediyordu.

Beline sardığı havlu ve yeni duş almış teninden yükselen buharla banyo kapısında duran Clay, "Devam et," dedi.

"Biz bir çeşit..." Madigan saçlarını karıştırdı. "Bilmiyorum. Berbat durumdaydım ama aramızda bir an vardı. Eğildik, ortalık sessizleşti ve biz," durakladı, yüzünü buruşturdu, "eğilmiş olabilir miyiz?"

"Eğik mi?" Kev tekrarladı.

"Eğildi," diye onayladı Madigan.

"Bekle," dedi Kev. "İkiniz de mi? Yoksa sadece sen mi?"

Madigan alay etti. Bir dakikalığına oyunun dışında kalmış olabilirdi ama öpüşme öncesi bir eğilmeyi gördüğünde anlardı. "Her iki tarafta da kesin bir eğilme vardı."

"Tamam, ama burada hangi eğim açısından bahsediyoruz?" Kev kaşları çatılmış bir halde sordu. "Sığ, örnek bir gagalama gibi mi? Yoksa tam anlamıyla, dilini ağzımın içinde istiyorum," başparmağını omzunun üzerinden komodinin üzerindeki kitaba doğru uzattı, "aşk kitabı kapağı eğimi mi?"

"Tanrı aşkına, numune gagası da ne?" Madigan başını salladı. "Bu bir hataydı. Buraya gelmek bir hataydı."

Madigan'ın oturduğu kanepeye doğru yürüyen Clay, elini Madigan'ın omzuna koydu ve sıkı. "Buraya gelmek zorundaydın. Bugün uyuşturucu testi günü.

nerede?"

Madigan iki test kabını koyduğu şifonyeri işaret etti.

"Peki sonra ne oldu?" Kev sordu. "Tiltten sonra mı?"

"Brian asansörü tamir etti, tekrar hareket etmeye başladık, Ashley biraz," Madigan'ın omuzları kulaklarına doğru *eğildi*, "benden uzaklaştı ve sonra kaymaya başladık. Dağdan aşağıya doğru. Tam ve mutlak bir sessizlik içinde."

"Woof."

"Hiç yardımcı olmuyorsun Kev." Sanki kulağa ne kadar kötü geldiğini ya da ne kadar kötü hissettirdiğini zaten bilmiyormuş gibi.

Clay başına gri bir tişört geçirdikten sonra şifonyerden test kabını aldı. "'Sessizlik' derken ne demek istiyorsun?" diye sordu. "Onu neredeyse öptükten sonra ona hiçbir şey söylemedin mi?"

Madigan, Ashley'nin gözlerinin, dudaklarının ve nefesinin sisi arasında tam olarak ne olduğunu hatırlamaya çalışarak yıpranmış beynini yokladı. "Sanırım ona... bir şey söyledim."

"Ne?" Kev ona ihtiyatla baktı. "Ne dedin sen?"

Boğazını temizleyen Madigan, gergin ve giderek yükselen bir ses tonuyla, "Sanırım 'Bunun için üzgünüm' dedim," diye itiraf etti.

"Özür mü diledin?" Clay şaşkınlıkla sordu. "Bir kadın seni neredeyse öpüyordu ve sen 'bunun için özür dilerim' mi dedin?"

Kev sadece gözlerini kırıştırdı, ağzı açık kalmıştı.

Madigan başını ellerinin arasına gömdü. "Ne kadar kötü? Bana yalan söyleme. Ne kadar kötü batırdım?"

Ağır bir sessizliğin ardından Kev, "Yani, o olaydan sonra seninle konuşmak istememesine şaşırmadım," dedi.

"Bu konuda hiç konuşmadınız mı?" Clay, unuttuğu test kabını elinde garip bir şekilde tutarak sordu. "Sadece... *özür mü diledin?*"

"Anladım, tamam." Madigan ellerini yüzünde ovuşturduktan sonra yanlarına bıraktı. "Yine de tamamen benim hatam değil. Az önce büyük bir panik atak geçirmişt看 ve o tam karşımdaydı, bana yardım ediyordu, mükemmel ay ışığı altında bana Madigan diye sesleniyordu. Sonra yan yattık ve beynim kısa devre yaptı."

"Panik atak mı geçirdin?" Kev sordu, ifadesi . "Sen iyi misin?"

Madigan elini Kev'in dizine vurmak için uzanarak, "Ben iyiyim," dedi. Teşekkürler, Kev."

Clay düşünceli bir ifadeyle, "Merak ediyorum," dedi. "Ashley'den neden özür diledin? Neden böyle bir tepki verdin?"

Madigan omuz silkti. "Çünkü e mek ya da örnek almak gibi şeyler yapmamamız gerekiyor. Benimle profesyonel bir ilişkiden başka bir şeyle ilgilenmedi ini açıkça belirtti. Zaten bu sorumsuzluk. O çok meşgul. Ben de çok . İkimiz de çok "

"Bu, insanlar ya landığında olan bir şey mi?" Kev öfkeyle sordu. "Küçük bir kutuya giriyorsun, kapağını kapatıyorsun ve kendini bir daha e lenemeyecek kadar meşgul olduğuna mı ikna ediyorsun?"

Hem Clay hem de Madigan  ocu a kaşlarını çattı. "Kes sesini, yavrum," diye homurdandı Madi- gan.

"Ne?" Kev söyledi. "doğru, değil mi?"

"Bir ilişkiyle ilgilenip ilgilenmedi i konusunda fikrini de i tirmiş olma ihtimali olduğunu düşünmüyor musun?" Clay sordu. "İnsanların zaman zaman bunu yaptığı bilinir."

"Yapmış olması önemli değil," diye dişlerinin arasından yalan söyledi Madigan. " u anda bu i e karışmak kötü bir fikir. İkimiz de-"

"Me gul m s n?" Kev kaşlarını su larcasına kaldırarak önerdi.

"Hayır.  u anda ikimizin de çok fazla şeyle u ra t ını söyleyecektim."

" ok... meşgul."

Madigan Kev'e ters ters bakarak, "Sorumluluklarımız var ve bu sorumluluklara odaklanmamız gerekiyor. Bu sorumluluklar arasında sen de varsın," diyerek Kev'e ba ıyla işaret etti.

"Madigan," Clay'in ses tonu Madigan'a bitkin bir partneri hatırlatıyordu, "birbirimizi ne zamandır tanıyoruz?"

"Yedi yıl, sanırım."

"Bu doğru. Ve seni tanıd ım onca yıl boyunca, bir kez bile bir kadını  pmedin.  rnek bir öpücük bile vermedin. Bir ke i  gibi ya ıyorsun."

"Bu doğru değil." Birkaç kadınla  p  m  , hatta biriyle yatmıştı. Ve kaçınılmaz olarak bunu berbat ettiğinde, adamlar danı manlarını kaybetmişlerdi.

"İli kilerden ho lanmıyor olabileceğini d   nm  t m," dedi Clay ona bakarak. "Ama bence başka bir şey var ve bence sen neden bahsetti imi çok iyi biliyorsun."

"Merhaba Sigmund. Komik, bugün psikanalize kaydoldu umu hatırlamıyorum."

"Birileri saptırıyor," diye şarkı söyleyen Kev, Madigan'ın yüzünü kapsayacak şekilde havada bir daire çizdi.

"Seni yargılamıyoruz," dedi Clay, "ama bu gece buraya gelmenin bir nedeni var. Bu konu hakkında konuşman gerekiyor. İstemeseydin bu konuyu açmazdın."

Madigan Clay'in haklı olduğunu biliyordu ama düşünceleri o kadar karmakarışıktı ki, sinirleri o kadar gergindi ki nereden başlayacağını bile bilmiyordu. "sadece... endişeliyim. Ashley'le bir şeyler yapmaya çalışmak işleri zorlaştırır. Sizin için bu fırsatı kaçırmak istemiyorum."

"Hayır, öyle değil," dedi Clay, sonunda fincanını banyoya ve kural böyle olduğu için kapıyı arkasından kısmen açık bıraktı. "Keşif hayatı yaşamak için kendince nedenlerin olabilir ama bizi bahane olarak kullanma. Biz sizin saklanmanız için var değiliz." Bu cümle bir

balyozun yankılandığı gibi yankılandı- bir duvarı yıktıktan sonra. Madigan adamların arkasına saklanıyordu, Little Timber'in arkasına. Yıllardır onların arkasına saklanıyor, tüm zamanını ve enerjisini eve harcıyor, kendine hiç odaklanmıyordu. Eline baktı. KORKU. Onu yönlendirmeyi ne zaman bırakacaktı?

"Lanet ," diye Clay.

Banyo kapısından içeri bakan Kev, "Yine mi prostat?" diye sordu.

"Genç prostatlarınızın tadını çıkarın, beyler," dedi Clay, sesi gerilmişti. "Sizi neyin beklediği hakkında hiçbir fikriniz yok."

Kev, Clay'le yer değiştirmeden önce şifonyerden test kabını aldı. "Patron," diye sordu banyo kapısından, "Clay'in söyledikleri hakkında ne düşünüyorsun?"

"Şunu dinler misin?" Clay başını Kev'in işerken çıkardığı sese doğru eğdi. "Bu akıntı kaldırımı çatlatabilir, şanslı küçük pislik."

Parmak eklemlerini sakalına ovuşturan Madigan, "Gerçek şu ki, ondan gerçekten hoşlanıyorum. Komik ve sabırlı biri. Kararlı ve odaklanmış." *O kadar güzel ki, yaşadığım sürece bir daha asla başka bir kadına bakmak istemiyorum.*

Kev banyodan, "Onda da kesinlikle o tutucu, bağınaz şey var," dedi. "Seksi lise kütüphanecisi gibi."

Madigan da aynı fikirde olmasına rağmen, "Onun hakkında böyle konuşma," dedi.

Clay test kabını tekrar şifonyerin üzerine koyarak, "Çok çekingensin," dedi. "Hepimiz öyleyiz. Hepimiz nüksettik ve kendimizi zorunda kaldık. Hepimiz insanları içimize korkarız çünkü sonunda onları hayal kırıklığına uğratabiliriz."

Kendi nüksetmelerinin, yanında kalan adamların nüksetmelerinin çok sık gerçekleştiği ama her seferinde onu mahvettiği anıları zihninden geçti.

"Ama bir zamanlar bilge biri bize söylemişti -aslında siz de olabilirdiniz

-Hayattan saklanmak iyileşmek değildir. Özgürlük hayatı bütünüyle kucaklamaktır, iyisiyle, kötüsüyle," Clay Kev'i işaret etti, "ve çirkinlikle."

Fincanını tekrar Clay'inkinin yanındaki şifonyerin üzerine koyan Kev gözlerini devirdi.

"Kötü ve çirkin olanı kabul etme konusunda oldukça iyisin," dedi Clay, "ama bazen hala iyiyi kucaklamaktan korkup korkmadığını merak ediyorum."

Karda yürüyen Madigan, Clay'in sözlerinden kurtulamıyordu. Hayatının bazı bölümlerinden saklanıyordu. İçkiyi ve uyuşturucuyu bırakmak bir şeydi. Bu faaliyetlerin hiçbirine tekrar katılması gerekmediğinden, onlarla nasıl sağlıklı bir ilişki kuracağını öğrenmek zorunda kalmadan onları hayatından çıkarabilmişti. Romantizm, aşk, yakınlık? Bunlar tamamen farklıydı. Yıllarını yakınlığı suistimal ederek geçirdikten sonra, da hayatından çıkarmış ve nasıl geri getireceğine dair uzun vadeli bir plan yapmamıştı.

Birkaç başarısız girişim dışında, bir keşiş gibi yaşıyordu ve bu yaşam tarzında neyin eksik olduğunu görmeye başlamıştı. Kıvrıkcık sarı saçları, güneş ışığından damlayan bal gibi gözleri ve sırf duyabilmek için hayatının geri kalanında onu mutlu etmekten başka bir şey yapmak istememesine neden olan bir kahkahası vardı. Bugünlerde hayatı basit, rahat ve güvenliydi. Ama iyi miydi? Clay haklı mıydı? Korku yüzünden kendisi için iyi olabilecek bir şeyi kucaklamayı reddediyor muydu? Hayaletler yüzünden mi? Onun olsalardı çocuklara ne söylerdi? Çocuklara defalarca ne söylemişti? *Büyüme rahatsız edicidir. Rahatlığa tutunmak büyüme için çok az yer bırakır. Rahatlığın peşinden koşarsanız, hayatınızın geri kalanında olduğunuz yerde sayarsınız.*

Kulübesinin köşesini döner dönmez yavaşladı ve kapısının eşiğinde onu bekleyen köpeğe sırtarak baktı. "Hey, dostum," dedi, Murphy'nin tüm vücudu sallanırken basamaklarını tırmanarak. Bu hareket, tasmaına bağı büyük ve siyah bir şeyi yerinden oynattı. "Ne var orada?" Murphy'nin yakasındaki nesneyi -telsiz- alan adam, kemer klipsinin altına yerleştirilmiş notu açtı.

Merhaba, Madigan,

Bir elini uzatarak kendini kabin kapısına yasladı, kadının el yazısındaki ismi kalbini ve midesini endişe verici bir şekilde yeniden düzenliyordu.

Murph'ü bu gece verandanızdan ayrılmaya ikna edemedim. Birinin ona ihtiyacı olduğunu hissetmekte iyidir. Onu istersen beni aramak için bunu kullan.

~Ashley

Yüzünde beliren gülümseme, göğsündeki isyan, kaçırdığı şey buydu. Rahatlığa tutunmanın onu mahrum bıraktığı şey buydu. "Keşif hayatının canı cehenneme," dedi yüksek sesle. Telsizi açarak konuşma düğmesine bastı. "Ashley?"

Bir anlık boş parazitten sonra, *"Madigan?"*

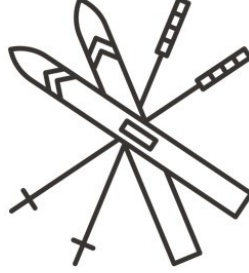
Kalbi bir sonraki atışını bulmak için zorlandı. Onun kendisine Madigan diye seslenmesinin ne kadar iyi hissettireceğini kaç kez düşünmüş olursa olsun, hayal gücü buna yaklaşmayı bile başaramamıştı. Onunla konuşması gerektiğini biliyordu. Bir yetişkin gibi davranması, şansını denemesi, *rahatsız olması* ve ona karşı neler hissettiğini söylemesi gerektiğini biliyordu. Açılışı bitirir bitirmez de söyleyecekti. Çok meşgul olacak, bilet satışları, hava durumu ve hakkında hiçbir şey bilmediği diğer tüm kayak dağı meseleleri hakkında stresli olacaktı. Yapmak istediği son şey, duygularıyla onun stresini arttırmaktı. Sadece sabırlı olmalı ve doğru zaman gelene kadar beklemeliydi. "Telsiz için teşekkürler," dedi. "Murph bende kalabilir mi? O haklı, ona ihtiyacım var."

"Gerçekten mi? Yatağın çoğunu kaplıyor. Ve horluyor. Ve salyası akıyor."

"Gerçekten mi?" diye cevap verdi, telsize gülümseyerek. "Yalnız uyumaktan yoruldum."

ON ALTINCI BÖLÜM

ASHLEY

Açılış haftasının katılımı ilham verici olmaktan uzaktı, ancak adamlar o kadar iyi iş çıkarmış ve o kadar sıkı çalışmışlardı ki Ashley neredeyse kasvetli rakamları görmezden gelebilirdi. Ayrıca, hava tahminindeki fırtınaların bilet satışlarına yardımcı olacağı kesindi; yerel halk, Chuck'ın kendi karlarını yaptıkları, yüksek hızlı dörtlü teleferiklerin, kaplıcalı ve kayakla girilip çıkılan dağ evlerinin bulunduğu süslü Conquest Dağı'na uzun bir yolculuk yapmak yerine Bluebird'de taze tozla kaymaya devam edecekti...

"Çeneni o kadar sıkarsan dişlerini kırarsın."

"Çenemi sıkıyorum."

"Ah, lütfen," dedi Maude Alice, dağa bakan pencerelerde Ashley'e katılarak. "Dişlerinin koridorda çığlık attığını duyabiliyordum. Oh, bakın! Madigan ve Murphy orada." Yumruğunu cama vurdu.

Ashley tırnaklarını çapraz kollarına geçirdi. Kulübenin tepesinden bile, Madigan'ın onlara el sallarken kaşlarının arasına batan derin çukuru fark edememişti. Bütün hafta boyunca onu neredeyse hiç görmemişti, açılışla çok meşguldü, gün doğumundan gün batımına kadar çalışıyordu, çalışması gerekenden daha uzun saatler, hayatı boyunca hiç çalışmadığı kadar uzun saatler. Onun yanındayken tüm vücudunun sanki biri banyosuna tost makinesi atmış gibi *zonklamasından* kaçınmak için her şeyi yapmıştı. Onunla telsizden konuşmak yeterince zordu ama yüz yüze konuşmak imkânsızdı.

Onu neredeyse öpüyordu. Elbette bunu onu iki ayak bileğini kırmaktan ya da daha kötüsünden kurtarmak için yapmıştı, ama amaç bu değildi.

tek nedeni. Onu öpmek *istemişti*. Matthew Madigan ofisinde dizlerinin üzerine çöküp köpeğine sarıldığından beri onu öpmek istiyordu. İşin kötüsü, onu hâlâ öpmek istiyordu. Dudaklarını kendi dudaklarında hissetmek istiyordu. Sakalının teninde kaşındırıcı mı yoksa yumuşak mı bir his bırakacağını bilmek istiyordu. Onun kocaman kollarının arasında kendini ne kadar küçük hissedeceğini bilmek istiyordu. Ama aslında öpüşmemişlerdi, sonra adam özür dilemişti ve şimdi bocalıyordu.

Madigan'ın yanında oturmuş, mutluluktan nefes nefese kalmış Murphy'ye bakarak, "Köpeğin suçu," dedi içinden.

"Köpeğin suçu ne?" Maude Alice sordu. "Zavallı Murphy'ye çok yükleniyorsun."

"Yok bir şey. Ve hayır, değilim. Murphy'ye sürekli değersiz diyen sensin, ben değil."

Maude Alice onu fırçalayarak, "Kabul etmelisin, erkekler işe yarıyor. Bana güvenmedin, değil mi? Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Hiçbir konuda benim sözüme güvenmiyorsun."

Normalde annesiyle yaptığı bu tür konuşmalar Ashley'i kontrol altına alınamayan bir öfkeyle doldururdu ama mevsim normallerinin dışında sıcak bir gündü ve Madigan beyaz termal üstünün üzerine sadece kar önlüklerini giymişti. Kasları tişörtünü dolduruyor, göğüs kasları önlükten taşıyor, pazuları şişerek uzun kollu tişörtünün kumaşını zorluyordu. Daha önce hiç onun gibi yapılı bir adamdan etkilenmemişti. Chuck'ın zayıf olduğu yerde Madigan kalındı. Chuck'ın açık tenli ve ince yapılı olduğu yerde Madigan esmer ve iriydi. Onu Ayışığı asansörüne doğru yürürken, Kev'in elini tutup onu kucağına çekerken ve o güneş ışıltılı gülümsemesiyle gülümserken izlerken, belki de kendi tipinin ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını düşündü. Belki de her zaman düşündüğü kadar temiz bir tip değildi. Belki de sakallar, fanilalar, dövmeler ve pencereden atışını duyabileceği kadar büyük bir kalpti.

Onunla konuşması gerekiyordu. , kendine çeki düzen vermesi gerekiyordu.

Bir araya gelmek, güvensizliklerinin hayatına hükmetmesine izin vermemek ve Madi- gan'a nasıl hissettiğini söylemek. Bu onu korkutsa bile.

"Ashley? Orada mısın?" Maude Alice parmaklarını Ashley'in yüzünün önünde şıklattı. "Alo?"

"Ne? Tabii ki buradayım," diye homurdandı. "Saçmalama. Senin tavsiyelerini her zaman dinliyorum."

Maude Alice alay etti.

Pencereden tekrar bakan Ashley, kendisine doğru gelen kaostan haberi olmayan masmavi gökyüzüne baktı. O anda gökyüzüyle bir tür akrabalık hissetti.

Maude Alice iç çekti. "Fırtına öncesi sessizlik."

"Umalım da öyle ," dedi Ashley. Kayakçıların ve personelin güvenliği söz konusu olduğunda fırtına her zaman bir jokerdi ama kara gerçekten ihtiyaçları vardı.

"Daha önce dışarı çıktım ve kar bugün çok güzel. Sen ve Madigan son sandalyeye yetişecek misiniz? Bu hafta birlikte pek kaymadığınızı fark ettim."

"Bilmiyorum." Belki de onunla son sandalyeyi yakalamalıydı. Onunla asansörde konuşabilirdi. Asansörde konuşmak her zaman daha kolaydı.

"Siz ikiniz kavga mı ediyorsunuz?" Maude Alice'in kaşları çatıldı. "Sevgili kavgası mı?"

"Tanrım, anne!" Ashley tısladı, yanaklarına kan hücum etti.

"Ne? Birbirinize nasıl baktığınızı görüyorum. Bana anlatabilirsin, biliyorsun."

"Hayır, söyleyemem. Çünkü anlatacak bir şey yok ve bile bu sizi ilgilendirmez."

"Neden?" Maude Alice ellerini havaya kaldırdı. "Neden senin hayatın beni ilgilendirmiyor?"

"Çünkü öyle değil. Bu benim hayatım ve kiminle kayak yaptığım ya da yapmadığım beni ilgilendirir ve-"

"Siz ikiniz tartışmayı bırakacak mısınız?"

Ashley gözlerini kırptırdı ve kapısının önünde duran ve "Davis?" olması mümkün olmayan genç kadına odaklanmak için gözlerini ovuşturdu.

"Merhaba anne."

"Burada ne arıyorsun?" Ashley söylemeye çalıştı ama Maude Alice'in gürültüsü onu bastırdı.

"Davis! Ne harika bir sürpriz!"

"Merhaba büyükanne!" Davis, Maude Alice'in aralarına girebilmesi için kollarını iki yana açtı. Çünkü her nasılsa, Maude Alice her zaman ilk kucaklaşmayı çalmayı başarırdı.

"Neden buradasın?" Ashley sordu. Davis'in laboratuvarında çalışıyor olması gerekiyordu. Missoula'da olması, diplomasını alması, iş hayatının stres ve endişelerinden uzakta kendi hayatını yaşaması gerekiyordu.

Bluebird Basın. "Hafta sonu için mi geldin? *Sadece* hafta sonu için mi?"

Maude Alice onu bıraktığında Davis eğilip Ashley'i yanağından öptü ve mırıldandı, "Kurnazca, anne. Gerçekten ince." Sonra Davis'in bakışları pervanenin ateşe düşmesi gibi Kev ve Madigan'ın hâlâ asansörün yanında durup bir şeylere güldükleri pencereye kaydı. "Vay canına," diye fısıldadı Davis, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde. "Kim o?"

"Hangisi canım?" Maude Alice sordu. "Sarışın olan mı, sakallı olan mı?"

"Davis," diye araya girdi Ashley ya da girmeye çalıştı ama Davis'in dikkati pencereye yapışmıştı. "Burada ne yapıyorsun? Chuck burada olduğunu biliyor mu?" İhtiyacı olan son şey Chuck'ın bir Davis ziyareti yüzünden ona kızmasıydı.

"Sarışın olan, gerçi sakalı da çok güzel," dedi Davis, Ashley'i tamamen görmezden gelerek. "Kim onlar?"

"Yeni çalışanlarımız," dedi Ashley. "Ve onların isimleri var."

"Eminim öyledir." Davis kaşlarını kaldırdı, parlak mavi gözleri güneş ışığında parlıyordu.

Davis'i omuzlarından yakalayan Ashley, onu fiziksel olarak pencereden uzaklaştırdı ve "Ne. Sen. Sen. Ne yapıyorsun? Burada?" diye sordu.

Davis iç çekti. "Önemli bir değil, o yüzden ." "Önemli olmayan ne?" Ashley korkarak sordu.

"Sakin ol Ashley," diye araya girdi Maude Alice. "Bırak konuşsun." "Bana kızımı nasıl yetiştireceğimi söyleme," diye tersledi Ashley.

"Şu aile kavgası olayını şu anda yapmasak olmaz mı? Önemli bir şey değil, gerçekten. Kayıtlar falan düştü ve laboratuvar bazı kesintiler yapmak zorunda kaldı."

"Ne tür kesikler?" Ashley sordu.

Davis dudaklarını ince, teslimiyetçi bir çizgiye bastırarak bir elini vücudunda gezdirdi. "Personel kesintileri. *Benden* kesinti. Artık laboratuvarda çalışmıyor olmam gibi."

Ashley, Davis'in kollarını ovuşturarak, "Tatlım," dedi. "Çok özür dilerim."

Davis omuz silkti, ağzı tıpkı doğduğu günden beri olduğu gibi köşeye sıkışmıştı. "Sorun değil. Zaten Patrick'e ara vermem gerekiyordu ve şimdi tatillerde ona yardım edebilirim." Başını pencereye doğru eğdi. "Ve belki aşağıda sarışınla tanışırım."

"Adı Kevin," dedi Maude Alice. "Çok iyi biri."

"Sakalın adı ne? Neydi o, Martigan falan mı?"

"Madigan," dedi Ashley sıkıca. "Matthew Madigan."

Davis'in başı Ashley'e doğru döndü. "Madigan," diye sıırttı, "seksi korsan."

Ashley'in zihnini görüntüler işgal etti: Dar pantolonlu ve uzun siyah çizmeli Madigan, beyaz gömleği açık ve okyanus esintisinde dalgalanıyordu, kılıcı kalçasında aşağıya doğru sarkıyordu.

Maude Alice tekrar pencereye vurduğunda -Ash- ley'i öyle bir korkutmuştu ki boynundaki bir kası çekmişti- Kev ve Madi- gan tekrar onlara baktılar, Madigan'ın kaşlarının arasındaki çatıklık yeniden ortaya çıkmıştı. Bakışları Ashley ile kızı arasında gidip gelirken, "*Davis?*" diye mırıldandı ve el salladı.

Ashley başını salladı ve kendini tutamadığı için ona gülümsedi.

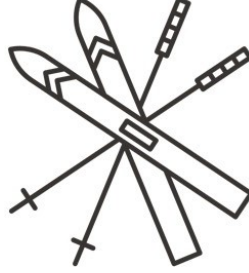
"*Ahh*, nasıl olduğunu anlıyorum," dedi Davis, Ashley'e bakarak, anlamlı bir şekilde başını sallayarak.

Ashley gülümsemeyi bıraktı.

"En azından önümüzdeki birkaç hafta boyunca burada olacağıma göre, neden beni Kevin'la tanıştırmıyorsun?" Davis Ashley'e göz kırptı. "Ve seksi korsanla da."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

MADIGAN

Yatağına uzanmış, tavanı kaplayan ahşap kirişlerden birindeki düğüme bakarken Madigan, Ashley'le olan her şeyi nasıl bu kadar berbat ettiğini merak ediyordu. Başka bir eyalete taşınmadan ona verebileceği kadar yer vermişti ama Ashley onu kızıyla tanıştırtırken bile ona neredeyse tek kelime etmemişti. Özür dilemeliydi, öyle olmalıydı. Clay haklıydı. Ne tür bir aptal neredeyse öpülmesine "*tüh, özür dilerim*" diye tepki verirdi? Muhtemelen bir daha asla öpüşemeyecek aptal. Eğer grup arkadaşları onu şimdi , 1991'e kadar onun zavallı kıcına gülerlerdi.

Derin bir iç çekerken, arka cebinde altında duran telefonu çaldı. Arayanın kimliğini görünce hiç şaşırmadan telefonunu çıkardı ve çevirerek açtı ve "Selam ihtiyar," dedi.

"Selam Mattie. Hayat nasıl gidiyor?"

Babasının derin sesini duymak bile moralini düzeltmişti. Yatağın kenarına oturmak için kendini yukarı çekerken, "Burada şebeke çok zayıf, bu yüzden bağlantımız kesilebilir," dedi.

"Evet, evet," dedi Conor. "İçimde seninle ilgili bir his vardı, o yüzden aramak zorunda kaldım. Neler oluyor?"

Yaşadıkları onca şeyden sonra -uyuşturucu, kavga, hırsızlık ve ardından tutuklamalar, özürler, Madigan iyileşirken asla hak ettiğine inanmadığı kalıcı, koşulsuz destek- babasının artık onun ruh haliyle bir tür psişik bağlantısı vardı.

"Bir şeyim yok. Ben iyiyim."

"Bana yalan söyleyemezsin, oğlum. O yüzden denemeyi bırak. Erkekler yüzünden mi? O tepede çok mu üşüdün de sarılmaya ihtiyacın var?"

Tam isabet. "Erkekler harika gidiyor. Bence burada gerçekten eğleniyorlar. İş çok zor ve işlerini bitirdiklerinde başlarını belaya sokamayacak kadar yorgun oluyorlar."

"Zor bir günün işi gibisi yoktur. Ne oldu o zaman? Baba hislerimi tetikleyen şey ne?"

Madigan bir nefes verdi ve elini saçlarında gezdirdi. "Orada... orada... bir kadın olabilir."

Sadece sessizlik yanıt verdi.

Kulağına geri götürmeden önce telefonuna baktı. "Baba? Seni kaybettim mi?"

"Hayır, ben buradayım. Sadece... bir kadın mı? Senin için bir kadın mı?"

"Bilmiyorum. Belki de? Ben ondan hoşlanıyorum ama onun benden hoşlandığından emin değilim."

"İmkansız. Çok saçma. Onun nesini sevdiğini söyle bana?"

Madigan alay etti. "Ben elli üç yaşındayım baba. Sana aşık olduğum kızıdan bahsetmeyeceğim." *Beni her gördüğünde dudaklarının nasıl bir anlığına yukarı kalktığını düşünmeden edemediğimi. Ya da her zaman elma çiçeği gibi koktuğunu. Ya da-*

"Aşık olmak mı?" Conor kıkırdarak söyledi. "Bu çok iyi. Şimdi onun hakkında bir şeyler öğrenmeliyim. ama, kimseye söyleyecek . Annen hariç. Ve belki kardeşlerin."

"Sakın buna cüret etme." "Şaka yapıyorum. Dökül bakalım."

Yatağına geri dönen Madigan, "Bunu yaptığımı inanamıyorum," diye inledi.

"Buna inanın. İsmiyle başlayalım."

"Ashley. Adı Ashley."

"Ooh, güzel isim."

"Baba, hadi."

Conor güldü. "Ne? Bu doğru. Devam et." "Çok güzel bir kız."

"Belli ki."

"O benim ligimin tamamen dışında."

"Şüpheli."

"Zeki ve becerikli ve erkeklerle arası çok iyi. Ama o... Bir şey var..." Kelimeler ağzından çıkarken takıldı.

"Dinliyorum," dedi Conor sakince. "Her şeyi içinde tutmanın bir anlamı yok. Öyle ya da böyle eninde sonunda ortaya çıkacaktır."

Babası haklı olduğu için zorlayarak, "Gerçekten çok meşgul," dedi. Kendi kendine gözlerini devirdi. *Lanet olsun, Kev.* "Yani bir sürü sorumluluğu var. Kendini işine adanmış, gayretli ve -" dudağını çiğneyerek haftalardır peşini bırakmayan şüphe ve güvensizliği itiraf etmeye zorladı kendini - "ve ben onun için yeterince iyi olduğumu düşünmüyorum."

Connor iç çekerek, "İşte " dedi.

"Evet," diye kabul etti Madigan, hem sonunda bunu söyleyebildiği için rahatlamıştı, hem de tekrar burada olduğu için tarif edilemez bir hayal kırıklığı içindeydi, utanıyor, yetersiz ve hayatında iyi bir şeye layık olmadığını hissediyordu.

"Dinle, neden hissettiğini anlıyorum. Ben de anlıyorum. Ama bir gün bunun peşini zorunda kalacaksın."

"Nasıl yapacağımı bildiğimden emin değilim."

Babasının nefes alış veriş i uzundu, nefes veriş i daha da uzundu. "Çok şey bilmiyor olabilirim ama ilişkilerden saklanmanın sürdürülebilir olmadığını biliyorum. Kendini sevgiden mahrum etmek sürdürülebilir değildir. Hayatınızı kendiniz için değil de etrafınızdaki herkes için yaşamak-"

"Sürdürülebilir," diye bitirdi Madigan onun yerine.

"İşin en can alıcı noktası da şu: Sağlıklı bir romantik ilişki yaşamaya hazır olmadığınız konusunda ısrar ederseniz, bunun için yeterince iyi olmadığınız da inanmaya devam edersiniz."

"Ah," dedi Madigan, aslında bu büyük ebeveynsel gerçek yumruğunun etkisiyle homurdanıyordu.

"Ashley'e nasıl hissettiğini ne zaman söyleyeceksin?"

"Emin değilim. Şu anda gerçekten konuşmuyoruz."

"Neden? Ne yaptın?"

"Ben hiçbir şey yapmadım," diye ısrar etti Madigan. "Ama neredeyse... bir an yaşıyorduk."

"Bir an mı? Ne tür bir an?"

"Öpüşmeye yakın bir an. Aptalca bir sebepten ötürü özür dilemişim."

"Bu... talihsizlik," dedi Connor ve Madigan onun yüzünü buruşturduğunu duyabiliyordu. "Dur tahmin edeyim, öpüşme sonrası özür dilediğinden beri o an hiç yaşanmamış gibi mi davranıyorsun? O senden kaçıyor ve sen de ona izin mi veriyorsun?"

Madigan kaşlarını çatarak, "Yani..." diye mırıldandı. "Ona nasıl hissettiğini söylemelisin."

"Ama ya-"

"Ona nasıl hissettiğini söylemelisin, bunu duymaya hazır olmasa bile. Aynı şeyi hissetmese bile, ki bu pek olası görünmüyor," diye ekledi nefesinin altından. "Hayat risktir, Mattie. Onu kucakla."

"Bunu söylemek senin için kolay."

Babası tekrar konuştuğunda sesi ağırdı, yıpranmış bir hüznün ağırlığını taşıyordu. "İster inanın ister inanmayın, bunu söylemek benim için kolay değil. Riski bilirim. Annen ve ben seni polise ihbar ettiğimizde çok büyük bir risk aldık. Bu şimdiye kadar verdiğimiz en zor karardı."

Madigan gözlerini kapattı, bu kadar çok acıya ve kalp ağrısına neden olduğunu bir kez daha hatırladı. "Özür dilerim, baba." Anne babasından en az yüz kez özür dilemişti ama bu asla yeterli olmamıştı. Yeterli değildi.

"Üzgün olduğunu biliyorum. Annen ve ben senin ne kadar üzgün olduğunu ruhumuzun biliyoruz. Bu vesileyle, tam şu anda, bizden bir daha özür dilemek zorunda kalmamanız için sizi yeniden kiralityorum. Anlatmaya çalıştığım şey -zayıf bir şekilde-... hayatın..." Sözlerinin geri kalanı rastgele, kesik kesik hecelere bölündü.

"O da ne baba? Seni duyamıyor muyum?"

"Risk al, lanet olsun!" diye bağırdı babası, bağlantı geliyordu. "Bunu hak ettin. Ve hiçbir şeyi berbat etmeyeceksin, güven bana. Bunun için çok dikkatlisin."

Neredeyse gülecekti. Her nasılsa son yirmi yılda bencil, kendine zarar veren, Mad Madigan tarzını değiştirmeye çalışırken aşırı düzeltme yapmış ve tereddütlü, çekingen bir münzevi haline gelmişti.

"Emin misin?" "Yüzde yüz eminim. Sen tanıdığım en iyi adamsın,

Mattie. Hiç kimseyle seninle ve yaptıklarınla gurur duyduğum kadar gurur duymadım. Ama kardeşlerine bunu söylediğimi söylersen, bunu inkâr ederim.

mezara."

Sıcak gözyaşları Madigan'ın gözlerinin arkasını yaktı.

"Teşekkürler, baba." "Her zaman."

"İkiniz de tanıdığım en iyi adamlarsınız!" diye bağırdı annesi farklı bir odadan gelen sesle. "Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?"

"Gitmeliyim, Mattie. Annen lazanya yapıyor."

"Oh, adamım. Beni öldürüyorsun." Laurie Madigan'ın lazanyası efsaneydi.

"Sana ne kadar harika koktuğunu söyledim ama ben bile o büyük bir pislik değilim. Şimdi git ve Ashley'e nasıl hissettiğini söyle ki orta yaş krizi mi geçiriyorsun diye merak etmeden biraz uyuyabileyim."

"Anneme onu
sevdiğimi söyle."

"Sadece anneni mi?"

Madigan elinin tersiyle gözlerini sildi. "Ben de seni seviyorum baba."

"Bu daha iyi."

Telefonunu kısa bir süre göğsünde tuttuktan sonra, Brian'ın kapıyı açmasıyla aynı anda kapattı.

Brian gözlerini kocaman açarak, "Patron, gelmelisin," diye nefes nefese bağırdı.

"Ne oldu?" Madigan sormaya başladı ama ağaçların arasından birbirlerine bağırarak adamların yankısı sorusunu yanıtladı.

Tex ve Sam'in kulübesine doğru aceleyle ilerlerken Brian ona, "On beş dakikadır uğraşıyorlar," dedi. "Camların kırıldığını duyunca gelip seni almam gerektiğini düşündüm."

Madigan dişlerini sıktı. Herkes çok iyi anlaşıyordu ve şimdi çocuklar bir şeyi kırmışlardı. Ashley'i özleyen bir şey.

"Teşekkürler Brian," dedi kulübenin basamaklarını tırmanırken. "Bundan sonrasını ben hallederim." Sam ve Tex'in kapısını bir kez çaldıktan sonra içeri daldı.

Sam mutfakta kıpırdamadan duruyordu, Tex gergin bir şekilde odanın içinde sallanıyordu, aralarındaki lamba yere düşmüştü. Sam'in yüzü kıpkırmızı ve ıslaktı. Tex'in yumrukları iki yanında sıkılmıştı.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Madigan talep etti.

Tex parmağını Sam'e doğru uzatarak, "Bana cahil cahil dedi. Aptal, değersiz, cahil bir cahil! Sonra da bana bir lamba fırlattı. Aklını kaçırdı patron!"

"Sam?" Madigan mutfakta titreyen çocuğa sordu. "Bu doğru mu?"

Elinde bir şey tutan Sam'in dar yüzünden gözyaşları süzülüyordu. "Kolasını resmimin üzerine döktü. Resmim mahvoldu. Onlardan kalan tek şey buydu. Sahip olduğum tek şey sendin, aptal hödük!"

"Siktir git, göt herif!" Tex tükürdü. "Bu bir kazaydı. Belki de her saniyeni seni zaten geri istemeyen bir ailenin fotoğrafına bakarak geçirmek yerine hayatına devam etmeyi denemelisin!"

Sam mutfaktan fırladığında, Madigan Tex'in gömleğini yakalayıp çekerek uzun boylu adamı kanepeye itti ve Sam'i tutmak için bir kolunu uzatarak tam ikisinin arasına yerleşti.

"Sakin olun!" diye kükredi, onun hakemlik yapma girişimini umursamayacak kadar birbirlerine bağlamakla meşgul olan adamların üzerine. "Sam, geri çekil! GERİ ÇEKİL! Bunların hiçbirisi şartlı tahliyenin bozmana değmez!"

Sam bir adım geri çekildi ama gözlerinde ateş yanıyordu. Madigan Sam'in patlamasını bekliyordu ve şimdi bunun gerçekleştiğini görmek, çocuğun taşlaşmış, kayıtsız yüzeyinden bir tür duygunun kırıldığını görmek neredeyse rahatlatıcıydı. Gözlerini Sam'inkilerden ayırmayan Madigan, "Sakin misin, Tex? Sakin misin?" diye sordu omzunun üzerinden.

"Geliyorum," diye cevap verdi Tex, sesi gerilmişti. "Bir dakikaya ihtiyacım var." "Yeterince iyi," dedi Madigan, Sam'i tezgah adamları tekrar ayırana kadar mutfığa geri iterek. "Kal," dedi elini uzatarak, sonra ana odaya geri döndü ve Ashley'in kırık lambasının parçalarını temizleyebilmek için duvarın yanında diz çöktü. "Hadi ama çocuklar.

Neden eşyalarını kırmak zorunda mı?"

Tex kendine gelerek, "Özür dilerim patron," dedi.

Madigan tekrar Sam'e baktığında çocuk kamburunu çıkarmış, yüzünü ellerine gömmüş, omuzları titriyordu. "Sahip olduğum tek şey buydu."

Lambanın canı cehenneme. Madigan ayağa kalkarak mutfığa girdi, Sam'i omuzlarından yakaladı ve sıkıca kendine çekti. Sam önce mücadele etti, Madigan'ın göğsünü etkisiz bir şekilde itti. Sonunda pes etti, sıska kolları iki yanına düştü, Madigan'ın kollarında ağlarken elinde hâlâ o resim vardı.

Tex sesi titreyerek, "Resmin için özür dilerim, Sam," dedi. "Söylediklerim için özür dilerim. Bunların hiçbirini söylememeliydim."

"Ben de özür dilerim," dedi Sam, Madigan'ın kollarından kurtulup gözlerini silerken. "Lambayı sana fırlattığım için özür dilerim, Tex. Ben sadece...siktir." Gözleri yeni yaşlarla doldu. "Onları çok özledim."

Ağlayan iki yetişkin adamın arasında duran Madigan kendi gözlerinin de buğulandığını hissetti. Bu asla başarısız olmazdı. "Pekâlâ," dedi gözlerini kırıpıştırarak. "İkiniz de kanepeye geçin."

Sam kanepede Tex'e katıldı ve ikisi de Madigan'a bakarak endişeyle tartışmalarının sonuçlarını beklediler. Hepsine kendilerini toparlamaları için bir şans veren Madigan, seçenekleri üzerinde düşündü. Banyo görevi her zaman vardı. Clay'in bir kez olsun uyuyabilmesi için onlara mutfakta vardiya vermek cazip bir fikirdi. Chop-

Odun yakmak onları yerlerine oturtacaktı, üstelik onları fiziksel olarak sıkmanın da faydası olacaktı. Ama sonunda Madigan onları en çok rahatsız edeceğini ve muhtemelen en yararlı olacağını bildiği cezada karar kıldı.

Tex'in yatağının kenarına oturan Madigan öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Hatırlat bana Sam. Little Timber davranış kurallarının yedi numaralı kuralı neydi?"

Sam yüzünü buruşturdu. "Nasıl olur da-"

Tex onun sözünü keserek bir küfür daha etmesini engelledi. "Biz birbirimizi fiziksel ya da duygusal olarak incitmeyiz."

"Doğru." Madigan başını salladı. "Bunu sekizinci kural takip ediyor, o da ?" "Birbirimize isim takmayız," diye yanıtladı Tex.

"Bu doğru. Ve şimdi on birinci kuralı ekleyeceğim: Ev sahibimizin eşyalarını kırmayacağız."

Sam inledi.

"Bu gece ikiniz de üç kuralı çiğnediniz, küfürleri de dahil ederseniz dört. Cezanız olarak, ikiniz de birbiriniz hakkında dört güzel şey söyleyeceksiniz. Yüksek sesle. Hemen şimdi."

"Hadi ama patron," diye itiraz etti Tex. "Bize bir mola ver. Tuvalet görevimiz falan olamaz mı?"

Madigan, mükemmel bir cezaevi bu şekilde doğrulanması karşısında sırtarak, "Eğer anaokulu çocukları gibi davranacaksanız, size anaokulu çocukları gibi davranılacaktır. Sam, sen önden git."

Sam ağzını açtı, sonra tekrar kapattı, gözleri Madigan'a merhamet etmesi için yalvarıyordu.

"Ve yüzünüzü birbirinize dönmelisiniz," dedi, her bir adamı omzundan tutup birbirlerine doğru çevirirken kimseye merhamet .

Sam'in çenesi gergindi ama kaderine razı oldu. "Güzel. Şapkanı beğendim, Tex. Bu... klasik."

"Bu iyi," dedi Madigan. "Ama bakalım bir sonrakinde biraz daha derine inecek misin?"

Tavana bakan Sam inledi. Tex ve Madigan sadece bekledi. İşin içinden çıkamayacağını anlayan Sam tekrar Tex'e baktı. "Güzel bir gülümsemen var. Her zaman içten geliyor. Kart oyunlarında iyisin. Ve harika bir dinleyicisin. İşte. Yapabileceğimin en iyisi bu."

"İyi iş Sam," dedi Madigan gururla. "O kadar da zor değilmiş, değil mi?"

Sam kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Her neyse," diye homurdandı.

"Senin sıran, Tex." Madigan arkasına yaslandı ve Tex'ten de benzer şekilde nazik ama sonuçta yüzeysel ifadeler bekledi.

"Sam," dedi Tex, çocuğu daha net görebilmek için şapkasını biraz yukarı kaldırarak. "Tanıdığım herkes içinde en büyük kalbe sahip olan sensin. Aileni o kadar çok seviyorsun ki, keşke benim de bir ailem olsaydı diyorum. Kimsenin fark etmediğini düşündüğün şeyler yapıyorsun, örneğin tavşan tepesinde korkmuş çocuklara yardım etmek için fazladan zaman harcıyorsun ve Ashley kendi yapmak zorunda kalmasın diye tüm kabinlerin tuvalet kağıdı ve havlu ile dolu olduğundan emin oluyorsun. Bunları fark ediyorum. Sen gerçekten düşünceli ve ilgili bir insansın."

Madigan, Sam'in yaptığı bu şeyleri hiç fark etmemişti. Hiçbir fikri yoktu. Kaç yıldır bu işi yapıyor olursa olsun, bağımlılara yardım ediyordu, adamların sonunda temizlendikten sonra nasıl geliştikleri onu şaşırtmaktan asla vazgeçmemişti.

"Ve resminizi mahvettiğim için çok özür dilerim. Dikkatsiz davrandım. İnciticiydi ve seni incitmek istememiştim."

Sam'in omuzları kulaklarının yanındaki yerlerinden düştü. "Sorun yok, dostum. Öyle demek istemediğini biliyorum."

Madigan yataktan kalkarak, "İyi işti çocuklar. İkinizle de gurur duyuyorum. Şimdi ben gidiyorum, böylece siz ikiniz kucaklaşabilirsiniz, ben de kamaramın mahremiyetinde aşırı duygusallaşabilirim. Sabah görüşürüz."

Madigan ocağındaki ateşi kükreyene kadar yaktıktan sonra akşam yemeği hazırlamayı düşündü. Ama iki yetişkin adama duyguları konusunda koçluk yapmanın duygusal iniş çıkışlarını yaşadıktan sonra temiz havaya yemekten daha çok ihtiyacı vardı. Ve Ashley'nin sesini gerçekten duymak istiyordu.

Telsizi şifonyerinden alıp, dışarı çıktığında onu aramayı planlayarak kapı kolunu kavradı. Kapıyı çekip açtığında ayakları yere yapışmıştı. Yanakları soğuktan pembeleşmiş, gözleri şoktan kocaman olmuş Ashley, eli yumruk olmuş, kapıyı çalmaya hazırlanıyordu.

"Madigan?" dedi, başını eğerken biraz nefessiz kalmıştı. "İyi misin? Ağlıyor muydun?"

Aman Tanrım. Etkilemek için yanıp tutuştuğu kadının ağladığını fark etmesi tam da ihtiyacı olan şeydi. "Hayır, ağlamıyordum..." Bu kelimeyi söyleyemeyecek kadar utanıyordu. "Gözüme bir şey kaçtı, böcek gibi bir şey."

"Böcek mi? Aralık ayında mı?"

"Tuhaf, değil mi? Lamba için mi buradasınız? Bunun için çok üzgünüm. Çocuklar, onlar sadece-"

"Lamba mı?" Kaşlarını çattı. "Ne lambası?"

"Tex ve Sam tartıştı ve lambalarınızdan biri zarar gördü."

Dudakları kıpırdadı, neredeyse tadını alabileceği kadar tatlı bir gülümsemeyi ima ediyordu. "Bu yüzden mi... bu yüzden mi gözüne böcek kaçtı? Bir lamba yüzünden mi?"

Gülmekten kendini alamadı. "Hayır," dedi, tam olarak doğru olmasa da. "Şey, bir bakıma, sanırım. Karışık bir durum. Yarın sana yeni bir lamba alacağım."

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Bende çok var."

Her geçen saniye daha da ağırlaşan bir sessizlikten sonra, "Murph'ü mü arıyorsun?" diye sordu. Murphy sanki bir işaretmiş gibi hımbıldayarak verandaya çıktı ve onun yanına oturdu. Gözlerini Madi- gan'a dikmiş, yüksek sesle nefes alıp veren köpek havladı. "Sanırım hayır."

"Aslında seni arıyor. Sızlanmayı kesmedi, sanki bekliyormuş gibi kapımın önünde bekliyordu..." Başını salladı, yumuşak, sarı bukleleri omuzlarına döküldü. "Bu gece beni istemiyor. Seni istiyor." Boğazını temizledi, "seni."

Gergindi, kekeliyordu ve hâlâ göğsünü sızlatan ham duygular düşünüldüğünde, acı verici bir şekilde baştan çıkarıcıydı. "Ben de tam seni aramak üzereydim," dedi telsizi kaldırarak.

"Öyle miydin?"

"Evet." Onun hakkında ne hissettiğini bilmiyor olabilirdi ama aralarındaki bu şeyi, onu her düşündüğünde göğsünde hissettiği bu baskıyı artık görmezden gelemezdi. "Seninle konuşmak istiyorum."

Tek söylediği "Oh," oldu. Bunu onun için kolaylaştırmıyordu ama sorun değildi. Kolay gelen hiçbir şeye güvenmezdi.

Çıplak ayak parmaklarını ahşap zemine geçirerek şöyle dedi. "Neredeyse-"

Bakışları botlarına kaydı.

"Ve bu muhtemelen benim hatam," diye hızla ekledi. "Seninle konuşmalıydım. Hepimizin iyi olduğundan emin olmak için kontrol etmeliydim."

Doğru. Ama Şimdi endişeliyim." Ona doğru tereddütlü bir adım attı. "Ashley, yanlış bir Şey mi yaptım?"

Geri çekildi, omurgası kaskatı kesilmişti, "Yanlış bir Şey yapmadın. Sadece... Ben sadece... Ben..." Sesi titriyor, çenesi titriyordu. Bir sorun vardı.

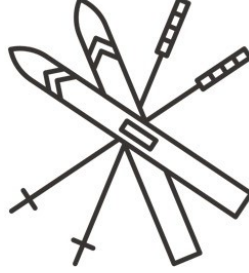
"Her Şey yolunda mı? İstersen benimle konuşabilirsin. İyi bir dinleyiciyimdir."

"Ben iyiyim," dedi kadın sıkıca ve adam onun içine kapandığını hissedebiliyordu. "Özür dilerim. Buraya gelmemeliydim. İyi geceler Madigan."

"Bekle," diye arkasından seslendi ama o durmadı, Murphy verandada ne yapacağından emin değilmiş gibi mızızlanırken merdivenlerden hızla indi. Kendisi de ne yapacağından tam olarak emin olmayan Madigan, "Ashley, bekle!" diye bağırdı ve botlarını bile giymeden onun peşinden karda koşmaya başladı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

ASHLEY

Madigan'ın kulübesine giderken kendini cesur, hazır ve ona karşı hisleri olduğunu söylemeye niyetli hissetmişti. Ama sonra gözleri kızarmış ve şişmişti, sesi derin ve çakıllı çıkmıştı ve tüm cesur sözleri sis gibi uçup gitmişti. Ağaçlar önünde durmuş, onu yutmak için bekliyor olsa da, arkasından gelen zorlu ayak seslerinden bu sefer saklanmasına izin vermeyeceğini anlamıştı.

"Ashley! Dur!"

Ayaklarını zorlayarak ağaçlara baktı. Arkasını dönmekten, ona bakmaktan ve hissettiklerini söyleyemeyecek kadar korkak olduğunu itiraf etmek zorunda kalmaktan çok korkuyordu.

"Neden benden kaçıp duruyorsun?" Sesi tam arkasındaydı, o kadar yakındı ki, sadece arkasına yaslanması gerektiğini ve orada olacağını düşündü.

Ellerini yumruk yaparak, gözlerini botlarından ayırmadan kendi etrafında dönmesini sağladı. "Ben kaçmıyorum. Ben... hiçbir şey değilim." Onun ayaklarını fark etti. "Madigan, yalınayaksın."

"Fark etmez," dedi, neredeyse hırlayarak. Kollarındaki tüyler gökyüzüne fırladı. Adam ona doğru bir adım attı. O da aynı mesafede geri adım attı. "Bak." Kanıt olarak onun geri çekilmeye devam etmesini gösterdi. "Koşuyor."

"Siktir," diye inledi.

"Neyi yanlış yaptım? Her neyse, özür dilerim. Bunu çözebileceğimize eminim ama benimle konuşmalısın."

"Yapamam," diye itiraf etti acı dolu bir nefes vererek. O yanlış bir şey yapmamıştı. O mükemmeldi. O dörtmala koşan bir felaketti. "Sen yapmadın-"

Ona doğru uzanarak elini yanağına kaydırđı, başparmağı yumuşak bir şekilde tenini okşadı. "Çok güzelsin. Ne kadar muhteşem olduğun hakkında bir fikrin var mı?"

Dünya kendi eksenini üzerinde kaydđı. O kadar uzun zamandır güzel olduğđı söylenmemişti ki, ömrünün geri kalanını bir daha duymadan geçirmeye karar vermişti. Bu çok fazlaydı, onun yumuşak dokunuşu, daha da yumuşak sözleri. İçinde fırtınalar koparan duygularla ne yapacağını bilemiyordu çünkü kendisi onun gibi değildi. Ağlayamıyor, elini uzatamıyor ya da onları ayıran bir dağ silsilesi gibi hissettiren bu boşluğu aşmalarını sağlayacak o son adımı atamıyordu. "Yapamam."

Adamın eli kadının yüzünden çekildi ve yerini buz gibi bir soğuşa bıraktı. "Ne istiyorsun?"

Bir cevabı yoktu. Ya da belki çok fazla cevabı vardı. "Bilmiyorum. Sadece... Gitmem gerekiyor."

"Tanrım, Ashley." Ses tonu onu ısırdı. "Ben de saklandığımı sanıyordum."

"Saklanmıyorum," diye ısrar etti, öyle olmasına rağmen, kalbinin çarpmasını durduracak olsa hemen o anda karda kendine bir çukur kazacak olmasına rağmen.

Aralarındaki mesafeyi onun üzerinde yükselene kadar yok etti, vücudundan fırın gibi bir sıcaklık akıyordu, "Saklanıyorsun. Telesiyede neredeyse öpüşüyorduk. Bu oldu, Ashley. Ve seninle bu konuda konuşmaya çalışıyordum. Daha çok denerdim ama benden kaçıyordun ve ben de seni üzmem istemedim. Ya da belki," diye doğruldu, kaşları birbirine kayıyordu, "belki de yeniden üzülyyorsun. Belki de her şeyi yanlış anladım. Eğer bu doğruysa, bununla başa çıkacağım. Ama bana anlatmalısın."

O bu kadar yakındayken, onun alanındayken, paltosunun içinden onu ısıtırken bile saklanmaya çalışmaktan vazgeçemiyordu. Sanki görünmez bir güç kollarını ve bacaklarını çekiyor, ağzını kapatıyor, göğsünü sarıyor ve onu ağaçlara doğru çekiyordu. "Senden kaçmıyordum. Sadece meşguldüm."

Burnundan keskin bir nefes alarak, "Doğru. Tamam. Bu kadar yeter." Sonra topuklarının üzerinde döndü ve kulübesine doğru yola koyuldu.

"Yine de doğru!" bağırdı onun arkasından.

Elleri iki yanında, tekrar dönerek ona yalvardı, "Sadece bana neler olduğđunu söyle. Neyi yanlış yaptığđımı söyle, ben de düzelteyim."

onu. Seni yalnız bırakmamı söyle. Seninle bir daha asla konuşmamamı söyle. Benden hoşlanmadığını söyle. Sana inanacağım, ama benimle konuşmak zorundasın."

Dudağını acıtacak kadar sert ısırdı. Ona anlatmak istiyordu. Ona her şeyi anlatmak istiyordu. Onu düşünmeden edemediğini, hayatı boyunca hiç bu kadar düşünceli, şefkatli ve alçakgönüllü biriyle tanışmadığını söylemek istedi. Onun da çok güzel olduğunu, dağlara vuran ve onları pembenin her tonuna dönüştüren akşam güneşinden daha güzel olduğunu söylemek istedi. Ama söyleyemedi. Chuck'ın tüm yalanları ve ihanetlerinden sonra kendini korumak için diktiği devasa, heybetli, affetmez duvar aralarında duruyordu ve onu yıkmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın yerinden kımıldamıyordu. Onu çok güçlü inşa etmişti. "İstiyorum. Ama nedense yapamıyorum."

"Yapabilirsin," dedi usulca. Duvarını umursamadan ona o kadar yaklaştı ki, nefesi onunkine karıştı ve dudaklarına ılık bir şekilde değdi. "Yapabileceğini biliyorum."

"Ben... senden kaçmak istemiyorum," dedi duraksayarak, adamın göğsüne bakarak. "İstemiyorum. Ama nasıl kaçmayacağımı bilmiyorum."

Parmakları kızın çenesinin altından geçti ve gözleriyle buluşana kadar yüzünü yukarı kaldırdı. "O kadar da korkutucu değilim, değil mi?"

"Hayır, hiç de korkutucu değilsin. Ben sadece... Berbat durumdayım."

"Dağınık değilsin," dedi adam öyle bir şefkatle ki gözleri . "Sadece dikkatli davranıyorsun. Ama belki birlikte dikkatli olabiliriz. Sana karşı dikkatli olmak istiyorum, senin bana ihtiyaç duyduğun kadar dikkatli olmak istiyorum." Yavaşça, zar zor hareket ederek ona doğru eğildi. Ona tekrar kaçması için dünyadaki tüm zamanı vermesine rağmen, bu sefer kaçmadı. Kaçamazdı.

Dudakları onunkilere dokunduğunda, sıcak ve yumuşak, sakalının kaba tüyleri tenine sürtündüğünde, ona gömülmekten başka bir şey istemedi. Ellerini göğsünde gezdirmek, kalbinin parmak uçlarının altında attığını hissetmek, kendi kalbiyle aynı anda atıp atmadığını anlamak istiyordu. Kendini kaybetmek, bacaklarını onun beline dolamak ve onu yatağına taşıyıp kendi adını unutana kadar götürmesine izin vermek istiyordu. Ama adam onu tanıımıyordu, gerçekten tanıımıyordu. Onun zeki, yetenekli ve ilgi çekici olduğunu düşünüyordu. Onun aslında soğuk, içine kapanık ve çökmüş biri olduğunu bilmiyordu. Yalnız olduğunu ve bazen onu korkutacak kadar üzgün olduğunu bilmiyordu. Eğer öğrenirse, onu gerçekten tanırsa, onu istemeyecekti. Tıpkı Chuck'ın onu istemediği gibi.

Öpüşmeyi keserek eliyle ağzını kapattı ve adamın dudaklarının kendi dudakları üzerindeki hissini olabildiğince uzun süre tutmaya çalıştı.

Nefesi düzensizdi, göğsü kabarıyordu. "Anlıyorum."

Ne görmüştü? Onun paramparça olmuş iç dünyasının ne kadarını fark etmişti?

"Bak, Ashley. Ben yetişkin bir adamım. Seni ne kadar istesem de, beni geri istemediğin açık. Anlıyorum. Bunu anlamam bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm."

"Bekle," diye göz kırptı, "ne?" Onu istemediğini mi düşünüyordu? Bu çok saçmaydı. Ona duyduğu arzunun, ona duyduğu *ihtiyacın* vücudunun her yerine utanç verici derecede açık, parlak, yanıp sönen neonlarla yazılmış olduğunu hissetti. "Bu değil-"

"değil. Yanlış anladığım için özür dilerim," diye başını salladı, "tüm bu durumu." Ve sonra tekrar ondan uzaklaştı, kulübesine doğru yürürken çıplak ayakları karda çıtırdıyordu.

"Bekle," dedi sendeleyerek. "Gitme."

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi, hâlâ ondan uzaklaşıyordu. "Ben burada olacağım."

Ondan her uzaklaştığında böyle mi hissetmişti? Soğuk ve sefil? "Bekle," dedi tekrar, yalvarırcasına, onu merdivenlerden yukarı, kapısından içeri, kamarasına kadar takip edip kapıyı arkasından kapatırken. Ne yapmıştı ki? Yüzlerce kez kabuğundan çıkmasına yardım etmeyi teklif etmişti ve o hepsini geri çevirmişti, neden? Korku yüzünden mi? Chuck yüzünden mi? Gerçekten o kadar yaşlı mıydı? "Bekle, Madigan. Özür dilerim. Bu işte iyi değilim. Çok korktum. Lütfen, bekle-"

Arkasını döndü, boğazından kopan sinirli ses onu olduğu yerde dondurdu. "Ben de bekliyordum."

"Biliyorum," diye nefes aldı. "Biliyorum. Ama bu sen değilsin." "Ne demek istiyorsun?" Sesi gece kadar karanlıktı.

"Yani, sen değilsin." Kalbi kaburgalarına çarptı, sıkılmış nefesi boğazını kavurdu. "Berbat davrandım çünkü çabaladığımı biliyorum. Seni beklettiğimi biliyorum."

"Ben de seni beklemeye devam edeceğim." Ona doğru adım attı, onu kapısına doğru sıkıştırdı. "Eğer bir şans varsa, beklemeye devam edeceğim. Ama bunu hissetmelisin." Gözleri kızın gözlerinde parlıyordu. "Senden uzak kalmanın benim için ne kadar zor olduğunu bilmelisin. Her gün, her dakika daha da zorlaşıyor. Çünkü istiyorum ki..." Dudağını ısırды. "Ashley, istediğim şeyler."

"Ne... ne?" diye kekeleydi, çünkü adamın bakışları karnından göğüslerine, boynuna ve boğazına doğru acımasız bir çizgi çiziyordu. "Ne... ne tür... şeyler?" Hâlâ kelimelerle mi konuşuyordu? İngilizce kelimeler mi? Anlayamıyordu.

Ellerini yavaşça kapının üzerine, başının iki yanına koydu. "Çok fazla şey istiyorum." Sesinin gürültüsü kalp atışlarını stratosfere fırlattı. "Saçlarının yanağımda ne kadar yumuşak hissettirdiğini bilmek istiyorum." Yakınına eğildi, başını eğdi, burnu saçlarını boynundan uzaklaştırdı. "Dudaklarımı teninde gezdirmek istiyorum, tam burada." Omzunun boynuyla birleştiği yerdeki sıcak nefesi görüşünü bulanıklaştırdı. "Seni buradan öpmek istiyorum." Dudaklarının kulağının hemen arkasındaki belli belirsiz gölgesi gözlerinin kapaklarının arkasında yuvarlanmasına neden oldu. "Sana dokunmak istiyorum. bakmak istiyorum. Ama en önemlisi, seni gerçekten becermek istiyorum."

Ciğerleri sıkışmış, muhtemelen korkunç bir soluk almayla sonuçlanmıştı. Umurunda değildi, çünkü adam onu becermek istiyordu. Onu *becermek* istiyordu. "," diye fısıldadı, adamın temiz sedir ve baharat kokusu duyularını istila ediyor, onu burnunu buklelerine gömüp koklamaya zorluyordu, köpeğinden daha iyi değildi. "Sen asla küfretmezsın."

Boynuna doğru küçük, soluk soluğa bir kahkaha attı ve sonra tüm vücudu çöktü, gerginliği azaldı. Ellerini kapıdan çekmeden önce alnı kısa süreliğine kadının omzuna yaslandı. "Çok yemin ederim," dedi, yatağının kenarına ağır ağır oturup ellerini yüzünde gezdirerek. "Sadece erkeklerin önünde asla küfretmem. Bir grup erkekle yaşıyorsanız, bazı sınırlar koymazsanız her gün küfürden başka bir şey olmaz."

Sınırlar. Bu yüzden mi onu kapısına ıslak bir havlu gibi ve nefes nefese bırakmıştı? Sınırlar yüzünden mi? Ondan istediği şey buydu, değil mi? Onu bu şekilde uzakta tutuyordu. Ama artık onu kol mesafesinde istemiyordu. Onu el mesafesinde, nefes mesafesinde istiyordu. Ve bunu ona söylemesi gerekiyordu. "Madigan..."

"Orada çok sert çıktım. Özür dilerim."

"Pardon?" diye tekrarladı, kendini onun kapısından sıyrarak.

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Konu samimiyete geldiğinde bazı sorunlarım var."

"Sorunlar mı?" Söylediklerini tekrarlamaktan başka bir şey yapma yeteneğini kaybetmiş gibi görünen kadın, ona doğru sallantılı bir adım attı

ve "Ne tür sorunlar?" diye sordu.

Mavi gözleri uzun, koyu kirpiklerinin arasından dikkatle ona bakarak, "Eskiden çok sevişirdim. Çok fazla."

Ağzı açık kaldı, ensesindeki deri hızla büzüldü. "Oh," dedi ve sonra onu geniş kelime dağarcığıyla etkilemek için bir girişimde daha bulundu, "bu... ilginç."

"Ünlü bir grupta olmak işleri kolaylaştırmıştı ama kontrolden çıkmıştım. Seks benim için uyuşturucuyla el ele gidiyordu. Diğer her şeyi bıraktığım gibi sevişmeyi de bıraktım. Yine de," diye ekledi, "birçok kez test yaptırdım. Her şey için negatif çıktım." Bir elini alnına silerek, "Mucizevi bir şekilde" diye ekledi.

Bir adım daha atarak ona yaklaştı. "Seksi bıraktın mı?"

Adam başını salladı. "Aşağı yukarı."

"En son ne zaman-"

"Yıllar." Sakalını kaşdı, kaba tuz ve biber kılları parmak eklemlerine sürtünyordu. "Yıllar oldu. Little Timber'da kullandığım danışmanla kısa süreli bir ilişkim oldu ama o da pek iyi bitmedi. O zamandan beri bir şey yok."

"Benim için de." Kelimeler tuhaf, çok yüksek çıktı. Boğazını temizledi. "Benim için de yıllar oldu, eğer merak ediyorsan. Eğer bunu düşündüysen." Bir şekilde konuşamamaktan susamamaya geçmişti. "Sadece benim... cinsel yakınlığımı bilmen için." Saçmalık. Ağzından saçmalıktan başka bir şey çıkmıyordu.

Elini uzatıp parmağını serçe parmağına doladı. "O zaman bile, diğer kadınla denediğimde bile, doğru hissetmemiştim. Kendimi hazır hissetmemiştim. Ama şimdi, seninle, çok farklı. Seninle kendimi hazır hissediyorum. Ve tüm bunları yüksek sesle söylemek beni korkutsa da, sana nasıl hissettiğimi söylemem gerekiyor. Senden gerçekten ama gerçekten hoşlandığımı söylemeliyim."

Uzun, suskun bir an boyunca ona baktı. Kendi korkularına ve güvensizliklerine o kadar kapılmıştı ki, onunkileri düşünmek için durmamıştı. Aralarında yakınlık ve romantizm konusunda gergin ya da endişeli hisseden tek kişinin kendisi olmayabileceğini düşünmemişti. Ama tabii ki değildi. Artık yirmili yaşlarında değillerdi. İkisi de hayatları boyunca yaşamışlardı. İkisi de sevmiş, kaybetmiş ve kendi yöntemleriyle incinmişlerdi. İkisi de risk almış ve hâlâ bedelini ödedikleri hatalar yapmışlardı.

Onu izlerken, gerçek değilmiş ya da en azından hissetmesi uygun değilmiş gibi davrandığı duygular -rahatlık, güven, arzu, şefkat- o yanındayken sık sık olduğu gibi yüzeye çıktı. Ama bu sefer onları geri itmedi. Onların üzerine dökülmesine izin verdi çünkü ruhunun derinliklerinde bir yerde, onunla birlikteyken artık yalnız olmadığını fark etti. Ayrıca, bu uzun anda, hala paltosunu giydiğini de fark etti. Adamın sobasında ateş yanarken ve adamın eli şimdi kızın elinin etrafına dolanmışken, sıcaklık tenini karıncalandırdı. Paltosunu çıkarmak istedi ama ona ne kadar yakın olduğunu, onu ne kadar dikkatle izlediğini düşününce, kulübesinde tek bir giysiyi bile çıkarmak ona davetiye çıkarmak gibi geliyordu. Ama belki de onu davet etmek istiyordu. Neden onu davet edemiyordu ki?

"Hey," dedi usulca, muhtemelen kızın yüzündeki sıkıntılı ifadeyi fark etmişti.

Yüzünü. "Eğer buna hazır değilsen, sorun değil. Bu bir ultiatom değil. Sadece bir şansımız olup olmadığını bilmek istiyorum."

Adam elini onunkinden çekmeye çalıştığında panikledi, elini kavradı ve bırakırsa sürüklenecekmiş gibi sıkıca tuttu. "Dikkatli olduğumu söylediğinde haklıydın, çünkü benim yaptığım bu. . Dikkatliyim çünkü eğer dikkatli olmazsam, gardımı beş saniyeliğine düşürürsem tekrar kandırılacağımdan korkuyorum. Yine aptal yerine konurum. Yine kalbim kırılacak. Ama artık dikkatli olmak istemiyorum, seninleyken olmaz." Cesaretini toplayarak itiraf etti, "Söylediğin tüm o şeyler, istediğin her şey, ben de onları istiyorum. İstiyorum," gözlerini kapadı, bir nefes aldı, sonra kendini ona bakmaya zorladı, "seni. Seni istiyorum." Bu üç kelime aralarında havada asılı kalırken, kadın ceketinin yakasını çekti, başı dönüyor, görüşü bulanıklaşıyordu. "Tanrım, şu anda çok ateşliyim."

Kaşları çatıldı. "Bunu tekrar söyleyebilirsin."

Kahkahası histerik olmaktan çok uzak bir desibeldeydi. "kastediyorum.

Soba. Burası gerçekten çok sıcak."

"Ah, sanırım yardımcı olabilirim." Fermuarına doğru uzanırken, ifadesi son derece samimiydi: "Uzun zamandır sana karşı hissettiklerime yakın bir şey hissetmemiştim. Heyecanlı, gergin," dedi ve tırnağını her seferinde bir diş aşağı çekerek, her santim aşağı inişinde dizlerinin titremesine neden oldu, "aç."

Titremesi şiddetlendi.

"Neredeyse öpüştüğümüzde özür dilememeliydim. Dürüst olmalıydım ve seni öpmek istediğimi söylemeliydim. Söylemeliydim.

Seni ilk gördüğüm andan beri öpmeyi düşündüğümü, her zaman seni düşündüğümü ve ikimiz de bir şeye başlamanın riskli olduğunu bilsek de benim için buna değdiğini söyledim." Fermuarını sonuna kadar indirdikten sonra, ceketini omuzlarından kaydırıp ve yanındaki yatağın üzerine koydu. "Sen bu riske değersin."

Bir anda kalp atışları yavaşladı, dizlerinin arasında onun için açtığı boşluğa kayarken kaslarındaki gerginlik eridi. Ellerini adamın omuzlarına doğru kaydırırken, adamın elleri de kalçalarından yukarı doğru kayarak kalçalarının üzerinde durdu. "Bir fikrim var," dedi, parmakları kemer halkalarına takılırken. "Ya yavaş yavaş gidersek?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu adam onu daha yakına çekerken.

"Yavaş, telaşsız gibi, hızlı'nın tam tersi gibi." Düşüncenin aksine, onu o kadar yakınına çekti ki dudakları karnından sadece bir santim uzakta durdu, nefesinin sıcaklığı tenine sızdı. "Bir randevuya ne dersin?" Ağzını açtı, gömleğini gevşekçe dişlerinin arasına aldı, sonra kumaş serbest kalana kadar geri çekti. "Akşam yemeği?"

Akşam yemeği mi? Ne yemeği?

"Ashley?" Dudakları karnının bir daha asla düz olmayacak şişliğine bastırdı. "Ne düşünüyorsun?"

Düşünemiyordu. Düşünmek diye bir şey yoktu. Sadece yüzgeçleri adamın saçlarına dolanıyordu. "Yıllardır biriyle çıkmamıştım," dedi, sesinin tüm vücudundaki kan bacaklarının arasına hücum etmiş gibi çıkmaması için elinden geleni yaparak. "Giyinme randevusu gibi mi?"

En yumuşak öpücükler karnına kondu. "Ben gündelik düşünüyordum." "Sıradan. Gündelik iyidir." Chuck hep süslü şeyleri tercih ederdi. Süslü kıyafetler, süslü arabalar, süslü restoranlar. Süslü ilişkiler. "Ben...uhn-" o konuşmaya çalışırken, adam gömleğini burnuyla yukarı kaldırdı, dudakları göbek deliğinin hemen altındaki deriye değerek neredeyse düşmesine neden oluyordu- "gündelik."

Kederli bir iç çekişle geri çekildi ve gömleğinin tekrar yerine düşmesine izin verdi. "Cuma gecesi mi?" Adam ona baktığında, gözlerindeki ateş ışııyla eğlence birbirine karışmıştı.

"Elbette," demeyi bir şekilde başardı, hatta bir tutarlılıkla. "Cuma kulağa hoş geliyor."

"Mükemmel. O zaman anlaştık." Adam arkasına yaslanıp ondan uzaklaştığında, kaybını içinde bir şeyleri çekiştiren ve takip etmeye zorlayan bir ip gibi hissetti. Bitmiş miydi? istemiyordu,

Henüz değil. Ama sonra yataktan kalktı ve akıcı bir hareketle onu kaldırdı, bacaklarını beline doladı ve şifonyerin üzerine koydu. Bunu yaparken homurdanmış bile olabilirdi ama kesin bir şey söyleyemiyordu, kabindeki her ses çarpan kalbi ve kulaklarında uğuldayan kan tarafından bastırılıyordu.

"Madigan," diye hırıldadı, "nesin sen-"

Kıcını kavrayarak, kalın, sert ve heyecan verici bir şekilde ona doğru koşana kadar onu ileri doğru çekti. "Beni terk etmeden önce seni öpmeliyim. Gerçek bir öpücük. Öpmezsem ölürüm."

"Tamam" demeye başladı ama dudakları onun dudaklarına çarpmadan önce ağzı ancak 'O' harfini oluşturabilmişti, ellerinden biri boynunu kavramak için sırtına doğru ilerliyor, diğer eli sırtının küçük kısmına bastırarak onu sikinin sert çıkıntısına karşı yerinde tutuyordu.

Boynunu sıkıldığında, başını eğdiğinde, dili alt dudağında , kısıtlaması ellerinin arasında bir dal gibi kırıldı. İnledi, ayak bileklerini adamın kalçalarının arkasına bağladı, ellerini adamın kollarına doğru kaydırды, parmakları gömleğinin içinden adamın gergin kaslarını izledi.

Dili dudaklarının arasından kaydı ve kadın ağzını onun için açtı, bu kadar sıkı tutulmanın, dünyanın sonu geliyormuş gibi öpülmenin verdiği hislere kendini kaptırdı. Arzulamak. On altı yaşındayken, yatağında yatarken, yüzgeçleri vücudunu keşfederken böyle öpücüklerin hayalini kurmuştu. Yirmi yaşındayken, Chuck'la öpüşmenin neden hiç böyle hissettirmediğini merak ediyordu. Evliliğinin derinliklerindeyken, şansını kaçırdığına, hayatında hiçbir zaman gerçek bir tutkuya sahip olamayacağına kadar inanmıştı ki. Olağanüstü bir şekilde yanılmıştı.

Madigan tamamen tutkulu, tamamen ateşliydi. Dudaklarına değen sakalı, onu kendinden emin, inatçı bir şekilde tutuşu, bu öpücük kadar ilkel bir şey hissetmemişti. Adamın dili onunkini okşadı, nane ve kar gibi bir tadı vardı. Sonra dudakları onun ağzından ayrılıp yanağında, çenesinde, ona tamamen açtığı boğazının sütununda aç öpücükler bıraktı. O kadar olmuştu ki, aklını o kadar kaçırmıştı ki, adamın gücü, dudakları ve elleriyle o kadar tamamen çözülmüştü ki, kalçaları sallandı ve eğildi, çaresizce ona doğru sürtündü. Boynuna doğru inleyerek, onunla aynı zamanda hareket etmeye başladı, vücutları mükemmel bir senkronizasyon içinde, yavaş, akıllara durgunluk veren vuruşlarla kendini kot pantolonunun dikişinin üzerinden geçirirken, şifonyerinin arkasındaki duvara çarpmasına neden oldu.

Adamın baskısına boyun eğdi, parmaklarını adamın saçlarına geçirdi ve adam ağzını tekrar bulduğunda çekiştirmeye başladı. Adamın eli eteklerinin altından kayarak kaburgalarından yukarı çıktı ve sütyeninin üzerinden göğsünü kavradı, başparmağı sivri meme ucunda gezindi. Talihsiz ve tamamen istenmeyen bir netlik anında, bunu daha fazla sürdürürlerse, tam burada, tamamen giyinik bir halde, onun kollarında boşalacağını fark etti. Sert bir şekilde boşalacak ve bunu saklayamayacaktı. Ve bunu istemiyorlardı. Yavaş yavaş gitmek istiyorlardı.

"Dur," dedi bir şekilde. "Madigan, dur."

Gözleri sersemlemiş, göz kapakları ağırlaşmış, dudakları o kadar kırmızı ve ıslaktı ki yasadışı olmalıydı. Nefes nefese kalmıştı ama adam da öyleydi.

"O öpücük," dedi bakışları dudaklarında gezinirken. "Ben hiç..." "Durmak zorundaydım. Aksi takdirde-"

"Ben de," dedi. "Ve ortaokuldan beri pantolonumun içine boşalmadım."

Güldü, sıkı, gergin bir kıkırdama. Ama sonra kahkahası büyüdü, karnından yükseldi. Çünkü az önce ne olmuştu?

"Ashley, bana mı gülüyorsun?" Yanakları olsa da sırtı muazzamdı.

"Hayır. Şey, evet. Belki de. Sanırım ikimize de gülüyorum. Ben gülüyorum..." Aralarında eliyle işaret etti, adamın tişörtünü fark ettiğinde kendini tamamen şaşkın hissetti - belli ki çıkarmaya çalışmıştı çünkü tişört adamın karnının yarısına kadar inmiş, mürekkeple süslenmiş karın kaslarını ortaya çıkarmıştı, koyu ve gümüşü saçlarının izi adamın kot pantolonuna kadar uzanıyordu, parmak uçlarıyla, , diliyle takip etmek istediği bir izdi bu...

"Bana öyle bakmamalısın," deditekrar içine girerken karın kasları esniyordu. "Eğer kotunun içine boşalmadan buradan çıkmak istiyorsan, hayır."

"Tamam, neden bunu yapmıyoruz?" demeden önce gömleğini geri çekip karnının üzerine bastırdı ve parmaklarının kaslarının sert çıkıntıları arasında çok uzun süre kalmasını engellemeye çalıştı.

Kız tekrar ona baktığında, adam ona gülümsedi ve "Bu yavaş değildi" dedi.

Kendini onu kavramaktan alıkoymak için şifonyerin kenarına tutunarak ona gülümsedi. "Hayır. Değildi."

Kızın ellerinden birini avucunun içine aldı, parmak boğumlarını ağzına götürdü ve kız tam dudaklarının tenine değdiğini hissettiği anda

Tek pençe kapıyı yüksek sesle tırmaladı.

"Gitsem iyi olacak," dedi isteksizce.

Derin bir nefes alarak kadının elini indirdi. Sonra tekrar kalçalarını kavradı, onu şifonyerden kaydırđı ve ayaklarını yere koydu. "Muhtemelen yapmalısın. Ama bu gece Murphy'yi tutacağım. Eğer seninle uyuyamazsam," ağzının bir köşesi yukarı kalktı, "en azından onunla uyuyabilirim."

Kalbinin kaburgalarına çarpması, en azından bir an için, bir tür kalp krizi geçirip geçirmediğini merak etmesine neden oldu. O göğsünü ovuştururken, adam onun önünde diz çöktü ve botlarını tutarak içine girmesini sağladı. "Bu biraz garip," dedi, tekrar ayağa kalkarak ceketini giymesine yardım edebilmek için.

"Tuhaf olan ne?" diye sordu, adam fermuarını yavaşça yukarı çekmeye başladığında nefesi kesildi.

"Tek yapmak istediğim onları çıkarmak olsa da, kıyafetlerini geri giymene yardımcı olmak biraz sıcak."

Buna kesinlikle hiçbir yanıt vermedi.

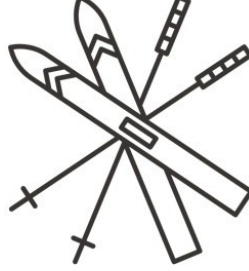
Fermuar göğüslerinin hemen üstüne ulaştığında, tırnağı serbest bıraktı ve "Teşekkür ederim Ashley" dedi. Gözlerinde yine o ciddiyet vardı, herhangi bir alaycı bakıştan veya boğucu bakıştan bin kat daha seksi olan o kırılğanlık. "Bu gece benden kaçmadığın için teşekkür ederim."

Bunu nasıl yaptı? Nasıl oluyor da bir an neredeyse yanacak kadar ateşli, bir an sonra da onu kollarının arasına alıp asla bırakmayacak kadar tatlı ve şefkatli olabiliyordu? "Madigan, ne diyeceğimi bilmiyorum."

Paltosunun önünü iki eliyle kavrayarak, yine ateşler içinde, "Hiçbir şey söyleme," dedi. Sonra onu kendine çekti ve son bir kez öptü.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

MADIGAN

"Hey, Madigan, bugün hangi gezegendesin?" Clay gözlerini kısarak sordu.

"Ha?"

"Kev sana bir soru sordu."

Madigan ellerini yüzünde gezdirdikten sonra kamarasına doluşmuş olan adamları taradı, hepsi ona bakıyor ve bekliyordu. "Kusura bakmayın çocuklar. Pek iyi uyuyamadım." Bu yetersiz bir ifadeydi. Son birkaç geceyi tavana bakıp sırtarak, elleri başının arkasında, kalbi çarparak geçirmişti. Beynini , küçük şeyleri düşünmeden edemiyordu. Saçlarının ne kadar yumuşak olduğunu ve elma çiçekleri gibi koktuğunu. Burnunun üzerinde daha önce hiç fark etmediği ve yazın yanaklarını kaplamak için yayılıp yayılmadığını merak ettiği çiller. Kahverengi gözlerinde sadece öpüşme mesafesinden görülebilen minik yeşil benekler vardı. Hayatının en güzel öpücüğünden beri onu her gün görüyor, gizli gülümsemelerini, kızarmış yanaklarını, saçlarını omzunun üzerinden çekerek boynunu engelsiz bir şekilde görmesini sağlıyordu. Ona gitmemek, onu kollarının arasına alıp tepede, Tanrı'nın ve herkesin önünde öpmemek, sahip olduğu tüm kontrolü kaybetmesine neden olmuştu. Ama belki bu gece. Belki bu gece onu tekrar öpebilirdi.

"İşte yine orada," dedi Kev, Madigan'ın yüzünü işaret ederek. Madigan utanç verici derecede aptalca bir ifade takınarak kendini . "Neyin var senin? Sadece uykusuzluk değil. Hayal aleminde gibisin." Kev ve Clay ona anlamlı anlamlı baktıktan sonra Kev kaşlarını kaldırdı ve "burada ol. Değil mi patron?"

"Üzgünüm, haklısın." Çocukların ona burada, yanlarında ihtiyacı vardı. Moun- tain'e taşındıklarından beri bir araya gelmemişlerdi ve hepsinin biraz rahatlaması gerektiğinden emindi. "Sorunu tekrarlar mısın Kev?" diye sordu, mutfak tezgâhından kahve fincanını alıp dudaklarına götürerek.

"Bizim konumumuzdaki bir kişi başka biriyle ilgilenebileceğini düşünüyorsa ne yapmalı diye sordum. Romantik olarak."

Kahveyi doğrudan ciğerlerine çeken Madigan öksürdü.

"Yani, ciddi bir şey için hazır olmadığımı biliyorum. Sadece altı aydır temizim. Ama tüm duygularımı bastırmak da doğru gelmiyor. Cevap ne?"

Madigan sakalını kaşımak için an durdu, haftalardır kendine sorduğu soruya hazırlıksız yakalanmak yerine düşünceli görünmeyi umuyordu.

"Şey, Kev," diye başladı, sayısız terapi ve AA toplantıları yıllarının ve... daha yeni deneyimlerinin derinliklerine inip sadece yararlı değil, aynı zamanda umutlu bir şeyler söylemek için elinden geleni yapmaya çalışarak. "Bence bu herkes için farklı. Birçoğu, kullanmaya başlamadan önce ilişkilerinizde ne kadar iyi olduğunuza bağlı."

Adamların çoğu inledi, bazıları güldü.

"Doğru." Madigan başını salladı. "Çoğumuz bu arenada çok yetenekli değiliz. Biraz daha uzun sürebilir. Amacım hiçbirinize sınır koymak değil ve temiz kalmak bir yana, kendimize çok fazla sınır koymanın sağlıklı olduğundan emin değilim."

"Yani, bunun için gitmeli miyim?" Kev sordu.

Madigan Kev'in hevesli ifadesi karşısında kaşlarını çatmamaya çalıştı. *Ne için? Kimin için?* Kev burada biriyle mi tanışmıştı? "Bence dürüstlük iyidir, sabır daha da iyidir. İlişkiler iyileşmeye giden karmaşık yolu daha da karmaşık hale getirebilir. Ama yardımcı da olabilirler çünkü değer verdiğiniz birinden destek almak harika bir şeydir." Sam'in başını aniden pencereye doğru çevirdiğini, ağaçları örten kara uzaktan bakarken çenesini sıkıldığını fark etti.

"Tehlike," diye dikkatle devam etti Madigan, "yaşamda kendi ilerlemeniz için bu desteğe ortaya çıkar. Günümüzü geçirmek için birisine ya da başka bir şeye bel bağladığımızda-"

"O zaman başladığımız yere geri döndük," dedi Sam pencereye doğru.

"Bu bir risk. Bizim gibi insanlar için ilişkilerin riski budur." Babasının sözleri . *Risk al, lanet olsun!* "Ama hayat risktir, değil mi? I

Bu gezegende neden bulunduğumuz hakkında hiçbir fikrim yok ama bunun, bizi insan yapan her şeyi kendi yarattığımız bir hapishanede sakladığımız için yıllarımızı temkinli bir şekilde geçirip yalnız ve rahat bir şekilde ölebilmek için olduğunu sanmıyorum. Çünkü işleri berbat etmekten, sevdiğimiz insanları tekrar incitmekten korkuyorduk." Bu sözlerin adamlarda, özellikle de Sam'de yankı bulacağını biliyordu ama bunları kendisi için de söyleyip söylemediğini merak etmekten kendini alamadı. "Tek yapabileceğimiz açık ve dürüst olmaya çalışmak. Kim olduğunuzu ve neler yaşadığınızı saklamayın. Bunun üstesinden gelebilecekleri bir şey olup olmadığı ya da üstesinden gelmek isteyip istemedikleri tabii ki diğer kişiye bağlıdır. Çünkü, kabul edelim ki, başa çıkılması gereken çok şey olabiliriz."

"Kendi adına konuş patron," dedi Brian, hâlâ mutlu bir evliliği vardı. Sessiz kahkahalar etrafını sardı.

"Ve en önemlisi," dedi Madigan, onlar kadar kendisine de hatırlatarak, "her şeyi yavaştan alın. Buzul seviyesinde bir yavaşlık gibi. Aceleye yok ve eğer bir şey size iyi gelmiyorsa ya da eski istekleriniz, huzursuzluğunuz ya da tetikleyicileriniz her neyse yüzeye çıkmaya başlarsa, bunun hakkında konuşun. Eğer bu sizin için uygunsa bir toplantıya gidin. Arkadaşlarınızla konuşun. İyi bir terapist bulun.

Beni arayın," dedi ve vurgulamak için bir elini göğsünün üzerinde cırdı. "Ben her zaman için buradayım. Her zaman. Hayatınızı yaşamaya devam etmenize yardımcı olacak, iyi ve kötü zamanları, sıkıcı ya da acı verici ya da heyecanlı zamanları, hepsini yardımcı olacak pek çok seçenek var." Kollarını iki yana açtı. "Her şey, hatta yakın ilişkiler bile, tekrar kullanmadan ya da içmeden." "Bunu söyleyerek tuvalet görevimi riske attığımı biliyorum." Tex'in gözleri büyük ve samimiydi, şapkasını çıkarıp kucağına koydu. "Ama bu gerçekten

çok güzel."

MADIGAN deodorantı yüzünden terledikten sonra gömleğini iki kez değiştirmişti. Hiç bu kadar gergin olmamıştı. Ashley'nin ofisine çıkan merdivenleri ikişer ikişer çıktıktan sonra köşeyi döndü ve Ashley'nin masasından iki Ashley'nin ona baktığını görünce donakaldı, ikisi de aynı derecede eğlenmiş ifadeler takınmıştı.

"Merhaba Davis, Ashley," dedi, birbirinin tıpatıp aynısı olan anne ve kıza gülümseyerek.

"Hey, Madigan." Davis'in bakışları onun üzerinde gezinirken dudakları büküldü. "Korsan hayatı nasıl gidiyor?"

Ashley'e bakarak kaşlarını kaldırdı ve "Şimdiye kadar sorunsuz mu?" diye sordu.

"Yo ho ho," dedi Davis. "Bu arada, ikinci kaptanınızdan hoşlanıyor olabilirim."

Plak çizik. "Yine mi geldin?"

"Kevin. Çok seksi."

Kev'in grup sırasında sorduğu soru birden anlam kazandı. Bu ikisi neyin peşindeydi? "Kev? Gerçekten mi?"

Davis yavaşça başını sallayarak, "Kesinlikle," dedi.

Ashley yalvarırcasına tavana baktı ve Madigan sadece bu duyguyu paylaşabildi.

"Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?" Davis sordu.

"Scotty's'de rezervasyon yaptırdım. Umarım sorun olmaz."

Davis'in nefesi kesildi. "Annemin en sevdiği restoranın orası olduğunu nereden bildin, seni büyücü?"

"Onu Scotty'ye mi götürüyor?" Maude Alice onun arkasından odaya doluşarak sordu. "Bu 'kur yapma' işinde oldukça iyisin Madigan. Olmayacağını düşündüğümde değil."

"Merhaba, Maude Alice," dedi, gömleği aniden çok dar, oda çok sıcak gelmişti. Şapkasını çıkardı ve saçlarını karıştırdı.

"Pekâlâ," dedi Ashley, ayağa kalkarak onu üçüncü bir gömlekle terlemekten kurtardı. "Sanırım bir gece için bu kadar sorgulama yeter." Onun kapının yanındaki askılıktan paltosunu almasını izleyen Madigan bir adım geri çekildi. Bu gece koyu renk kot pantolonu ve uzun kahverengi botlarıyla göz kamaştırıcı görünüyordu; altın sarısı saçları, sevilecek kadar yumuşak görünen soluk pembe bir kazağın arkasına dökülüyordu. "Buzdolabında hâlâ köfte var. ." Sonra, merhametli bir şekilde Madigan'ı kolundan tutup odadan çıkardı.

"Lydia'yı da alalım mı?" diye sordu park yerine giderken.
çok

"Lydia kim?"

"Kamyonetim."

"Tabii ki öyle," dedi yan yan sırtarak. "Elbette, hadi alalım Lydia. Muhtemelen buna inanmayacaksın ama aslında karda araba kullanmaktan nefret ediyorum."

"Kayak tepesi sahibi biri için bu biraz ironik."

Lydia'ya ulaştıklarında Ash- ley için yolcu kapısını açtı ve Lydia bindikten sonra tekrar kapattı. Sürücü koltuğundaki yıpranmış yerine oturduktan sonra ona doğru döndü. Onun kamyonetinin içindeki görüntüsü hoşuna gitmişti. Ashley'in klasik bir güzelliğı vardı ve Lydia'nın her zaman gördüğü en klasik güzel şeylerden biri olduğunu düşünmüştü.

"Ondan hoşlanıyorum," dedi parmak uçlarını gösterge panelinde gezdirerek. "Ben de. Ondan çok hoşlanıyorum." Söylenmemiş sözcükler arasında

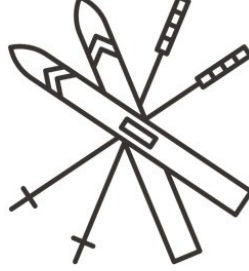
sessizce birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı.

"Yola çıkmalıyız," diyerek sessizliğı bozdu. "Daha sonra kar yağıabilir."

"Evet," dedi Lydia'nın dudaklarına bakarak, onu tekrar öpmeyi o kadar çok istiyordu ki bu arzu onu biraz korkuttu. Onu öpmeye çalışmak yerine, dürtülerini tatmin etmek için acele etmek yerine, bir nefes aldı, üfledi ve Lydia'yı kaldırmaya başladı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

ASHLEY

"RADYO DINLEYELİM Mİ?" Ashley ellerini kucağında kavuşturarak sordu. Şimdi onun kamyonetinde yalnız olduklarına , onun temiz, baharatlı, lezzetli kokusu onu neredeyse ezici bir ısırma arzusuyla doldurdu, daha önce hiç bir erkeği ısırıldığı için değil. Ama neydi bu? Sabunu mu? Deterjanı mı? Sakal yağı mı?

"Ne yazık ki radyo çalışmıyor," dedi gözlerini yola dikerek. "Ama kasetçalar çalışıyor."

"Kaset çalar mı?" Sahte bir şokla nefesi kesildi. "Lydia bir zaman makinesi mi?"

Lydia'nın konsolunun ışıkları sırtışını aydınlattı. "1990'lara tekrar hoş geldiniz. Koltuğunuzun altında bir sürü kaset var ama hoşunuza gidecek bir şey bulacağınızdan emin değilim."

Koltuğunun altına uzanarak kaset kutusunu yıpranmış deri sapından tutup çıkardı. Fermuarı kavrayıp çektiğinde kendini 90'larda, bahar tatili yolculukları sırasında kız arkadaşlarının kasetlerini karıştırmaya hazırlanırken ya da Chuck'ın Rush ve Toby Keith'le olan seansından duyduğu hayal kırıklığını gizlerken kasetlerini karıştırırken hissetti. Toby görmemek için dua ederek Madigan'ın çantasını açtı ve endişelenmemesi gerektiğini hemen anladı.

Kasetler Madigan-Bowie, Primus, Velvet Underground, Tom Waits, PJ Harvey, Bonnie Raitt gibi her şeyden oluşan bir altın madeniydi. Adam Bonnie Raitt'i o kadar sık dinliyordu ki, sadece 30 kasetlik çantasında imrenilecek bir yer kazanmıştı. Onu neredeyse Lydia'yla otoyolda giderken, "I Can't Make You Love Me "yi avazı çıktığı kadar söylerken görebiliyordu.

Tek bir damla gözyaşı yanağından sakalına doğru yuvarlanıyordu. Kasetlerini taradı, parmak uçlarını pürüzsüz plastik kapaklarının üzerinde gezdirdi, birini çıkardı ve salladı. "Psychedelic Furs'ü sever misin?"

Başını salladı - büyük, coşkulu bir rock yıldızının başını sallaması gibi. "Oh, evet. 'Love My Way,' şaka mı yapıyorsun?" Ve tam orada, onun gözleri önünde, o zengin, duygulu, iç çamaşırlarını yakan sesiyle, ona şimdiye kadar yazılmış en iyi şarkılardan birinin ilk kıtasını söyledi.

"Muhteşem bir sesin var," dedi düzensiz bir şekilde, uyluklarının arasında titreşen sıcaklığı yatıştırmak için dizlerini birbirine bastırarak.

Forever Now'ı kaset çalara yerleştirirken "Teşekkürler," dedi. "Eskiden Makers'a vokal yapardım ama sigara ve içki yüzünden ses tellerimi tahrip ettim. Artık pek şarkı söylemiyorum."

Ne yazık, diye düşündü ama bunu kendine sakladı.

Kasabaya varmadan önce sadece birkaç şarkı çalacak kadar zamanları vardı ve Scotty's'in önüne park etti. Ama Ashley bütün gece onunla Lydia'da kalabilir, müzik dinleyebilir, arka koltukta öpüşebilir, ikinci, belki de üçüncü aşamaya geçmesine izin verebilirdi. Ama adam kamyonetin yanına gelip kapıyı açtığı anda, Ashley onun uzattığı eli tuttu ve restorana kadar götürdü.

Hostes onları masalarına oturtuktan sonra, "Satışlar konusunda endişelendiğinizi biliyorum," dedi. "Şu ana kadar işler nasıl görünüyor?"

Peçetesini kucağına yayarak, "Bu sezon yağan iyi kar sayesinde son iki yıldan daha iyi Ama yine de yakınından bile geçmiyor. Yeterli olacak mı bilmiyorum." "Chuck'a satmak zorunda kalmamaya yetecek kadar mı?" Gözlerinde mum ışığı titreşiyor, koyu griye karşı kobalt renginde parlıyordu.

Henley göğsüne ve omuzlarına yapışıyor.

"Doğru," dedi, karnının guruldadığını duymamasını umarak, çünkü Scotty'ninki her zaman harika kokardı, sarımsak, fesleğen ve taze pişmiş ekmek gibi. "Babam öldüğünden beri işlerimiz iyi gitmiyor. O Bluebird'ün kalbi ve ruhuydu. İnsanları kendisine ve dağa çeken bir ruhu vardı. Maude Alice ve ben deniyoruz ama bizde o ruh yok."

"Baban ne zaman etti?"

Salata çatalını biraz yana kaydırarak, "Üç yıl önce. Felç geçirdi ve tam yeniden adım atmaya başlamışken aspirasyon pnömonisi denen bir hastalığa yakalandı. Sonra da bir haftadan kısa bir süre içinde öldü. Sadece altmış yedi yaşındaydı."

"Çok üzgünüm, Ashley."

Max öldüğünden beri bu dört kelimeyi o kadar çok duymuştu ki, hiçbir yere bağlanamamıştı. Ama Madigan'ın bunları gerçekten kastettiğini iliklerine kadar hissetmesi çok garipti.

"Teşekkür ederim," dedi gülümsemeye çalışarak ama tam olarak başaramadı. "Ana rakibimizin bizden daha fazla para ve kaynağa sahip olması da yardımcı olmuyor."

"Chuck'ın dağı mı?" diye tahmin etti. "Adı neydi? Kumkuat ya da öyle bir şey mi?"

"Fetih," diye düzeltti gülerek. "Çok yakın," dedi parmaklarını şıklatarak.

"Babam her zaman Bluebird'ün uygun fiyatlı bir dağ olmasını istemişti, böylece Red Falls'tan kayak yapmak isteyen herkes için erişilebilir olacaktı. Düşük gelirli aileler için yerel olarak desteklenen burslarımız, zor durumdaki çocuklar için sosyal yardım programlarımız, engelliler için ücretsiz özel ekipman kiralama hizmetimiz ve hatta kış aylarında düşük maliyetli kreşimiz var. Eğer Chuck'a satarsak tüm bunlar yok olur."

"Dur tahmin edeyim, bu tür toplumsal yardımları önemsemiyor mu?"

"Öyle değil," dedi kesin bir ifadeyle. "Chuck babamın Bluebird'ü yerin dibine batırmaya niyetli bir idealist olduğunu düşünüyordu."

"İlginç. Baban Chuck hakkında ne düşünüyordu?" diye sordu.

Yıllardır birinin ona bu soruyu sormasını beklediğini fark edince küçük bir heyecan duydu. "Babam Chuck'ın kendinden başka kimseyi umursamayan, statü takıntılı bir pislik olduğunu düşünürdü." *Tanrım*, bunu söylemek iyi hissettirdi.

"Baban tam benim tarzımda bir adammış gibi geliyor."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Babası, onunla evlendiği ve Davis'in babası olduğu için Chuck'a tahammül etmişti. Ama ona katlanamayacağını her şekilde biliyordu. Masanın karşısındaki Madigan'a bakarken, kaburgalarının altına tamamen yeni bir tür keder yerleşti,

donuk ve ağırlı. Max onu severdi ve hiç tanışamayacakları için üzgündü.

Suyundan bir yudum aldıktan sonra "Satmak zorunda kalmaya ne kadar yakın olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Satışlar tersine dönmezse, bundan daha uzun süre nasıl kaçınacağımızı bilmiyorum. İhtiyacımız olan şey daha fazla aileyi çekecek ve yeni insanları spora kazandıracak bir şey. Bluebird'ün en güzel noktası bu. Süslü kaplıcalarımız ya da ısıtılmalı telesiyejlerimiz olmayabilir ama 200 dolarlık teleferik biletlerini karşılayamayan çocuklar ve normal insanlar için harika bir dağız."

"Isıtılmalı telesiyejler mi var?" diye sordu, gerçekten şaşırmıştı. "Ciddi misin?"

"Evet. Bazı telesiyejlerde dijital ekranlar bile var ve aynı anda sekiz kayakçı taşıyor."

Çenesi açık, gözleri sevimli bir şekilde yuvarlaktı. "Vahşi."

"Bluebird bu tür gösterişli tesislerle asla rekabet edemeyecek. Ancak kayakçıları çekmek için yapabileceğimiz yaratıcı ve yaratıcı bir şeyler olması gerektiğini düşünmeye devam ediyorum."

"Hmm," diye düşündü, parmak uçlarını sakalının üzerinde gezdirirken, HOPE dövmesi yanaklarını gıdıkladığını hâlâ hissedebildiği kalın, kaba tüylerin altında kaybolup yeniden belirliyordu. "Aklında bir şey var mı?"

Başını iki yana salladı. "Tek bildiğim büyük bir şey olması gerektiği. Genç kayakçıları ve sörfçüleri çekmek için bir arazi parkı inşa etmeyi çok isterdim ama bunu gerçekleştirmek için ne zamanımız ne de paramız var."

"Hiç bir olay hakkında düşündün mü?" Parmakları masanın üzerindeki su bardağını döndürdü. "Konser gibi mi?"

"Konser mi?"

Omuz silkmesi biraz fazla sarsıntılıydı. "Yeterince büyük bir konser yeni kayakçılar ve para getirebilir. Geçmişte Little Timber'a yardım etmeyi teklif eden ve büyük şirket parası tarafından tehdit edilen yerel bir aile kayak tepesini destekleme şansını muhtemelen sevecek pek çok müzisyen, arkadaş tanıyorum. Buna bir bağış kampanyası diyebiliriz. Hatta bunu Bluebird ve Little Timber arasında süregelen bir ortaklığı desteklemek için yıllık bir şey haline getirebiliriz. Eğer sen ve Maude Alice bu konuyla ilgilenebileceğinizi düşünüyorsanız. Eğer değilse, hiç sorun değil. Baskı yok. Bu sadece bir düşünceydi."

Ashley bu sezondan sonra Little Timber'la ya da Madigan'la ilişkisinin devam edeceğini düşünmemiştir. Ama nasıl devam edebileceğini görebiliyordu; her yıl eğiteceği yeni adamlar, insanları sevdiği sporla tanıştırmak için yeni fırsatlar, Red Falls ve çevresindeki toplulukları desteklemek için daha fazla yol, onunla son sandalyeyi yakalamak için daha fazla zaman, yamaçlarda onunla gülmek, kulübesinde onu öpmek.

"Ya da değil," dedi, kadın cevap vermeden çok uzun süre geçtiğinde. "Bu konuyu açmamalıydım. Muhtemelen gelecek yıl bizi geri getirmeyi düşünmeden önce bu sezonun nasıl geçtiğini görmek istersiniz. Sadece çocuklar bunu çok seviyor ve-"

"Madigan, hayır," diye araya girdi. "Mesele o değil. Sadece daha önce hiç düşünmemiştim-" *sen, ben ve birlikte bir gelecek* "-bir konser. Harika bir fikir ama böyle bir şeyi planlamak hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Sandalyesinde arkasına yaslandı, kaşlarının arasındaki gergin çizgiler gevşedi. "Eğer ilgileniyorsanız, gerisini ben halledebilirim. Birkaç telefon görüşmesi yapıp neyi ne zaman bir araya getirebileceğime bakacağım."

Ashley tam böyle bir kongre düzenlemenin ona ne kadara mal olacağını soracaktı ki, koyu kahverengi saçları neredeyse beline kadar dökülen uzun , güzel bir genç kadın önlerinde durdu ve "Madigan?" dedi.

Madigan sunucuya gözlerini kırıştırarak, "Izzy?" diye sordu.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu Izzy adındaki kadın, omuzları kaskatı kesilmişti ve bakışları sanki görmek istemediği birini arıyormuş gibi restoranın içinde geziniyordu. "O mu-"

Madigan elini kaldırarak, "Sadece yemek yiyeceğiz," dedi, ses tonu güven vericiydi. "Sadece ikimiz. Burada çalıştığını bilmiyordum. Gerçekten bilmiyordum."

Ashley bunun tuhaf bir konuşma olduğunu düşündü. Bu kadın kimdi ve Madigan'ın akşam yemeği için nereye gittiğiyle neden ilgileniyordu? Kaçamak yaptığı danışman mıydı? Olamazdı, çok gençti. *Olabilir miydi?* Her iki durumda da, Madigan ve bu kadın arasındaki gerginlik Ashley'e davetsiz misafirmiş gibi hissettirdi, sanki tuvalete gidip onları biraz yalnız bırakmalıymış gibi. Ama Izzy de siparişlerini almak için oradaydı ve şimdi oradan ayrılması kabalık gibi görünüyordu.

Bir anlık rahatsız edici sessizlikten sonra Izzy çenesini tuttu ve "Daha geçen hafta başladım" dedi.

"Bu harika." Madigan'ın gülümsemesi Izzy'nin sinirlerini yatıştırmış, omuzlarındaki gerginlik azalmış gibiydi.

"Teşekkürler." Izzy ipeksi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. Ve sonra, sanki masalarında başka birinin daha olduğunu nihayet fark etmiş gibi Ashley'e bakarak, "Affedersiniz, siz ikiniz içecek bir şey ister misiniz?" dedi.

"Izzy," dedi Madigan, "bu Ashley Cooke. Bu kış çalışacağımız Bluebird Basın'ın sahibi."

Izzy'nin dudakları büküldü. "Kayak merkezinde mi çalışıyor? Kayak bile yapamıyor."

"Öğrenmiş," dedi Madigan, gözleri Ashley'e doğru kayarak. "Ashley onlara öğretti."

Ve sonra anladı. Izzy adamlardan birini tanıyordu. Belki bir arkadaş, bir kız kardeş, bir kız arkadaş ya da bir ești. Her iki durumda da, Ashley kesinlikle rahatsız ediyordu.

"Bir dakikalığına uzaklaşayım mı?" diye sordu. "İkiniz konuşabilesiniz diye mi?"

Madigan tek kelime etmedi ve kararı Izzy'ye bıraktı.

"Gerçekten Sam'e kayak yapmayı öğrettin mi?" Izzy ona sordu.

Ashley hiç düşünmeden neşelendi ve "Evet," dedi. Sam harika biri. Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi tavşan tepesi kaldırımcılarından biri, çocuklarla tek kelimeyle harika."

Izzy yine kaskatı kesildi, Madigan yüzünü buruşturdu ve Ashley az önce bir mayın tarlasına takla atmış gibi hissetti.

"Öyle mi?" Izzy omuzlarını dikleştirerek sol kaşının kaküllerine doğru kaydığını söyledi.

"Bilmiyor," diye araya girdi Madigan. "Izzy, erkeklerin hiçbirinin geçmişini bilmiyor. Bu bilgiyi asla paylaşmadığımı biliyorsun."

"Burada kendimi gerçekten kaybolmuş hissediyorum," diye itiraf etti Ashley, avuçları terliyordu. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

Bir süre sonra Izzy, kenarları biraz yumuşayarak, "Hayır, yanlış bir şey söylemedin. Sadece ben Sam'in eski karısıyım. arası iyi olduğu için çok mutlu da, son beş yılda kendi kızıyla beş dakikadan fazla vakit geçirseydi iyi olurdu."

Bir keresinde, dördüncü sınıftayken, Ashley maymun demirlerinden düşmüş ve sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca nefesini kaybetmişti. Izzy'nin sözlerinin göğsüne çarpmasının hissi neredeyse aynıydı. "Çok özür dilerim,"

dedi, çünkü söyleyecek başka ne vardı ki? Farkında olmadan hakkında hiçbir şey bilmediği bir konuşmanın, bir dünyanın içine düşmüştü. Kendini yerdeki bir deliğe atıp özür dilemeye çalışmasını engelleyen tek şey Madigan'ın elini tutması ve başparmağını yumuşak bir şekilde parmak eklemlerinin üzerinde gezdirmesiydi.

"Izzy," dedi sakın bir sesle, "ben bir kola alayım." Çok telaşsız, çok sakın görünüyordu, sanki bunun gibi konuşmaları binlerce kez yapmış gibiydi. Belki de yapmıştı. "Ve Ashley de," diye durakladı, ağzının bir kenarı gerilmişti, "bira? Şarap?"

"Su," dedi. "Sadece su. Teşekkürler, Izzy."

Izzy'nin yüz ifadesi -çelişkili, özür dileyen ve bu kadar genç biri için fazla bitkin- Ashley'in ayağa kalkıp onu kollarının arasına almasını ve ne kadar uzun sürerse sürsün ona sarılmasını istemesine neden oldu. Tabii ki bu yapamayacağı bir şeydi.

Izzy bara doğru yürümeden önce, "İçkilerinizi hemen getiriyorum," dedi.

"Kahretsin." Ashley kendini çok kötü hissetti. "Keşke bunların hiçbirini söylemeseydim."

"Yanlış bir şey yapmadın ya da söylemedin," dedi Madigan, elini sıktıktan sonra bıraktı. "Bazen işler böyle yürür. Izzy'nin burada bir iş bulduğunu bilseydim başka bir yere giderdik."

"Umarım onu üzmemişimdir. Ama nasıl anlamıyorum."

"Sen değildin." Büyük omuzları bir kalkıp bir iniyordu. "Bu zor olabilir. Bu adamlarla tanışıyorum, şimdi siz de tanışılıyorsunuz, hayatlarının çok farklı bir evresinde, insanlara en çok zarar verdikleri zamandan çok farklı bir evresinde. Benim işim, kullanırken kırdıkları her şeyin, insanların ve durumların parçalarıyla hala çevrili olsalar bile, yeniden başlamalarına yardımcı olmak. Hayatlarının geri kalanını bu kırık parçaları bir arada tutarak ve onları bir daha asla bir araya getiremeyeceklerini bilerek yaşamayı öğrenmek zorunda olsalar bile. Bazen onların-bizim," diye düzeltti, "neden olduğumuz hasar, ilgili herkes için devam etmeyi zorlaştırır." Barda içkilerini bekleyen Izzy'ye baktı, sırtı onlara dönüktü, kolları belinde sıkıca kavuşturulmuştu. "Bazen incittiğimiz insanlar yeni hayatlarımızın bir parçası olmak istemezler ve bunun için onları suçlayamayız. Kendimizi affetmenin bir yolunu bulmuş olmamız, başkalarının da bizi affetmesi ya da hatta özürlerimizi dinlemesi gerektiği anlamına gelmez. Bağımlılar ve sevdiklerimiz konusu olduğunda bu durum değişebilir."

sakalını kaşıdı, dudaklarını sıkıca bastırdı, "karmaşık. Özellikle de işin içine çocuklar girdiğinde."

Ashley, "Bağımlılık hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirim ama en azından bu kısmını anlayabiliyorum," dedi. "Sonunda Chuck'ı terk ettiğimde Davis bunu çok zor karşıladı. Haftalarca benimle neredeyse hiç konuşmadı. Ama Chuck beni aldattığı, yalan söylediği için bir kez bile özür dilemedi ve sanırım dilemeyecek de. Önce yanlış bir şey yaptığını kabul etmesi gerekirdi. Ama kabul etse bile, cehennem donmuş olsa ve Chuck Thompson bana yanlış yaptığını fark etse bile, duymak isteyeceğimden emin değilim. Hatta buna inanacağımdan bile emin değilim."

Parmak eklemlerini çatlatan Madigan, "Her şeyden önce Chuck hıyarın teki," dedi.

Homurdanması bir masa ötedeki yaşlı çiftin başını döndürecek kadar yüksekti.

"Haklısın," dedi, "bazen çok geç oluyor. Ama bazen..." Izzy'ye tekrar baktı, kaşları birbirine kayıyordu. "Bazen hâlâ bir şans vardır. Umarım Sam bu şansa sahip olur."

Izzy içeceklerini bırakmak ve siparişlerini almak için masalarına döndüğünde Ashley sessizce, "Ben de," diye cevap verdi.

Çok sonraları, yemeklerini bitirip tatlıya geçtiklerinde Madigan birdenbire, "Sadece su mu?" diye sordu.

Ashley başını eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu gece sadece su sipariş ettin." Bıçağıyla oynadı. "Bunu benim için mi yaptın yoksa..."

Bunun nereye varacağını bilebileceğini düşündü. "Hayır, bunu senin için yapmadım. Sadece içmiyorum."

Bıçağı bırakarak ona göz kırptı ve "İçki içmiyorsun," diye tekrarladı, sanki kelimeleri konuşmayı yeni öğrendiği bir dildeymiş gibi yavaşça ve dikkatlice.

"Aslında hiç içmedim. İçki içmem. Uyuşturucu kullanmam. Ben çok sıkıcı bir kadıyım."

Sadece ona baktı, dudakları aralandı.

"Ne?" Şimdi gergindi. "İçki içmememin senin için sorun olmayacağını düşünmüştüm-"

Aniden başı öne düştü ve katlanmış kollarının üzerine düştü. "İçki içiyor olsaydın ne yapardım diye çok endişelendim, çünkü bu konuyu hiç konuşmadık. İçki içmeyen insanlarla vakit geçirmek benim için çok daha kolay, daha güvenli." Adam ona baktığında

Yine gülümseyerek yaptı. "Muhtemelen bunu sana daha önce sormalıydım ama şu anda çok rahatladım."

Ona doğru uzanarak parmaklarını onunkilerle birleştirdi, keşke yalnız olsalardı da masanın etrafında dolaşıp onun kucağına girebilseydi ve parmaklarını onun bukleleri arasında gezdirebilseydi.

"Belki de tatlıyı atlamalıyız," dedi, kenetlenmiş ellerinden başını kaldırarak. "Yemeyi tercih edeceğim başka şeyler de düşünebilirim."

Gözleri büyüdü, sesli bir şekilde nefesi kesildi ve böyle halka açık bir yerde olmasalardı çığlık bile atabilirdi.

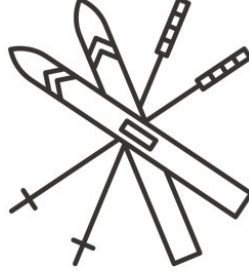
"Üzgünüm," diye yüzünü buruşturdu, "eski alışkanlıklar. Yavaş, değil mi? İşleri ağırdan alıyoruz. *Yavaş Madigan*," diye mırıldandı başını sallayarak.

"Doğru, yavaş," diye kabul etti, kalbi göğsünün içinde öfkeyle çarpıyordu çünkü onunla konuşmak, elinin sıcaklığını hissetmek, bu gece ona gerçekten açmış gibi bakmasının tadını çıkarmak tek bir şey istemesine neden oluyordu.

Ve bunun yavaşlıkla hiçbir ilgisi yoktu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

MADIGAN

İRÖNİK BİR DÖNÜŞÜMLE, Madigan kendini sarhoş hissediyordu, Makers'ın Prag'daki festivalde çaldığı ve Starflare'in solistiyle üç gün boyunca müstehcen bir şekilde parti yaptığı zamandan daha sarhoştı. Banyo duvarının soğuk fayanslarına yaslanarak kendini sabitlemeye çalıştı, sanki restoran bir kar küresinin içindeydi ve biri onu sertçe sallamıştı.

Bir molaya, kendini sakinleştirmek, derin nefesler almak ve kafasını bulutların arasından çıkarmak için bir ana ihtiyacı vardı. Onunla birlikte olmak, onunla konuşmak çok iyi hissettiriyordu. Konuşma çok kolay akıyordu, kıvılcımlar o kadar parlaktı ki her küçük dokunuşta, gözleri her buluştuğunda, ayağının onunkine değmesine izin verdiği o anda havada süzöldüklerini neredeyse görebiliyordu. Banyonun kapısı açılıp, yakası patlak, kendini beğenmiş sarışın bir dangalak içeri daldığında, onunla her şeyin ne kadar iyi hissettirdiğinden korkmamak için kendini zor tutuyordu.

"Madigan, değil mi?" Chuck, bir ayıyla dövüşmeye hazırlanır gibi göğsünü kabartarak konuştu.

Madigan pisuardan hafifçe geriye doğru eğilerek, "Doğru," diye cevap verdi. "Ve sen de Chuck'sın. Elini sıkardım ama..." Pantolonunun fermuarını açtığı ama henüz dışarı çıkmadığı yere baktı.

"Buna minnettarım." Chuck'ın kahkahası, muhtemelen ruh emici yönetici öğle yemekleri ve golf oyunu satış konuşmaları sırasında mükemmelleştirdiği aşırı arkadaşça bir şakaydı. "Demek Ashley ile birliktesin?"

"Bu doğru."

"İş için mi?" Boncuk mavisi gözleri kısıldı. "Yoksa zevk için mi?"

Madigan'ın tepesi attı. "Chuck, bunun seni ilgilendirdiğinden emin değilim."

"Bak dostum." Chuck'ın soğukkanlılığı, son derece düzgün beyaz dişlerini gösterirken bozuldu. "Ash'i herkesten daha iyi tanıyorum. Ne demek istediğimi anladıysan, onun *içini dışını* bilirim."

"Gözden kaçırmak oldukça zor," diye mırıldandı Madigan, içindeki öfke yükseliyordu. "Ama onu gerçekten çok iyi tanıyor olsaydın, Ash diye çağrılmaktan nefret ettiğini bilirdin."

"Ne? O nefret etmiyor..." Chuck'ın çenesi sıkıştı. " bu değil. Ash'le aranızda her ne olduğunu düşünüyorsan-"

"-ley," dedi Madigan, Chuck'ın alnının ortasında beliren öfkeli damara bakıp sırtlamakla savaşıyor.

"Eminim senin gibi bir ezik onunla altın madeni bulduğunu düşünüyordur, ama başka bir şey daha var. Belli ki bu kış bir kasabalıyla takılmaya karar vermiş."

"Varoş mu?" Öfkesini dizginlemek için mücadele etti ama Dost Mahalle Madigan'ının bile sınırları vardı. "Bundan sonra ne söyleyeceğini uzun uzun düşünmek isteyebilirsin dostum."

"Ben senin arkadaşın *değilim*," diye alay etti Chuck. Madigan'ın hakkını vermek lazımdı, bariz olanı ifade etmek konusunda gerçekten yetenekliydi. "Kim olduğunu biliyorum. Senin ve Bluebird'e getirdiğin suçlular hakkında her şeyi biliyorum. Eminim tüm bunlar Ash için çok heyecan vericidir ama o her zaman saf ve fazla güvenen biri olmuştur. Senin *gerçekte* kim olduğunu anlamasını sağladığımda -yıkılmış, bitmiş, serseri bir zavallıdan başka bir şey olmadığını- koşarak bana geri dönecektir."

Madigan başının üstündeki aydınlatma armatürüne retinasında bir görüntü oluşturacak kadar uzun süre baktıktan sonra derin bir iç çekti. Dünyadaki Chuck'lar için istisnai bir gizem yoktu ve bu Chuck'ı devasa kamyonundan inerken izlediği anda ölçüp biçmişti. Chuck'lar hak sahibi, bencil, dar görüşlü ve en önemlisi de aşırı derecede güvensizdi. Scotty'nin tuvaletinde gerçek anlamda bir sidik yarışması başlatmaktan gurur duymuyordu ama gerçekten pişman olacağı bir şey yapmadan önce bu konuşmayı cırtlak bir şekilde durdurması gerekiyordu.

Pantolonuna uzanarak kendini dışarı çekti, idrarı hedef aldı ve "Haklı olduğuna eminim Chuck. Ama sen de buraya tuvalete gitmek için gelmediysen, çişimi yaparken beni izlemenin biraz tuhaf hissettirdiğini söylemeliyim."

Chuck'ın bakışları Madigan'ın yanındaki tek pisuvara, sonra arkasındaki iki boş kabine, sonra da komik bir şekilde kendi pantolonuna kaydı. Burun delikleri alevlendi.

"Bunu çok iyi planlamadın, değil *dostum*?"

"Bu iş daha bitmedi," dedi Chuck, beceriksizce kapıya doğru geri adım atarak. "Sezon sonuna kadar bana geri dönecek. O dönecek ve sen ve adamların gitmiş olacaksınız."

Madigan tehdit edilmekten gerçekten nefret ederdi ama özellikle aleti elindeyken tehdit edilmekten nefret ederdi. Ve bu, ne yazık ki, gelen ilk olay değildi. Ne olursa olsun, olay yüzünden ilk kez birinin kafasını en yakın klozete sokmayacağından emin olmaya kararlıydı. "Siktir git Chuck," deyip işlemeye başladığında sesinin tek bir desibel bile yükselmesine izin vermedi.

Alnındaki damar endişe verici bir boyuta ulaşan Chuck topuğunun üzerinde döndü ve banyonun kapısını duvara çarpacak kadar sert bir şekilde açtı. Sonra da gitti ve Madigan'ı o pisliğin söylediklerinin doğru olup olmadığını merak etmesi için yalnız bıraktı.

"CHUCK'I GÖRDÜN MÜ?" Ashley yeniden masalarına döndüğünde sordu.

"Ben yaptım. O bir zevktir."

"Kahretsin. Özür dilerim Madigan. Sen gittikten sonra yerine oturdu ve ben ona gitmesini söyledikten sonra banyoya girdi. Sen iyi misin?"

"İyiyim," diye yalan söyledi, kanı hâlâ sıcaktı, kasları hazır, güvensizlik çılgınlığı atıyordu. Masayı taradı. Tabaklar temizlenmişti ve imzalı bir makbuzun üzerinde iki nane şekeri duruyordu. "Izzy hesabı getirdi mi?" Ashley hesabı ödemiş miydi? Ödeyemeyeceğini mi düşünüyordu? Bu gece daha da kötüleşebilir miydi?

"O ödedi. Chuck tadımızı ödedi."

Görünüşe göre olabilir. "Yemeğimizi o mu ödedi?"

Ashley'in yüz ifadesi acı verici bir şekilde özür diler gibiydi. "Ben onu durduramadan yaptım." Madigan'ın yumruğa dönüştüğünü fark etmediği elini tuttu. "Gözünü korkutmaya çalışıyor."

Kabul etmekten ne kadar nefret etse de Madigan'ın gözü korkmuştu. Chuck'ın saçmalıkları derisinin altına işlemişti. Chuck'ın parasına ya da tertemiz görünümüne sahip değildi. Süslü bir kayak dağını işletmiyordu ya da 60.000 dolarlık bir kamyoneti yoktu. Rock yıldızı olarak kazandığı paradan bir kuruş bile biriktirmemişti. Sahip olduğu tek şey azalan kraliyet bağları, Little Timber ve Lydia'ydı. Ve en kötüsü de, başkalarının kendisini bu kadar yetersiz hissettirmesine izin vermeyeceğini sanıyordu. Sadece Chuck'kızgın değildi, şimdi kendine de kızgındı.

"Madigan," dedi parmaklarını onun kapalı yumruğuna geçirerek. "O korkunç bir insan. En kötüsü. Ona katlanamadığımı biliyorsun, değil mi?"

Başparmağı onunkinin üzerinde gezinirken, kendini onu duymaya zorladı. Chuck Thompson fikirlerine değer vermek isteyeceği türden bir adam mıydı? Bu iki yüzlü herif yüzünden gecelerini mahvetmeye değer miydi?

Madigan onun elini tutarak sandalyesinden kalktı ve masanın etrafında yürüdü. Belki de boynunu aşırıyordu. Belki de Ashley için yeterince iyi değildi. Ama Chuck'ın randevularını mahvetmesine izin verirse lanetlenirdi. Onu ayağa kaldırarak, "Bu ikimiz için de geçerli. Hadi gidelim buradan."

Eve yavaşça döndüler, Bluebird'e giden dolambaçlı yolda salyangoz hızıyla ilerlediler, müzik dinlediler, el ele tutuştular. Bir süre sonra Chuck'ın tuvalet tiradı bile Madigan'ın aklından çıktı. Tek düşünebildiği, tek düşünmek *istediği*, Ashley'nin Furs'e eşlik etmeye başladığında çıkardığı ses, parmaklarının onun elinin içine girip çıkması, elinin arkasında, dövmelelerinin üzerinde, sanki onun tenini, damarlarını, kemiklerini tanıyormuş gibi kaymasıydı. Sanki sadece elini tutmak yeterli değilmiş gibi. vardıklarında, o kadar tahrik olmuştu ki, doğru dürüst göremiyordu bile.

Lydia'yı park konumuna getirdikten sonra uzanıp Ashley'nin emniyet kemerini çözdü ve dudaklarına bakarak "Merhaba," dedi.

"Merhaba," dedi nefes nefese, adamın sikini pantolonunun içinde sertleştiren bir sesle.

Saçlarını omzundan geriye doğru taradı ve parmaklarının boynundaki deride gezinmesine izin verdi. "Eve geldik."

Bakışları onun ağzına kaydı, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıktı, vücudu onunkine doğru eğildi ve *şükürler* olsun ki Ashley Cooke'u tekrar öpecekti.

Dudakları yumuşak bir şekilde onunkilere değerken önce hareketsiz kaldı. Ne yapacağını görmek için beklemek, öpücüğün nasıl gelişmesini istediğini hissetmek, parmakları saçlarının arasına girip kıvrıldığında onu şaşırtmasına izin vermek, onu daha yakına çekip ağzını açarken çıkardığı dayanılmaz seksi sesler onu heyecanlandırdı. Ama onu koltuğuna geri itip kucağına süründüğünde, bir saniye daha hareketsiz kalamadı.

Kalçalarını onunkilere doğru sallarken bir eliyle boynunu kavradı, diğer elini kazağının altına kaydırıp ve karanlık gece için ay ışığına şükretti. Dantelli sütyeninin kapağını aşağı çekip göğsünü serbest bıraktığında, başparmağını meme ucunun üzerinde gezdirdi ve kız öpüşmeyi kesti, boğazından olağanüstü bir inilti yükselirken başı geriye düştü. Küçük göğüsleri, hassas meme uçları vardı, en sevdiği kombinasyondur. Onları görmesi gerekiyordu.

Kazağını yeterince yukarı çekerek içine daldı, yumuşak, esnek örgü kumaşın onu teniyle, kabaran göğsüyle, mükemmel göğüsleriyle bir kozanın içine almasına izin verdi. Boğazının dibindeki kutsal çentiği öptü, kalbinin dudaklarının altında çılgınca attığını hissetti ve kadın inledi. Yan tarafa geçip sütyeninin askısını omzundan kaydırarak meme ucunu ağzına götürdüğünde, kadın ona karşı öyle sert sallandı ki neredeyse kendini kaybedecekti. İşleri ağırdan almaları gerektiğini biliyordu ama onun da kendisinden bir şeyler beklediğini biliyordu. Yol boyunca yaptığı ön sevişme aklını başından almış, onu kırmızı çizgiye gelene kadar gaza getirmişti. Eğer damarlarında dolaşan çılgın arzusunun bir parçasını bile hissederse, boşalması gerekiyordu. Ve onu tatminsiz bırakmayı reddetti.

Dili diğer meme ucunun etrafında dolaşırken, parmaklarını kotunun düğmesine kadar indi ve orada bekledi. Ya onu durduracaktı ya da durdurmayacaktı.

"Ashley?" dedi meme ucunun etrafında, ellerini itmediğinde hafifçe çekiştirerek.

Cevap olarak tek söylediği "Evet," oldu. İhtiyacı olan tek şey buydu.

Düğmesini ve fermuarını hızlıca açtıktan sonra başparmağını kot pantolonuyla iç çamaşırının arasına kaydırıp. Daha fazlasını istiyordu, tenini istiyordu, parmaklarını kıvrımlarının arasından geçirip içine sokmak istiyordu ama bu gece olmazdı. Bu gece zaten yeterince kontrolden çıkmıştı ve yavaş yavaş istasyondan ayrılmış olsa da, yine de en azından iyi olmaya çalışıyordu. Ama başparmağını kızın kıvrımlarında karşılaştığı nem, ne kadar yumuşak ve sıcak olduğunu hayal etmesini sağladı.

O kumaş şeridini yana doğru çekerse hissedeceği ıslaklığı, homurdanmasına ve meme ucunu biraz daha kuvvetle ağzına geri çekmesine neden oldu.

Nefes nefese kalmış, kazağının altından başını vücuduna sımsıkı sarmış, kalçaları adamın eline çarpıyordu ve adam cennetteydi.

Başparmağını tekrar yukarı kaldırarak klitorisinin şişmiş sıcaklığını buldu. Aşağı doğru bastırdığında tüm vücudu titredi. Onu kızdırmak, acele etmemek, bunu olabildiğince uzatmak istiyordu. Ama şu anda, kızın onu kavrayış şekli, kalbinin dudaklarının altında çarpması göz önüne alındığında, alay etmek adil olmazdı. Birkaç hızlı hareketle hızla ve güzelce boşaldı. Adam tam zamanında başını kazağının altından çıkardı ve orgazmın onu ele geçişi izledi, gözleri kapalıydı, dudakları ayrılmıştı, adam bastırırken ve yettiğini anlayana kadar daireler çizerken başı geriye atılmıştı.

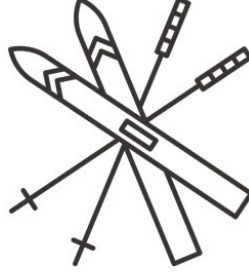
Çıplak boğazını öptükten sonra elini kot pantolonundan çıkarıp fermuarını çekti ve düğmelerini ilikledi. Sütyeninin askılarını yerine yerleştirdikten sonra onun gevşek bedenini kollarının arasına aldı. Lydia'nın buğulanmış rüzgâr kalkanını temizlemek için soğuk gece havasının içeri girmesine izin vererek kapıyı açtığı anda, Lydia onun kulağına, "Bu hiç de yavaş değildi," diye fısıldadı.

Kızın göremediği bir gülümsemeyle, "Mevcut hız sınırını yükseltmek için izin istiyorum," dedi.

"Kabul edildi," dedi, boynuna doğru gülerken kollarındaki tüyler kıpırdandı.

BÖLÜM YIRMI İKİ

MADIGAN

MADIGAN geçen haftayı gündüzleri çocuklara yardım ederek ve Murphy ile çalışarak, öğleden sonraları Ashley ile kayak yaparak ve akşamları dudakları morarana kadar onu öperek geçirdi. Hâlâ Lydia'da yaptıklarından çok daha ileri gitmemişlerdi ve onun kendini tutması onu şaşırtıyordu. Belki de yaptığı yoga ve meditasyon sadece zihinsel berraklığına yardımcı olmamıştı. Vücudunu, ihtiyaçlarını, arzularını daha önce bir kadınla hiç olmadığı kadar kontrol ettiğini hissediyordu. Elbette, onu o kadar çok istiyordu ki son üç haftada yumruğunu yirmi kez sıkmişti ama erkeklerin onun hakkında söylemeyi sevdiklerinin aksine, o aslında bir keşiş değildi. O sadece bir adamdı. En azından Ashley'i çıplak görebilecek kadar uzun süre sabretmiş olmayı uman bir adam. Ve bugün, bu çabasına yardımcı sağlam bir planı vardı. Ama her şey sırayla.

Sabahı, uzun zamandır görüşmediği arkadaşlarını arayarak geçirdi. Grup arkadaşları, diğer gruplardaki arkadaşları ve Bluebird'de olası bir konser için izin almak üzere Red Falls'taki bağlantısı. Aradığı herkes, Chaining Jane ve Gravel'in solistleri, Starflare'in menajeri, grup arkadaşları, hepsi kışın ortasında Montana'ya gidip küçük bir kayak dağı için, Little Timber için ve en çok da kendisi için bir konser vermeyi kabul etmişti. Bu durum onu bir değil, iki değil, üç kez gözyaşlarına boğmaya yetmişti.

Son telefon görüşmesini ve muhtemelen dördüncü ağlama krizini Cole'a, Makers'ın davulcusuna ve en iyi arkadaşına saklamıştı.

"Mad, nasılsın bakalım?" Cole'un gürleyen, ayı gibi sarılan sesi Madigan'ın yüzünde anında bir gülümseme yarattı. "Çok uzun zaman oldu."

Gerçekten de öyle, bir yıldan fazla oldu. "İyiym dostum. Ben de iyiym. Sen nasılsın?" ". Geçen hafta dede oldum."

"Şaka mı yapıyorsun?" Sallanan sandalyesinde arkasına yaslanan Madigan elini başının arkasına bağladı. "Becks'in eski sevgilisi olduğunu bile bilmiyordum." Cole'un Asyd Nancy'nin solistiyle olan uzun ve çalkantılı ilişkisinden bir kızı vardı. Sonunda ayrıldıklarından beri -en azından Madigan ayrıldıklarından oldukça emindi- Cole, Madigan'ın kendisi kadar uzun süre bekâr kaldığını bildiği tek erkekti.

"Altı kiloluk bir kız bebek. On el, on ayak parmağı ve inanamayacağınız kadar ciğerleri var."

"Büyükbabasına çekmiş o zaman," diye çıkıştı Madigan. "Kimse senin gibi aya karşı ulumadı."

"Hey, Refuge'daki çocuklarla çığlık atarken ses tellerini patlatan ben değilim," diye karşılık verdi Cole.

Yüksek sesle gülen Madigan, "O şovu neredeyse unutmuştum. O yeni dalga İngiliz pislikleri amfilerimizin üzerine bira dökmüştü. Başlarına geleni hak etmişlerdi."

"Yüzlerinde Mad Madigan ve doğru hatırlıyorsam üç kırık gitar."

"Biraz abartmış olabilirim," diye itiraf etti ensesini sıkarak. Mad Madigan çoğu zaman kendini çok uzakta, sadece geçici olarak tanıdığı bambaşka bir insan gibi hissediyordu. Ama bazen, bugün olduğu gibi - bu konseri ve Ashley için hazırladığı diğer küçük numarayı planlarken, heyecan ve yaramazlık damarlarında dolaştığında- Mad Madigan kendini atan kalbi kadar yakın hissediyordu. Yetişkin hayatının ne kadarını geçmişini unutmaya çalışarak geçirdiğini düşünürsek, diğer benliğinin bu şekilde saklandığı yerden çıkması ona ağır geliyordu. Mad Madigan vahşiydi. Mad Madigan bencildi. Mad Madigan her şeyi mahvetmişti. Bunu mahvetmek istemiyordu.

"O zamanlar hepimiz biraz abartmıştık," dedi Cole, muazzam bir yetersizlikle. "Ne oldu? Uzun zamandır senden haber alamadım."

Madigan sonraki on dakikayı Cole'a Little Tim- ber'in dağa taşınmasını, Bluebird'ün mücadelelerini ve Ocak ayı ortasında bir konser için bağış toplama planını anlatarak geçirdi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Elbette orada olacağım," dedi Cole parlak bir sesle.

Madigan'ın dudaklarından rahatlamış bir iç çekiş döküldü. Son turnelerinde Makers'ın solistliğini yapan Stone's Throw'solisti Benji ve grubun inzivaya çekilmiş bas gitaristi Lou da dahil olmak üzere Cole'un gruba katılması, tüm grubun aynı fikirde olduğu anlamına geliyordu. Cole'un katılmayacağından oldukça emindi ama Cole'un da diğer tüm müzisyenler gibi sorumlulukları, aileleri, yepyeni torunları olduğunu biliyordu. Hayatlarını yaşamakla meşguldüler.

"Kulağa geçmişten bir esinti gibi geliyor ve biliyorsun ki Küçük Kereste'ye yardım etmek anlamına gelseydi sana sırtımdaki gömleği bile verirdim. Ama

-" Cole'un sesi her zaman Madi- gan'ın çağrılmak üzere olduğu anlamına gelen o bilmiş tona büründü "-Burada başka bir şey olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Demek istediğim, eğer gergin kıçın tekrar sahneye çıkmaya hazırsa, bu oldukça büyük bir mesele olmalı. Benden bir şey saklıyor olamazsın, değil mi Mad?"

Madigan inandırıcı olmayan bir şekilde, "Asla," diye cevap verdi. "Ben açık bir kitabım Cole. Bunu biliyorsun."

Cole hattın diğer ucundan homurdandı. "Bir halı gibi yalan söylüyorsun. Ama burnumu sokmayacağım. Hazır olduğunda bana söylersin."

Birkaç dakika daha konuştular, Cole'un Becks'e arka planda feryat figan eden torununa yardım etmesi gerekmeden önce hasret giderdiler.

"Gerçekten de ciğerleri var."

"Sana söylemiştim." Cole güldü. "Yangın alarmı gibi."

"Kendine iyi bak Cole," dedi Madigan. "Ayrıntılarla ilgili olarak sizinle temasa geçeceğim."

"Bunu sen yap. Seni görmek ve ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

"Cole sonunda seni tekrar oynamaya ikna etti" diye ima etti. Madigan neden Cole'a Ash'ten bahsetmemeye karar verdiğinden emin değildi.

ley. Henüz varlığından bile emin olmadığı bir şey hakkında konuşmak bir şekilde şansını zorlamak gibi görünüyordu, özellikle de var olmasını bu kadar çok istediği bir şey hakkında. Ve bugün Ashley için planladığı şeyle, alabileceği tüm şansa ihtiyacı vardı.

MADIGAN'IN BABASI küçük ve gizli romantik jestler yapma sanatında ustalaşmıştı, Madigan'ın annesini her zaman eriten küçük düşünceli davranışlar ve muhtemelen üçünün de sorumlusu

küçük kardeşleri ve muhtemelen kendisi var oluyordu. Madigan babasını taklit ederek yeni kazancın ve aletlerinin bulunduğu kutuyu kulübenin merdivenlerinden yukarı taşıdı ve Ashley şehirde ayak işleriyle uğraşırken sessizce onun ofisine girdi. Çatlak pencerenin altına zar zor yerleşmişti ki-

"Günaydın, Madigan."

Güçlü bir haykırıyla ayağa fırladı ve çekicini elinde evirip çevirmeye başladı.

"Kendine zarar verme," dedi Maude Alice, rahat bir otoriteyle odaya girerken.

Elini dörtlüğe atan kalbinin üzerine koyarak, "Beni korkuttun," dedi.

Elleri kalçalarında ona baktı, belli ki Ashley'nin ofisindeki varlığını açıklamasını bekliyordu.

Pencereyi işaret etti. "Bir süre önce kırık olduğunu fark ettim ve ben-"

"Pencereden üstünü değiştirebiliyor musun?" diye sordu, onu yargılamaya yakın bir şüphecilikle değerlendirerek. Bu bakışı hak ettiğini düşündü. Ne de olsa kızının pantolonuna girmeye çalışıyordu.

"Oh, evet. Yıllarca inşaatta çalıştım. Temizlendikten sonra beni meşgul etti. Tamir kızacağının , değil mi? Noel hediyesi gibi bir şey olur diye düşündüm," diye kafasını kaşıdı.

Madigan kendini her zaman iyi bir karakter yargıcı olarak görmüştür. Ama Maude Alice parmak uçlarında onu yanağından öpmek için odayı geçtiğinde, onu öylesine hazırlıksız yakalamıştı ki donup kalmıştı, kolları iki yanında garip bir şekilde duruyordu, çekiç hâlâ yumruğundaydı.

"Merak etme canım, sırrın benimle güvende. Ve hayır, aldırmayacaktır." Gözleri açık bir şekilde ona bakarak, "Chuck gevşek bir vidayı bile tamir edemez. Seni destekliyorum Madigan. Sen onun için iyisin." Bir adım geri çekilerek kazağını düzeltti ve ekledi, "Ashley insanları içeri almakta zorlanıyor, özellikle de annesini. Umarım seni de kabul eder. Biraz mutluluğu hak ediyor." Çenesini kaldırdı. "Sanırım sen de öyle."

Madigan, Maude Alice'in odadan çıkışını sessizce izledi. Babalar ve oğullar arasındaki ilişkilerin ne kadar karmaşık olabileceğini ilk elden biliyordu. Ama anneler ve kızları için tamamen farklı bir kelime gerektiğini fark etti. Karmaşık kelimesi bile yetersiz kalıyordu.

Pencereye dönerek Bluebird'ün aşağıya doğru yayılan tabanına baktı. Kayak yapmaya gelen ailelere, üniversite öğrencilerine ve emekli çiftlere, Sam'in yeni yürümeye başlayan bir çocuğa halat çekiciye binmesine yardım etmesine, telesiyeleri çalıştıran adamlarına gülümsedi, hepsi de yanaklarında güneşle gülüyordu. Bir de Kev vardı, telesiyej kontrol kulübesine yaslanmış, belli ki genç ve sevimli bir sarışınla flört ediyordu. *Tabii ya.*

Madigan pencereyi çekerek kafasını dışarı uzattı ve bağırdı, "Hey, Kev! Bir merdiven al ve gelip bana yardım et."

Kev sıçradı, yakalanmış gibi görünüyordu, sonra koşarak alet kulübesine gitti. Etrafında dönen Davis, Madigan'a geniş bir sırıtış ve iki büyük başparmak işareti yaparak baktı.

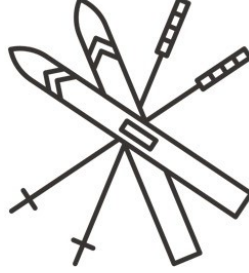
Madigan içinden tuhaf bir duygu karmaşası geçerken kendi kendine sessizce güldü. Davis'le birlikte atış yaptığı için Kev'le gurur duyuyordu. Aynı zamanda çocuğun boyundan büyük işlere kalkışmasından ve sonunda kalbinin kırılmasından da derin endişe duyuyordu.

"Benim işim onların hayattan zarar görmesini engellemek değil," diye hatırlattı kendine, çünkü bunu her zaman kendine hatırlatmak zorundaydı. İlk içgüdüğü onunla kalan adamları korumaktı ama ihtiyaçları olan şey bu değildi. Cesur ve dirençli olmaları gerekiyordu ve hiç kimse bazı hatalar yapmasına izin verilmeden cesur olamazdı. Bu hatanın üzerinde KÖTÜ FİKİR damgası olsa bile.

Ancak doksan dakika sonra, Ashley eve gelmeden önce penceresini takmak için Kev'le birlikte hararetle çalışırken, içlerinde boyundan büyük işlere kalkışan tek kişinin Kev olmadığını fark etti.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

ASHLEY

ASHLEY kamyonetinden dışarı fırladı, kulaktan kulağa sırtıyordu çünkü hava ılıktı, mükemmel bir gökyüzü günüydü ve dudakları bir gece önce Madigan'ı saatlerce öptüğü için mutluluktan şişmişti. Buluşmalarından bu yana hâlâ fazla bir şey yapmamışlardı ama bu onun kaynaklanmıyordu. Lydia'da hız limitlerini yükseltmekle ilgili rağmen Madigan yine de hızlarını yavaş tutmak istiyordu. Yaptıkları da buydu, öpüşüyorlar, kıyafetlerinin üzerinden birbirlerine dokunuyorlar, azgın gençler gibi birbirlerine sürtünüyorlardı. Bu işkencenin en iyi türüydü ama bu noktada cinsel öfkесinin yoğunluğu küçük bir şehre güç verebilirdi. Onun vücudunu görmeye, tenine dokunmaya, ona hissettirmeye ihtiyacı vardı-

"Ashley! Hey, Ashley!"

Etrafına bakınırken Sam'in tavşan tepesinden kendisine doğru yürüdüğünü ve şapkasını çıkardığını gördü. "Merhaba Sam," dedi, yüksek sesli uygunsuz düşüncelerinin yüzüne yansımamış olmasını umarak. "Nasılsın?"

Elindeki şapkasına bakamayacak kadar endişelenmekle meşgul olan adam, "Böyle iyiyim, teşekkürler. Bir saniyeniz var mı?"

"Elbette. Tavşan tepesinde hayat nasıl?"

"Bu gerçekten harika, ama seninle konuşmak istediğim konu bu değil." Uzun bir süre şapkasını inceledikten sonra nihayet başını kaldırdı. "Madigan bana geçen hafta Izzy ile tanıştığını söyledi."

Ashley'nin kalbi küt küt atmaya başladı. "Scotty's'de çalıştığını bilmiyorduk. Yemin ederim."

"Oh, kesinlikle," diyerek onu savdı. "Sadece düşünüyordum da... merak ediyordum, nasıl görünüyordu? Yani, o iyi mi? İyi miydi?"

Bana hala kızgın görünüyor mu?"

Sam bugünlerde onunla ilk tanıştığı günlere kıyasla çok daha mutluydu ve bunu onun için mahvetmek istemiyordu. Ayrıca Izzy'nin Sam'in bilmesini istemeyeceği bir şey de söylemek istemiyordu. Bu, Madigan'ın dünyası, bu adamların dünyası, hepsi birdenbire, şaşırtıcı derecede karmaşık gelmişti. "Kesin olarak söyleyemem, Sam." Izzy'nin gözleri onunkilerle buluştuğunda yanağını ısırды, yalvarırcasına. "Ama belki. Belki hâlâ üzgündür."

Omuzları çöktü. "Düşündüm de. Sadece umuyordum ki..." Başını iki yana salladı. "Ne umduğumu bilmiyorum."

Ashley, "Belki de biraz daha zamana ihtiyacı vardır," diye önerdi.

"Belki," diye kabul etti metanetle. "Onu Noel için davet ettim ama geleceğinden şüpheliyim. Gerçekten her şeyi berbat ettim."

"Özür dilerim Sam." Bu yeterli değildi, ama onun tavşan tepesine geri dönmesini izlerken ona verebileceği tek şey buydu, başka bir koşu için ipi bağlamasına yardım etmeden önce küçük bir parçalayıcıya beşlik çakarken titriyordu.

ASHLEY ofisine girdiğinde telefonu titredi, dört keskin vızıltı duyuldu. *Chuck. Lanet olsun.* Ona Davis'in şehirde olduğunu söylemeyi tamamen unutmuştu. Telefonunu ceketinin cebinden çıkararak masasına oturdu, aramayı kabul etti ve önleyici bir şekilde, "Bana bağırma," dedi.

Sesi hastalıklı bir tatlılıktaydı. "Sana asla bağırmam Ash. Sana ne zaman bağırdım ki?"

Chuck'ın duyabileceği kadar yüksek sesle alay etti. Ona çok bağırmıştı ama Chuck'ın en sevdiği saldırganlık türü çok daha alttan almak, görünüşü hakkında yorumlar yapmak, şefkatini esirgemek, kendisi hakkında en ufak bir iyi hissettiğinde bile onu bir basamak aşağı indirdiğinden emin olmaktı. "Davis burada. Sana geleceğini söyledi mi?" Ses tonu aşırı dostça olduğu için Ashley onun kızları hakkında aramadığını anladı. Bu sadece onun haftalık satış konuşmasıydı.

"Gelmedi," diye sertçe cevap verdi. "Tatil boyunca çalıştığını sanıyordum."

Ashley inledi çünkü Chuck'ın bir şekilde bunu kendi suçu gibi göstereceğini biliyordu. "Laboratuvar bazı kesintiler yaptı. Gelecek dönem onu tekrar işe alacaklarını umuyor."

"İkinize de Montana State'e gitmesi gerektiğini söyledim. Missoula'daki o liberal hippiler."

"Çok akıllısın," dedi nefes verirken, sadece bu konuşmanın bitmesini istiyordu. "Tatil boyunca burada, Bluebird'de kalıp bize yardım etmeye karar verdi."

"Davis'in mahkûmlarla bu kadar çok zaman geçirmesi konusunda rahat olduğumu sanmıyorum. Neden benimle ortak olmuyorsun, böylece kızımızı güvende tutabiliriz ve ben de sana suçlu olmayan işçiler tutabilirim?"

Ashley, yavaşça masasına indirdiği telefondan gelen Chuck'ın küçümseyici sesini hâlâ duyabiliyor olsa da, artık dikkatini eski sevgilisine vermiyordu. Dikkatini güzel, yepyeni, koli bantsız penceresine veriyordu.

"Ashley? Orada mısın? Beni dinliyor musun?"

"Seni sonra ararım," dedi ve onu geri aramaya hiç niyeti olmadığı halde aramayı sonlandırdı. Bunun yerine telsizini şarj cihazından çıkardı, pencereye doğru yürüdü ve konuş düğmesine bastı.

"Penceremi tamir ettin mi?"

Madigan hemen *"Beğendin mi?"* diye karşılık verdi.

Parmaklarını çerçevenin üzerinde gezdirirken, onun kendisi yokken gizlice ofisine gelip pencereyi taktığını hayal etti. Çatlak olduğunu fark ettiğinden bile haberi yoktu. "Bayıldım buna."

"Mutlu Noeller, Ashley."

Chuck'ın sesinin kanını dondurduğu yerde, Madigan'ınki derisinin altındaki kemiklerini eritiyordu. Tüm o uzun, değersiz ilişkileri boyunca Chuck'ın onun için yaptığı en güzel şey, grip olduğu bir seferinde çöpü dışarı çıkarmak olmuştu. Madigan'la henüz seks bile yapmamıştı ve bu tek hareketiyle dünyasını ekseninden kaydırmış, romantizm hakkında bildiğini sandığı her şeyi yeniden tanımlamıştı. Ofisi soğuktu, çok uzun zamandır üşüyordu. Ama o her zaman sıcaktı ve şimdi, bu pencereyle, sıcaklığını ona getirmişti. Tekrar konuşma düğmesine bastı. "Bu en güzel hediye. Teşekkür ederim."

Bir süre sonra, *"Geceyi birlikte geçirmek düşünüyor musun? Seks ya da başka bir şey değil ama sadece yatıya kalmak gibi?"*

Neredeyse telsizi düşürüyordu. "Yatıya kalmak ister misin?"

""

"Ne zaman?" diye sordu.

"Yarın mı? Noel arifesinde benim evimde pijama partisi mi?"

Ciyaklamasını bastırdı. "Önce anneme sormam gerekecek ama-"

"Hayır, !" diye bağırdı.

Gülerek, "Evet, seninle bir pijama partisi yapmayı çok isterim" dedi.

"Güzel. Süslemelerden sonra buraya gelebiliriz."

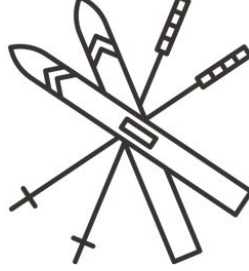
Kendini bildi bileli her yıl yaptıkları gibi yarın öğleden sonra kulübeyi süslemeyi planlamışlardı. Ama Madigan sağ olsun, babası öldüğünden beri ilk kez bu yıl bu geleneği dört gözle bekliyordu. "Pencere için tekrar teşekkür ederim."

"Benim için zevkti."

Telsizi göğsüne bastırarak kendi etrafında tam bir daire çizdi.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

MADIGAN

ASHLEY'e imalı bir bakış fırlatan Madigan, kulübedeki kayak rafının üzerine bir ökseotu dalı iliştiirdi ve ona doğru yürümek, onu kollarının arasına almak ve o dramatik, eski moda film öpücüklerinden birine daldırmaktan başka bir şey istemiyordu.

Kız ona göz kırpıp "Sonra," dediğinde, diğer elinde tuttuğu plastik süsü yanlışlıkla ezdi.

Yanındaki kapının üzerinde ışıklar asılı olan Davis, *çıtırtı* üzerine başını çevirdi.

"Ee," dedi ona doğru yaklaşarak, "sen ve annem, oldukça ciddileşiyorsunuz, ha?"

bir başka süsü ezdi ve Godzilla'yı andıran ucuz Noel dekorları üzerinde terör estirme macerasına devam etti. "Bu şeyler çok kırılğan," dedi suçlulukla, plastik parçaları yakındaki bir çöp tenekesine atarken.

Davis, Ashley'nin kahkahasıyla aynı dumanlı sesle güldü. "Sorun yok Madigan. Benim yanımdayken gergin olmana gerek yok. Annem için çok heyecanlıyım." Parmaklarını Madigan'ın koluna dolayarak onu bir köşeye çekti. "Ama babamı *gerçekten* kızdırdın. Ona ne söyledin?"

Davis onu derin ve bilinmeyen sulara sürüklemişti. İlişki uzmanı değildi ama o bile Ashley'nin kızıyla eski kocası hakkında konuşmanın yasak olduğunu biliyordu. "Hiçbir şey," dedi. "Ona hiçbir şey söylemedim."

"Dinle, babamı seviyorum ama konu anneme gelince hiç soğukkanlı değil."

"Fark ettim," diye mırıldandı.

Davis'in ifadesi yumuşadı. "İyi bir koca olmadığını biliyorum ama her zaman iyi bir baba oldu. Annem bunun farkında değil ya da umursamıyor - ki sanırım bu tamamen onun hakkı," diye ekledi. "Ama babam Conquest'te başarılı olmak ve çevredeki tüm kayak tepelerini ezmek için muazzam bir stres altında. Bu yüzden sürekli Bluebird'ü annemden satın almaya çalışıyor. Bluebird'ü WinterMass için satın alıp işletmeye devam etmesini sağlamaktansa, ki patronlarının istediği de bu, Bluebird'ün kapanmasını tercih ediyor. Burada gerçekten iyi bir adam olmaya çalıştığını düşünüyor."

Madigan kuşkuluydu. "Ash- ley'i taciz ederek ve sevgili aile dağını ona satması için baskı yaparak iyi olmaya mı çalışıyor?"

Davis omuz silkti. "Onun zihninde durum bu. Annem onu evden attığından beri hayatı tamamen boka sardı. Stresli, cimri ve yalnız. Tek istediği annesinin onu geri alması ve istediğini elde etmeye alışkın. O yüzden dikkatli ol."

Ashley olmadan Chuck hakkında konuşmaktan hâlâ rahatsız olan Madigan, onu birden fazla zor durumdan kurtarmış olan çarpık sırtışıyla Davis'e doğru eğilerek konuyu saptırdı. "Ben her zaman dikkatliyimdir."

"Güzel," dedi yavaşça başını sallayarak. "Annemin neden seni hissettiğini kesinlikle anlayabiliyorum. 10/10 bayılma faktörü. Benim yaşımdayken *öldürmüş* olmalısın, bahse girerim sağlam soluk kuyrukları savuşturmuşundur."

Ona bakakaldı, nutku tutulmuştu. Dünyanın en zeki adamı olmayabilirdi, ama bir kavgada ne zaman adamının, ya da deyim yerindeyse, kadının önüne geçtiğini biliyordu, bu yüzden yapabileceği tek akıllıca şeyi yaptı ve küçük beyaz bayrağını çıkardı. "Annemi seviyorum, Davis. Onu çok severim. Babanla kötü bir başlangıç yapmış olabilirim ama burada Üçüncü Dünya Savaşı'nı başlatmak istemem. Eğer bana bir tavsiyen varsa, gerçekten minnettar olurum."

İç çekerek ona, "Onun yolundan uzak dur. Konu istediğini elde etmek olduğunda oldukça kurnazdır. Gerçi," diye tekrar düşündü, "onunla annem arasında duran herkes teknik olarak onun yoluna çıkıyor, yani ne yaparsan yap mahvolabilirsin."

Harika. "Teşekkürler, Davis. Şimdi çok daha iyi hissediyorum."

Özür dilercesine kolunu okşayarak, "geleni yapacağım," dedi.

"Siz ikiniz ne hakkında konuşuyordunuz?" Ashley, Davis uzaklaştıktan sonra ökseotunun altında ona katılarak sordu.

Madigan, kolunu Ashley'nin beline dolamak, burnunu saçlarına gömmek ve derin bir nefes almak isteyerek, "Ah, pek bir şey yok," dedi. "Sadece görünüşe göre Chuck benden hoşlanmıyor ki bunu ikimiz de zaten biliyorduk."

"Hmm," diye mırıldandı Davis'in Kev'in çelenk dizmekle meşgul olduğu yerin hemen yanına daha fazla ışık dizmesini izlerken.

"Boşandıktan sonra, katlanamadığınız bu kişiyi hala seven bir çocuğa sahip olmak çok garip."

Serçe parmağını kısa bir süreliğine dolayacak kadar ona yaklaştı. "Bunu hiç bu şekilde düşünmemiştim."

Başını kaldırıp ona bakarak, "Çocuğun var mı Madigan?" diye sordu.

Ho oğlum. Yüzünü buruşturdu. "kadarıyla yok mu?"

"Aman Tanrım." Alnını avuçladı. "Ciddi misin?"

"Sana eskiden çok seviştiğimi söylemiştim," diye fısıldadı. "Her zaman güvende olmaya çalıştım, ama öyle zamanlar oldu ki kendimi tamamen , ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Temizlendikten sonra birlikte olduğumu hatırlayabildiğim herkese ulaştım ama muhtemelen ulaşamadığım pek çok kadın vardı-"

"Anlıyorum," diyerek onun sözünü kesti. "Yani *gerçekten* anlamıyorum ama," diye nefes aldı, "yargılamamaya çalışıyorum."

"Bakın, çocuğum olmayabilir," dedi, "ama çocuklarım var. Onlara karşı ebeveynlik hissediyorum, en azından öyle olduğunu düşünüyorum. Onları önemsiyorum. Onlar için endişeleniyorum. Kendimi onlara karşı sorumlu hissediyorum. Bana ihtiyaçları olsa onlar için her şeyi yaparım."

"Çok fazla, değil mi? Çocuk sahibi olmak düşündüğüm gibi bir şey değil. Üzerinde neredeyse hiç kontrolünüz olmadığını bildiğiniz halde, kendinizi bir anda başka bir insanın mutluluğundan sorumlu hissediyorsunuz."

Kendi ailesini düşündü, nasıl hissetmiş olmalılar? bağımlılığın onu bütünüyle yutmasını izlemek. "Bu konuda *tamamen* haklısın."

"Davis, Missoula'da bir adam var ve onun kendisine uygun olduğunu sanmıyorum." Ashley kollarını göğsünde kavuşturmuş, Davis ve Kev'in yemekhane tezgâhının altında çelenk örmelerini izliyordu. "Kendi yolunu bulmak zorunda ama bunu izlemek her zaman kolay olmuyor. İyi olacağını biliyorum. Sadece benim yaptığım hatayı yapmasını istemiyorum."

"Peki bu nasıl bir hataydı?"

Onunla yüzleşmek için döndüğünde, fanilasının yakasını düzeltmek için uzandı ve yumuşak bir sesle, "Yanlış adamla evleniyorsun," dedi.

Ona doğru eğildi, "Sanırım senden uzaklaşmalıyım," diye fısıldadığında dudakları kulağının kabuğuna değecek kadar yakındı.

"Neden?" Kızın titrek nefesi onu tam aletinden vurdu.

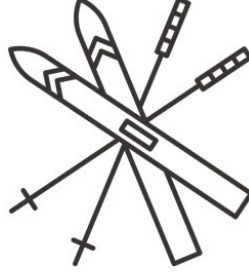
"         kseotunun altında duruyoruz ve seni gerçekten öpmek istiyorum."

"Bu gece, değil mi?" dedi, vücudu onunkine yaklaşırken. "Pijama partisi mi?"

"Kesinlikle." Ondan uzaklaşarak eğildi ve kutusunu aldı. Tekrar ayağı kalktığında göz kırptı ve " nce sana oral seks yapacağım, sonra da saçlarını  rebilirim" dedi.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

ASHLEY

Ashley, Maude Alice'le buluşup kiraladıkları evlerin durumunu gözden geçirdikten ve yarın akşam erkekler ve aileleriyle yiyecekleri akşam yemeği için planlarını konuştuktan sonra, kaynar suyun altında durup kendini *hazırlamaya* koyuldu. Bu duş normal bir duş değildi. Bu olası seks öncesi bir duştı. Lifler ve tıraş kremi, ovma, pul pul dökme ve tıraş etme işlemlerini içeriyordu. Losyon, daha fazla kese ve fazladan bir doz saç kremi vardı çünkü Madigan saçlarının elma çiçeği gibi kokmasını seviyordu.

Duştan sonra saçlarını kuruttu, bıyıklarını kesti, histerektomiden beri çenesinden inatla çıkan on kadar rastgele kıllı kopardı, biraz allık ve dudak parlaticısı sürdü, sonra aynada kendine baktı. Bu gecenin sadece bir yatıya kalma gecesi olduğunu söylemiş olsa da, yıllar süren kıtlıktan sonra -ve eğer o da isterse- kesinlikle seks yapacaktı. Madigan'la. Bu gece. En iyi uyumlu, biraz seksi iç çamaşırlarını bile giymişti.

"Hey, . Yakında geliyor musun?"

Kesinlikle öyle olmasını umuyordu. Lavabosundan telsizini alarak konuşmaya başladı ve "Neredeyse. Neden, beni özledin mi?" Saçlarını kabartmak için telsizi tekrar yere bıraktı.

"Tabii ki. olmadığın zamanlarda seni özliyorum."

Yansımasında gördüğü gülümseme onu on yaş daha genç gösteriyordu. "Sanırım sen tanıdığım en romantik adam olabilirsin."

"Ayrıca," diye devam etti, "kocaman bir ereksiyonum var ve onunla ne yapacağımı bilmiyorum."

Kendi kendine güldü. "Yıkıcı derecede romantik."

"Amacım memnun etmek."

"Hemen ."

Paltosunu giydikten sonra botlarının içine atlarken neredeyse takılıp düşüyordu. Pijamaları ve yarın giyeceği kıyafetlerle dolu sırt çantasını omzuna astıktan sonra karda koşarak kulübesine doğru yola çıktı.

Kapısını açtıktan sonra "Merhaba," dedi.

"Madigan." Sobanın ateşi uzakta çıtırdarken, kadın ağzı açık bir şekilde ona baktı. "Hiç kıyafet giymemişsin."

Kaşlarını çatarak vücuduna baktı ve "Bu doğru değil. İç çamaşırı giyiyorum. Bu bir pijama partisi, o yüzden ben de pijamalarımı giyeyim dedim. Gerçi dürüst olmak gerekirse ben genelde çıplak uyurum."

"Elbette biliyorsun," diye mırıldandı, adamın iri omuzları, göğüs kasları, karın kasları ve kalçalarından aşağıya doğru inen, bir ok gibi boxer külotundaki çıkıntıyı işaret eden V şeklindeki kasları onu büyülemişti. Ve sonra dövmeleri, göğsünü ve karnını kaplayan yumuşak, sevecen kıllar vardı.

Kapıyı daha geniş açarak yoldan çekildi. "Ne var? Değil mi?"

"Ah, hayır," dedi, içeri girecek kadar uzun süre gözlerini ondan ayırmadan. "Polar pijamalar, diz üstü çoraplar ve genellikle bir kapüşonla uyurum."

"Mumya gibisin!"

Sırt çantasını koltuğun üzerine koydu. "Üşüyorum. Senin gibi her zaman 5.000 BTU üretmiyorum."

Arkasından yaklaşarak kulağına fısıldadı, "Evet, ama sen benim BTU'larımı seviyorsun."

Döndü, kıcını sıkmak için ona doğru uzandı ve göğsünü onunkine yaklaştırdı. "Gerçekten çok tatlı BTU'larınız var."

Şakalaşmalarının ritmini bozarak durakladı ve şefkatle kızın gözlerine baktı. "İyi misin? Artık burada olduğuna göre, hâlâ yatıya kalmak istediğine emin misin?"

Hayatı boyunca daha önce hiçbir şeyden bu kadar emin olmuş muydu? Ama korkutucu olan onunla yatmak değildi. Kendini ortaya koymak, ona bu gece gerçekten ne istediğini söylemek, bütün gün midesini düğümleyen şey buydu. Çünkü o bunu istemeyebilirdi.

Aynı şey. Hazır olmayabilir. Ona hayır diyebilir, onu reddedebilir, aptal, utanmış ve küçük hissetmesine neden olabilirdi. *O bunu yapmaz*, dedi kendi kendine, korkuyla nefes alarak. O Chuck değildi. O iyiydi. Madigan iyiydi.

Göğsüne bakarak, atalarının, ağaçların, dağın ve kelimeleri çıkarmasına yardımcı olacak diğer her şeyin cesaretini çağırarak, "Yapmak zorunda olmadığınızı söylediğini biliyorum ve eğer istemiyorsan yapmayız. Ama ben-" gözlerini kapatarak, yara bandını söker gibi gerisini ağızından kaçırdı "-eğer senin için de uygunsa bu gece seninle seks yapmayı çok isterim-"

Birdenbire onu kollarının arasına aldı ve yerden kaldırdı. Adamın ağzı onunkini bulup sakalının törpüsü yanaklarını okşarken, kadın bacaklarını adamın beline doladı ve adam onu yatağına götürüp sanki camdan yapılmış gibi nazıkçe yatırdı. Adam konuşmadı, kadın da konuşmadı, çünkü adam onu soyarken her şey kesinlikle olup bitiyordu, gömleğinin düğmelerini teker teker çözdü, gömleğini yavaşça açarken gözleri onunkilere dikildi.

"Bundan kesinlikle emin misin?" diye sordu kot pantolonunu açıp fermuarı indirirken, göbek deliğinin hemen altındaki açıkta kalan teni öperken.

"Y...evet," diye başardı, parmaklarını onun saçlarına geçirdi, kalbi göğsünde vahşi bir şeydi.

"Güzel." Çekiştirerek kot pantolonunu çıkardı ve şifonyerinin üzerine koydu. Yatağının ayak ucunda durarak ona baktı, bakışları kalçalarında gezinerek tenini karıncalandırdı. Kadının lacivert dantelli ve minik saten fiyonklu iç çamaşırlarına gülümsedi. Yeterince güzellerdi ama onun daha güzellerini gördüğünden emindi. Yine de ona bakma şekli, gözleri karanlık ve ağır kapalıydı, dudaklarını yalayış şekli, ona daha iyi hissettirdi. Onu seksi hissettiriyordu.

Adamın dikkati Ashley'in karnından göğüslerine, boğazına ve gözleri Ashley'in gözleriyle buluşana kadar boynuna yöneldi. "Ashley, sen lanet olası bir gor- geous'sun." Ona utanması ya da iltifatı reddetmeye çalışması için bir şans vermeden, onun üzerinde yükselene kadar vücuduna tırmandı, geniş omuzları odanın çoğunu görüş alanından çıkardı, eli iç uyluğundan yukarı kayıyordu.

Adam eğilip dudaklarını sütyeninin üzerinden göğüs ucuna yaklaştırdığında başının yastığa düşmesine izin verdi. Sırtı kavislendi

Adamın eli kalçalarının tepesine ulaşp onu kavradığında, avucunun topuğu ona baskı yapıyordu. Tekrar ona bakarken, dişleriyle sütyeninin kapağını aşağıya doğru çekişini izledi. Adam onun eski göğsünü öptü ve meme ucunu ağzına aldı. Dudaklarının tenindeki görüntüsü ve omuzlarının üzerinde yuvarlanan kasları, bacaklarının arasındaki kanın ısınmasına neden oldu. Adam iç çamaşırını yana kaydırıp iki parmağını kayganlığının içinde aşağı yukarı kaydırarak açıklığına yerleştirdiğinde, kalçaları ona doğru eğildi, vücudu içine girmesi için yalvardı.

Bunun yerine, elini çekti ve diğer göğsüne doğru kaldırdı, bacaklarının arasında topladığı kayganlaştırıcıyı meme ucunu kızdırmak için kullandı, parmak uçlarını hassas yüzeyinde kaygan daireler çizerek hareket ettirdi.

"Bu çok iyi hissettiriyor," diye nefes aldı, adamın kendisinininkilerin arasına kaydırıldığı bacağına sürtünmemek için kendini zor tutuyordu. Çok istekli, çok muhtaç görünmek istemiyordu ama kendini tutması kopmak üzere olan yıpranmış bir ip gibiydi.

Başını kaldırarak ona sıırttı. "Pek çok şeyde iyi olmayabilirim. Ama bunda? Bunda *harikayım* amına ." Sanki ne demek istediğini şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlamak istercesine vücudundan aşağı doğru kayd ve parmaklarını iç çamaşırının ince bandına geçirip çıkardı. Onu ne kadar ıslatmış olduğunu gösteren nemli dantel şeridini bulup burnuna götürdü ve derin derin içine çekerek takdirle inledi. Bu hayatının en erotik anıydı, yüzü lacivert dantele gömülmüştü, gözleri kendinden geçmiş gibi kapanana kadar onunkilere kilitlenmişti. Bu geceden sonra aralarında ne olursa olsun, o lacivert külotu sonsuza dek saklayacağını biliyordu.

Kutsal külotu omzunun üzerinden atarak -ki kot pantolonunun tam üstüne düşmüştü- sağ kalçasını, sol kalçasını öptü. Sonra bacaklarının arasına, karnının üzerine yerleşerek klitorisinin şişmiş, zonklayan tomurcuğunu öptü.

"Madigan," diye nefes nefese kaldı. En son Davis doğmadan önce bacaklarının arasına bir erkek kafası girmişti. Chuck üzerine çıkılmasından hoşlanmıyordu, bu yüzden neredeyse hiç olmamıştı. Madigan'ın dilinin hassas teninde yavaşça süzülmesinin verdiği derin ve kaygan hissin içine gömüldüğünde, bunun hiç yaşanmamış da olabileceğini fark etti. Çünkü Chuck uzun zaman önce onunla ne yapmaya çalıştıysa hiçbirisi bunun kadar iyi hissettirmemişti.

Parmakları kadının karnında genişçe açılmış olan Madigan'ın eli aşağı doğru itildi ve dili kadının karnında gezinirken onu yerinde tuttu.

önce bir tarafa, sonra diğer tarafa. İçine girdiğinde, vücudunun sınırlarını terk etti. Dilini kızın içine sokup çıkarıyor, tadına bakıyor, onu beceriyor, kaygan ucunu klitorisinin üzerinde yuvarlamak ve fiske vurmak için dışarı çekiyordu. Bu his o kadar yoğun ki neredeyse acı veriyordu. Kadın sızlandı. İnledi. Adamın yüzüne karşı sürtünmemeye çalıştı ama bu neredeyse imkânsızdı.

Karnının üzerindeki eli onu daha da sert bir şekilde aşağı itti, vücudunun geri kalanı yataktan uçmakla tehdit ederken onu hareketsiz tuttu. Dilini tekrar klitorisinin üzerinde gezdirdi, yavaş ve sert, ılık ve ıslak, parmağı ise açıklığını okşuyordu.

"Lütfen," diye yalvardı ona, parmağının içinde olması için çaresizce. "Ne istiyorsun, Ashley?" diye sordu ona, bir akıntı üfleyerek

Hassas tenine hava çarptı ve nefesini kesti. "Bana ne istediğini söyle, senin olsun."

Tüm vücudunu saran parlak zevkin hemen arkasında güvensizlik gizlense de utanmayı reddederek, "Parmağını içimde istiyorum," diye fısıldadı.

Sonunda, çığlık atmamak için mücadele etmek zorunda kaldığı kadar yavaş bir şekilde, kalın parmağını içine kaydırıp ve ön duvarına doğru bastırdı. "Hoşuna gitti mi?" diye sordu, tekrar üfleyerek.

"Evet."

Parmağını içeri ve dışarı kaydırıp, dili düzleştirdi ve klitorisine bastırdı. Baskı akıl almazdı, onu doruk noktasında tutmaya yetiyordu ama onu itmeye yetmiyordu.

"Lütfen," diye tekrar yalvardı, neredeyse çılgınca, artık mümkün olduğunu düşünmediği bir şekilde kontrolünü kaybediyordu. Adam ikinci bir parmağını daha içine sokarken elleri çarşafın içindeydi.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" diye sordu yumuşak yalamalar ve tüy gibi öpücükler arasında.

"Evet." Evetten daha güçlü bir kelime var mıydı? *Hellyes? Fuckyes?*

"Bu her şeyi daha iyi yapar mı?" Diğer eli, karnındaki baskıyı bırakarak göğsüne doğru kaydıp, parmağı ve başparmağı arasında meme ucunu sıkıştırıp yuvarladı.

"Oh, Tanrım, evet. Evet! Fuckyes!" bağırdı, yatakta hiç olmadığı kadar yüksek sesle. Adamın dilini oynatırken parmaklarına binmekle meşgul olmasaydı, sesi konusunda kendini mahcup hissedebilirdi, adam onu uçurumun kenarına doğru emerken dudakları etrafını sarıyordu. Zevk, sıcak ve amansız bir şekilde, karnından sırtına doğru şimşek gibi çakararak, bacaklarından aşağıya doğru kıvılcımlar saçarak içinden geçti.

Nefes almakta o kadar zorlanıyordu ki başı dönüyor, parmak uçları uyuşuyor, adam yalıyor, emiyor ve başını itmek zorunda kalana kadar ona karşı inliyordu.

Kalçasının iç kısmını ısırdı, küçük bir çimdik. Sonra klitorisine bir kez, sertçe vurdu, acı ve yalvarış patlaması, görüşü bulanıklaşana kadar içinden geçerken sıçramasına neden oldu. Tokat o kadar beklenmedikti ki, tam da ihtiyacı olan ama sahip olabileceğini fark etmediği bir şeydi ki, tekleyen beyninin bir kısmı bunu hayal edip etmediğini merak etti. Parmaklarının arkasında bıraktığı tatlı, sıcak yanık olmasaydı, kendini hayal ettiğine ikna edebilirdi.

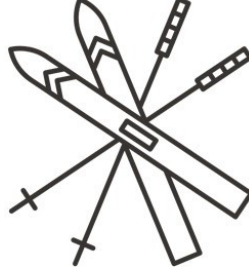
Onu sıkmış, vücudundaki her kası germiş ve gevşetmiş, onu ağır ve sıcak bırakmış, genişlemiş, , yatağın derinliklerine gömülürken kendi sınırlarını kaybetmişti. Yatağa geri tırmandığında, saçlarını terli boynundan geriye doğru taradığında, alnını, burnunu, dudaklarını öptüğünde, ona bakmak için gözlerini bile açamadı.

"Seninle sevişebilir miyim? İhtiyacım var..." Yumuşak bukleleri kızın yanağına değdi, alnı kızın omzuna yaslandı. "Sana ihtiyacım var. Senin içinde olmaya ihtiyacım var."

Aklına gelen tek kelimeyi söyledi. Artık bildiği tek kelimeyi. En iyi kelimeyi. "Fuckyes."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

MADIGAN

ASHLEY yatağında yatan saf, katıksız bir g nahtı, sert nefes alıyordu, dudakları ıslak ve ayırdı, yanakları orgazm sonrası kızarıklıkla pembeydi. Bunu  zlemişti. Bir kadını, gelmesi için bir iki dakikaya ihtiyaç duyacak kadar mutlu etmeyi özlemişti. Her dokunuşta, her  p şte, her yalayışta onlara değer vermeyi. *Her tokatla.*

Yüzünü buruşturdu. Bu, onun üzerine ilk kez inmesi için biraz fazla , ama kendini tutamadı -ağzının altında kıvranışı, bir saniye daha dayanamayacakmış gibi başını iten eli, pembe, şişmiş teni...

"Ashley," dedi, burnunu boynunun yan tarafında gezdirdi, öptü bir çizgi çekerek. "Hazır mısınız?"

Gözleri nihayet açıldığında, dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Neredeyse."

S tyenini açıp çıkarabilmesi için onu yana yatırarak, "İstediğin kadar zamanın var," dedi ve sessizce uzun s reye ihtiyacı olmaması için dua etti.

Kollarını başının üzerine uzatıp tüm vücudunu gerdiğinde, dik göğüsleri tavana doğru baktığında, ölebileceğini düşündü.

"Bu inanılmazdı," dedi.

"Harikasın," diye karşılık verdi, boynunu, g ğ s n , g ğ s n n kabarıklığını .

Elini ikisinin arasına avucunu adamın i   amaşının içinden acı verici bir şekilde sertleşmiş ereksiyonunun üzerinde , "Görmek istiyorum. Seni görmek istiyorum."

" yle mi?" Zonklayan sikini kızın eline doğru itti.

"Seni hissettim." Onu tekrar okşadı. "Ama seni görmedim."

Dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirerek, "Dileğin benim için emirdir," dedi. Sonra yatağın ucuna doğru ilerledi, ayağa kalktı ve yüzünü ona döndü. Şaşırtıcı derecede utangaç hissediyordu, onun önünde çıırılçıplak soyunurken, kadın onu dikkatle izliyordu, sanki not alacakmış, belki de hızlıca bir çizim yapacakmış gibi. *Sadece* , dedi kendi kendine. *En kötü ne ki?* İhtiyatı elden bırakarak öne doğru eğildi ve boxer külotunu ereksiyonunun üzerinden aşağı kaydırarak yana attı.

Tek kelime etmedi, gözleri gittikçe daha da büyüyordu. "Ne?"

Aşağı baktı. Hiç de iri yarı değildi ama

Kadınlar onun aletini her zaman takdir etmişlerdir. Güzel ve kalındı, bir ok gibi düzdü ve yeterince uzundu. Yıllar içinde bu kadar değişmiş miydi? "Kötü mü?"

"Hayır, fena değil," dedi uzaktan, bacaklarının arasında sallanan bir hipnozcu saatymiş gibi adamın sikine sabitlenmiş bir şekilde bakarak. "Çok güzel," diye yutkundu boğazından, "çok güzel. Çok güzel bir sikin var."

"İşi halledecek," dedi, kendini eline alıp önünde kendini okşarken havası yavaş yavaş geri dönüyordu.

"Eminim öyle olacak."

Nabızı köprücük kemiğinin üzerinde atıyor, gözbebekleri büyüyor, gözleri hâlâ adamın eline, sikine ve başında biriken nem damlasına takılı kalıyordu. Kendini bırakarak yatağa geri süründü ve onun vücudunun üzerinde durdu. Onu tekrar öptü, derin ve yavaşça, sonra bacaklarının arasına diz çökmek için ayağa kalktı. Komodinin çekmecesinden bir prezervatif çıkarmak için eğildiğinde, ambalajı dişlerinin arasına sıkıştırıp yırtarak açtığında, "Buna ihtiyacın yok" dedi.

Prezervatifi indirdi. "Tekrar gelir misin?"

"İkimizin de testi negatif çıktı, değil mi?"

"Evet, ama diğer şey ne olacak? Senin için çok geç değil-"

"Ben histerektomi oldum. Endişelenecek bir şey yok."

Prezervatif parmaklarının arasından düşerek yumuşak bir gümbürtüyle yatağa indi. "Bu şimdiye kadar bir kadının bana söylediği en ateşli şey."

Güldü ve tırnaklarını hafifçe adamın kalçalarına geçirdi. "Bunun doğru olmadığına eminim."

"Oh, öyle. İnan bana. Ama," dedi kaşlarını çatarak, "daha önce hiçbir kadınla çıplak kalmadım, en azından hatırlayabildiğim kadarıyla." Bu söz üzerine eski, derin bir korku yüzeye çıktı. Ya bunca yıldır bir kadının içinde olmadıktan sonra prezervatifsiz olarak onun içinde olma hissi, onu tekrar sağlıksız bir şekilde seks arzulamaya başlattıysa? Ya da, daha büyük olasılıkla, ya sadece iki zavallı itiş için dayanırsa? "Bilmiyorum-"

"İstersen prezervatif kullanabilirsin," dedi. "Önemli bir şey değil. Seni nasıl rahat ettirecekse. Ben sadece senin rahat olmanı istiyorum."

Onun rahatı için endişeleniyordu. *Onun* rahatı. Göğsünün içinde sıkı ve korunaklı bir şekilde yaşayan bir şey, bir his, bir duygu açıldı, kaburgalarının altından güneş ışığı gibi sıcak bir şekilde yayıldı. Kızın ondan hoşlandığını, aralarında bir bağ olduğunu biliyordu. Ama ona her baktığında, dokunduğunda, onu her düşündüğünde içinde kabaran duyguların herhangi birini paylaşp paylaşmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ona kendisi hakkında ne hissettiğini çoktan sorması, kalbinin onun ellerinde güvende olacağından emin olması gerektiğini biliyordu. Ama şimdi bu konuyu açmasına imkân yoktu. Sadece parmaklarını çaprazlayacak ve bu muhteşem, istekli kadınla, onun adını doyamadığı şekilde inletene kadar sevişecekti. Ve buna, sekse, cinselliğe gerçekten hazır olduğunu umacaktı. Bu bir gece için endişelenmek için yeterliydi.

"Ben iyiyim. Prezervatif yok," dedi ona sırtarak. "Ama yap Bir şeye ihtiyacın var mı? Histerektomi geçiren birinin kayganlaştırıcıya ihtiyacı olabileceğini duymuştum."

Ona sırtarak, "Bazen, ameliyattan beri. Ama," diyerek adamın elini tuttu ve bacaklarının arasına yerleştirerek hala ne kadar ıslak olduğunu hissetmesine izin verdi, "bu gece değil."

Davetten tam anlamıyla yararlanarak iki parmağını kadının içine soktu ve onun nefesini kesmesini sağladı. "Bu gece kesinlikle olmaz," dedi ve geri çekildi. Kendini eline aldı, başını kadının kıvrımları arasında aşağı yukarı sürttü ve kendini kadının kayganlığıyla kapladı. "Hazır mısın?"

Başını salladı, gözleri bu samimi güven oyununda onunkilere kilitlenmişti. Gözlerini kaçırmayacaktı, ta ki o gözlerini kaçırana kadar, onun içine tamamen oturana kadar. Yavaşça içine doğru itti ve bu cennete batmak gibiydi.

"Hmmmm," diye mırıldandı, alt dudağını ısırarak, bu onu ne zaman iyi hissettirse yaptığı bir şeydi, biliyordu. Çünkü o

Artık onun hakkında bazı şeyler biliyordu, vücudu ve nelerden hoşlandığı hakkında. Ama daha fazlasını bilmek istiyordu. Her şeyi bilmek istiyordu.

Biraz kayarak dışarı çıktı, tekrar içeri itti, dibe vurana kadar her küçük itişte daha derine ve daha derine. Ona daha yakın olmak ve vücudunu altında hissetmek için dirseklerinin üzerine çökerek, "Bu iyi hissettiriyor mu?" diye sordu.

"Evet."

"Nasıl buldun, Ashley?" Adam yavaşça içine girip çıktı. "Ben..."

Bilmiyorum," dedi, gözleri onun yavaşça girip çıkmasıyla kapandı. hız. "Sadece tek bir yol vardı. Ch ile-"

"Yatakta Adını Vermemeniz Gereken Kişi'yi mi kastediyorsun?" Madigan ona biraz daha sertçe sokularak söyledi. "Dur tahmin edeyim, hızlı ve sıkıcıydı, sonra da sen daha yaklaşımadan bitti, öyle mi?"

Gözleri hâlâ kapalıyken başını salladı.

"Peki, neyi sevdiğini öğrenelim. Yavaş mı seviyorsun?"

Topuklarını adamın yavaşça dönmekte olan kalçalarının arkasına geçirip onu kendine çekerek cevap verdi.

"Belki derin seviyorsundur."

Adam kadının içine olabildiğince derinlemesine iterken, kadının tırnakları adamın omuzlarına battı.

"Ya da belki," dedi, biraz geri çekilip başını kadının ön duvarı boyunca kaydırarak, "sığ seviyorsun."

"Kahretsin Madigan," dedi nefesi .

"Bu kadar, değil mi?" Vücudu çok sıcak ve yumuşaktı ve aralarında lateks bir tabaka olmadan, onun her nüansını, her yumuşak çıkıntısını, her ıslak, kavrayan kasını hissetti. Uzun süre dayanamayacaktı ama yeterince dayanacaktı. Ya da en azından kalçalarını eğip onun itişleriyle aynı anda sallanana, başını aşağı çekip ağzını onunkine yönlendirene kadar dayanacağını düşündü. Adam onu şiddetle öperken, bir yandan da yorulmak bilmeden G-noktasında çalışırken, her şeyi Chuck'lamaya tehlikeli bir şekilde yaklaştığını fark etti.

Hayatta olmaz. . Bu onu gerçekten öldürse bile, dayanacaktı. Ama daha derinde olmalıydı. Boşaldığında tamamen içinde olması gerekiyordu. Kaslarının etrafını sardığını hissetmesi gerekiyordu. G noktasının üzerinde birkaç vuruş daha yaptıktan sonra, her geçişte iniltileri daha da artıyordu, içine girdi ve onu haykırmaya zorladı. Kalçalarını sabit bir ritimle hareket ettirerek vücudunu yukarı kaldırdı, böylece elini aralarına sokup başparmağını klitorisinin üzerine bastırabildi. Bir anda

Bir anda nefes alış veriş i de ğ işt i, parmakları adamın boynuna dolanırken, bacakları adamın kalçalarını sıkarken hızlandı.

"Yine boşalacak mısın? Yaklaşıyor musun?" diye sordu, bildiği halde.

"Ah, ah," diye bağırdı, her itiş için bir tane, "evet!"

Dikkatini dağıt, ihtiyar. Arı sokmalarını, çöp gününde Lit- tle Timber'daki çöp bidonunu, cinleri düşün...

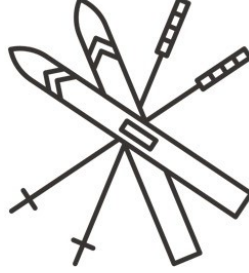
Bu tempo onun için iş e yaradığından, hiçbir şeyi de ğ işt irmeye cesaret edemedi. Paslanmış olsa da neyi beklemesi gerektiğini, ondan daha hızlı hareket etmesi, daha sert itmesi, daha derine itmesi gerektiğine dair işaretleri tam olarak biliyordu.

İşte orada. Diş leri yine alt dudağına batıyor, acı ve zevki bir arada hissettiren o inilti. Ve merhametli bir şekilde, *orada*, o yıkıcı iç çekişler, nefesleri hızlı ve sertti, ta ki sonunda ona sahip olduğı her şeyi verme zamanı gelene kadar. Sert, hızlı ve acımasızca içine girerken kürek kemikleri arasında bir ter damlası yuvarlandı.

Ağızını onunkine bırakarak onu öptü, iniltilerini yutarken tüm yaşam gücü derisinin üzerinden, damarlarından akarak omurgasının tabanında birleşti. Üç hamlede, başparmağını üç kez daha çevirdiğinde, kadın onun altında parçalandı, duvarları kenetlendi, sıkı, sağdı, bırakmaktan başka çaresi kalmayana kadar orgazmını avucunun içinden çekip aldı.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

ASHLEY

"MADIGAN?" Cinsel birleşme sonrası sersemliğinden kurtulduktan sonra adamın omzuna dokundu. Adam ağırlığının çoğunu onun üzerinden atmıştı ama hâlâ altında tuttuğu kolunu hareket ettiremiyordu ve parmakları karıncalanmaya başlamıştı. "Uyuyor musun?"

"Hayır," diye mırıldandı boynuna doğru. "Ben kalktım. Tekrar gitmek ister misin? Bir iki dakikamı alabilir... ama..." Sesi soluklaştı, bulanıklaştı, her kelimedede sevimli bir şekilde daha az tutarlı hale geldi.

Kolunu serbest bırakacak kadar onu iterek doğrulup başını bir o yana bir bu yana çevirdi. Göbeği hâlâ zonkluyor, şimdiye kadar yaşadığı en yoğun iki orgazmın artçı şoklarıyla titreyordu. Ama vücudunun diğer her parçası, hatta teni, hatta saçları bile derin bir rahatlama hissetti. Artık resmileşmişti, kırk yedi yaşına girmek üzereydi ve az önce hayatının en olağanüstü cinsel deneyimini yaşamıştı. Bu, yirmi yaşındaki Ashley'in en çılgın rüyalarında bile hayal edebileceği bir şey değildi.

Çıplak vücuduna baktığında, bir şekilde farklı görünüyordu. Meme uçları pembeydi, göğüsleri dolgundu, kıvrımları -özellikle sevmedikleri bile- ateş ışığında parlıyordu. Dürüst olmak gerekirse, boşandığından beri, evliliğinin son yarısından beri vücudu faydacı bir şeye dönüşmüştü. Neredeyse hiç bakmadığı ve sadece gerektiğinde ya da iyi bir aşk romanı okuduktan sonra dokunduğu bir şey. Madigan'ı içine aldıktan, onunla zaman geçirdikten, ondan alabileceği her zevki aldıktan sonra, titreyen ateş ışığında yıkandığında, hiç de fena görünmediğini düşündü.

Başını çevirip yanına uzanmış, gözleri kapalı, yavaş ve sabit nefes alan çıplak adamı inceledi.

hiç de fena görünmüyordu. Aslında inanılmaz görünüyordu, sanki bu gezegendeki tek amacı kadınları tatmin etmek ve sonrasında inanılmaz görünmekmiş gibi. Onu uyandırmak istemedi ama yalnız da bırakmadı, omzunu öpmek için eğildi. Sarı ve or-ge ateşin ışığı adamın teninde, geniş, dövmele omuzlarında, uzun sırtında, mükemmel yuvarlak kıkırda dans ediyordu. Ama ateş azalıyor, kulübedeki sıcaklık yerini hafif bir soğuğa bırakıyordu. Yatağın ayak ucuna doğru ilerlemeye çalıştı ama kalın, güçlü bir kol belinden geçip onu geri çekti.

"Beni terk , değil mi?"

Tekrar yatağa uzandı ve onun yanına uzandı. Yüzü yastığa gömülmüştü, görünen tek gözü sadece yarı açıktı. Parmaklarını onun elmacık kemiğinin çıkıntısında gezdirdi. "Hayır, gitmiyorum. Ama ateşin oduna ihtiyacı var."

Vücutları aynı hizaya gelecek şekilde kendi tarafına dönerek elini onun dış uyluğu boyunca, kalçasının üzerinden kaydırıp, parmak uçları eli göğsünün üzerine yerleşene kadar onun yanında gezindi. "Sanırım uyuyakalmışım."

"Sen yaptın."

"Özür dilerim," dedi, dudaklarında en tatlı, en uykulu gülümseme. "Çok çalıştın. Biraz dinlenmeyi kesinlikle hak ettin."

Güldü, okyanus kadar alçak ve derin, seks sonrası kahkahası. "Senin için iyi miydi?" diye sordu, gözlerini açtığı anda onun.

Ona seksin olağanüstü, aşkın, hayatını değiştiren bir şey olduğunu söylemek istedi. Ama az önce birlikte yaptıkları onca şeyden sonra bile, sınırları geri geldi, çok fazla şey söylerse, çok ileri giderse, ona kendinden çok fazla şey verirse, sonunda istemeyeceğinden veya bunda yanlış bir şey bulacağından korkuyordu. *Onunla*. "Gerçekten çok iyiydi," dedi sonunda, kendi kendine hayal kırıklığına uğramıştı çünkü neden ona sadece nasıl hissettiğini söyleyemiyordu?

Başparmağını göğüs ucunda gezdirerek düşüncelerini ve korkularını aklından uzaklaştırdı, en azından o an için. "Peki," diye mırıldandı, "ne derler bilir misin?"

Adamın göğsündeki elini kendi eliyle kapatarak, parmaklarının arasında meme ucunu okşarken parmaklarının nasıl hareket ettiğini hissederek, "Hayır. Ne diyorlar?" dedi.

Yumuşakça mırıldandı. "Bir kez kalınlaştığınızda, başka hiçbir şey işe yaramaz."

Kadın . "Kimse öyle demiyor."

"Evet, ama yapmalılar." Elini göğsünden kaldırarak parmaklarını dudaklarına götürdü ve onları öptü. "Sen olduğun yerde kal. Ben ateşi yakacağım."

Onun yataktan kalkıp sobaya doğru yürümesini ve diz çökerek ateşe odun atmaya başlamasını izlerken, odasının köşesindeki bir şey gözüne çarptı. Daha önce hiç fark etmediği, sessiz, dikdörtgen bir kutu.

Öne doğru eğilerek gözlerini kısıtı ve düşük ışıktaki şekli seçmeye çalıştı. "Bu bir boombox mı?"

Alevleri körükleyerek, "Elbette öyle. Çift kaset. Karışık kaset yapmak için mükemmel."

Karışık kasetler yaptı. Ona şarkı söyleyen, en tatlı şeyleri söyleyen ve onu özel sipariş etmiş gibi beceren bu adam karışık kasetler yapıyordu. "Mükemmel," diye kabul etti, ateşin başında çalışırken adamın uzun sırtına ve güçlü omuzlarına bakıyor, onun kendisi için bir karışık kaset yapıp yapmayacağını merak ediyordu.

Tekrar ayağa kalktığında, arkasından havai fişekler gibi şangırdayan odunlar, yüzünü ona döndü. Onun karşısında bu kadar kolay, çırılçıplak, hiçbir şey örtmeden durmanın ne kadar iyi görüldüğünü biliyor olmalıydı. Ne kadar seksi olduğunu biliyor olmalıydı-

"Ashley," dedi, sesi hafifti, "sikime mi bakıyorsun?"

Kahretsin. Yanakları alev alev yanıyordu ve ilk eğilimi ağzını, gözlerini, arzusunu ondan saklamak için her şeyi kapatmak oldu. Ama adam saklanmıyordu. Sadece orada duruyor, bekliyor, kolları iki yanında, aleti kabarmış bir halde onu izliyordu. Korku yok, oyun yok, sadece Madigan. Belki onun da saklanmasına gerek yoktu.

Kendini elleri ve dizleri üzerine iterek, yatağın kenarına oturmak için süründü ve bacaklarını aralarında durabilmesi için genişçe kaydıldı. "Evet." Kirpiklerinin arasından ona baktı. "Aletine bakıyordum."

Ona baktı ve açıkça tahrik olmuş ifadesi bir hediye idi. Cesareti onu da cesaretlendirdi. Onun kendine güveni onu da güvende hissettirdi. Dürüstlüğü, başka hiç kimseye söyleyemeyeceği şeyleri ona söylemek için kendini güvende hissetmesini sağlıyordu.

Parmakları kızın çenesinde gezindi, elleri kızın yüzünü kendine doğru eğdi. "Uzun zamandır bundan, yakınlaşmaktan çok korkuyordum."

"Hâlâ korkuyor musun?" diye sordu, avucunu öpmek için dönerek. "Hayır." Adam gülümsedi. "Seninle her şey farklı geliyor."

Gözlerini onunkilerden ayırmadan ellerini kalçalarına doladı ve parmaklarını kışının sert kıvrımlarında gezdirdi. "Ama bunu gerçekten söyleyemezsin."

"Yapamaz mıyım?" Kaşları birbirine yaklaştı. "Neden?"

"Henüz benimle her şeyin farklı olduğunu söyleyemezsiniz, çünkü henüz her şeyi *yapmadık*."

Ereksiyonu sallanıyordu. "Unutmadık mı?" diye fısıldadı, elleri saçlarını atkuyruğu yapmak için onun yüzünden ayrıldı. "Neyi unuttuk?"

Öne doğru eğilerek onu ellerinin arasına aldı ve sikinin ucunu öptü. "Çok." Kadın yarığındaki nem damlasını yaladığında, adam gözlerini kapadı ve dişlerinin arasından hava emdi.

Onu bir adım geriye iterek önünde diz çökmesini sağladı ve en son ne zaman sakso çektiğini ve bundan ne kadar nefret ettiğini düşündü. Chuck'ın kendisini aldattığını biliyordu ve onun kendisine geri dönmesini sağlamak için her şeyi deniyordu. Ağzına zar zor girmiş ve kesinlikle orada bitirmemişti. Bu utanç verici, rahatsız edici ve hayal edebileceği seksilikten en uzak şeydi. Ama Madigan'la her şey farklıydı, çünkü bu seksiydi. Madigan'ın saçlarını tutan elleri, gözleri kapalı, karın kasları sıkı, dilinin ucunu şaftının alt tarafı boyunca kaydırırken boğazından gelen sesler, kendini hiç bu kadar seksi hissetmemişti. Aleti nazik ama sıkı bir şekilde kavradı, ağzına almadan önce başının etrafında geniş bir daire çizerken onu sabit tuttu.

"Ashley," diye inledi, bir eliyle kızın saçlarını bırakıp diğer eliyle saçlarını kavradı.

Başparmağını ağzının köşesinde gezdirerek yanağının etrafını sardı. "Çok güzel. Çok iyi hissediyorsun."

Adamın kalçalarını kavrayarak onu olabildiğince içine aldı, başını sallıyor, ona kendisini hissettirdiği kadar iyi ve arzulu hissettirmek istiyordu. Aslında, *Tanrı yardımcısı* olsun, onu tatmak, her damlasını yutmak istiyordu. Ve meninin tadından nefret ediyordu. Ama Madigan'ınkinin tadı her nasılsa daha tatlıydı. Onunki çok lezzetliydi.

"Yaklaştım," demek için zorlandı, saçlarını çekiştirerek ağzından çıkarmaya çalıştı.

Başını sallayarak parmaklarını onun kalçalarına geçirdi ve olduğu yerde bitirmesini isteyerek onu sıkıca tuttu. Adam boşaldığında, saçlarını yumrukluyor, tüm vücudu gözlerini sulandıracak kadar derin bir şekilde ağzına girerken esniyor, kadın her şeyi yutuyor, her şeyin tadını çıkarıyordu.

Homurtu, inilti ve küfürler ağzından uçup gitti. Adamın işi bittikten sonra geri çekildi, karnını öptü ve muzaffer bir sırıtışla ona baktı.

Nefesi , göğsü kabarmış bir halde minnettarlıkla ona baktı. "Teşekkür ederim."

"Benim için zevkti," diye karşılık verdi ellerini adamın kalçalarında gezdirirken.

"Benim yaşıma geliyorsunuz ve hayatınızın geri kalanında başka bir sakso çekemeyeceğinizden endişe ediyorsunuz."

Topuklarının üzerine oturarak, "Bu endişeyi kaldırdığım için onur duyuyorum. Ama şimdi tüm bunları aradan çıkardığımıza göre," başını eğdi, "saçımı ördüğün kısım bu mu?"

Havlayan kahkahası kulübenin içinde yankılandı. "Aslında saç örmekte çok iyiyimdir."

"Neden şaşırmadım?"

Ayağa kalkmasına yardım etmek için bir elini uzatarak çenesini çantasına doğru çevirdi. "Önce mummyalamak ister misin? Ya da," bakışları ateşten çıkan alevler gibi onu yalayarak vücudunda gezindi, "bu gece seni sıcak tutmama izin verir misin?"

Dudaklarını göğsüne, tam kalbinin üzerine bastırdı ve "Sanırım hangisini istediğimi biliyorsun" dedi.

Başka bir şey söylemeden onu kollarına aldı, yatağa geri götürdü ve yavaşça, derinden öptü, yastığına öyle kör tutkuyla bastırdı ki, sabah ne kadar bitkin olurlarsa olsunlar, onunla bütün gece devam edebilirdi. Ama sonunda birbirlerinden ayrıldılar ve kadın yan yatarken adam arkasına geçti, sanki binlerce kez yapmış gibi, sanki her zaman ait olduğu yermiş gibi kendini yerine çiviledi.

Dur, dedi kendine. Bunu fazla düşünme. Sadece harika bir seksti. Gerçekten harika, gerçekten ateşli, gerçekten-

"Madigan?" diye sordu bir şey hatırlayarak.

"Evet?" dedi, uykulu sesi sırtına bastırdığı göğsünden gürleyerek.

"Sen... bana daha önce *tokat attın* mı?"

Yüzünü kızın saçlarına gömerken, cılız bir sesle "Belki?" dedi.

Gülümsemesine engel oldu ve adamın elini çekerek çenesinin altına soktu. "Ben de öyle düşünmüştüm. Merak ediyorsan söyleyeyim, hoşuma gitti."

"Bilirsin, bazen bir korkağa kimin patron olduğunu hatırlatman gerekir."

Birlikte gülerken vücutları titriyordu, ta ki ağır pençeler kulübenin merdivenlerini gürleyerek çıkana kadar.

"Onu Maude Alice ile bıraktığını sanıyordum?" Madigan onun kulağına fısıldadı.

"," fısıldadı. "Kaçmış olmalı."

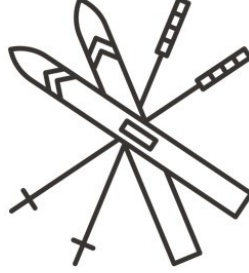
"Neden başımız beladaymış gibi hissediyorum?" diye sordu tek, gümbür gümbür, öfkeli bir havlama kulübeyi sarsarken.

"Muhtemelen öyle olduğumuz içindir," diye homurdandı. Adamın kolunun altından sıyrılarak kapıya doğru ilerledi. Kapı tokmağını çevirmeye hazırlanırken, "Kendini hazırla," diye uyardı. Ve sonra yüz elli kiloluk karla kaplı köpek kapıdan içeri daldı, yatağın üzerine fırladı ve Madigan'ın gülen yüzüne salyalarını akıttı.

Ashley'in uykuya dalmadan önce hatırladığı son şey, Madigan'ın sıcak bedeninin onunkine sarıldığı, yüzünün saçlarına gömüldüğü ve Murphy'nin ayaklarının dibine yayılmış, bir ayı gibi horladığı oldu.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

ASHLEY

MÜZİK ONU RAHATLATTI, tellerin tıngırtısı, yumuşak bir melodi içinde yükselen ve alçalan notalar. Gözlerini açtığında, pencereden süzülen güneş ışığının içinde dans eden sayısız parlak toz zerreciğine odaklandı.

"Günaydın güzelim." Sesi sessizdi, çok .

Pusun içinden anılar süzüldü. Madigan'ın taksisindeydi. Geceyi orada geçirmişti. Sonunda seks yapmışlardı ve inanılmazdı. Uyurken bir ara karnının üzerine yuvarlanmıştı. Şimdi hâlâ bu pozisyondaydı, tamamen çıplaktı ve böyle rahat olmayı diliyordu. Ama adamın gözlerini üzerinde hissetti ve örtünme isteği onu bastırdı. Uzanarak yatağı okşadı ve üzerine atabileceği bir şeyler bulmaya çalıştı.

"Sakın buna cüret etme," diye çaldığı şarkıya eşlik etti. "Seni izlemeyi bitirmedim."

Sesinde bir derinlik ve zenginlik vardı, biraz çakıllı ama saf, dürüst bir tonu vardı. O bir rock yıldızıydı, ünlü bir müzisyendi ve ona serenat yapıyordu. Çarşafı aramayı bıraktı.

"Sen de çıplak olsan iyi olur," dedi yastığına doğru, yüzünü yumuşak tüylere saklayarak.

"Tamamen giyinik. Uyursan böyle olur işte."

Başını iki yana sallayarak ona haddini bildirmek üzereydi ki, şaşkın bir sessizlik anında adamın ona gerçeği söylemediğini fark etti. Yatağın yanındaki sallanan sandalyede oturan Matthew Madi- gan'ın üzerinde gitarı ve gülümsemesinden başka bir şey yoktu.

"Çok seksisin," dedi ona, tıngırdatırken ön kolunun kaslarının kaymasını ve dalgalanmasını izlerken, uzun parmakları

perdelerin içine.

"Biliyorum öylesin, ama ben neyim?" diye duygusal bir falsettoya girerek tekrar şarkı söylediğinde, boynunda bir ürperti dolaştı.

"Doğru," dedi, onu bir sanatseverin güzel bir tabloyu takdir edişi gibi takdir ederek. "Muhteşem birisin."

Başını gitarından kaldırmadı. "Bu, ironik bir şekilde, Madi- gan'ın anlamı: *muhteşem*."

"Öyle değil," dedi gülümseyerek.

"Haklısın." Ona gülümsedi ve Mary dövmesini gösterecek kadar uzun süre tıngırdatmaya ara verdi. "*Küçük köpek* demek."

"Küçük mü?" Alay etti. "Bana sorarsan pek uygun değil." Onu tanımlamak için seçebileceği tüm sıfatlar arasında 'küçük' en son sırada yer alırdı. Adam iri, güçlü, kalındı ve o iri, güçlü, kalın kolları bir an önce tekrar etrafında hissetmek istiyordu. Yataktan sürünerek kalktı, gitarını ondan aldı, dikkatlice kılıfına yerleştirdi ve kucağındaki yerini aldı.

Telleri tıngırdatan el kalçasına doğru kayd, gitarın boynunu kavrayan el onunkini kavradı.

Gözlerinin içine bakarak ve parmaklarıyla sakalını düzelterek fısıldadı: "Bana bir bis çalsana?"

Sallanan sandalyede seks yapmak şaşırtıcı derecede şehvetliydi. Adamın kucağında, sırtı göğsüne yaslanmış, bir eli boynunun arkasına dolanmış, diğeri kolunu kavramış, böylece parmakları bacaklarının arasında oynarken kaslarının nabzını ve esnemesini hissedebiliyor, saatlerce, günlerce, bin yıl boyunca boşalıyordu. Ta ki öne doğru eğilip adamın dizlerine dayanana ve bacakları titreyene, adamın parmakları kalçalarına saplanana ve homurdanarak söylediği iğrenç sözler ikinci kez boşalmasına neden olana kadar.

Bir süre sonra, boynundan kulağının hemen arkasında onu her zaman ürperten noktaya kadar öperken, "Mutlu Noeller Ashley," diye fısıldadı.

Bunu açıklayamıyordu ama gülümsemesi soldu, o ürperti aniden soğuk ve ağır bir şeye dönüştü, omuzlarının üzerine çöktü, donmuş bir sis gibi tenini karıncalandırdı. O anda, onun kollarında tutulurken, kendisine onun kadar iyi gelen başka bir erkeğe asla sahip olamayacağını kesin olarak biliyordu. Ama ona gerçekten sahip değildi. O geçiciydi. *Bu* geçiciydi. Sezon bittiğinde gidecekti ve ondan sonra?

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, kollarını onun etrafında gevşeterek. "Titriyorsun. Üşüyor musun?"

Başını ona yaslayabilmek için kucağında yana doğru dönerek, "İyiyim, sadece yorgunum," dedi.

İç çekişi göğsünü genişletti. "Ben de öyle. Sanırım uyumak yerine sevişirsek böyle olur."

Gözlerini yakan duyguyu görmezden gelerek güldü. "Sen kime yaşlı diyorsun?"

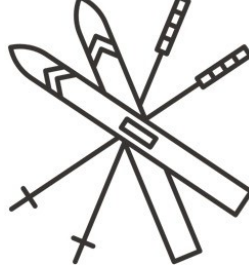
"Haklısın. Sadece ben." Kızın başını çenesinin altına sıkıştırdı. "Seninleyken neredeyse bir beşik soyguncusuyum."

Onu ileri geri sallarken sabah güneşinin kulübesinin üzerinde hareket etmesini izlediği sessiz bir andan sonra, kollarını daha ne kadar bu şekilde etrafında hissedebileceğini merak etmenin çok fazla acı verdiğine karar verdi. Bunun yerine, onlar gittiğinde ne kadar acı ve kayıp hissedeceğini bilse bile, yapabiliyorken tadını çıkarmaya karar verdi. "Sana da mutlu Noeller Madigan," dedi elini kalbinin üzerine koyarak. "Umarım istediğin her şeye sahip olursun."

Onu kendine doğru çekerek başını öptü ve "Az önce yaptığımdan oldukça eminim" dedi.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

MADIGAN

MADIGAN gözlerini henüz kapatmıştı ki biri kapısını hızla vurdu, Murphy havladı ve Ashley kucağından fırlayıp yatağa geri sıçradı ve battaniyesinin altına daldı.

"Kim o?" diye kapıya doğru homurdandı, bu saatte birinin ölüyor ya da yanıyor olması gerektiğini düşünüyordu.

"Ashley'nin annesi. Ve ses tonuna dikkat et, genç adam."

Birden dik oturan Ashley, "Anne?" diye seslendi. Burada ne yapıyorsun?"

"İçeri girmem gerekiyor," diye cevap verdi Maude Alice. "Bu çok önemli."

Madigan Ashley'e baktığında gözleri meşe palamudu gibi yuvarlaklaştı ve başını sallayarak, "*Hayır*," dedi.

Yüzünü buruşturdu. Ashley'i üzmemek istemiyordu ama yapmak isteyeceği son şey Maude Alice'i kızdırmaktı. Kaderini kabul ederek seçimini yaptı ve Ashley'e, "*Beni affet*," demeden önce, "Bir saniye," diye bağırdı.

Üzerine bir kot pantolon ve tişört geçirip Ashley'in arkasından öfkelenildiğini hissederek kapı kolunu kavradı. Kapıyı hafifçe aralayıp Maude Alice'e hemen çıkacaklarını söylemeyi ve ardından Ashley'den bolca özür dilemeyi planlamıştı. Ama kapı kolunu çevirir çevirmez Murphy yanından geçip gitti, iri ve tüylü cüssesiyle kapıyı yarıya kadar açtıktan sonra dörtlü karların içine daldı.

"Günaydın, Maude Alice," dedi Madigan, verandaya çıkıp kapıyı arkasından kapatarak kışını kurtarmaya çalışarak. "Sizin için ne yapabiliriz?"

"Şey," dedi Maude Alice, gözleri kısık bir şekilde onu bir aşağı bir yukarı süzerek, "bu sabah... *yenilenmiş* görünmüyor musun?"

Ashley haklıydı. Kapıyı açmamalıydı. "Teşekkürler, sana da." Elini yatağının üzerinde gezdirirken titredi çünkü Montana'da bir Noel sabahı kısa kollu bir tişörtle yalınayak dışarıda duran bir aptaldı. "Burası soğuk, değil mi?"

"Kızıma ihtiyacım var. Ona bir sürprizim var. Ashley!" diye bağırdı. "Ayağa kalk!"

Tam o anda Clay, Kev ve Sam kulübesinin önünden geçtiler, üç adam da ona başlarını sallayarak aceleyle giyinmiş liderlerinin verandasında yepyeni sevgilisinin annesiyle birlikte durduğu sahneyi seyrettiler. Kev boğazını kesen bir bıçak taklidi yaptı, dili ağzının kenarından dışarı sarkıyordu.

Dişlerini sıkan Madigan, Maude Alice'in fark etmeyeceğini umduğu kalçasının yanından onları tersledi.

"Git başımdan anne," diye homurdandı Ashley kapıdan. "Meşgulüm."

Maude Alice, Madigan'a imalı bir bakış fırlatarak, "Bunu görebiliyorum," dedi. Ve sonra biraz daha yüksek sesle, "Ama sen çıkana kadar gitmiyorum."

Ashley inledi ve sertçe küfrettiğinde Madigan, Maude Alice'in gözlerinde yanıltıcı olmayan bir acının titreştiğini gördü.

"," dedi ona. "Bize sadece bir dakika verin."

Kolunu okşayarak, "Teşekkür ederim Madigan. Biliyor musun, seninle daha fazla zaman geçirmenin onu daha iyi bir ruh haline sokacağını umuyordum. Bence daha çok çalışmalısın."

Ağzını açtı, sonra tekrar kapattı, en iyi ve muhtemelen tek savunması olarak sessizliği seçti.

ASHLEY önündeki karda ilerliyordu, kot pantolonunun içindeki mükemmel poposunun neredeyse ne kadar üşüdüğünü telafi ediyordu. Maude Alice'in onlara göstermek istediği şey her neyse, bu sabah Ashley ile çıplak geçirebileceği her saniyeye degeceğini içtenlikle umuyordu. Dağın uzak tarafındaki acemi pistlerinden birinin dibindeki açıklığa geldiklerinde, Ashley o kadar hızlı durdu ki Madigan neredeyse ona çarpıyordu.

"Lanet olsun," diye fısıldadı, eli göğsüne gitti.

Shannon, Davis ve Mace ile birlikte tüm erkekler, üç devasa atlayıştan oluşan sıranın sonuncusunun önünde durarak kocaman gülümsemelerle onlara baktılar.

Ashley'nin başı yavaşça ona doğru döndü, gözlerinde ateş parlıyordu. "Bundan haberin var mıydı?"

Alev almamak için bir adım geri çekildi. "Hayır, yani, pek sayılmaz." Kelimeler dudaklarından döküldüğü anda bunun yanlış bir şey olduğunu anlamıştı.

Sesi ölümcül derecede sakın bir şekilde ona karşı koyarak, "Ne demek gerçekten değil?" dedi.

"Geçen hafta Maude Alice bazı ekipmanları taşımak için adamlardan bazılarını ödünç alıp alamayacağını sordu ama şeyin bu olduğunu bilmiyordum. Yemin ederim." Sesini alçalttı. "Bu kötü bir şey mi? Havalı bir şeye benziyor."

Mürettebat için yüzüne sahte bir gülümseme yerleştiren Ashley, "Evet, bu çok kötü bir şey. Onu öldüreceğim."

"Ee," dedi Maude Alice, önünde gururla durduğu atlayıştan inerken, "Noel hediyen hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ne düşünüyorum?" Ashley'nin sesi o kadar kısıktı ki Madigan onu zar zor duyabiliyordu. "Bence aklını kaçırdın. Neden anne? Nasıl?"

"Bütün hafta çalıştık, her gün çok erken ve çok geç saatlere kadar." Maude Alice omuzlarını geriye atmış, ellerini kalçalarına dayamış bir halde konuştu. "Sana sürpriz yapmak istedik."

Pistin geri kalanını inceleyen Madigan sonunda atlayışların yanına yerleştirdikleri diğer ekipmanları fark etti. Arazi parkları hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama çok fazla gibi görünüyordu.

"Raylar, kutular, bir duvar yolculuğu!" Ashley tısladı. Maude Alice'in alanına girerek, "Bu ne kadara mal oldu?" diye sordu.

"Sakin ol Ashley," dedi Maude Alice, bileğine bir fiske vurarak onun endişesini giderdi. "Kredi kartları bunun için var, değil mi? Bluebird'ün büyük ve heyecan verici bir şeye ihtiyacı vardı." Bir kolunu yana atarak Vanna White gibi koşuyu süpürdü. "Arazi parkından daha heyecan verici ne olabilir ki?"

Ashley'nin burun delikleri genişledi, çene kasları titredi. "Ne kredi kartı, anne? Bizim hiç kredi kartımız yok. Bizimkilerin hepsinin limiti doldu."

"Yeni bir tane açtım," diye cevap verdi Maude Alice havalı bir şekilde. "Bana öyle bakmayı kes kızım. Sorun yok."

Madigan'ın bildiği bir şey varsa, o da bir şeylerin yolunda gitmediği zamanlardı. Ve bu durum, bu sürpriz arazi parkı, iyi olmaktan çok uzaktı. Ashley ve annesinin arasında dururken, birden kendini savaşa girmek üzere olan iki orduyu ayıran bir duvar gibi hissetti.

"Başka bir kart açamayız," dedi Ashley. "Kredi notumuzu düzeltmek için kendimi paralıyorum. Bu yaptığım tüm ilerlemeyi tamamen mahvedecek. Bunu önce benimle konuşmadan nasıl yaparsınız?"

Ashley'e ters ters bakan Maude Alice, yüz ifadesi Ashley'inki kadar buz gibiydi: "Olay çıkarıyorsun. Bütün bu insanlar bu parkı senin için inşa etmek için çok çalıştılar. Neden her zaman bu kadar nankörsün?"

Madigan nefesini içine çekti. Bu doğrudan kendi karnında hissettiği bir darbeydi ve tek yapmak istediği Ashley ve Maude Alice'i buradan uzaklaştırmak, onları özel bir yere götürmek ve tüm dağı yerle bir etmeden önce bunu çözmekti. "Neden gidip bunu içeride konuşmuyoruz?" diye önerdi.

Ashley kesin bir ifadeyle, "Konuşacak bir şey yok," dedi. "Bunların hepsi yarın geri dönecek."

Maude Alice kendini toparlayarak, "Korkarım bu mümkün değil," dedi. "Takıldıktan sonra iade edilemez. Çok fazla endişeleniyorsun, Ashley. Göreceksin. Bu park birkaç sezon içinde kendini amorti edecek kadar para getirecek." Ve Maude Alice, ekibi alkışlayarak ve "Bayıldı!" diye bağırarak oradan uzaklaştı.

Ashley gergin ve bıkkın bir sesle arkasını döndü ve kulübeye doğru yürümeye başladı.

Madigan koşarak ona katıldı. "Her şey yoluna girecek," dedi. "Sanırım sadece yardım etmeye çalışıyordun." Kelimeler ağzından döküldü ve onları durduramadı. "Belki de haklıdır. Belki de kendini amorti edecektir."

Ona doğru dönerek, "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" diye çıkıştı. Bakışları vahşi, sözleri jilet gibi keskindi. "Bu hiç iyi olmayacak. Bütün günümü bu pisliği tamir etmekle geçireceğim ve sen onun sadece yardım etmeye çalıştığını mı düşünüyorsun? Oh, anladım." Kahkahası sessizdi. "Zavallı Maude Alice, değil mi? Kızı ona *çok* kötü davranıyor ve o bunu hak edecek hiçbir şey yapmadı."

Elleri eşit derecede teslimiyet ve kendini savunma duygusuyla havaya kalktı. "Haklısın. Özür dilerim. Konserden kazanacağımız parayla bunu kısa sürede ödeyebileceğini düşünmüştüm-"

"Aptal bir konseri bekleyecek vaktim yok!"

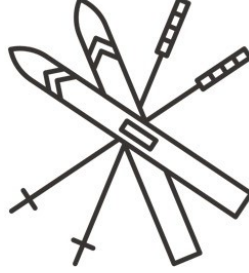
Şaşırtıcı bir şekilde incinmiş olarak geri çekildi. "Özür dilerim. Bunun aptalca olduğunu fark etmemiştim."

"Kastettiğim bu değildi," diye inledi. "Ya da belki öyledir. Bilmiyorum. Şu anda ne kadar harcadığını öğrenmem ve bunu nasıl geri ödeyeceğimi bulmam gerektiği dışında hiçbir şey bilmiyorum."

Ondan tekrar uzaklaşarak, hışımla kulübeye geri döndü. Sadece onun zamanını takip etmedi.

OTUZUNCU BÖLÜM

ASHLEY

Ashley odasında bir ileri bir geri giderken başparmağının tırnağını çığniyordu. Sabahın geri kalanını öğleden sonraya kadar Maude Alice'in ofisini karıştırarak, makbuzları bularak, ekipmanların maliyetlerini hesaplayarak, ek maaşları hesaplayarak geçirmişti çünkü Maude Alice'in teklifiyle arazi parkında çalışan hiç kimsenin zamanının boşa gitmesine izin veremezdi. Her şeyi topladıktan sonra neredeyse çığlık atacaktı.

Zarar astronomikti; Maude Alice'in açtığı yeni kart da dahil olmak üzere, Ashley'in zar zor rehabilite ettiği kredi puanlarının düşmesini engellemek istiyorsa hemen ödeyip kapatması gereken, limitleri dolmuş kredi kartlarının asgari aylık ödemelerini yapmak için sahip olmadıkları ve yeterince çabuk telafi edemeyecekleri binlerce dolar. Eğer yeni bakım makineleri almak ya da kırık asansör parçalarını değiştirmek ya da bir gün açmayı hayal ettiği yokuş aşağı dağ bisikleti parkurunu geliştirmek için kredi almayı umuyorlarsa, böylece dağ tüm yıl boyunca istikrarlı bir gelire sahip olabilirdi. Affedilmez bir şekilde aptalca olarak nitelendirdiği konserin olası gelirleriyle bile, bu gösteriden sonra, gelecek ayki maaş bordrolarını karşılayabilirlerse şanslı olacaklardı. Bluebird Basin zaten batmakta olan bir gemiydi ve bu arazi parkıyla annesi gövdede bir delik açmış ve son kovalarını da kenardan aşağı fırlatmıştı.

Maude Alice'in ofisine tekrar girdiğinde, annesi masasında oturuyordu. Arkasından kapıyı kıs kıs gülerek kapatan Ashley, "Anne," dedi sesini kontrol altında tutmaya çalışarak, "lütfen bana ne halt düşündüğünü söyle!" Kontrolü uzun sürmedi.

Rastgele kâğıtları karıştırmaya devam eden Maude Alice, "Senin için ve dağ için güzel bir şey yaptım. Artık daha fazla pansiyoner alacağız, öyle değil mi?"

Ashley, "Yatılılar kapalı bir dağda yatılı kalamaz," diye diretti. "Bunu karşılayamayız."

Maude Alice'in gözleri dolduğunda Ashley'in çenesi sıkıştı. "Para, para, para. Tek önemsendiğin şey bu."

"Çünkü anne, dağın kontrolünü ele almamı istediğinde paranın sorumluluğunu bana verdin. İnan bana, eğer istediğin buysa bu kontrolü sana geri vermekten büyük mutluluk duyarım."

"Hayır, canım. Dağla harika bir iş çıkarıyorsun."

"Dağda herhangi bir iş yapmamı imkânsız hale getiriyorsunuz!" Ashley kanı kaynatarak bağırdı. Çılgınca ofise bakarak kıracak şeyler bulmaya çalıştı, ancak bir rafta tel ve cicili bicili küçük bir Noel ağacı süslemesi gördü, muhtemelen bir tüyün tüm memnuniyetiyle duvara çarpacaktı.

"Sana sürpriz yapmak istedim." Maude Alice yaralı bir masumiyet ifadesiyle omuz silkti.

"Sakın kurbanı oynamaya kalkma," dedi Ashley. "Beni kötü adam yapmaya cüret etme. Bu dağı yerle bir etmeyi reddettiğim için kötü adam değilim. Babam az önce yaptığın şeye çok kızardı!"

Yavaşça ayağa kalkan Maude Alice'in yüzünde acı ve öfke ifadeleri belirdi. "Az önce ne dedin sen?"

Bu, babası öldüğünden beri etrafında dans ettikleri bir kavgaydı, ancak sefer Ashley hiçbir şeyi geri tutmayı reddetti ve üç yıllık bastırılmış hayal kırıklığının, kıyılarını aşan fokurdayan, zehirli bir nehir gibi dökülmesine izin verdi. "Babam bu dağın ayakta kalmasını istiyordu. Onun için her şeydi. Daha iyi bilmesem, beni sabote ettiğini düşünürdüm. Dağı Chuck'a satmamı istediğini düşünürdüm."

"Sözünü geri al," diye tersledi Maude Alice, Ashley'in uzun zamandır duymadığı bir duyguyla boğuklaşan sesi, annesini bambaşka biri gibi gösteriyordu. "Bluebird'ü seviyorum. Bu dağ için her şeyi yaparım. Risk almaktan korkan sensin. Bir dala tutunmayı göze almadan önce bizim yavaş yavaş boğulmamızı izlersin."

Ashley sarsıldı, kelimeler göğsüne kadar sert çarptı ki bir adım geriye düştü. "Risk almaktan korkmuyorum. Sadece gerçekçiyim. Ve eylemlerimin sonuçlarını görmezden gelecek kadar ilgi odağı olmaya takıntılı değilim. Hayatımı, odadaki en büyük kişilik olma ihtiyacımın etrafımdaki herkesi küçülttüğünün farkında değilmişim gibi yaşamıyorum!" Bunlar Madi- gan'ın ağzından çıkan kelimelerdi, çünkü o haklıydı. Ama çok daha fazlası vardı ve hepsi kendini zorla dışarı attı. "Son üç yılını kocam, kızımın babası, hiç var olmamış gibi davranarak geçirecek kadar duygularımdan korkan ben değilim!" Sesi kırıldı, öfkeli gözyaşları gözlerini doldurdu.

Maude Alice'in bakışları yırtıcıydı. " bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok. Hiçbir fikrin yok, seni bencil çocuk."

"O zaman söyle bana!" Ashley ağladı. "Neden onun hakkında hiç konuşmadığımızı söyle bana? Onun hakkında konuşmam gerek. O benim babamdı ve onu özlüyorum-"

Maude Alice'in elleri masasına çarptı. "Ama o *benim* kocamdı ve beni terk etti! Beni yapayalnız bıraktı!" Bu dürüstlük içinden kükreyerek çıktığı kadar hızlı bir şekilde geri çekildi, kendi içine kıvrıldı. Maude Alice tekrar oturarak masasındaki kâğıtları topladı ve Ashley Max konusunu her açmaya çalıştığında yaptığı gibi kapandı.

Ashley, onun asla değişmeyeceğini fark etti. Asla. "Haklısın, Mother. Anlamıyorum. Birisi hiç var olmamış gibi davranmanın, kendinin ya da kızının onu özlemesine izin vermekten nasıl daha kolay olduğunu asla anlayamayacağım."

Kendi kendine sessizce mırıldanan Maude Alice, Ashley orada değilmiş gibi sayfalarını karıştırdı.

Kapısını öyle sert çarptı ki, resimleri takırdadı, Ashley ofisinin ortasında tek başına durdu, korkunç, öfkeli sözler kulaklarının arasında yankılandı. Dışarı koşmak istedi. Soğuk havayı içine çekmek ve yanana kadar ciğerlerinin derinliklerinde tutmak istiyordu. Bunun yerine, kaçması gereken bir dağ ve koruması gereken bir miras olduğu için arka cebinden telefonunu çıkardı. Bu karmaşadan kurtulmak için tek bir seçeneği olduğunu bilerek -bu bir seçeneğin alabileceği en nükleer seçenek olsa bile- onun iletişim numarasını aradı.

Sandalyesine çökerek öne doğru eğildi ve başını masasının serin tahtasına dayadı. Tekrar başını kaldırdığında Madigan'ın değiştirdiği pencere ona bakıyordu. *Bundan çok daha kötülerini yaşamıştı*, diye düşündü, daha önce ona ne kadar korkunç davrandığını hatırlayarak. Ona patlamak istememişti ama sanki öfkeli, sinirli ve başını suyun üstünde tutmaya çalışmaktan bitkin düşmüş, içinde çok az insanlık kalmış birine dönüşmüştü. Madigan onun öfkesini hak etmemişti ve şimdi tek yapmak istediği onu bulup özür dilemekti. Ama yapamazdı, henüz değil. Önce bu aramayı yapması gerekiyordu.

"Ashley Thompson, benim yaşadığım ve nefes aldığım gibi," dedi Chuck onun kulağına.

Masasının üzerindeki kalemi ikiye ayırarak, "Ben Cooke, Chuck. Kasabanın yarısını becermeye karar verdiğinden beri Thompson'a uğramadım."

"Ah," dedi oyunbaz bir tavırla, ne zaman kız onu azarlasa garip bir şekilde tahrik olurdu. "Bu öğleden sonra çok tuzlusun. Noel'deyiz, belki de biraz neşelenmelisin."

Avazı çıktığı kadar "Siktir!" diye bağırarak için telefonun sesini kısıttıktan sonra, sesini açtı ve "Bu zaten yeterince zor olacak, o yüzden açık açık söyleyeceğim. Paraya ihtiyacım var."

Hattın üzerine bir sessizlik çöktü. "Anlıyorum," dedi sonunda. "Davis mi?"

"Hayır," diye cevap verdi sertçe, "Bluebird."

Alay ettiğinde, yüz ifadesini, dudaklarındaki belli belirsiz kıvrımı, çatık kaşlarını, ona hayal kırıklığı yaratacak kadar kalın kafalıymış gibi bakışını neredeyse görebiliyordu. "Mavi kuş mu? Senden satın almaya çalıştığım dağ mı?"

"Evet, başımız belada."

"Bakalım doğru anlamış mıyım, elde etmeye çalıştığım dağı elinde tutabilmen için kefaletini ödememi mi istiyorsun? Bu oldukça zengin bir teklif Ash."

Bluebird sanki bir alışveriş merkezi ya da benzin istasyonuymuş gibi 'satın almak' kelimesini duyunca tüyleri diken diken oldu. "Evet," diye cevap verdi, telefonunu sıkıca kavrayarak. "Maude Alice karşılayamayacağımız bazı alışverişler yaptı. On bin dolara ihtiyacım var ve senin bu işte iyi olduğunu biliyorum. Sana gelecek ay geri ödeyebilirim."

"Tabii ki bu iş için iyiyim. Şu anda portföyümü görmelisiniz. Bu bir suç."

Öyle olduğuna hiç şüphesi yoktu. Vicdanı, evlilik dışı ilişkilerle ilgili görüşleri kadar onurluydu. "Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

"Duruma göre değişir. Hala Beardo ile görüşüyor musun? Adı neydi? Mulligan mı?"

"Onun ne alakası var?" diye sordu daha dik oturarak.

"Ondan hoşlanmıyorum. Eğer senin etrafında dolanacaksa, iyi parayı kötünün peşine atmamayı tercih ederim. Sadece dürüst oluyorum."

"Bu bir borç." *Pislik*. İyi parayı geri alacaksın. Ve onun bununla hiçbir ilgisi yok."

"Kayakçılarınız, bağımlıların ve suçluların değerli, masum çocuklarına telesiyelerde yardım ettiğini bilselerdi ne düşünürlerdi merak ediyorum."

"Chuck," diye uyardı.

"Gazeteye bir telefon. Sanırım tüm gereken bu ve şu anda çok daha farklı bir konuşma yapıyor olurduk. Söyle bakalım, onunla hâlâ görüşüyor musun?"

Ashley ne istediğini biliyordu. Egosunun okşanmasını istiyordu. Kontrolün kendisinde olduğunu bilmek istiyordu, tıpkı evlilikleri boyunca yaptığı gibi. Onun yalnız ve onsuz mutsuz olduğunu bilmek istiyordu. Ondan ne kadar nefret ettiği sınırsızdı ama onun parasına ihtiyacı vardı ve erkekleri incitmesine izin vermeyecekti. Söyleyeceği şey midesine kramplar girmesine ve ağzının kurummasına neden oldu. Ama duvarlar içine kapandıkça başka bir çıkış yolu göremiyordu.

"Hayır, Matthew'la aramızda bir şey yok," dedi sesindeki titremeyi bastırarak. "Hiç olmadı."

"Restoranda öyle görünmüyordu. Bana yalan söylemiyorsun, değil mi? Burada söz konusu olan on bin dolar."

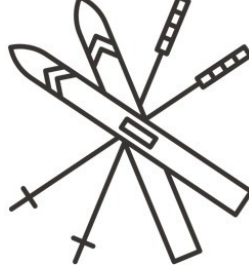
Gözlerini kırıştırarak gözyaşlarını ve asla yalan söylemek istemediği tek şey hakkında yalan söylemek zorunda kaldığı için duyduğu öfkeyi zorlukla bastırdı. Hayatının Chuck'ın dokunmasını istemediği bu tek iyi, güzel parçası. "Bir kaçamak yaptık, hepsi bu. Hiçbir anlamı yoktu." Kelimeler cam gibi kesildi.

"Güzel. Parayı bugün havale edeceğim. Ama bana borçlusun."

"Teşekkürler, Chuck," dedi ve telefonunu masasının üzerine bıraktı. banyoya koşup tuvalete kusmadan önce.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

MADIGAN

MADIGAN sabahki felaketten beri Ashley'i görmemişti, bütün günü Murphy'yle birlikte dağın arka tarafında Kev'in kayak kurtarma köpeklerini eğitmek için internette bulduğu bazı tatbikatları yaparak geçirmişti. Bütün gün kendini perişan hissetmiş, kafasının içinde ona her şeyi mahvettiğini söyleyen sesleri duymazdan gelmeye çalışmıştı. *Ben değilim*, diye kendini ikna etmeye çalışıyordu. Maude Alice'e kızmıştı ve o da ona yardımcı olmayan bir şekilde karşılık vermişti. Her şey yoluna girecekti. Bunu konuştuklarında, Ashley sakinleştiğinde her şey yoluna girecekti.

"Mutlu Noeller Madigan," dedi Clay, Kev'le birlikte kulübelerine dönerken ona başıyla selam vererek. "Kulübeye mi gidiyorsun?"

"Sana da mutlu Noeller. Ve evet," diye cevap verdi Madigan, karda ayaklarını sürüyerek, "Ashley'i görmeye gidiyorum."

Clay'in sağ kaşı kalktı. "İkiniz oldukça ağırlaşmış görünüyorsunuz."

Bugün bu konuşmayı beklemeyen Madigan, nasıl karşılık vereceğini anlamaya çalışırken etrafına, yere, ağaçlara ve gökyüzüne baktı. "Sanmıyorum-"

Clay ellerini kaldırdı. "Eğer bu konuda konuşmak istemiyorsan, sorun değil. Ama eğer istersen burada olduğumu bilmeni istiyorum."

Bu konuda konuşmak istiyor muydu? Belki de istiyordu. Bugünlerde içinde çok şey tutuyordu ve bunun kendisi için asla iyi sonuçlanmadığını biliyordu. Çenesini göğsüne indirerek itiraf etti, "Ben gidiciyim. Bu çok kötü."

Clay kıkırdadı. "etmiştik." "O kadar belli, ha?"

"Sadece birazcık. Ayrıca, Kev ve ben geçen gece senin kamarandan gelen iniltiye duyduğumuzu düşündük-"

"Hayır." Madigan başını salladı. "Bu konu hakkında konuşmayacağız."

Clay öyle bir güldü ki karnı paltosunun altında titredi. "Yeterince makul. Yine de orada iyi şanslar." Kulübeye doğru bir bakış attı. "Mutfak vardiyası zordu. Öğleden sonranın çoğunu Maude Alice'i neşelendirmeye çalışarak geçirdim." Elleriyle karnını sıvazladı. "Ve sevdiği çikolatalı turtadan çok fazla yedim, ama onu daha iyi hissettiren tek şey buydu. Bugün aralarında her ne olduysa, iyi değildi."

Madigan kaşlarını çatarak kulübeye baktı ve nasıl bir şeyin içine girmek üzere olduğunu merak etti. "için teşekkürler. Oğlunuz bu akşamki Noel partisine geliyor mu?"

Clay sırttı. "Torunlarını da getiriyorsun."

"Bu harika Clay. Senin adına sevindim."

Yüz ifadesi ciddileşen Clay, "Sam için ne kadar ?" diye sordu.

Madigan iç çekti. "Izzy bu gece gelmezse, arabaların etrafında dönmemiz gerekebilir."

"Uzun bir yol kat etti," dedi Clay inançla. "Zor olacak ama başaracak."

"Umarım haklısındır." Madigan içini çekti. "Ben içeri giriyorum. Bir saat içinde dönmezsem yardım gönderin."

Kocaman bir esnemenin ardından Clay, "Hâlâ uyanıksam koşarak gelirim," dedi.

MADIGAN basamakları ikişer ikişer , Ashley'nin onu en tepede beklediğini bildiğinde her zaman yaptığı gibi. Yemek salonunda ilerlerken Noel süslemelerine, akşam yemeğine gelen aileler için hazırlanmış masalara, duvarda hâlâ nazlı nazlı asılı duran ökse otuna bakıp gülümsedi. Yemek tezgâhının arkasında, Clay ve Maude Alice'in yediği çikolatalı turtadan kocaman bir ısırığı ağzına atmakta olan Mace'i gördü. Kızıl saçlı çocuğa el salladığında, Mace de ona sinirli ve gergin bir el salladı.

Ashley'nin ofisinin köşesini döner dönmez onun kısık sesini duydu. Her kiminle konuşuyorsa, umarım Maude Alice değildir. Arı kovanına çomak sokmak istemiyordu.

Özür dilemek ve Ashley ile iyi olduklarından emin olmak için bir şansı vardı. Ofisine girdiğinde onu masasında tek başına oturmuş telefonla konuşurken buldu. Rahatsız etmek istemediği için tekrar geri çekildi ve koridorda beklemeye başladı.

"Onun bununla hiçbir ilgisi yok," dediğini duydu dişlerinin arasından. Ve sonra omurgasını dikleştiren bir şey söyledi. "Chuck."

O pislik yine onu taciz mi ediyordu?

"Hayır," dedi üzüntüyle, sesi o kadar yenik *çıkıyordu* ki adamın duvarı yumruklamak istemesine neden *oldu*, ama sonra, "Matthew'la ilgili bir şey yok. Hiçbir zaman da olmadı."

Kalbi atmayı bıraktı. Sadece... durdu.

", hepsi bu. Hiçbir anlamı yoktu."

"Hey, patron? Ne oldu? Nereye gidiyorsun?" Madigan yanından gürültüyle geçip kulübenin merdivenlerinden inerken Kev bağırdı.

Hiçbir şey olmuyor... Bir uçuş... Hiçbir anlamı yoktu... Matthew... Madigan değil, Matthew.

Kev'in Davis'e, "Nesi var bunun?" dediğini duydu ve sonra karda çığırdayan botlarından ve kulaklarına hücum eden kanından başka bir şey duymadı.

Chuck'ın Scotty'nin banyosunda ona söyledikleri doğru muydu? Ashley sadece anlamsız bir kış kaçamağı mı arıyordu? Ashley'nin bu sabah ona nasıl baktığını hatırladı, gözlerindeki öfke ve kızgınlığın Maude Al-ice'a yönelik olduğunu düşünmüştü ama belki de yanılmıştı.

Merdivenlerden tökezleyerek çıkıp kulübesinin kapısını açtığında kendini hasta hissediyor, kolları ve bacakları titriyordu. Boş sobanın önünde bir ileri bir geri volta atıp sakalını çekiştirerek az önce duyduklarına bir anlam verebilmek için her şeyi bir araya getirmeye çalıştı. Bunun nasıl olduğunu anlaması uzun sürmedi. Duygular geliştirmiş, kendini savunmasız bırakmış ve adamlarına her zaman yapmalarını söylediği tek şeyi Ashley'e karşı yapmayı unutmuştu. İletişim kurmak.

İlişkileri hakkında hiç konuşmamış ya da herhangi bir şekilde tanımlamamışlardı. Aralarındaki bağlantıyı öğrenmesinden çok korkuyordu.

onun için çok şey ifade eden şeyler, için daha az şey ifade ediyordu.

Az önce yaptığı gibi.

Kafasının içinde ona işkence eden, "*Yeterince iyi değilsin*" diyen o tanıdık sesi duymadan edemiyordu. *Onun gibi bir kadına asla layık olamayacaksın. Kullanılmış bir keşten başka bir şeymişsin gibi davranmayı bırak.* Sonra Ashley'in pencereden kamerasına doğru yürüdüğünü gördü. Elleri iki yanında yumruk olmuş, ağzı kendi kendine konuşur gibi hareket ediyor, şimdiden tartışıyordu. Kanı hızlandı, önce savaşır sonra soru sorma içgüdüğü çirkin yüzünü gösterdi.

Merdivenleri tırmandı ve kapıyı çalmadan açtı. "Nasıl bir gün geçirdiğime *inanamazsın*," dedi ve şapkasını çıkarıp şifonyerin üzerine fırlattı.

"Oh, sanırım oldukça iyi bir fikrim var," diye cevap verdi karanlık bir şekilde, kollarını kavuşturmuş, bacaklarını iki yana açmıştı. O hazırды. Ne için olduğunu ya da işlerin ne kadar kötüye gideceğini bilmiyordu ama hazırды.

Kısa kesip gözlerini kısarak ona baktı, gözleri çapraz kollarından geniş duruşuna doğru kaydı ve tedirgin bir şekilde kaşlarını çatmasına yerleşti. "Neyin var senin?"

Muhtemelen bir yetişkin gibi davranıp Chuck'a neden böyle şeyler söylediğini sormalıydı. Ama Chuck'ın adını aklına getirmek bile çıplak elleriyle kulübesindeki her şeyi kırıp dökme isteği uyandırıyordu. "Bugün ilginç bir telefon görüşmesi yaptın mı *Ash*?"

"Ash?" Kız ona şaşkın şaşkın baktı, sanki daha önce hiç tanışmamışlardı. "Bana Ash diyemezsin. Sen nesin ki..." Ve sonra, işte oradaydı, geniş gözler, suçlu, açık ağız. *Tanıma*. "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Beni duydun mu?"

"Seni görmeye geliyordum ve evet, seni duydum. Ne oluyor Ashley? Tüm bunlar senin için bir şaka mıydı?"

"Madigan, lütfen," dedi hızla, ona uzanırken gözleri yalvarıyordu. "Düşündüğün gibi değil,"

Uzattığı eliyle onu durdurdu. "Bana bunun nasıl düşündüğüm gibi olmadığını açıkla. Eski kocana neden senin için hiçbir şey ifade etmediğini söylediğini açıkla. Chuck haklı mıydı? Bu kışı boş mu geçiriyorsun? Ucuz bir heyecan için yardımcıyı mı beceriyorsun?"

"Ne?" Bir adım geriye sendeledi. "Ciddi olamazsın." "Neden olmasın? Bu bana oldukça ciddi görünüyor, Ashley."

"Tabii ki seni ucuz bir heyecan için becermiyorum! Bunu düşündüğüne bile inanamıyorum. Benim nasıl biri olduğumu sanıyorsun?"

Biraz geri adım atabilmeyi diledi ama damarlarında çok fazla ateş vardı ve ne yaktığını kontrol edemiyordu. "Belki de senin nasıl bir insan olduğun hakkında hiçbir fikrim yok. Yani, birbirimizi çok az tanıyoruz bile."

Ağzı açık kaldı ve nefesini içine çekti. "Bu doğru değil. Bir hata yaptım ama-"

"Yani benimle birlikte olmak bir hata mıydı?"

"Hayır! Kelimeleri ağızma tıkıyorsun."

Kadının üzerine doğru bir adım atarak, "Chuck'a söylediğin o sözlerin hiçbirini ağızına ben tıkmadım. Hepsini kendi başına yaptın. Ve şimdi bana gerçeği söylemen gerekiyor. En azından bana bu kadarını borçlusun."

Kadının tavrı gözlerinin önünde aniden esen bir fırtına gibi değişti. Onunla ilk karşılaştığında yakalanmış, suçlu görüldüğünü düşünmüştü. Ama ona saldırmaya başladığından beri, her şeyden çok yıkılmış görünüyordu. Şimdi, bakışları onun üzerinde gezinirken ve elleri kalçalarına inmişken, sadece kızgın görünüyordu. Ayaklarının altında bir delik açılıyormuş gibi bir his onu ele geçirdiğinde içindeki ateş nihayet söndü.

"Elbette sana borçluyum. Bugünlerde herkese borçluyum. Sen neden farklı olasan ki?"

"Bekle," dedi, kadın taş gibi sertleşirken yavaş yavaş yumuşayarak.

"Hayır, o şeyleri neden söyledime dair bir açıklama istedin."

Chuck, o yüzden sana bir açıklama yapacağım. Maude Alice, sahip olmadığımız binlerce doları karşılayamayacağımız bir arazi parkına harcamaya karar verdiğinden, bana Chuck'ı arayıp para için yalvarmaktan başka seçenek bırakmadı. Chuck tam bir pislik olduğu için bu telefonu adamlarınızı ve dağı tehdit etmek için bir fırsat olarak kullandı. Buraya yeniden hamal göndermesini engellemek için ona bir şey söylemek zorundaydım. Hayatım hakkında ne bildiği zerre kadar umurumda olmadığı ve sadece adımı kurtarmak için onun aptal parasına ihtiyacım olduğu için yalan söyledim ve ona birlikte olmadığımızı söyledim. Bu korkunç ve dehşet vericiydi ve bunun için kendimi asla affetmeyeceğim çünkü sana gerçekten ama gerçekten değer veriyorum." Gözleri buğulandı, kehribar gibi parlıyordu. "Ve seni asla incitmek istemedim ama yine de incittim."

Ağzı zaten şekli oluşturmuştu, o yüzden devam etti ve son derece işe yaramaz bir "Oh" dedi.

"'Varoşluk' konusuna gelince, gerçekleri gözden geçirelim." Parmağıyla adamın göğsünü işaret etti, bu hareket adamın gözünden tek bir damla yaş akmasına neden oldu.

yanadı. "Tüm hayatını diğer insanlara yardım etmeye adanmış sensin. Meditasyon yapan, terapiye giden, insanları anlamaya çalışan ve Tanrı aşkına snowga yapan sensin. Soğuk ve içine kapanık olmayan ve gerçek bir şeyler hissetmekten öylesine korkan sensin ki eline geçen ilk fırsatta bunu sabote ediyor." Sesi kırıldı. "Bu ilişkide aylıklık eden biri varsa o da ben değilim Madigan. Sensin!"

Bir rüzgâr kulübeye çarptı, kar taneleri düşmeye ve pencerelerinin yanından geçmeye başladı. Her şeyi berbat etmişti. Bu tamamen onun hatası değildi ama her şeyi berbat etmişti. "Ashley, ben-"

"Hayır, artık çok geç," diyerek kapıya doğru döndü.

Ona doğru hamle yaparak kolundan tuttu ve onu geri döndürdü. "Bekle. Lütfen."

"Ne?" Ona ters ters baktı ama kolunu çekmedi.

Ne diyeceğini bilemedi, sadece bu şekilde gitmesine izin veremeyeceğini söyledi. Şifonyerine baktı, "Bunu unutmuşsun," dedi ve şapkasını aldı. "Dışarı soğuk ve senin üşümeni istemiyorum."

Gözyaşı dolu gözleri onunkilerle buluştu. "Ama üşüyorum," dedi ona. "Bunu göremiyor musun?"

Onun artık havadan bahsetmediğini biliyordu. Şapkasını dikkatlice başına yerleştirdi ve parmaklarını buklelerinin arasında gezdirerek, "Hayır, gördüğüm hiç de öyle değil. Çünkü sen soğuk *değilsin*. Sıcakkanlı, şefkatli ve merhametlisin ve sana bağırma malıydım. Sadece korkmuştum. Lütfen gitme, kal ve benimle konuş."

Omuzları çöktü, tüm vücudu kendi üzerine çökerken ona doğru eğildi ve onu kollarının arasına almasına izin verdi.

Kız ona karşı titrerken, "Benimle kal," diye fısıldadı. "Bu işi çözelim."

"Neyim var benim?" Sesi boğuktu, duyguları harap olmuştu. "Bunu Chuck'a asla söylememeliydim. Maude Alice'le daha yeni kavga etmiştik, kızgın ve kırgındım ve ondan bırakın parayı, herhangi bir şey istemekten bile nefret ediyordum." Kendini geri çekerek ona baktı. "Ona söylediklerimin tek bir kelimesi bile doğru değildi. Hayatım üzerine yemin ederim. Söylediklerimin affedilemez olduğunu biliyorum ama ben çok-"

Şapkasını çıkarıp şifonyerin üzerine fırlattıktan sonra eğildi ve alnından öptü. "Her şey yolunda. Hepsi affedilebilir, ve al-

affedilmeye hazır." Bu sözleri söylemişti ama onlara inandığına ikna olmamıştı. Bunca yıldan ve kendi üzerinde yaptığı onca çalışmadan sonra bile, Chuck'a söylediklerinde ciddi olduğuna inanmak, onun için anlamsız bir kaçamaktan başka bir şey olmadığına inanmak, şimdi ona doğruyu söylediğine inanmaktan çok daha kolaydı.

"Her şey yolunda değil. Sana benim için önemli değilmişsin, aramızdaki şey önemsizmiş gibi hissettirdiğim için nefret ediyorum. Çünkü önemli." Hıçkırığa hıçkırığa ağlarken titremesi tüm vücudunu saran bir sarsıntıya dönüştü: "Annemin bazen beni dönüştürdüğü kişiden nefret ediyorum. Babamın gitmiş olmasından nefret ediyorum. O hala burada olsaydı bunların hiçbiri olmazdı. Bunu tek başıma yapamam." Sesi paramparça oldu ve onunla birlikte onun da kalbini kırdı. "Onu çok özleyorum. Bazen onsuz kim olduğumu bile bilmiyorum."

Tabii ya. Noel'di ve babasını özlemişti. Onu kollarına alıp sallanan sandalyesine götürdü ve saçlarını okşayarak, her şeyin yoluna gireceğini söyleyerek, gözyaşları nihayet dinene ve geriye sadece çamların arasından esen rüzgâr ve çatısına düşen kar tanelerinin çınlaması kalana kadar yavaşça .

"İyi miyiz?" diye sordu, boynuna değen yumuşak sesi onu ürpertti.

"İlk dövüş kayıtlara geçti," diye yanıtladı. "İyi de bir dövüştü."

Doğrulup gömleğini elleriyle kavradı ve gözlerinin içine derin derin baktı. "Madigan, çok ama çok üzgünüm."

Onun yüzünü avuçladı. "Ben de."

"Biz..." Bakışları adamın dudaklarına kaydı. "Şimdi makyaj seksi yapabilir miyiz?"

Küçük bir kahkaha atarak, "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi. "Neden olmasın?" Parmaklarını onun saçlarının arasına soktu. "Ben yapmak istiyorum iyi olduğumuzdan emin ol."

"Biz iyiyiz," dedi ve avuç içini büyüyen ereksiyonunun üzerinde düzleştirmek için ellerinden birini aşağı çekti. "Söz veriyorum. Ama saat neredeyse altı ve ilk makyaj seksimizin sadece beş dakika sürmesini istememe imkân yok."

"Ne?" diye çılgılık attı ve taşakları alev almış gibi adamın kucağından fırladı. "Saat kaç?"

Saatine baktı. "Çeyreğe kadar."

"Vay anasını!" Şapkasını şifonyerin üzerinden kaptı ve ne yöne gideceğini bilemiyormuş gibi tam bir daire çizerek döndü. Sonra ona bağırdı, "Kalk! Geç kaldık!"

Sandalyeden kalkarak pantolonunun içinde yeniden konumlandı, bir kolunu kızın beline doladı, kendine çekti ve sertçe öptü. "Henüz geç kalmadık. Ama telaşlandığında çok tatlı oluyorsun."

Yüzünü tutup onu öptü. Sonra şapkasını başına geçirdi ve kapıyı açarak verandada sabırla oturan karla kaplı Murphy'yi ortaya çıkardı.

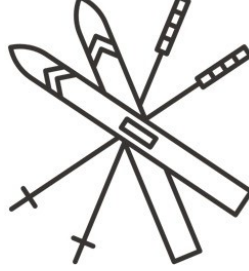
"Bak! Murphy bile geç kaldığımızı biliyor!" diye bağırdı çıkarken. "Hadi ama!"

Kendini sıvazlayarak hâlâ tek parça olduğundan emin oldu, ki her nasılsa öyleydi. Hala tek parça. Hâlâ Ashley ile birlikteydi. Ve hala Noel'deydi.

Bir dakikalık bir duş aldıktan sonra sakalını kesip yağladı, ardından en güzel gri pantolonunu ve krem rengi kablo örgü kazağını giydi. Paltosunu çekiştirerek, karda yürümeye başlamadan önce kocaman, yeniden inanmış, bitkin bir nefes üfledi.

BÖLÜM OTUZ İKİ

MADIGAN

o ve Ashley ilk kavgalarını atlatmış gibi görünseler de, Madigan yemek salonuna çıkan merdivenleri tırmanırken sinirleri gerilmişti. Bu geceye çok şey bağlıydı. Bayram ziyaretleri onun fikriydi ve endişe onu yiyip bitiriyordu. Ya bazı aileler gelmezse? Ya gelirlerse ve kavga çıkarsa? Tatiller erkekler için zaten yeterince zordu. Little Timber'da kalan erkeklerin Şükran Günü ile Yeni Yıl arasında kaç kez yeniden içmeye ya da kullanmaya başladığını saymak için iki elini birden kullanması gerekiyordu. Kaç kez olursa olsun, çok iyi durumda olan insanların tatillerin getirdiği yalnızlık ve düşüncelerle tamamen raydan çıktığını görmek onu her zaman şok etmişti. Tek umudu, bu kadar büyük bir Noel kutlamasının hiçbirini kızdırmamasıydı. Eğer öyle olursa, bunun suçluluğunu taşıyabileceğinden ya da sonuçlarıyla başa çıkabileceğinden emin değildi. Artık sadece kendisini ve erkekleri değil, Ashley'i de etkileyecek bir sonuç.

Çekincelerine rağmen, sırtıtmaktan kendini alamadı. merdivenlerin tepesine ulaşmıştı. Maude Alice ve Davis yemek odasını bir bayram gösterisine dönüştürmüşlerdi. Pırıltılı gümüş ve altın rengi kumaşlar masaları kaplamış, pırıltılı ışıklar duvarları ve kapıları süslemişti ve sırlı havuçlar, kremalı inci soğanlar, taze pişmiş ekmekler ve Madigan'ın daha sonra kesinlikle yemeyi planladığı kocaman bir Noel *jambonu* sayesinde harika kokuyordu. *Batmaktan bahsetmişken.*

"Selam yakışıklı," dedi Ashley ona doğru yürürken, dudaklarında hüzünlü bir gülümseme vardı.

Etkinlik için güzel görünmeye çalışmıştı ama Ashley nefesini kesti. Gerçekten nefes alamıyordu. Hâlâ attığından emin olmak için elini kalbinin üzerine koydu.

"Ne oldu?" diye sordu, elbisesine bakarken yanaklarına renk gelmişti.

"Sensin," dedi. "Elbisen çok çarpıcı." Öyleydi de. Omuzlarının üzerinde yükselen ince askılar, dizlerinin hemen altına kadar genişlemeden önce belinde sivrilen yumuşak siyah kadife, sırtına battığını hissetmek istediği askılı siyah topuklu ayakkabılar. Saçlarını omuzlarından gevşek bir şekilde toplamıştı, yumuşak bukleler boynunu sıyrıyordu. "Bütün bunları on beş dakikada mı yaptın?" diye sordu, hayretle. "Bir çırpıda muhteşem görünmek senin gizli yeteneklerinden biri olmalı."

"Çok fazla değil, değil mi?" Yanağını ısırıldı. "Aileler için güzel görünmek istedim."

"Bu mükemmel. Sen mükemmelsin." Kızın isteksiz gülümsemesi ve kızarmış yanakları, fırsatını bulmuşken onu tekrar sallanan sandalyesine oturtmadığı için pişmanlık duymasına neden oldu.

"Sen de o kadar kötü görünmüyorsun," dedi.

Eğilerek onun yanağına bir öpücük kondurdu.

"Teşekkür ."

Başını ona doğru çevirdi, burnunu zar zor boynuna değdirdi. "Ve harika kokuyorsun." Adam uzaklaşmaya çalıştığında kolundan tutarak burnunu sakalına soktu.

"Ashley?" Kaşlarını çatı, etrafına bakındı. "Ne yapıyorsun?" Onu derin derin içine çekti. "senin sakal yağı, değil mi? Bu koku."

Nasıl olduğundan emin değildi ama yemek salonundaki tek bir kişi bile Ashley'in şu anda sakalına gömülmüş, onu kokladığı gerçeğini fark etmemiş gibiydi. "Güzel bir koku mu?"

Mırıldandı. "En güzel koku bu." "Adı

Orman Adamı."

Sonunda onu , "Woodlands'in adamı mı?" diye sordu.

"Korkarım öyle."

Havayı son bir kez daha kokladı. "Fark etmez. Adı Çöp Kamyonu Adamı da olsa yine de bütün gün koklamak isterdim."

"Aslında Man of the Garbage Truck adında bir yağ yapıyorlar. Belki bir dahaki sefere bunu denerim."

Pencereye doğru bakarak, "Her an burada olabilirler, değil mi?" dedi.

Odayı taradı, elleri kucaklarında ya da yanlarında sıkılı, huzursuz adamları fark etti. Duvara dayalı bir masada tek başına oturan Sam'i fark etti. "Öyle olmalı," diye cevap verdi.

"Sence gelecek mi?"

"Izzy mi?" Madigan tahmin etti. "Umarım öyledir, ama bilmiyorum. Hâlâ uzak bir ihtimal gibi geliyor."

"Bunu ne sıklıkla yapmak zorundasın?"

"Ne yapalım? Ailelerin çocukları ziyaret etmesini mi bekleyelim?"

Başını salladı, dudağını çiğniyordu, kaşlarının arasında bir kırışıklık oluşmuştu.

Yıllar öncesini düşündü, pek çok farklı adam, pek çok kalp ağrısı. Bazı aileler güçlü kalmıştı, onunki gibi. Çoğu kalamadı. "Çok sık, ama asla kolaylaşmıyor. Gidip onunla konuşacağım."

Elini sıkı ve sonra . "İyi şanslar."

Madigan, Sam'in tek başına oturduğu masaya giderken açık büfeden iki kupa sıcak elma şarabı aldı.

"Selam, Sam. Elma şarabı?"

Sam masanın üzerinde duran, ekranı karanlık telefonuna bakarak, "Gelmeyecek," dedi. Buraya taşındıklarından beri biraz kilo almıştı. Köşeli omuzlarını kaslar sarmış, yanakları dolgunlaşmıştı; yüzü artık o kadar zayıf ve çukur değildi. Yeniden imzaladığı ifadesine, telefonuyla endişeli bir şekilde oynamasına rağmen çocuk iyi görünüyordu.

Madigan Sam'in fincanını önüne koydu, sonra da masanın karşısına oturdu. "Gelmezse iyi olacak mısın?"

Sam omuz silkti, omuzları Madigan'ın göğsünü sızlatan umutsuz bir hareketle inip kalktı. "Sanırım öyle olmak zorundayım."

Merdivenlerden, tartışan iki genç kız şeklinde bir kargaşa yuvarlandı. Brian öne atılıp kızları teker teker kollarına alıp başlarının üstünden öperken Madigan sırttı.

Sam arkasını dönerek tekrar pencereden asık suratla bakmaya başladı. Bir an sonra Madigan da ona katıldı ve daha fazla aile geldikçe farların kasabaya giden dolambaçlı yolda ilerleyişini izledi.

"İyi gidiyorsun Sam. Burada gerçekten iyi gidiyorsun."

Tekrar Madigan'a baktı. "Deniyorum dostum." Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim, küfretmek istememiştim."

Madigan ona el salladı. "Denediğini biliyorum. Ashley ve Maude Alice de öyle. Diğer çocuklar da öyle. Bunu görüyoruz, sadece bunu bilmeni istiyorum. Görüyoruz."

Sam başını salladı.

Madigan masanın öbür ucuna uzanarak Sam'in elini kendi eliyle kapattı. "Izzy bu gece gelmezse, hepimiz senin için buradayız. Arkadayız." Sam'in elini bıraktı.

"Teşekkürler, Patron." Sam'in çenesi Madigan'ın omzunu işaret etti. "Ama Kev onu kapmadan önce gidip kızını alsan iyi olur."

Madigan alay etti. "Ne kızı? Benim bir kız arkadaşım yok," diye ısrar etti, arkasına bakmak için çoktan dönmüş olmasına rağmen.

"Dostum, beni rahat bırak. Siz ikiniz bir deprem kadar kurnazsınız."

Madigan kıkırdadı, Kev'in kesinlikle Ashley olmayan güzel bir sarışına hamle yapmasını izliyordu. Sam henüz Davis'le tanışmamış olmalıydı. "Bu konuda haklı olabilirsin Sam. Ama Kev konusunda endişelenmemi gerektirecek bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Bundan emin misin?" Sam söyledi. "Sanırım Kev onu alacak."

Arkasından Davis'in kahkahalarını duyan Madigan başını sallayarak, "Hayır," dedi.

"Gözler yalan söylemez."

"Elbette var." Sandalyesinde arkasına yaslandı, ellerini kendini beğenmiş bir şekilde başının arkasında birleştirdi ve kadının diğer yönden onlara doğru ilerleyişini izledi. "Örneğin..."

"Beyefendi, elma şarabı nasıl?"

Ashley masaya doğru yürüdüğünde Sam'in iki kez bakışı paha biçilemezdi. Sonra, Madigan'ı hayrete düşüren bir şekilde, çocuğun içinde bulunduğu gerginliği düşünerek kahkahalara boğuldu.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu, sanki bir leke bulmayı bekliyormuş gibi elbisesine bakarak.

"Sam, Kev'in kızın yerine sana asıldığını sanıyordu," dedi Madigan başını gülen gençlere doğru eğerek. Bu konuda biraz daha az açık olmalarını dilemiş olsa da Madigan, Little Timber'a gönderildiğinden beri tek bir arkadaşı ya da aile üyesi ziyaret etmemiş olan Kev'in mutlu bir tatil geçiriyor gibi görünmesinden dolayı rahatlamıştı.

Sam Ashley'e göz kırptı. "Özür dilerim ama sanki... Sanki kardeşmişsiniz gibi görünüyorsunuz."

Sam, diye düşündü Madigan.

Ashley, Sam'e sevgiyle bakarak, "Sen benim yeni favori insanımsın," dedi.

"Hey?" Madigan homurdandı. "En sevdiğinin ben olduğumu sanıyordum."

Sadece bir saniye sürdü ama Ashley'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve Madigan onun nefesinin nasıl sıkıştığını duymaktan daha fazlasını hissetti. Belki de bunu söylememeliydi. Aralarındaki... her neyse, artık bir sır olmaktan çıkması fikri hoşuna gitmişti ama belki de Ashley'in hoşuna gitmemiştir. Belki de beklentilerini ayarlaması gerekiyordu, çünkü omuzlarındaki o zorlukla algılanabilen gerginlik midesini ne kadar düşürdüğünden, kartlarını yeleğine biraz daha yakın tutması gerekip gerekmediğini merak etti.

"Gidip yemekleri kontrol edeceğim," dedi ve arkasını dönmeden önce ikisine de gülümsedi.

Sam elma şarabı bardağına sırtarak, "İyi hamle, Patron," dedi.

"Kapa çeneni," diye homurdandı Madigan, fincanını indirir indirmez peçetesini Sam'in yüzüne fırlattı.

Yemeklerin çoğu yenildikten ve ilahiler söylendikten sonra, güzel bir akşam sona ermeye başladı. Clay oğluna sarılırken Maude Alice torunlarına şeker dolu hediye paketleri verdi. Tex kardeşi Will'in elini sıktı, her iki adam da aynı kovboy şapkalarını takıyordu ve her de aynı delikler vardı. Brian'ın karısı ve kızları gürültüyle merdivenlerden inerken, sürekli tartışan gençleri gönderdikten sonra arkasını döndüğünde, Madigan onun neredeyse rahatlamış görüldüğünü düşündü.

Konuklar yemek salonundan çıkmaya devam ederken, Sam otoparka bakan pencerenin önünde tek başına durmuş, tıpkı Izzy'nin gelmediği Şükran Günü'nde olduğu gibi beklemeye devam ediyordu.

Onun yanına doğru yürüyen Madigan, arka lambaların kırmızı çizgisinin yoldan aşağıya doğru yılan gibi kıvrılmasını izledi. "Üzgünüm Sam." Kolunu ona dolamak, onu teselli etmek istedi ama diğerlerinin önünde olay çıkarmak istemedi. "Belki yeni yılda tekrar deneyebiliriz."

Sam sessiz kaldı, çenesi sıkıca kenetlenmişti ve sonra ellerinden biri aniden pencere camına çarptı. "Bekle."

Tek bir çift far park alanına dönerek kulübeyi işaret etti.

Sam zorlukla nefes alarak, "Bu o," diye fısıldadı. "Bu Izzy'nin arabası. Buna inanamıyorum."

Açıkçası Madigan da buna inanamıyordu. Her ne kadar gelmesini ummuş olsa da, Izzy'nin geleceğini hiç sanmıyordu. Biliyordu ki

Gözlerindeki o bakış, o acı. Sam'e karşı hâlâ büyük bir öfke duyduğunu biliyordu ama bugün Noel'di. Ve Noel'de her şey mümkündü.

"Neler oluyor?" Ashley pencerenin önünde onlara katıldı. "Kim o? O mu-"

"Ben Izzy." Sam Ashley'e döndü, gözleri kocaman olmuştu. "Aşağıya mı ineyim yoksa burada mı bekleyeyim? Ne yapmalıyım?"

"Oh, hayır. Oh, Sam." Ashley'nin gergin sesi Madigan'ın kalbini sıkran bir yumruk gibiydi. Tekrar pencereye baktığında dünya dönmeyi bıraktı.

"Bekle! Izzy!" Sam bağırdı, yumruğunu cama vuruyordu. Ama artık çok geçti, kırmızı Toyota Camry'sini çoktan döndürmüş, park yerinden geri dönüyordu. "Bu da ne?" diye bağırdı, tekrar cama vurdu, gözlerinde yaşlar vardı. "Neden gidiyor? Bana bir şans bile vermedi!"

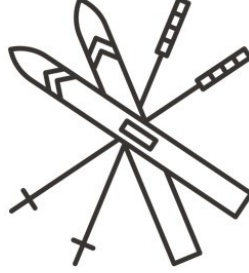
Madigan ne yapacağını bilmiyordu. Bu, hiç gelmemiş olmasından çok daha kötüydü. Bunu nasıl düzeltebilirdi? Bunu nasıl düzeltebilirdi? Sam'in yüzündeki kırık ifadeyi nasıl silebilirdi?

Ashley "Hayatta olmaz" diyene kadar odayı sessizlik kapladı. Siktir et bunu!"

Madigan ona neyi becermek üzere olduğunu sormadan, tezgâhın arkasına saklandı, bir dizi anahtar kaptı ve ona, Sam'e ya da başka birine dönüp bakmadan, merdivenlerden aşağı bir yarasa gibi fırladı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ASHLEY

ASHLEY'nin ne yaptığına dair KESİNLİKLE hiçbir fikri yoktu, sadece bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. Denemek zorundaydı. Ve umarım doğru lanet anahtarları almıştır!

Topuklu ayakkabılarıyla karda kayarak durdu ve anahtarı kar küreme aracının kapısına soktu. Anahtar döndüğünde "Evet!" diye sevindi, aynı anda Madigan ve Sam'in arkasından seslendiğini duydu, ayakkabıları merdivenlerden aşağı vuruyordu. Onları bekleyemezdi, yeterli zaman yoktu. Kendini kamyonete attı, çalıştırdı ve park yerindeki buzun üzerinde balıklama atlayarak yola çıktı.

Izzy aklını kaçırdığını düşünür müydü? Kar küreme aracının içinde onu tanıyacak mıydı yoksa bir yabancıнын kışının dibine kadar gelip ona korna çalmasından korkacak mıydı? Bu güvenli değildi, yollar kaygandı, düşüncesizce davranıyordu ve muhtemelen çok aptalcaydı. *Oh, pekala. Artık çok geçti.*

Kornaya basıp önündeki Toyota'ya selektör yaptıktan sonra camını indirdi ve başını gecenin soğuk havasına doğru uzattı. "Dur," diye bağırdı. "Izzy, bekle! Lütfen!"

Izzy nihayet frene bastığında Ashley de aynısını yaptı, karla dolu yolda savruldu ve bir çamurluğa çarpmaktan sadece birkaç santimle kurtuldu. Kamyondan aşağı atlarken sert bir iniş yaptı ve ayakkabılarından birinin topuğu kırıldı.

"Ne halt ediyorsun sen?" Izzy arabasından inip kapıyı çarparak bağırdı. "Delirdin mi sen?"

Ashley yüzünü buruşturdu ve topallayarak Toyota'ya yaklaştı. "Özür dilerim. Evet. Belki," dedi, rüzgârda savrulmalarını önlemek için saçlarının gevşek tutamlarını kulağının arkasına sıkıştırarak.

"Kendini mi yaraladın?" Izzy kaşlarını çatarak Ashley'nin ayaklarına baktı, "Topallıyorsun."

Ashley, "Sadece topuğum kırıldı," diye cevap verdi.

"Bu berbat bir şey," dedi Izzy. "Bunlar çok şirin. Ya da , sanırım."

"Biliyorum, değil mi? O kadar çok ayakkabım yok ve-"

"Ne istiyorsun Ashley?" Izzy bitkin bir iç çekişle sordu. Nefes aldı, başının ne kadar içinde olduğunu düşününce su yerine soluyacak oksijen bulduğuna , Ashley, "Um, sadece neden daha önce gittiğini merak ediyordum."

yeme şansınız oldu mu? Jambonun kendisi bile bu yolculuğa değer."

"Jambon mu?" Izzy inanamayarak gözlerini kırpıştırarak tekrarladı. "Noel'de bakıcı bulmak için çırpındığımı, sonra da yemek için karda onca yolu mi sanıyorsun?"

Ashley'nin dudaklarından hava süzüldü. "Izzy'nin lazer ışını gibi parlayan bakışları kaşlarını yaktığında aceleyle düzeltti: "Tamam. Senin hayatın, Sam'in hayatı ya da yaşadıklarınız -yani onun size yaşattıkları- hakkında hiçbir şey bilmeye kalkışmayacağım. "Ama bu gece buraya gelmenin bir nedeni vardı."

"Bu bir hataydı." Izzy başını salladı. "Gelmemeliydim."

"Ama-"

"Bak, bunu yapamam. Tekrar yapamam. Yapabileceğimi sanmıştım ama yapamam. Sam'i incitmek istemiyorum ama artık onun yanında olamam. Artık çok geç. Ben de," sesi çatallaştı, omuzları çöktü, "yorgunum."

Cesaretini toplayıp kendine ve Sam'e bir şans daha veren Ashley, Izzy'ye bağırmadan konuşabileceği kadar yaklaştı. "Bunun ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Sana tek bir şey söyleyebilirim ve bu doğru olduğunu bildiğim bir şey. Sam çabalıyor. Eminim daha önce de denemiş ve başarısız olmuştur. Bunu bilemem. Ama burada çok çalışıyor. Her gün geliyor. Hiç şikayet etmiyor. Burada kayak yapan çocuklarla konuşmak için fazladan zaman ayırıyor ve halat çekmede onlara yardım . Onları güldürüyor. Burada yaptığı işten gurur duyuyor. Bunu benim için yapmadığını biliyorum, hatta Madigan için bile. Ve kesinlikle kendisi için de yapmıyor. Yorgun olduğunu biliyorum ama belki de şu anda Sam'in yanında olmana gerek yoktur. Belki bir kez olsun senin ve kızının yanında olabilir. Çünkü burada yaptığı her şeyi kalbimin derinliklerinde için yaptığını biliyorum."

Gözyaşları gözlerini yaktı. "Eğer yeterli değilse, zaman yeterli değildir. Ama onunla arkadaş ya da ortak ebeveyn ya da her neyse, bir tür ilişki kurabilmen için en küçük bir şans bile varsa, geri dönmek için sana yalvarıyorum." *Hayat çok kısa*, demek istedi. *Kızların babalarına ihtiyacı var*, diye bağırarak istedi. Ama başka bir şey söylemedi.

Izzy, yürek burkan tek bir hıçkırık bırakarak, "Yapamam. Üzgünüm ama yapamam."

Ashley, gözlerinden akan ve yanaklarında donan sıcak yaşlarla, Izzy'nin arabasına geri dönmesini, kapıyı çarpmasını ve uzaklaşmasını çaresizce izledi.

Ne yapmıştı? Sam'e ne söyleyecekti? Hiç umut kalmadığını ona nasıl söyleyecekti?

Kulübeye geri dönerken, Sam ve Madigan'ın ön girişte durup onu beklediklerini, Sam'in yüzündeki gergin çizgilerde hayal kırıklığının açıkça görüldüğünü görünce gözyaşlarını . Madigan bunu her gün nasıl yapıyordu? İmkânsız görünüyordu. acı veriyordu.

Kamyondan indi ve kırık ayakkabısının üzerinde topallayarak yanlarına geldi. "Çok üzgünüm Sam. Denedim. Gerçekten denedim."

Sam elinin tersiyle ıslak yanaklarını okşayarak, "Sorun değil," dedi. "Bu sadece başka bir gün. Güvenini yeniden kazanmak zaman alır, değil mi Patron?"

Madigan Sam'in ensesini kavrayıp sıktıktan sonra Sam kulübelere tek başına dönmek için arkasını döndü.

Ashley onun gidişini izleyemedi. Bu dayanılmazdı. Madigan'a doğru dönerek yüzünü onun kazağına gömdü.

Kolları onu sararken sıcak ve güçlüydü. "Sam'in hayatının hayranı oldun," dedi ona. "Birinin onun için böyle bir şey yapacağına inanamazdı."

"Yine de hiçbir şey yapmadım. Onu geri getiremedim. Ve," diye hıçkırdı, "ayakkabımı kırdım."

Elini başının arkasına koyup dudaklarını saçlarına bastırarak, "Savaşa hoş geldin," dedi.

Madigan ateş yakarken, Sam ve Izzy'yi ve onların

kızı, babasını düşündüğü gibi. Max, Izzy'yi geri getirmek için ne söyleyeceğini çok iyi bilirdi. O her zaman ne söyleyeceğini bilirdi.

Odayı geçip perdeleri kapatan Madigan onun arkasında durdu, elbisesinin askılarını omuzlarının üzerinden kaydırıp, fermuarını açarak kadife kumaşı yere düşürdü. "Senin için bir şeyim var," dedi sütyenini çözerken ve göğüslerini avuçlamak için etrafına uzanırken.

Ona doğru eğildi ve parmaklarını boynuna doladı. "Öyle mi?"

"Bir hediye." Onun omzunu öptü. "Ama çok heyecanlanma, özel bir şey değil."

"Ne oldu?"

Onu kollarına aldı, bacaklarını beline doladı ve yatağın kenarına oturttu. Sonra şifonyerine doğru yürüdü, üst çekmeceyi açtı, mükemmel bir şekilde sarılmış küçük bir kutu çıkardı ve ona sundu.

Kutuyu kulağına doğru salladı.

Gülerek gözlerini devirdi ve "Aç şunu Sherlock" dedi. Kâğıdı geri sıyırdığında nefesi kesildi.

"Sana fazla olmadığını söylemiştim."

"Madigan, ben..." Kelimeler kifayetsiz kalıyordu çünkü elinde özenle tuttuğu bir karışık kaset vardı. Ona bir karışık kaset yapmıştı. Ve yanına da başlığını yazmıştı: *Ashley ile Son Sandalyeyi Yakalamak*.

Sakalını kaşdı ve ayaklarına baktı. "Sevebileceğini düşündüğüm şarkıları seçmeye çalıştım. Kasetçime biraz iyilik yapmam gerekti ama bazılarını buldum-"

"Prens," dedi saygıyla. "Ve TLC, ve Mary!" Elindeki kasette sevicecek o kadar çok şey vardı ki. The Lemonheads, Diga- ble Planets, LL Cool J, Missy Elliot, the Furs. "Sevdiğim müziği hatırladın."

Onun önünde diz çökerek, "Ashley, seninle geçirdiğim her saniyeyi hatırlıyorum. Seninle ofisinde ilk tanıştığımız anı, telefonumda sesini ilk duyduğum anı, kayak derslerimizi. Ama en çok telesiyej gezintilerimizi hatırlıyorum. İşte o zaman, panik atak sırasında bile, dünyanın en şanslı adamı olduğumu fark ettim çünkü senin yanında oturuyordum." Bacaklarının arasına sokuldu, gözlerinin içine baktı. "Seninle son sandalyeyi yakaladığımda ne kadar komik ve düşünceli olduğunu öğrendim. Gün batımını yansıtıran gözlerinin nasıl parladığını ilk kez o zaman fark ettim."

"Işık doğru açıyla vurduğunda parıldayan zümrüt olan parlak altın rengi. İşte o zaman senin hayatımda gördüğüm en güzel kadın olduğunu fark ettim."

Güçlü ve karmaşık duygular düşüncelerini doldururken boğazına yükselen yumruyu yuttu, hissetmesine izin vermediği duygular onları sıkıca kilitlediği yerlerden kaçmaya çalışıyordu. Kaseti hâlâ elinde tutarken, parmağını şarkı isimlerinin üzerinde gezdirdi; hepsi de siyah mürekkeple, onun seksi eğik el yazısıyla dikkatlice yazılmıştı. Son şarkıyı tanıdı, Makers'tan "Shine Bright".

"Gökyüzündeki tüm yıldızlar seninle kıyaslandığında sönük parlıyor," diye . Adam sırttı. "Hayran olmadığını sanıyordum."

"Bu şarkıyı herkes bilir." "O şarkıyı ben yazdım."

"Yaptın mı?"

Adam başını salladı ve kadın öne doğru eğilip adamın dudaklarını öptü. "Çok güzel bir şarkı," dedi. "Oldukça şaşırtıcı biri hakkında olmalı."

"Öyleydi ama itiraf etmeliyim ki, hakkında aşk şarkısı yazdığın kadınla, şarkıyı yazdıktan otuz yıl sonra nihayet karşılaşmak oldukça tuhaf."

Kalbi atışının ortasında durdu, sonra göğsünün içinde ters dönerek sırtüstü yattı. "Bu harika bir cümle Bay Madigan."

"Eğer doğruysa bu bir çizgi mi?"

Kaseti yatağın üzerine, yanına bıraktı, yüzünü ellerinin arasına aldı, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı ve sonra onu tekrar öptü, derin ve yavaş bir şekilde, iç çamaşırının içine girmeye çalışan elini uzaklaştırdı. "Henüz değil, benim de senin için bir şeyim var."

"Ama seks iç çamaşırı giyiyorsun," mızızlandı, yüzgecini kasabadan aldığı yeni dantelli siyah iç çamaşırının ince bandı üzerinde gezdirerek. "Buraya seks iç çamaşırları giyerek gelip onlara dokunmamamı bekleyemezsin."

Onu ikinci kez uzaklaştırdıktan sonra yataktan sırt çantasını karıştırdı ve yan tarafa sakladığı küçük hediye çantasını buldu. Tekrar yatağın kenarına oturup bacaklarıyla onu çevreledi. "Önce bu, sonra istediğin kadar iç çamaşırlarıma dokunabilirsin." Çantayı ona uzatır uzatmaz sinirleri gerildi. Ya beğenmezse? Ya bunun tuhaf olduğunu düşünürse?

İpleri çekiştirerek konserve kutusu açan bir çocuk gibi dudağını ısırarak içeri uzandı ve kadife mücevher kutusunu çıkardı. Sonra kirpiklerinin arasından ona baktı. "Ashley, evlenme mi teklif ediyorsun?" "Madigan," diye inledi, utanmıştı, gergindi ve çok fazla çıplak. "Gel hadi."

Onu çabucak öptü, sonra kutuyu açtı. Kolyeyi çıkarırken kaşları birbirine çarptı. "Nedir bu?"

"Tanımadın mı?"

Başını salladı ve gümüş kolyeyi elinde ileri geri .

"Bu," dedi ve kolyeye kazınmış, pençelerinde daha küçük bir kuşu tutan kartal tasvirini göstererek, "sizin aile armanız. Madigan aile arması."

Gözleri kocaman ve kırpışmadan yukarı fırladı.

"Ben, şey," saçını aşağı indirerek omzunun üzerinden çekti, "İnternette buldum."

Kolyeyi başının üzerinden geçirdi ve incelemek için kolyeyi yukarı kaldırarak, "İnternete girip aile armamı mı buldun?" dedi.

Hoşuna gitmedi. Ona bir eşarp ya da başka bir şey almalıydı. "Şey," dedi, elleri üstünü örtmek için kaşınıyordu, "Madigan ismini kullanmayı seviyorsun, bu yüzden ismin senin için önemli olabileceğini düşündüm ve-"

Onu yatağa iterek üzerine abandı ve kazağını başından çıkarıp yere fırlattı. Kolye ucu göğsünün üzerinde sallanıyor, ateş ışığında parlıyordu. "Onu seviyorum. Onunla ilgili her şeyi seviyorum. Seviyorum..."

Gürleyen kalbinin dışında sessizlik yerleşti.

Ne söylemek üzereydi? Başka neleri seviyor?

"Şimdi bir şey fark ettim," dedi, bacaklarının arasına uzandı, bir parmağını iç çamaşırına soktu ve dizlerine kadar çekti. "Bu gece hiç tatlı yemedim." Tekrar yatağın ayak ucunda diz çökerek, kadının kalçalarının arasına baktı. "Ve sen de en sevdiğim tatlıyı bana getirdin."

Adam başparmaklarıyla onu nazikçe ayırırken başı geriye düştü. Bacaklarını onun için daha geniş açma dürtüsü karşı konulmazdı, ancak süslü yeni iç çamaşırı dizlerini birbirine bağlı tutuyordu.

"Sorun ne?" diye takıldı, onu önce solundan, sonra da ona ihtiyaç duyduğu yerin sağından öptü. "Kapalı mı hissediyorsun?"

"Fuuuuck," diye inledi adam uzanıp göğsünü avuçladığında.

"Henüz değil," diye mırıldandı klitorisinin hemen üzerinde, göğüs ucunu hafifçe çimdiklerken nefesinin hareketi kadının seğirmesine ve nabzının atmasına neden oldu. "Sabır bir erdemdir."

Kalçaları daha fazla baskı ve sürtünme için çaresizce sallanıyor, onun için zonkluyor ve ağrıyordu.

"Ah, ah, ah," diye azarladı. "Bekleyen için her şey iyidir." "Son zamanlarda atasözleri kitabı falan mı okudun?"

"Şşşt," diye mırıldandı, dudakları sonunda temas ederek klitorisinin üzerinde gezindi. "Daha az konuş, daha çok inle."

Dilinin ilk hafif dokunuşuyla gözleri kapandı. Çenesi, göğsünün bir kez daha nazikçe sıkılması ve meme ucunun yuvarlanmasıyla sıkıştı. Ritim kendini tekrarladı, dili klitorisinin üzerine sıkıca bastırdı, sonra alay etti ve fiskeledi, parmakları meme ucunu aralarında yoğurdu ve yuvarladı. Ama tam da göbek deliğinin derinliklerinde oluşan o tanıdık, çırpınan acıyı hissetmeye başladığında, hızını yavaşlattı, dokunuşunu hafifletti.

"Ne yapıyorsun?" diye nefes nefese yatak örtüsüne yapıştı. "Neden duruyorsun?"

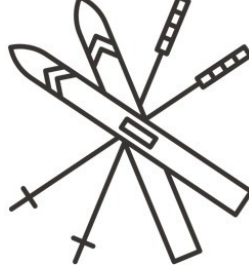
Bacaklarının arasından tekrar yukarı bakarak, gözleri berrak ve cun- ning, "Ashley Cooke, bana daha önce hiç kenara çekilmediğini söyleme?" dedi.

"Kenarlı mı?" diye sordu, saf, ateşli bir hayal kırıklığı içinde onun altında kıpırdanarak. "Kenar ne?"

"Vay, vay, vay." Dudaklarında şeytani, şehvetli bir sırıtış belirdi. "Eğer bu şimdiye kadarki en iyi Noel hediyesi değilse."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MADIGAN

Hayatının geri kalanında onun kolyesi kadar şaşırtıcı başka bir hediye alabileceğini hiç düşünmemişti. Çok az şey biliyordu... Dünyadaki tüm Chuck'lara böylesine inkar edilemez derecede berbat aşıklar oldukları için sessiz bir teşekkür duası etti.

"Gelmeye ne kadar ihtiyacın olduğunu anlayabiliyorum," dedi ona. "Ve boşalacaksın, söz veriyorum." Dilini tekrar kızın tomurcuğunun üzerinde gezdirdi ve kızın sırtı yataktan kalkarken mırıldandı. "Eğer istersen durabilirim. Sadece durmamı söyle, ben de seni boşaltayım. Ya da," dilini bir kez daha yavaşça gezdirdi, "eğer izin verirsen, sana şimdiye kadar yaşadığın en muhteşem orgazmı yaşatabilirim."

Ashley'nin vücudu ona gitarı kadar ince ayarlanmış bir enstrüman gibi karşılık veriyordu. Her dokunuş, her çimdik, her yalama onu tam istediği gibi , onu sarıyor ya da . Ne olursa olsun onun için çıldırırdı ama onun bu son derece hassas ve şehvetli yanını karşı konulmaz buluyordu. Ve Chuck'ın muhtemelen onu hiç tam olarak keşfetmediğini, onun iç çekmesine, inlemesine, ağlamasına ya da ona merhamet etmesi için yalvarmasına neden olan şeylerde uzmanlaşmak için hiç zaman ayırmadığını ya da çaba harcamadığını bildiğinden, ona hak ettiği ilgiyi gösteren ilk erkek olduğu için kendinden mi geçmişti yoksa bu kadar uzun süre bundan mahrum kaldığı için öfkeli miydi karar veremiyordu.

Nefes verışı yavaşlayana ve elleri yatak örtüsünü ölümüne kavrayana kadar bekledikten sonra, "Durmamı istiyor musun?" sordu onu tekrar öpmeden önce, dudaklarını tatlı, şişmiş klitorisinin üzerinde gezdirerek. Kız tıslayıp kalçalarını salladığında, adam onun göğüs ucunu canını kadar sert bir şekilde çimdikledi. Onu incitmek istemiyordu, asla. Ama biliyordu ki

Acı, duyularını odaklayacak ve onu serbest bırakmanın jilet kenarında dengede tutarken ona tutunacak bir şey verecekti.

Nefesi titreyerek kesildi, bacakları titriyor, iç çamaşırı bağlarını yırtabileceğini düşünene kadar zorluyordu. Bunun onun için çok fazla, çok yoğun olup olmadığını merak etti. Ama sonra dedi ki, "Durma. Henüz değil."

Zafer damarlarında dolaştı, sikini sertleştirdi ve taşaklarını sıkılaştırdı. "İşte benim kızım. Yeterince , boşalman gerektiğinde saçımı çek, tamam mı?"

"Tamam, . Evet."

Başını tekrar bacaklarının arasına daldıran adam, dilini kadının girişinden geçirerek inlemesine neden oldu. Elleri omuzlarını kavramak için yataktan ayrıldı, tırnakları derisine battı, zonklamasını azaltmak için sikini yatağa bastırmak zorunda kaldı. Dilini klitorisinin üzerinde yuvarlayarak, yukarı, aşağı ve tekrar yukarı, önce yavaşça hareket etti, onu nazikçe yaladı, sonra daha hızlı ve daha sert, ta ki kızın hırıltılı nefesleri sert, çaresiz inlemelere dönüşene kadar. Ta ki onun sıcak, hassas etinin dilinin altında seğirdiğini hissedene kadar. Onu sınıra o kadar yaklaştıran kadar, tek bir hava fırçasının onu aşağı iteceğini biliyordu. Bu yüzden nefesini tuttu, vücudunun dünyaya geri dönmesine izin verdi, nefesi yavaşlayana ve bacaklarının titremesi durana kadar bekledi.

bunu yapacak kadar güvendiği için.

Saçlarını çekiyordu ama yine de serbest bırakılma ihtiyacının çok büyük olduğunu biliyordu, onu fiziksel acıya neden olacak kadar sertleştirdi. Ama onun içinde olmaya ne kadar ihtiyacı varsa, o kadar sabırlı olmak zorundaydı. Onu tekrar yaralamadan önce bir kez daha sakinleşmesini istiyordu. Kalçasının iç kısmını öperek ona, "Çok iyi gidiyorsun Ashley. Çok iyi."

İnledi, bacakları yataktan sarkıyor, göğsü sığ, nefes nefese nefeslerle inip kalkıyordu. İlk ağlayan amcanın kendisi olabileceğinden endişeleniyordu çünkü onun uçuşunun kenarından inişini izlemek o kadar ateşliydi ki, kısa süre içinde onu sikmezse yatağın her yerinde patlayacağını biliyordu. Kadının rahatladığından ve hazır olduğundan emin olduktan sonra parmağıyla girişinde yavaşça, kasıtlı olarak daireler çizdi ve sonra eve doğru kaydı.

Bir parmağını daha içine sokarken çıkardığı ses onu neredeyse mahvediyordu. Onu boşaltmak zorundaydı. Şimdi. Bekleyemezdi.

Parmaklarını kızın içine sokup çıkarırken, dudaklarıyla klitorisini çevreledi ve onu tekrar sınıra kadar emdi. Çıkardığı sesler, ağlamalar ve inlemelerle daha fazla dayanamayacağını biliyordu. Parmakları sonunda saçlarının arasına girip onu çektiğinde, o da inledi, o kadar rahatlamıştı ki zar zor nefes alabiliyordu.

Çabalarını iki katına çıkararak göğsünü avuçladı, parmakları ön duvarı boyunca okşarken başparmağıyla meme ucunu daire içine aldı. Orgazmın onu ele geçirdiğini hissedene kadar klitorisini yaladı ve emdi, vücudu parmaklarına kenetlendi, çığlıkları o kadar yüksekti ki muhtemelen vadiye kadar yankılandı.

Sonunda canına tak edip onu ittiğinde, ayağa kalktı, elinin tersiyle ağzını sildi ve ona baktı. görüntüsü, kapalı gözleri, kabaran göğsü, acı ve zevk yüzünde birbirini kovalarken dişlerinin arasına sıkışmış parmak boğumu... Hayatında hiçbir şeye onu sikmeye ihtiyaç duyduğu kadar ihtiyaç duymamıştı.

"Benim de sana ihtiyacım var," dedi parmak eklemine bıraktıktan sonra, sanki onun zihnini okuyabiliyormuş gibi. "Sana şimdi ihtiyacım var."

Arzudan çılgına dönmüştü, iç çamaşırını sonuna kadar çıkardı, bacaklarını omuzlarına attı ve vücudunu yataktan aşağı çekerek onu doğrudan kaya gibi sert sikinin üzerine kaydırды. O kadar ıslaktı ki, o kadar sıcak ve ıslaktı ki ve hala orgazmdan nabızı atıyordu ki, ona ilk neredeyse bayılmasına neden oluyordu. Az önce ona yaptıklarından sonra hassas olacağını biliyordu, bu yüzden yavaş ve sabit kalmaya çalıştı, ama çok zordu. Sürtünmeye ihtiyacı vardı. Hıza ihtiyacı vardı. Onu alması gerekiyordu. Onu alıp sikmesi ve kendini onun içine boşaltması gerekiyordu.

"Daha hızlı gitmeliyim bebeğim. Gelmek zorundayım. Ben... Yapamam..." *Lanet olsun.* Ölüyordu. Farkına bile varmadan onu olduğu kadar kendisini de köşeye sıkıştırmıştı.

Elleri yataktan aşağı kayarak adamın kalçalarını buldu ve tırnaklarını geçirdi. "Benim de ihtiyacım var. Kendini tutma."

Dişlerini baldırına geçirerek, sert ve hızlı bir şekilde, tekrar tekrar içine girdi. Göğsünden ter damlıyordu, ona aldığı kolye, boğazından insanlık dışı bir hırıltı yükselirken itişleriyle aynı anda sallanıyordu. Sevişme, boşalma, gözlerini kapama ve isteklerine tamamen teslim olma ihtiyacı damarlarında buzbir dehşet yarattı. Bağlantısını koparıyordu. Bir adım geri atmalı ve

Kendini kontrol altına almak için. Ama duramadı. Onu becermeyi bırakamadı. O. Duramadı. Duramadı.

Serbest bırakma onu ilkel ve amansız bir şekilde ele geçirdiğinde, korkunç zevkin son dalgaları boyunca ilerledi ve kollarına yığıldı, göğsüne yaslandı, bacakları kalçalarına dolandı, dudakları saçlarına öpücükler kondurdu. O kadar sert boşaldı ki yıldızları gördü. O kadar sert boşaldı ki nerede olduğunu hatırlamadı. O kadar sert boşaldı ki, herhangi bir yerde, herhangi biriyle, sadece sevişmek için sevişiyor olabilirdi. Kontrolünü kaybetmişti, tıpkı temizlenmeden önceki gibi. Kendinden nefret ediyordu.

"Sorun ne?" dedi, elini Madigan'ın sırtında gezdirerek. "Madigan, titriyorsun."

Kollarından kayarak geri çekildi ve yatağın ayakucunda bir yığın halinde diz çöktü. "Çok üzgünüm Ashley." Başını iki yana salladı. "Bunu yapmak istememiştim... Lütfen. Lütfen beni affet."

"Seni ne için affedeyim?" Kafası karışmış bir halde doğrulup oturdu. "Hey, bana bak." Ama yapamadı. Çok utanmıştı.

"Kontrolümü kaybettim. Ben sadece sık-kaybettik."

Yumuşak ve çiçek kokan elleri onun yüzünü kavradı. "Madi- gan, tatlım. Lütfen bana bak."

Gözleri saygıyla onunkilerle buluşmak için kalktı, çünkü ona daha önce hiç tatlım dememişti. Milyonlarca kez duyduğu ama sözlerini ancak şimdi öğrendiği bir şarkıya benziyordu.

"Ben de hissettim," dedi ona, nemli saçlarını gözlerinden uzaklaştırarak. "Ben de kendimi vahşi ve kontrolden çıkmış hissettim."

"Yaptın mı?"

Eğilip alnından iki kez öptü, her iki kaşının üzerinden birer kez, sonra onu kendine çekti ve göğsüne yasladı. "Ben asla bırakmam. Her şeye o kadar sıkı tutunuyorum ki, sanki bırakmazsam hepsi kum gibi parmaklarımın arasından kayıp gidecekmiş gibi. Ama bu gece, yardım ettin." "Ben de artık asla öyle bırakamıyorum. Tekrar kontrolden çıkmak istemiyorum." İşlerin ne kadar kötüye gittiğini anlaması mümkün değildi ve bunu ona asla söylemeyecekti. Yabancı şehirlerde, girdiğini hatırlamadığı yatak odalarında, tanıştığını hatırlamadığı kadınlarla uyanmak. Ne yaptıklarını, *kendisinin* ne bilmemek. Onlar uyanmadan ayrılmak ve onları bir daha asla görmemek, hiç görmemek.

"Beni güvende tuttun," dedi. "Benim iznim olmadan hiçbir şey yapmadın." Elleri adamın başını kavradı, kalbi hızla atıyordu.

kulağına karşı sabit bir ritim tuttu. "Sorun yok. Benimleyken vahşi sorun değil. Ben de seni güvende tutacağım."

Gözlerinde biriken yaşları kırıpıştırarak uzaklaştırmaya çalıştı ama yine de yanaklarından göğsüne doğru süzüldüler.

Başını tekrar öperek, "Bu arada haklıydın. Bu şüphesiz şimdiye kadar yaşadığım en muhteşem orgazmdı." Bir omzunu yuvarladı. "Sanırım bir yerim çıktı."

Gözlerini silerek güldü.

Yumuşak ve teselli edici bir şekilde sırtını okşadı. "Ve eğer kendini daha iyi hissedeceksen bir hafta boyunca sıkıcı misyonerlik yapabiliriz." Çok korkmuştu, geçmişinin karanlığına geri dönüyordu ve şimdi gülüyordu. Bu kadını nasıl bulmuştu? Hangi paralel evrene düşmüştü de onun kadar iyi hissetmesine izin verilmişti? Bunu hak etmiyordu. Onu hak etmiyordu. "Bahse girerim iki hafta olacak," dedi, kalbi göğsünde titreyerek ağrıyordu çünkü şimdi ikisi de gülüyordu. Ve çünkü bir şeyden emindi, şüphenin gölgesinin ötesinde. Onun kalbindeki yerini tam olarak bilmiyordu ama gelecekte aralarında ne olursa olsun, şimdi ve sonsuza dek onun olacaktı. onun içinde bir ev.

ASHLEY'nin sırtında gezinen parmakları onu derin ve rüyasız bir uykudan çekti.

"Bunu ne zaman yaptırdın?" Sesi sabah sessizliğindeydi, parmak ucu kürek kemiğinin üzerindeki at nalı dövmesinin kıvrımlı çizgisinde geziniyordu.

"Günaydın," diye mırıldandı yastığına doğru.

söz konusu dövmeyi öptü. "Günaydın."

"Bunu hapisten çıktıktan hemen sonra aldım. Bu , " uykulu beyniyle yılları saydı, "yirmi iki yıl önceydi. O zamanlar kendimi şanslı hissediyordum, bu yüzden uygun göründü."

Düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Dışarıda olduğum için şanslı mıyım?"

Esnedi ve kendini uyanmaya zorlayarak yüzünü görebilmek için yan döndü. Pencereden yükselen güneş onu altın sarısı bir ışıkla yıkıyor, sarı buklelerinin arasından süzülüyor ve hâlâ çıplak olan vücuduna sıcak gölgeler düşürüyordu. Ona bakmak gözlerini acıtıyordu.

çok güzeldi. "Dışarıda, hayatta ve temiz olduğum için şanslıyım. Beni hapse attıracak kadar önemseyen ebeveynlerim olduğu için şanslıyım."

Kolundan aşağı inen parmakları, kolundaki dalgaların üzerinde gezinerek ilerleyişlerini durdurdu. "Ailen seni hapse mi attı?"

"İnan bana istemediler. Ama zaten her şeyi denemişlerdi. Bu onların son şansıydı. *Benim* de son şansımdı," diye açıklık getirdi. "Ve bir şekilde, her şeye rağmen işe yaradı. O zamandan beri temizim. Ama," diyerek yeniden ziyaret etmek istemediği anılarını bir kenara itti, "bu en kötü düşmanımın bile ayık kalmasını isteyeceğim bir yol değil."

"Yirmi iki yıldır temizsin," dedi, parmağı şimdi farklı bir dövmenin üzerinde geziniyordu, kalçasının üzerindeki düğüm. "Bu gurur duyulacak bir şey." Onun gözleriyle karşılaştı. "Kendine çok yükleniyorsun Madigan. Dün geceki gibi. Umarım sen de bazı zamanlar kendinle gurur duyuyorsundur."

Bu kadının önünde yirmi dört saat içinde iki kez ağlamayacaktı. "Zor bir durum. Yolumda çok fazla acı ve yıkım bıraktım. Bazen çok uzakta oluyor ve gurur, mutluluk, neşe gibi şeyler hissedebiliyorum. Bazen de yakın oluyor ve daha zor oluyor."

"Pusulayı ne zaman aldın?"

Parmakları karnında gezinip pusula dövmesinin üzerinde iz bıraktığında siki kıpırdandı. "Little Timber'ı açtığımda. Hayatımda ilk kez ne yapmam gerektiğini, nereye gitmem gerektiğini tam olarak bildiğimi hissettim. Bu duyguyu unutmak istemedim." Eli ikisinin arasına indi, parmakları onu sararak okşadı. "Yaptığın işte çok iyisin. Bunu erkeklerde görüyorum, sana bakıyorlar, sana güveniyorlar. Sana güveniyorlar. Onlara farklı bir hayat için bir şans veriyorsunuz. Acaba kaç hayat

değişmişsin."

"Ashley," dedi, "neden sabahın bu erken saatinde beni ağlatmaya çalışıyorsun?" Gözleri yaşlarla dolarken gülümseyen yüzü sallanıyor, tüm geleceği dudaklarının bir köşesinden diğerine uzanıyordu.

"Çünkü," dedi, eli hâlâ onun üzerinde yumuşak, durgun vuruşlarla hareket ediyordu. "Ağladığında çok ateşli oluyorsun."

Bir kahkaha attı.

"Parmaklarınızdaki UMUT ve KORKU'yu ne zaman aldınız?"

"Onları hapisanede aldım." Parmakları tekrar şaftından aşağı kayarken gözlerini kapattı. "Bu iki duygunun hayatımı yönettiğini fark ettiğimde ve işin püf noktası hangisinin

kontrol altında." Onun üzerinde yuvarlanarak bacaklarının arasına yerleşti. Kadın onu içine doğru yönlendirirken, artık üçüncü bir duygunun da onu yönetebileceğini düşündü. "İki haftalık misyonerlik bugün m başlıyor?" diye sordu ona sırtarak.

"şimdi şanslı olan kim?" dedi ve sonra içini çekti, başı yastığına düştü, çenesi güneş ışığını yakalamak için yukarı kalktı, adam içine daha derine itti.

Öyleyim, diye düşündü. Öyleyim.

Onu izlerken, gözleri kapalı, boğazı tam bir güvenle açık, göğsünün içinde kelimeler yanıyordu, sadece onun içinde yaşayamayacak kadar kelimeler. Bu bir riskti, bir kadının içindeyken hiçbir erkeğin almaması gerektiğini çok iyi bildiği bir risk, ama kalçalarının her itişinde, dudaklarından geçen her iniltide, denemesi gerektiğini biliyordu.

"Ashley," diye fısıldadı, elleriyle yüzünü çevreledi, başparmaklarını yanaklarında gezdirdi.

"Evet?" Başını çevirip adamın başparmağını öptü, bu hareketin tatlılığı adamın göğsündeki bir şeyin derin bir yara gibi sızlamasına neden oldu.

"Sen tanıdığım en muhteşem kadınsın. Daha önce hiç kimseyle böyle hissetmemiştim. Seninle tanışmadan önce nasıl yaşadığımı bile anlamıyorum, sanki sen bana renkleri gösterene kadar dünyam siyah beyazdı ve şimdi her şey... parlıyor."

Bacaklarından biri adamın kalçasının üzerinden kaydı, gözleri adaminkileri buldu, parmakları adamın sakallarının arasına girerken eli adamın yanağını avulamak için uzandı.

İşte buradaydı, en basit şey. Aralarında hiçbir şey olmayan iki insan. Ve yine de,  kelimeyi ağzından çıkarmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, onlar yerinden kıpırdamıyordu. Ya o da aynı şeyi hissetmiyorsa? şu anda altındaki kadın sıcak ve istekliydi ama dün gece Sam'in önünde onunla flört ettiğinde yüzünde beliren paniği hatırladı. şimdi ona baktığında, bir sonraki adımı atmayı her şeyden çok isterken, kendini hareket ettiremiyordu. İçinden umut ve korku geçiyordu ve hangi duygunun baskın olduğunu anlayamıyordu.

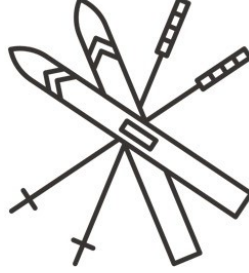
"Madigan?" abası fark edilmiş olmalıydı. "Nereye gittin?"

Neredeyse ucuna kadar çekti, sonra tekrar içeri girdi. "Ben buradayım. Ben iyiyim." Kelimeler kifayetsiz kalınca, en iyi yaptığı şeyi yaptı ve kızla uzuvları birbirine dolanana ve terden kayganlaşana kadar sevişti. O

Korkak olduğunu biliyordu ama vücudunun ona henüz söyleyemediği tüm kelimeleri söylemesini umuyordu.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

ASHLEY

ASHLEY bütün hafta boyunca şiddetli soğukların habercisi olan yoğun kar yağışının sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kalmıştı. Her sabahını çığ bombalarını patlatarak ve gece boyunca rüzgârın karı kaydırmasının ardından Mace ve Kev ile birlikte arka taraftaki kaymaya meyilli bölgeleri kementle bağlayarak geçirmişti. Her gün Shan- non ve Tex'in arka taraftaki asansörü sıfırın altındaki sıcaklıklarda çalışır halde tutmalarına yardım etti. Ve her gece hava karardıktan sonra Madigan'ın kulübesine topallayarak geri dönüyordu, genellikle o kadar yorgundu ki tek yapabildiği Murphy'nin başını okşamak, Madigan'ın bekleyen kollarına kıvrılmak ve uyumaktı.

İş aklını annesinden, Chuck'tan ve Bluebird'ün mali krizinden uzak tutmasına yardımcı oluyordu ama uyumadığı zamanlarda Madi- gan'la vakit geçirmeyi özlüyordu. Bir şeylerin eşiğindeydiler, sanki birbirlerine gerçekten ne hissettiklerini, onun nasıl hissettiğini umduğunu söylemeye çok yakındılar. Ama bu dağda büyürken, hayatını iyi ya da kötü herhangi bir yöne sürükleyen sabit bir güç varsa, o da hava durumuydu. Bu hafta hava durumu dikkatini dağıtmıştı, bu yüzden o ve Madigan ve aralarında büyümekte olan şey beklemek zorundaydı.

Ancak bugün güneş parlıyordu, rüzgâr sakindi ve iş günü bittikten sonra onunla birlikte kamerasında uyumaktan çok daha fazlasını yaparak uzun ve tereddütsüz bir akşam geçirecekti.

"Ashley!" Shannon'ın bağırışı Ashley'in dikkatini çekti, kısa boylu kadın bakım garajının önünden geçerken ona işaret etti. "Bir dakikan var mı?"

"Elbette!" Ashley garaja doğru kayarak karşılık verdi. "Bakım aracı nasıl?"

Güneşe doğru adım atan Shannon, ön tulumunun cebinden güneş gözlüklerini çıkardı ve gözlerinin üzerine kaydırđı. "Hidrolik vuruldu. Sen nasılsın?"

"Nasıl... Ne?" Ashley kekeleydi. Shannon Bluebird'de çalıştığı onca yıl boyunca Ashley'e bir kez bile nasıl olduğunu sormamıştı.

Shannon güneş gözlüklerini saçlarına doğru kaldırdı ve kardan yansıyan parlak ışığa karşı gözlerini kısarak baktı. "Dinle, özel hayatlarımız hakkında pek konuşmadığımızı biliyorum ama bir süredir sana söylemek istediğim bir şey var."

"Bırakmıyorsun, değil mi?" Ashley panik içinde sordu. "Lütfen bırakma. Zam ister misin? Bu sezon bir şey yapabileceğimizi sanmıyorum ama belki gelecek sezon-"

Shannon'ın eli Ashley'in omzuna düştü. "Bırakmıyorum."

"Tanrıya şükür," diye hırıldadı Ashley.

Shannon elini çekerek derin bir nefes aldı. "Sana hiç kardeşimin iyileşmekte olan bir bağımlı olduğunu söylemiş miydin?"

Shannon'ın bir kardeşi *olduğunu* bile bilmiyordu. Bu bilmesi gereken bir şeydi. Babası, çalışanlarından biri hakkında tür şeyleri biliyor olmalıydı. "Hayır, bunu bilmiyordum."

"Onunla sadece son birkaç yıl içinde yeniden bağlantı kurdum. İşlerin tuhaflaşmasını istemediğim için bu konuda hiçbir şey söylemedim ama dört yıl önce Little Timber'da Madigan'la birlikte kalmıştı."

Ashley'nin ağzı birdenbire bir torba dolusu pamuk emmiş gibi oldu. "Öyle mi yaptı?"

Shannon başını salladı. "Madigan kardeşimin hayatını kurtardı. Gerçi Bluebird'e gelmeden önce onunla tanışmamıştım. Burada size ailemin acıklı hikâyesini anlatmaya çalışmıyorum, sadece bu adamlar için risk alarak çok iyi bir şey yaptığınızı bilmenizi istiyorum." Botlarına baktı. "Bu fırsatın onlar ve toplumumuz üzerinde yaratacağı etkinin farkında olduğunuzu sanmıyorum. Madigan ona kefil olmasaydı, kardeşim Little Timber'dan ayrıldıktan sonra onu işe alacak birini bulması neredeyse imkânsız olurdu. Bu ortaklık, adamların burada öğrendikleri beceriler, onlara şans, takdire şayan."

Ashley kendini hiç de takdire şayan hissetmiyordu. Little Timber ile ortaklık kurmanın geniş kapsamlı sonuçlarını düşünmemişti bile. İş almak

Adamlar bir amaç için bir araçtı, kâr hanesini iyileştiren karşılıklı fayda sağlayan bir düzenlemeydi. "Kardeşinizden haberim yoktu," dedi. "Ama burada çalışan adamlar için herhangi bir övgü alamam. Bu Maude Alice'in fikriydi."

"Elbette öyleydi," dedi Shannon umursamaz bir tavırla ve güneş gözlüklerini tekrar indirdi. "Ben şimdi işime dönüyorum, sen de Madigan'la birlikte değilmişsin gibi davranmaya edebilirsin."

"Ne?" Ashley yüzünü buruşturdu. Herkesin aynı yatağı paylaştıklarını bildiğinden oldukça emin olmasına rağmen, Madigan'la ilişkilerini hâlâ kamuoyuna açıklamamışlardı. "Ben-"

"Beni ilgilendiren bir şey değil," dedi Shannon bağırarak ve garaja geri döndü.

Ashley ofisinde durmuş, Madigan'ın penceresinden bakıyor - Madigan'ın kendisi için değiştirdiği pencereyi sonsuza dek böyle adlandıracaktı - Murphy onun yanında şefkatle otururken adamın kendisinin Kev ve Brian'la Moonlight asansöründe yaptığı ziyareti izliyordu. Pencereye vurdu ve adam ona baktığında parmak uçlarını öpüp cama bastırdı.

Hayatında hiç bir zaman bir başkasına karşı olan hislerinden bu kadar emin olmamış ve bunları paylaşmaktan bu kadar korkmamıştı. "Ugh," diye inledi. "Neyim var benim böyle?"

Davis, elinde bir avuç dolusu broşürle ofisine girerken, "Bu yüklü bir soru," dedi.

"Komik," diye mırıldandı Ashley, Madigan'ın geniş omuzlarından, tozlu bir günde yamaçlardan uzaklaşır gibi isteksizce uzaklaşarak.

El ilanlarını Ashley'in masasına bıraktıktan sonra Davis sandalyesine oturdu ve sandalyesini bir o yana bir bu yana çevirdi.

"Bunlar konser için mi?" Ashley bir broşür aldı. "Bunlar mükemmel, Davis."

"Komik, Madigan da ben ona bir tane verdikten sonra aynen böyle söyledi." "Oh, gerçekten mi? Bu... ilginç," diye yanıtladı Ashley esrarengiz bir şekilde,

El ilanını yığının üzerine geri koyuyorum.

Ellerini masanın üzerinde birleştirerek Ashley'e teşhis koymak üzere olan bir psikiyatristi hatırlatan Davis, "Anne

Lütfen onun için deli olmuyormuş gibi davranmayı bırakır mısın? Sinir bozucu olmaya başladı."

"Ben... Biz sadece arkadaşız. O sadece çok iyi bir arkadaş." Davis ayağa kalkarak masanın etrafından dolaştı ve Ash'i yakaladı. ley'in kollarına attı ve onu sarstı. "Bugün yeni yıl anne. Yeni başlangıçların zamanı. Yeniden başlamanda bir sakınca yok. Açıkça aşık olduğun bir adamla yeni bir hayat kurman sorun değil."

Ashley ağzını açtı ama ağzından bir şey tekrar kapattı. *Aşk* sözcüğü onu suskunlaştırmış değildi. Madigan hakkında, kalbinden geçenler hakkında söyleyecek o kadar çok şeyi vardı ki. Ama iş o noktaya geldiğinde, hâlâ hiçbirini söyleyemeyecek kadar korkuyordu.

"Sorun yok." Davis ellerini Ashley'in kollarında aşağı yukarı gezdirdi. "O iyi biri anne."

Davis haklıydı, Ashley biliyordu. Madigan, Chuck değildi. Chuck'ın onu incittiği gibi onu asla incitmezdi. Chuck'ın ona söylediği şeyleri asla söylemeyecek, onu Chuck gibi küçümsemeyecek ya da aşağılamayacaktı. Madigan iyiydi. Ama yeterince iyi olmadığından korktuğu kişi o değildi. "Ya o aynı şeyleri hissetmiyorsa?" dedi usulca, sanki bunu yüksek sesle söylemek doğru olmasını sağlayabilirmiş gibi. "Ya o da aşık değilse?"

"Şaka yapıyor olmalısın." Davis inanamıyordu. "Bu adam seninle o kadar ilgileniyor ki neredeyse utanç verici. Alnına 'Ashley Cooke'u Seviyorum' yazan yeni bir dövme yaptırabilir."

Ashley'nin çenesi göğsüne düştü, içinden mağlup bir inilti çıktı.

"Bunu hak ediyorsun anne. Onunla yaşadığın her mutluluğu hak ediyorsun. Babamın iyi bir koca olmadığını biliyorum. Bana hiç anlatmadığın şekillerde sana zarar verdiğini biliyorum."

"Davis-"

"Seni incittiğini biliyorum ve eminim tekrar incinmekten korkuyorsundur. Ama Madigan'dan korkmana gerek olduğunu sanmıyorum. O tanıdığım en güvenilir insanlardan biri. Bu yüzden ona güven, kendine güven ve ona nasıl hissettiğini söyle."

Ashley iç çekerek, "Haklısın," diye itiraf etti.

Davis memnun bir sırıtışla, "Biliyorum," dedi.

Ashley kızının yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bunu sana yeterince söylemiyorum ama sen çok akıllı, bilge ve olağanüstü bir kadın oldun. Ve ben seninle gurur duyuyorum."

"Ah, bu çok tatlı," dedi Davis, Ashley'ellerini yüzünden çekip kendi ellerinde sıkıca tutarak. "Ve bunu aklımda tutarak, şimdi sana okula geri dönmeyeceğimi söylemek için harika bir zaman olabilir."

"Bekle, sen nedin?" Ashley ağzından kaçırdı. "Bir dakika bekle. Neden?"

"Ummm," diye başladı Davis, sonra Maude Alice kafasını içeri uzattığında kapıya doğru döndü. "Hey büyükanne! Seni görmek çok güzel. Ne var ne yok?"

Ashley, "Burada işimiz bitmedi genç bayan," dedi ama Davis onu çoktan susturmuştu.

Maude Alice, Ashley ile göz göze gelmekten kaçınarak, "Kayağa gidiyorum," diye sertçe cevap verdi. Arazi parkındaki sürprizden beri neredeyse hiç konuşmamışlardı ama öfkesini bastırmak zordu. Maude Alice her ne kadar Ashley'in bütün damarına bassa da, o hâlâ onun annesiydi. Onunla tartışmaktan hâlâ nefret ediyordu. Onu hâlâ seviyordu.

Davis . "Ben de gelebilir miyim?"

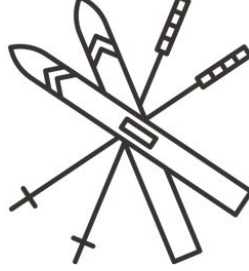
"Elbette," dedi Maude Alice, Davis'in birlikte kayak yapma isteğini normalde stratosferik bir heyecan seviyesine çıkaracağı için alışılmadık bir çekingenlikle. "Sen de bize katılmak ister misin Ashley?"

Ashley annesine boş boş baktı, nutku tutulmuştu. Bu bir zeytin dalı gibiydi ve Maude Alice asla pes etmedi. Kendini iyi hissediyor muydu? "Ben-"

"O gelemmez," diye araya girdi Davis, Ashley'e göz kırparak. "Çok seksi bir korsanla ilgilenmesi gereken çok önemli bir işi var."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

MADIGAN

MADIGAN ASHLEY'İ ÖZLEDİ. Onu, çocukken en sevdiği battaniyesini bir ay boyunca kaybettiğinde özlediği gibi özlüyordu, sanki onsuz asla yeterince ısınamıyormuş gibi. Her gece birlikte uyumalarına rağmen, çok yorgun olduğu için neredeyse hiç konuşmamışlardı. Ama onu özlemişti. Onunla konuşmayı, kayak yapmayı, uyurken kapalı göz kapakları yerine güzel kahverengi gözlerine bakmayı özlemişti.

"Patron, berbat görünüyorsun." Madigan'ın kamaralarına girmesine izin verdiğinde Kev'in kaşları birbirine kaymıştı. "Cennette sorun mu var?"

"Kapa çeneni," diye homurdandı Madigan, koltuklarına oturup parmaklarını karmakarışık olmuş saçlarında gezdirirken.

Parmağıyla Madigan'ın göğsünü, tam kalbinin üzerini işaret eden Kev, "Her şeyi orada tutmanın sağlıklı olmadığını biliyorsun, koca adam," dedi.

Clay yatağından homurdandı.

Madigan'ın tek tepkisi Kev'in uyuşturucu testi kupasını ona doğru itmek oldu.

"Yeterince makul," dedi Kev, bardağı alıp banyoya doğru yürürken. "Ama eminim bu konuda konuşursan kendini çok daha iyi hissedersin."

Clay yatağından kalktı ve bir elini Madigan'ın omzuna koydu. "Sinir bozucu biri ama haklı. İçinde tutmaktansa dışarı vurmak daha iyi."

"Her şey yolunda," diye itiraf etti Madigan. "Söz veriyorum. Ashley meşguldü ve ben de kendimi yalnız hissediyorum. Hepsi bu."

Clay başıyla onayladı. "Grup yapmalıyız. Uzun zaman oldu ve sanırım hepimizin buna ihtiyacı var."

"Bu harika bir fikir Clay. Yarın için bir tane ayarlayacağım." Çünkü bu gece Ashley'e duygularını itiraf etmesiyle arasında hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey duramazdı.

"bakalım patron," dedi Kev, fincanını şifonyerin üzerine koyarken.

Madigan, Clay'e kendi bardağını verdikten sonra Kev'inkini açtı ve test çubuğunu içine daldırdı. Yıllar boyunca bu testlerden yüzlercesini yapmıştı ve tüm renkleri ezbere biliyordu. Kev'in THC bandı koyu yeşile döndüğünde, kendini iki kez göz kırpmaya ve tekrar bakmaya zorladı.

Kabin eğildi, midesi okyanusun ortasındaki bir tuğla gibi battı, sanki yere çarpmadan önce kilometrelerce yolu varmış gibi. "Kev?" dedi şeridi kaldırarak. "Bana söylemen gereken bir şey mi var?"

"Ha?" Kev kaşlarını çatarak şeride yan gözle baktı. "Neye baktığımı bile bilmiyorum."

"Bu," dedi Madigan şeridi göstererek, "pozitif bir test." Bunu daha önce kaç kez yaşamış olmasına rağmen, adamlarının tekrar nüksetmesine, kullanmasına inanamıyordu. İşaretleri nasıl gözden kaçırabilmişti? "Neden, Kev? Burada çok iyi gidiyorsun."

Madigan'ın elindeki test çubuğunu alan Kev daha yakından baktı. "Bu saçmalık. Ben hiçbir şey yapmadım, yemin ederim."

"Neden bütün bu kışı, Ashley'nin namusunu, hatta Davis'le aranızdaki her şeyi sırf kafayı bulmak için tehlikeye atıyorsun?" Bu Noel partisinin yarattığı baskıdan mı kaynaklanıyordu? Kev kimsenin onu ziyarete gelmemesine söylediğinden daha fazla mı üzülüyordu? Madigan geceyi Sam için o kadar endişeli ve Ashley için o kadar telaşlı geçirmişti ki Kev'i kontrol etmeyi unutmuştu.

"Kim kafayı buluyor?" Clay banyodan dönerken sordu. Madigan'a numunesini uzatırken Kev'in test çubuğunu gördü. Clay renkleri de bilecek kadar uyuşturucu testine girmişti. "Kev?" Clay oda arkadaşına doğru döndü. "Ne oluyor be?"

Kev çılgına dönmüştü, gözleri irileşmiş, başı bir o yana bir bu yana sallanıyordu. "Ben hiçbir şey yapmadım. Test yanlış. Yanlış!"

Madigan uyuşuk bir sesle, "Otur," dedi ve test çubuğunu Clay'in numunesine batırırken Kev'in yatağını işaret etti.

"Vay anasını!" Clay'in test çubuğunda da aynı koyu yeşil bant çıkınca Kev bağırdı. "Hadi ama Madigan. Bunun gerçek olduğuna inanamazsın."

Kendini uçurumdan aşağı atılmış gibi hissederek Clay'in test çubuğunu titreyen eline aldı ve "Sanırım ciddi bir sorunumuz var" dedi.

Tüm adamlara test yapıldıktan sonra, Tex ve Sam adlı iki kişide daha THC pozitif çıktı. Madigan teselli edilemez durumdaydı. Adamların Bluebird'de uyuşturucu bulmalarının zor olmayacağını biliyordu, kayakçılar telesiyelerde sürekli sigara içiyordu. Sadece hiçbirinin buradayken gerçekten kullanacağını düşünmemişti. Mutlu, başarılı ve rahat görünüyorlardı. Nasıl bu kadar yanılmış olabilirdi? Onun işi bu adamlara hayat boyu ayık kalabilecekleri güvenli, uyuşturucudan uzak bir ortam sağlamaktı ve o onları hayal kırıklığına uğratmıştı. Ashley'i yüzüstü bıraktı. Herkesi hayal kırıklığına uğratmıştı, tıpkı kendisinin de yaptığı gibi.

"Biri bizi becerdi," diye homurdandı Sam, Madigan'ın kulübesinde bir ileri bir geri dolaşırken, omuzları kavgaya hazır bir adam gibi kamburlaşmıştı. "Bizi becerdiler, Madigan."

"Bu saçmalık!" Tex ağladı.

Madigan dişlerini gıcırdatarak elinden geldiğince sakın bir şekilde, "Hâlâ küfür yok," dedi.

"Üzgünüm patron," dedi Brian, Madigan'ın onu hiç görmediği kadar gergin ve sinirli görünüyordu ve uyuşturucu testini geçmişti. "Şu anda herkes biraz gergin."

"Üzgün değilim," diye tükürdü Kev, Madigan'ın kapısının yanında durmuş, ellerini iki yanında yumruk yapmıştı. "Çünkü uyuşturucu kullanmıyorum!"

Clay gözlerini yere dikti. Madigan'a pozitif test sonucunu gösterdiğinden beri onunla konuşmamış, yüzüne bile bakmamıştı.

Madigan parmaklarını sakalına gömüp gözleri yaşarana kadar çekti. Bu, Little Timber'da birden fazla uyuşturucu testinin başarısızlıkla sonuçlandığı ilk vaka değildi ama her öfkeli çıkışta ve her imalı savunmada, adamların doğruyu söylediği hissinden kurtulamıyordu. Ama ne yapabilirdi ki? İki kez yaptırdığı ve aynı sonuçları aldığı testlere güvenmek zorundaydı. Onun işinde böyle yapılırdı. Teste güvenirdin. Ya teste güvenirsin ya da yanarsın. Ve o daha önce de yanmıştı. Yangınları başlatan da o olmuştu, sevdiği herkese kullanmadığına dair öyle yeminler etmişti ki, kendisi bile tekrar kullanmadığına inanmaya başlamıştı. Kullanmış olsa bile.

"Dağdan ayrılıyorruz ve Little Timber'a geri dönüyoruz." Kendini geri tepmeye hazırlayarak ekledi: "Dağa çıkmadan önce

pozitif çıkan ve Little Timber'da kalmaya devam etmek isteyenlerin her gün test yaptırması, günlük toplantılara katılması ve benim takdirime bağlı olarak toplum hizmetlerine katılması gerekecek. Şartlı tahliye olanlarınız için," diye yutkundu, "sonuçları şartlı tahliye memurlarınıza bildirmem gerekecek."

Clay sessizliğini bozarak, "Hayır," dedi. "İçeri geri dönmeyeceğim Madigan. Yapmadığım bir şey yüzünden değil."

"Ben de öyle," dedi Kev, kolunu Clay'in yönüne doğru uzatarak. "Ciddiyim patron. Clay sigara bile içmiyor!"

Clay başını sallayarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Buna dayanamıyorum.

Tek yaptığı uykumu getirmek."

"Beni geri götürmek zorunda kalacaksın," dedi Sam. "Eğer geri dönersem Izzy Sara'yı bir daha görmeme asla izin vermez."

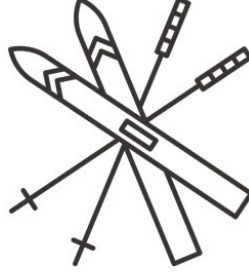
Korku Madigan'ın içini kemiriyordu. Onlara inanmak istiyordu ama başı dönüyor, kalbi çarpıyor, duvarlar etrafını sarıyordu. Çünkü doğruyu söylüyor olsalar da olmasalar da, şu anda bundan sonra ne olacağına dair bir seçeneği yoktu. Şu anda sıkışmıştı. Kapana kısılmıştı.

Kapıya doğru yürürken, adımlarına ağırlık veren bir korkuyla, "Ashley'le konuşmam gerek. Git eşyalarını topla. Little Timber'a döndüğümüzde bu işi halletmeye çalışacağım. Ama lütfen kaçmayın. Eğer biri bu dağdan ayrılırsa, size yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey olmaz."

Brian Madigan'a bakarak, "Merak etme," dedi. "Henüz kimse yanlış bir şey yapmadı ve yapmaya da niyetimiz yok."

BÖLÜM OTUZ YEDİ

ASHLEY

BLUEBIRD BASIN'ın Facebook sayfası daha önce hiç bu kadar patlamamıştı, muhtemelen kar raporlarını yayınlamak dışında nadiren kullandıkları için. Davis konser hakkında bilgi vermeye başladığından beri Ashley her gün en az bir saatini yorumlara cevap vermek ve soruları yanıtlamakla geçiriyordu. Davis'in "FlannelFest" adını verdiği konser etkinlik sayfasına göre 1.500'den fazla kişi 'ilgileniyordu' ve 800 bilet ön satışını henüz geçmişlerdi. Ashley dizüstü bilgisayarını kapattı, Madigan'a iyi haberi vermek üzereydi ki kapısı çalındı.

"İçeri gel," diye seslendi, çizmelerini giyerken masasının altında Murphy'nin başını kaşıyordu. Tekrar ayağa kalktığına Madigan'ı kapının önünde dururken buldu, çenesi sıkılmış, yüzü solgun, gözleri çukurdaydı.

"Bir dakikan var mı?" Sesi yanlış geliyordu, ince ve cılızdı, şapkasını sıkıca kavrayan elleri beyaz parmak eklemlerinin üzerinde hem UMUT hem de KORKU uzanıyordu. Murphy masasının altından kayarak çıktı ama o bile Madigan'ın sıkıntısını fark etmiş gibiydi, her zaman yaptığı gibi ona doğru koşmak yerine sessizce yerinde oturdu.

"Sorun ne?" diye sordu, temkinli bir şekilde ayağa kalkarak. "Sen iyi misin?"

Nefesi sanki günlerdir içinde tutuyormuş gibi kesik kesik, aceleyle çıkıyordu. Durduğu yerde sallanarak, "Pek sayılmaz," dedi.

Yanına koşarak onu bir sandalyeye götürdü. "Otur. Öne doğru eğil," diye talimat verdi, başını dizlerinin arasına doğru itti ve sırtını ovdu. "Nefes al."

Bir şeyler söylerken omuzları titredi ama sesi kot pantolonundan dolayı boğuk çıkıyordu.

"Seni duyamıyorum, tatlım."

Tekrar ayağa kalktığında gözlerini yere dikti ve onun gözleriyle buluşmayı reddetti. "Uyuşturucu testlerini geçemediler."

"Ne?" diye ağzından kaçırdı içgüdüsel olarak, ne olduğunu anlayamadan. "Ne demek istiyorsun?"

"Başarısız oldular. Adamlar. Bir yerlerde ot bulmuş olmalılar."

"Ne?" dedi tekrar, bu sefer daha yüksek sesle, ondan uzaklaşarak. "Ot mu? Ne zaman? Kim?" Dünyadaki tüm 'W' soruları ağzından tökezleyerek döküldü. "Hangi adamlar?"

İsimleri sıraladı: Sam, Tex, Kev, Clay.

"Hayır, buna inanmıyorum."

"Bu doğru."

Başını iki yana salladı. Bunu yapmazlardı. Sam değil. Clay yapmazdı. Hiçbiri! "Testler yanlış olabilir mi? Tekrar test ettiniz mi? Tekrar test edin."

"Ashley." Sonunda ona baktığında kaşları çatılmıştı, gözlerinin kenarlarından küçük, acı dolu çizgiler yayılıyordu. "Testler yanlış değildi."

"Nereden biliyorsun? Onlar-"

Uzanıp elini tuttu, yüz ifadesi o kadar sempatikti ki çığlık atmak istedi. "Onlar bağımlı. Böyle şeyler olur."

Kadın adamın elinden kurtuldu. "İnkâr mı ediyorlar? Madigan, bunu yapmazlar."

"Ashley, dur," dedi ona yalvararak. "Anlamıyorsun. Neyle uğraştığını bilmiyorsun. Bağımlılar nükseder. Korkunç kararlar veririz. İşler iyi gittiğinde, insanlar bize güvendiğinde, kucağımıza harika bir fırsat geldiğinde bile kullanırız. Kişisel gibi görünse de öyle değil. İnanın bana. Bağımlılık böyle işler."

"Yanılıyorsun." Bunun kulağa ne kadar saçma geldiğini biliyordu, çünkü ikisi arasında kesinlikle boyunu aşan oydu. Ama geri adım atamazdı. Yapamazdı işte. Hayal kırıklığına uğramıştı, incinmişti ve kafası o kadar karışık ki başı zonkluyordu. Çünkü bu ne anlama geliyordu? Bu çocuklar için ne anlama geliyordu? Madigan için? Onun için?

Onun uzaklaştığını, içine kapandığını, her zaman bu kadar sıcakken içine bir soğukluk çöktüğünü hissedebiliyordu. Bu tarif edilemezdi,

Bunun olmamasını ne kadar çok istiyordu, bunun ne kadar çok *ihtiyacı vardı*. Bunun *olmaması* için ne kadar ileri *gidebileceğini*. "Testler yanlış. Çocuklara inanmalısın! Neyin var senin?"

"Benim neyim var?" dedi, sesi yükseliyordu. "Benim sorunum, bunu hatırlayabildiğimden çok daha fazla kez yaşamış olmam. Böyle şeyler yüzünden kalbim kırıldı, güvenim sarsıldı ve neredeyse evimi kaybediyordum. Bu adamlardan hoşlanmanı anlıyorum. Ben de onlardan hoşlanıyorum."

"Onlardan *hoşlandığımdan* değil," diye ısrar etti. "Onlara güveniyorum ve senin neden güvenmediğini anlamıyorum!"

"Tanrım, Ashley!" Sandalyesinden kalktı ve onun üzerine yürüdü. Adamın ona bakışı, gözlerindeki küçümseme karşısında kendini gittikçe küçülmüş hissetti ve "Gerçekten de safsın," dediğinde neredeyse yok olacaktı.

Nefes alamıyordu. Sadece ona bakabiliyor, titriyor ve ağlamamaya çalışıyordu. Bu az önce olmuş muydu? Bunu ona gerçekten söylemiş miydi?

"Kahretsin," diye inledi, elleriyle yüzünü ovaladı. "Öyle demek istemedim. Özür dilerim. Sadece her şey çok yakın," gömleğinin yakasını çekti, "çok fazla. Bunu çözmek için biraz zamana ihtiyacım var."

Boşluk mu? O gidene kadar ağlamayacaktı. Çünkü bu buydu.

"Sözleşmeyi bozduk," dedi ona. "Biz ."

Tabii ki gidiyordu. Hayatındaki iyi adamlar böyle yapardı. Gittiler.

"Seni ve Maude Alice'i korkunç bir duruma soktuğumuzun farkındayım ama adamları Little Timber'a geri götürmeliyim. Onları güvenli bir yere götürmeliyim ki tüm bu olanları anlamaya çalışabileyim."

Şapkasını başından aşağı indirdiğinde, şapkayı çıkarıp pencereden aşağı atmak istedi. Onu çiğneme oyuncağı olarak Mur-phy'ye vermek istedi. Kalması için ona yalvarmak istedi. Ama belki de Chuck haklıydı. Belki Madigan haklıydı. Belki de o sadece zayıf, zavallı, saf bir kadındı.

"Anlıyorum," dedi, tüm dünyasının tersine döndüğünü, yerinde sabitlemek için zaman ve özen göstermediği her şeyin ondan uzaklaştığını düşünerek elinden geldiğince eşit bir şekilde. "Ne zaman?"

"Adamlar şimdi toparlanıyor."

"Şimdi mi?" Kalbi o kadar hızlı çarptı ki, yere düşmesini engellemek için midesini tuttu.

Ona doğru bir adım attı, kadın geri adım attığında olduğu yerde donakaldı. "Çok özür dilerim-"

"Ashley!" diye bağırdı telsizinden çılgınca, parazit dolu bir ses, Murphy'nin homurdanmasına neden oldu.

"Bu Mace mi?" Madigan telsize kaşlarını çatarak sordu.

Titreyen elleriyle masasındaki telsizi alıp konuşmaya . "Mace? Ne oldu?"

"Bu Maude Alice," Mace dedi, nefes nefese. "Orada oldu Bitterroot Bowl'da bir kar kayması. Onu bulamıyoruz."

Şok neredeyse Ashley'in telsizi düşürmesine neden oluyordu. "Davis onunla birlikteydi, değil mi-"

"Davis iyi. Benimle birlikte kazıyor ama çok fazla kar var. Yardıma ihtiyacımız var."

Telsizi arka cebine sokan Ashley, Madigan'ın onu merdivenlerden inerken takip edip etmediğini görmeyi bile beklemeden ceketini kaptı. Daha önce hiç bu kadar hızlı koşmamıştı, botlarını ve kayaklarını giyip teleferik sırasına girdi, Madigan yanına kayd ve Murphy aralarındaki sandalyeye atladı. Madigan ve köpeği onunla birlikte dağa tırmanırken bile Ashley kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Annesi dışarıdaydı, karın altında gömülü, donuyor ve havasız kalıyordu. Ve ona söylediği son sözler çok acımasız, çok soğuktu. Anne ve babasını kaybetmenin acısını yeniden yaşarken, tüm benliğiyle sandalyenin daha hızlı gitmesini diledi. Ama işe yaramadı, kalbi çarparken ve gözleri acırken eski sandalye dağda ağır ağır ilerliyordu.

Sonunda, ağaçların arasında gizlenen bir canavar gibi, kaydırak yeniden

kendini göstermiş, uzun ve dar bir kırık kar ve buz yarası pisti boydan boya kesmişti. Zayıf mısır karı tabakasının üzerine düşen bir tutam taze toz, mükemmel kayma koşulları yaratmıştı. Ashley ve Mace'in iki gün önce pistin o bölümünü kapatmalarının nedeni de tam olarak buydu. *O kadın ve onun önüne konan her ipten kaçma ısrarı!*

Asansörün tepesine ulaştıklarında sandalyeden atlayan Ashley rüzgar gibi kayarak kaydırağa indi, Madigan da hemen peşindeydi. Murphy karda ilerleyerek onların yanından geçti ve her ikisi de kaydırağın uzak ucunda diz çökmüş olan Davis ve Mace'e doğru koşmaya başladı.

Ashley, Davis'in yüzündeki çaresizliği görünce dizlerinin bağı çözüldü.

Ashley kayarak yanına geldiğinde Davis boğuk bir hıçkırıkla, "Anne," dedi. "Ona ipten eğilmemesini söyledim. Ona bunun güvenli olmadığını söyledim. Ama dinlemedi."

Ashley kayaklarından inerek Davis'i yakaladı ve kendine doğru çekti. "Bu senin hatan değil, tatlım. O böyle biri. O hep böyleydi."

Madigan kayarak durdu, Murphy'ye parmaklarını şıklattı ve "Ara!" diye bağırdı. Sonra kayaklarını bıraktı ve Mace'in yanında dizlerinin üzerine çöktü, her iki adam da kazıyor ve omuzlarının üzerinde büyük kar kütlelerini taşıyordu.

"Aşağı indiğini gördün mü?" Murphy, kırılgan, pürüzlü karda burnunu çekerek ve kazarak kaydırağa dalarken Ashley sordu.

"Hayır," dedi Davis, Ashley'nin kollarından çekilerek. "Koşuyu geri çevirdi, ipi eğdi ve sonra beyaz ve gürültüden başka bir şey olmadı."

"Maude Alice!" Mace seslendi, sesi sanki saatlerdir sesleniyormuş gibi kuru bir .

"Anne!" Ashley bağırdı, kaydırağın dibinde dolaşarak herhangi bir hareket belirtisi aradı. "Anne, beni duyabiliyor musun?"

"Büyükanne!" Davis'in yanaklarından yaşlar süzüldü. "Büyükanne! Bizi duyabiliyorsanız bağırın!"

Murphy'nin kulakları sağır eden tek havlaması Ashley'in daha önce ondan hiç duymadığı bir havlamaydı; kısa, tiz bir rapor. Herkes olduğu yerde durdu ve köpeğe doğru döndü.

"Onda bir şey var," dedi Madigan, Murphy'nin yanına koşarak. "İçinde ne var dostum?"

Murphy bir noktayı kokladı, sonra birkaç santim ötede bir başkasını, sonra tekrar havladı ve iki patisini de kar ve buz yığınının sokarak atlardı. Kazmaya başladığında Ashley kalbi boğazına takıldı, kar arkasında geniş bir yay çizerek uçuyordu. Burnu açtığı çukura daldı, geri çıktı, böylece ayaklarını tekrar çukura sokup daha da derin kazabildi.

Ashley ve Davis dizlerinin üzerine çökerek Mace ve Madigan'ın sıkıştırılmış kar parçalarını Murphy'nin odaklandığı alandan uzaklaştırmalarına yardım ettiler. Murphy aniden çukurdan geri çekildi, hırladı, havladı ve sanki içinde sıkışmış bir kedi varmış gibi çukura doğru yalpaladı.

Kedi değildi.

"Çıkarın beni buradan! Çıkarın beni buradan!" Maude Alice , sesi boğuk ve çatırtılıydı. Ashley'nin hiçbir şeyden korkmayan annesi, bir metre kalınlığındaki yoğun karın altında kalmış, paniklemiş ve dehşete kapılmıştı. Murphy'yi yeniden kazmaya başladığı çukurdan yavaşça uzaklaştıran Ashley, içeriye baktı. Annesinin yüzünü, paltosunu ya da şapkasını göremiyordu, sadece elini görebiliyordu, tırnakları tırtıklı ve yırtıktı, etraflarındaki kar, kendini çıkarmaya çalışmaktan pençelenmiş ve pembeye boyanmıştı.

"Yapacağız anne," dedi, tüm vücudu titriyordu, gözleri o pembe karda yaşlarla dolmuştu. "Ama bir dakika sürecek. Kazmamız gerekecek."

"Tamam," dedi Maude Alice. "Ama lütfen acele edin."

Ashley yüzüstü uzanarak deliğe uzanabildiği kadar uzandı. Maude Alice'in yüzgeçlerine zar zor temas etti, ama temas ettiğinde annesinin eli yana doğru sarsıldı ve Ashley'inkini sıkıca kavradı.

"Acele et, Ashley. Çok üşüdüm. Ve bileğim..."

Tersledi. Ashley sadece...patladı. Boğazını yırtarcasına hıçkırıklara boğuldu ve parmaklarını sert, buzlu karda gezdirerek çılgınca kazdı.

"Ashley." Madigan'ın sesi, sırtındaki eli, onu soğuktan titreyen annesine ulaşmak için kendi parmaklarını kazımdan alıkoyan tek şeydi. "Ashley, dur. O iyi. Sana yardım etmemize izin ver."

Kev ve Brian kürekler ve bir kurtarma aracıyla geldikten sonra bile, Maude Alice'in üzerini güvenli bir şekilde açmak için kazmak sonsuzluk kadar uzun sürdü. Ama sonunda, Ashley kollarında Davis'i sıkıca kavrariken izlerken, Madigan annesini kardan .

"Teşekkür Madigan," dedi Maude Alice zayıfça, göğsüne kıvrılıp titreyerek. Adam yüzündeki ve boynundaki karları temizlerken, "Orada ne kadar kaldım? Ve dışarısı neden bu kadar karanlık?" Ve sonra onun kollarında bayıldı.

"Anne!" Ashley tekrar Madigan'ın önünde dizlerinin üzerine çöktü, Maude Alice'in ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve sanki bu bir şekilde gözlerini açmasını sağlayacakmış gibi donmuş parmaklarını ovuşturdu. "Anne, uyan."

Eldivenini çıkaran Mace, Maude Alice'in boynunda nabız olup kontrol etti.

"Büyükanne?" Davis bir adım geriye sendeledi. "O değil... O değil."
."

"Nefes alıyor. O iyi," dedi Kev, Davis'e dokunmadan olabildiğince yaklaşarak, yüz ifadesindeki her şey Ashley'e ondan uzak durmanın onu öldürdüğünü söylüyordu. "O iyi olacak, değil mi Mace?"

Mace, "Nabızı sabit," dedi. "Ama onu aşağı indirip ısıtmamız gerek."

Ashley, Maude Alice'in topal bedenini kızıağın üzerine kaldırmaya yardım ettikten sonra kayaklarını taktı ve Maude Alice'i pistte aşağı doğru kaydıran Mace ve Kev'i takip etmek için döndü. Ama sonra durdu, kayakları çözdü ve geri döndü. Çünkü kızı olduğu yerde donmuş, titriyor, sarsılıyor, yıkılmaz büyükannesinin tepeden aşağı çekilişini, kızıağa bağlanışını, kıpırdamadan izliyordu.

"Davis," dedi Ashley, kızının kaskatı kesilmiş bedenini tekrar kollarının arasına aldı, sıktı, sırtını ovdu. "O iyi olacak."

"Biliyorum," diye yanıtladı Davis ve sesindeki üzüntü ya da korku değildi. Öfke vardı. "Sadece anlamıyorum. Neden böyle? Neden hiç dinlemiyor? Neden sadece... büyüyemiyor?"

Ashley, Davis'in bakışlarını karşılamak için arkasına derin, yaşlı, yorgun ve gerekli bir iç çekti. "O böyle biri. İyi ya da kötü, o olduğu kişi."

"Evet, şey. Bazen kim olduğu berbat oluyor," dedi Davis yanağındaki yaşları silerek. Çenesini henüz aşağı kaymamış olan, onlara bakan ve kesinlikle perişan görünen Madigan'a doğru eğen Davis, "Nesi var bunun?" diye mırıldandı.

Ashley'nin göğsü sıkıştı. "Kev'le bugün konuştunuz mu?"

Davis şüpheyi başını yavaşça salladı. "Hayır, meşguldük. Neden?"

"Aşağı kay. Konuş onunla." Ashley Madigan'a baktı. "Bir dakika içinde aşağıda ."

Davis'in gidişini izledikten sonra Ashley, Murphy'nin bir şekilde Maude Alice'i bulduğu deliği inceledi. Kaydırağın devasa genişliğinde ne kadar da küçük bir delik. Gözden kaçırmak çok kolaydı. Köpek olmasaydı onu asla zamanında bulamazlardı ve orada boğulurdu. Onu kaybederlerdi. Ashley onu kaybederdi.

"Hey," dedi Madigan, onun yanına geldi, gözleri onunkilere kilitlenmişti, elleri kollarını aşağı yukarı ovuyordu. "Nefes al, Ashley. Sadece nefes al. O iyi."

Onun kendisine doğru yürüdüğüne duymamıştı. Nefesini tuttuğunu bilmiyordu. Ağlamaya başladığını bilmiyordu. Tüm bunlar bir anda olmuştu, güneşin doğuşu ve batışı gibi, kollarının onun beline sarılması gibi, yüzünün onun göğsüne gömülmesi gibi.

"Gitme," diye fısıldadı, onu daha sıkı sıkarak. "Lütfen."

Uzun bir süre ona sarıldı, sonra şapkasının üzerinden başını öptü ve "Üzgünüm Ashley. Keşke her şey farklı olsaydı."

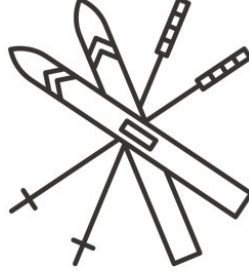
Onu elinde tutmak için son bir umutsuz girişimde bulunarak geri çekildi. "Sözleşmeyi değiştirebilirim, böylece ayrılmak zorunda kalmazsın. Lütfen bana bir şans ver. *Bize bir şans ver.*"

Duyguları yüzünde savaşa dönüştü -şok, şaşkınlık, umut belki? Ama sonra, Ashley'nin kalbini bir daha asla aynı şekilde atamayacak kadar çok parçaya böldü, acımasız bir kabulleniş. Daha kelimeler dudaklarından çıkmadan ne söyleyeceğini biliyordu. Onunla kalmayı denediği ve başaramadığı başka bir adam.

"Özür dilerim," dedi tekrar, ellerini ellerinin arasına aldı, donmuş parmaklarını annesine yaptığı gibi ovdu, hiçbir şeyin onu bir daha ısıtamayacağını rağmen onu ısıtmaya çalıştı. "Ama başka seçeneğim yok."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

ASHLEY

MAUDE ALICE'İN doktoru gelip gitmiş, Maude Alice'in her zamanki gibi uyanık ve inatçı bir şekilde hastaneye gitmesi tavsiyesine inatla karşı çıkmasının ardından sinirli bir hışımila ayrılmıştı. Doktor dinlenmesini önermişti, o da öyle yapıyordu, o kadar derin uyuyordu ki -Clay vedalaşmak için geldiğinde bile kıpırdamıyordu- Ashley birden fazla kez doktordan geri gelmesini isteyip istemediğini merak etmişti. Annesinin yanından ayrılırken, kazanın başında duracak kadar uzun bir süre

Madigan ve adamlar eşyalarını Lydia'ya yüklerken Ashley yemek salonunda aşağıya, otoparka baktı. Adam ona sadece bir kez baktı ve göz göze geldiklerinde Ashley nefesini tuttu. Hayatının geri kalanında kulübede kalma kararından pişmanlık duyacağını biliyordu ama ayaklarını merdivenlere doğru hareket ettiremiyordu. Ona veda edemedi. Veda edemezdi. Bu işi çözecekti. Onu geri getirecekti.

Kev'e veda etmekten döndüğünde gözleri kızarmış ve şişmiş olan Davis sendeleyerek merdivenleri çıktı. Ashley'e doğru yürürken onun açık kollarına sarıldı ve "Kev uyuşturucu kullanmazdı. Bu öyle bir şey ki -"

"Saçmalık," diye bitirdi Ashley onun yerine, bir eliyle saçlarını okşayarak. "Biliyorum."

"Aşağı inmek istemediğine emin misin? Birkaç dakika içinde gidecekler."

Ashley başını sallayınca Davis onu sıkıca kavradı.

GÜNEŞ BATMIŞ, Davis yatmış ve Maude Alice hâlâ gözlerini açmamıştı. Yatağının yanındaki sandalyeye oturan Ashley, annesinin elini kendi elinin içinde tuttu. Maude Alice'in elleri çok zayıflamıştı, derisi ince ve narindi, mavi damarlar parmak eklemlerini bir haritadaki çizgiler gibi çaprazlıyordu. Bunun gerçek anlamda olduğunu bilse de, Maude Alice'in yaşlandığını hiç düşünmemişti, sadece daha inatçı, kendi yöntemlerine daha bağlı olduğunu düşünmüştü. Şimdi onunla otururken, göğsünün inip kalkmasını izlerken, gözlerinin ve ağzının etrafına kazınmış kırışıklıklara bakarken, bunu, yılları, yaşı görüyordu. Her zaman kalıcı olduğuna inandığı bu insanın geçiciliğini.

"Lütfen uyan," diye fısıldadı, yanağını Maude Alice'in elinin arkasına yaslamak için öne doğru eğildi. Son birkaç yılı sessizce birbirleriyle anlaşmazlıklar içinde geçirmişler, birbirlerini asla desteklememişler, birbirleriyle asla yarı yolda buluşmamışlardı. Hep birlikte çok şey kaybettikleri bir günde, yeni bir yılın başlangıcında, Ashley artık bu şekilde yaşamak istemediğini biliyordu.

Ashley, Maude Alice'in alnındaki yumuşak, gümüş rengi saç tellerini geriye doğru taramak için uzanarak, "Özür dilerim anne," dedi. Kelimeler boğuk ve gergin çıkmıştı ama en azından çıkmıştı. "Memnun etmenin imkânsız olduğunu biliyorum. Kin tuttuğumu ve yeterince kolay affetmediğimi biliyorum. Babamı kaybetmenin senin için ne kadar zor olduğunu ve onu ne kadar özlediğini biliyorum." Maude Alice uyurken onunla konuşmak daha kolaydı, bu yüzden Ashley üç yıldır içinde tuttuğu kelimeleri ve duyguları dikkatlice bırakarak devam etti. "Seni seviyorum anne. Bazen beni incitiyorsun ama ben de seni incitiyorum. Bu dağ en az benim kadar, en az babam kadar sevdiğini biliyorum ve sana kızacağınızı söylediğim için çok özür dilerim. Söylediğim korkunç bir şeydi. Babam arazi parkına bayılırdı." Yanağından aşağı süzülmeden önce bir damla gözyaşını sildi. "Bir kez bakar ve şöyle derdi-"

Maude Alice, "Şu orospu çocuğuna bakar mısınız?" dedi. kuru bir boğazın içinden, eli Ashley'inkini sıkıyordu.

"Uyanmışsın," dedi Ashley, Maude Alice ağladığını fark etmeden önce elinin tersiyle gözlerini olabildiğince çabuk silerek. Ama sonra durdu, çünkü annesinin onu ağlarken görmesi belki de sorun değildi. "Ne kadarını duydu?"

Maude Alice'in gözleri açıldığında, gözyaşları onları parıldattı. Sesi titreyerek şöyle dedi: "Ben de seni seviyorum Ashley. Sen benim kızsın, bebeğimsin. Tek istediğim, ya da şimdiye kadar istediğim, senin

Mutluyum. Sadece bunu gösterme konusunda berbat bir iş çıkardım. Max öldüğünde ya da sonrasında yanında olamadığım için üzgünüm. Onu çok özliyorum." Şimdi ikisi de ağlıyordu. "Onsuz kim olduğumu bile bilmiyorum. Soğuk, kaba ve zorba biriyim ve buna dayanamıyorum."

Ashley'nin gözyaşları onların kenetlenmiş ellerine düştü, kendi sözleri, kendi duyguları ona geri yankılandı. Babası olmadan kaybolan tek kişi o değildi. "Sen onu yakınında tutmaya ihtiyaç duyarken ben onun hakkında konuşmak zorunda kaldığım için özür dilerim." Madigan'ı düşündü, bugün ona veda bile edemediğini ve onun sadece dağdan ayrıldığını. "Onun ölümünü senin bakış açından görmeye çalışmadığım için üzgünüm. Sen haklıydın. Bencillik ettim."

"Hayır, değildin," diye ısrar etti Maude Alice. "Yas tutuyordun ve ben seninle birlikte yas tutamadım. Ama belki her şeye yeniden başlayabilir, farklı şeyler yapabiliriz. Daha fazla konuşmaya çalışacağıma ya da en azından konuşmak istediğinde seni dinleyeceğime söz veriyorum. Ve bundan sonra dağ için yapmayı düşündüğüm her şeyi sana danışacağıma söz veriyorum."

Ashley burnunu çekerek başını salladı. "Seni ve fikirlerini dinleyeceğime söz veriyorum. Ve daha iyisini yapacağız. Daha iyi olacağız. Ama iplerden kaçmayı bırakacağına söz vermelisin!"

Maude Alice güldü ve sonra öksürerek yüzünü buruşturdu. "Ne oldu? Ne acıtıyor?"

Maude Alice, "Her şey, canım," diye öyle bir Maude Alice tarzıyla cevap verdi ki Ashley'in gözleri taze yaşlarla doldu. Ashley'in oturmasına yardım etmesiyle ayağa kalkan Maude Alice odaya baktı ve "Ama kahramanım nerede?" diye sordu.

"Kahramanın mı?" Madigan'ı mı kastetti? Kev'i mi? Ashley ona gittiklerini söylemeye hazır değildi. Henüz hazır değildi.

"Murphy!" Maude Alice seslendi, zaten sesi daha güçlüydü çünkü onu hiçbir şey uzun süre tutamazdı, bir çığ bile. "Neredesin?"

Doktor gittiğinden beri yatağın yarısına kadar olan pozisyonundan kıpırdanarak çıkan Murphy, başını hafifçe Maude Alice'in koluna yaslayarak sızlandı.

Diğer eliyle uzanarak köpeğin büyük tüylü başını okşadı ve "Sana bir kurtarma köpeği için zavallı bir bahane dediğim için özür dilerim. Sen benim hayatımı kurtardın ve en kısa zamanda sana bulabildiğim en büyük ve en etli kemiği alacağım."

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi tereddütlü bir ses kapıdan. Odanın hemen dışında duran Mace'di. Murphy hırladı.

Maude Alice parmağıyla Murphy'ye oturmasını işaret , "Sus artık," dedi.

"İçeri gel, Mace." Ashley ona el salladı.

Başını sallayan Mace ellerini ovuşturdu. "İçeri girmek istemiyorum. Sadece olanlardan dolayı üzgün olduğumu söylemek istedim," dedi adem elması titreyerek.

Ashley kaşlarını çattı, kafası karışmıştı. "Bu senin hatan değil, Mace. Koşu yolunu kapatmıştık."

"Maude Alice, "Ve bir aptal gibi başımı eğdim," ekledi.

Mace dudaklarını birbirine bastırdı. "Biliyorum. Ama yine de özür dilerim. Sadece ikinizin de bunu bilmesini istedim."

"Her şey mi?" Ashley sordu.

Gülümsedi ama neşesizdi. "Her şey yolunda. İyi olmana çok sevindim, Maude Alice." Sonra arkasını döndü ve uzaklaştı.

"Bu çok tuhaftı," diye mırıldandı Ashley.

"Kesinlikle öyleydi," diye onayladı Maude Alice, dişlerinin arasından havayı içine çekerek ve yastıklarının üzerinde doğrulmaya çalışırken yan tarafını tutarak.

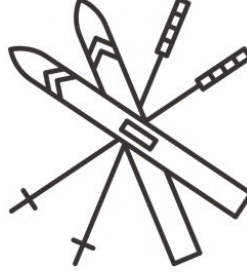
Öne doğru yardım eden Ashley, sırtının arkasına üç yastık yerleştirdi. "Doktor Hanley kaburganda kırık olabileceğini ve bileğinin kesinlikle burkulduğunu söyledi. Gidip sana biraz buz getireyim."

"Bekle." Maude Alice Ashley'in bileğini kavradı. "Clay daha önce burada mıydı? Bir şey hatırlıyorum. Üzgün görünüyordu. Ben dışarıdayken bir şey mi oldu?"

Ashley derin bir nefes aldı, bıraktı ve sonra annesine her şeyi anlattı.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

MADIGAN

KEV'İN PAROLE memurunun kartı Madigan'ın elinde titriyordu. Little Timber'a döneli üç gün olmuştu ama hâlâ tek bir polis memurunun numarasını bile çevirememişti. fazla beklerse, başı adamlardan daha büyük bir belaya girecekti. Sorun şu ki, bunların hiçbiri doğru gelmiyordu. Kendini, işinin tatsız da olsa gerekli bir kısmını tamamlayan bir ayık yaşam evi yöneticisi gibi hissetmiyordu. Dağdan, pozitif testlerden, yaşadığı şok ve hayal kırıklığını için geçirdiği üç gün, kararından daha emin hissetmesini sağlamamıştı. Aslında -Kev'in kartını masasına geri bırakırken- Ashley'e söylediği şeyler yüzünden kendini sadece bir korkak, bir hain ve tam bir pislik gibi hissediyordu.

Test sonucu pozitif çıkan dört adam da, nadiren de olsa onunla konuşmaya tenezzül ettiklerinde, uyuşturucu kullanmadıkları konusunda ısrar ediyorlardı. Genellikle bu noktada adamlar itiraf etmeye, vicdanlarını temizlemeye, yardım istemeye ve sistemden kurtulmaya hazır hale gelirlerdi. Madigan adamlar arasında hiçbir kırılma belirtisi görmemişti. Aslında safları sıkılaştırmışlardı, diğer adamlar onunla da neredeyse hiç konuşmuyor, göz teması kurmuyor, ona o kadar soğuk davranıyorlardı ki bavullarını açtıklarından beri paltosunu çıkarmamıştı.

Bluebird'den ayrıldığından beri Ashley'le konuşmamıştı, kulübenin penceresinden ona baktığından ve göğsünün kendi üzerine çöktüğünü hissettiğinden beri. Sadece işini yaptığını, Bluebird'ü güvende tuttuğunu, Ashley'i güvende tuttuğunu biliyordu ama yine her şeyi berbat ettiği, hayatındaki herkesi incittiği gibi onu da incittiği hissinden kurtulamıyordu. Sanki her zaman yaptığı ve yapacağı şey buymuş gibi. *Merhaba, benim adım Madigan ve insanları incitirim.*

Onu aramamış, ona veda etmeye bile gelmemiştir. Muhtemelen, haklı olarak, o gittiğinde büyük bir ilişki kurşunundan kurtulduğunu düşünüyordu. Peki neden kalbi onu, başına gelen en iyi şeyden vazgeçtiğine ikna etmeye çalışıyordu, hem de hiç karşı koymadan?

Masasında tek başına otururken, etrafını çevreleyen düz beyaz duvarlara kaşlarını çattı, parlak tepe aydınlatmasına gözlerini kısıtı ve ofisinin ne kadar sade ve boş hissettirdiğine, ne kadar soğuk olduğuna iç geçirdi. Herhangi bir ev hissi, herhangi bir rahatlık yaratacak bir kitaplığı ya da lambası bile . Aşk romanları ya da kurutulmuş lavanta dalları yoktu. Arka planda çıtırdayan ve patlayan kükreyen bir ateş de yoktu. Little Tim- ber artık eskisi gibi evi gibi hissetmiyordu, Ashley'e sarılarak uykuya dalmanın rahatlığını ya da sabah güneşi çıplak tenini yaldızlarken kollarında onunla uyanmanın huzurunu hissettiğinden beri hissetmiyordu.

Kafası Ashley'le, onun yumuşak altın bukleleriyle, tatlı elma çiçeği kokusuyla, parmak uçlarının dövmelelerinin üzerinde gezinirken ne kadar nazik hissettirdiğiyle o kadar doluydu ki, telefonu masasının üzerinde vızıldadığında kalbi boğazına fırladı. Telefonu kavradı, açtı ve dua etti. Ama arayan o değildi.

"Hey, ihtiyar," dedi, neşeli görünmeye çalışıyor ama beceremiyordu.

"Bana 'ihtiyar' deme," dedi Conor kesin bir ifadeyle. "Neler oluyor? Mattie hislerim bütün hafta boyunca karıncalandı."

"Bir şey yok. Her şey ," diye yalan söyledi

Madigan. "Hayır. Tekrar deneyin."

Elini yüzünde gezdirdi. "Sadece erkeklerle ilgili bir sorun. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Ah, kahretsin. Mattie, özür dilerim." Babası, Little Timber'da kalan adamların başlarını ne kadar kolay belaya soktuklarını biliyordu, tıpkı Madigan'ın kullanırken yaptığı gibi. "Ne kadar kötü?"

Madigan babasına ayrıntı veremiyordu ama ona "Dağdan ayrılmak zorundaydık" diyebiliyordu. Bu sözleri yüksek sesle söylemek ona düşündüğünden daha fazla acı veriyordu.

"Öyle mi? O zaman oldukça kötü olmalı."

"Bu konuda konuşamayacağımı biliyorsun, baba."

Sinirli bir ses çıkardı. "Ayrıntıları bilmeme gerek yok evlat. Ama konuşmaya ihtiyacın var. Anlayabiliyorum." Ve bir süre sonra, "Ashley bunu nasıl karşılıyor?"

Madigan inandırıcı olmayan bir şekilde, "O iyi," dedi. "O... iyi mi?"

Kolyesini gömleğinden çıkardı, başparmağını sıcak metalin üzerinde gezdirdi, ofisindeki tek sıcak şeyin ona verdiği tek şey olmasını uygun buldu, "Bitti baba. Artık beni görmek istemiyor."

Bir sonra. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Bunu bana söylemesine *gerek yoktu*," dedi Madigan, kolyeyi gömleğine geri bırakarak, "Günler önce dağdan ayrıldık ve o zamandan beri ondan haber almadım. Her şey bitti."

"Yani adamlarla bir şeyler oldu, Ashley senden gitmeni istedi ve şimdi de seninle konuşmuyor mu?"

"Şey, hayır. Şart değil."

"Açıkla."

Madigan iniltisini bastırarak, "Gitmemizi istemedi ama başka seçeneğim de yoktu," dedi.

Conor bir an için sustu ve Madigan bunun etkisini hissetti, çarpmak üzere olan bir şimşek gibi boynunun üzerinde çatırdıyordu. "Senden gitmeni istemedi," diye tekrarladı, soru değildi bu. "Ama sen yine de gittin."

"Bu adamlara karşı bir sorumluluğum var ve onları orada güvende tutamazdım. İnanın bana, gitmemizi istememiş olsa da gitmemizi istedi."

"Yani şimdi de zihin okuyucu mu oldun?"

"Lanet olsun, baba. Neden bu yüzden benimle uğraşıyorsun? Ben yapmam gerekeni yaptım." Bunun kendi kulaklarına bile tamamen saçmalık gibi gelmesi dikkat çekiciydi.

"Tamam, tamam. Bir dakika burada benimle kal," dedi Conor çileden çıkaran bir sabırla. "Eğer senden gitmeni istemediyse, ne yapmanı istedi?"

"Ne demek istiyorsun? Benden hiçbir şey yapmamı istemedi."

"Yani senin ve adamların tek kelime etmeden gitmenize izin mi verdi? Sadece el salladı ve her zamanki hayatına geri döndü. Bu oldukça iğrenç. Belki de senin için doğru kadın o değildi."

"Öyle bir şey olmadı," diye tersledi Madigan.

"Hayır mı?"

"Hayır, o öyle biri değil. Sadece gitmemizi izlemedi. Denedi... Denedi..." Durakladı, sonunda babasının taktiğini anladı.

Jedi zihin numarası gibi.

"Ne denedi, Mattie? Anlat bana."

Sandalyesinde geriye doğru çökerek tavana baktı ve yenilgiyi kabul etti. "Gitmemizi istemediğini söyledi. İşleri yoluna koymayı denemek istedi," diye yutkundu, "birlikte."

Conor iç çekti. "Evlat, seni sevdiğimi biliyorsun. Ama bazen kendinin en büyük düşmanı oluyorsun. Bu hayatta bir ortağa hizmet etmen gerektiğini ne zaman öğreneceksin? Her şeyi tek başına yapmak zorunda olmadığını ne zaman anlayacaksın?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti, ne yaptığığın tamamen farkındaydı. Ash- ley yardım etmeyi teklif etmişti. Kalması ve ona bir şans vermesi için yalvarmıştı ama o yine de onu terk etmişti çünkü ona inanmamış, onu dinlememişti. Hepsi kendi korkusu yüzünden. *Aramamasına şaşmamalı.* "Neden her zaman her şeyi berbat ediyorum?"

"Sen herkesten daha fazla her şeyi berbat etmiyorsun. Sadece batırdığın zaman, elinden geleni yapıyorsun."

İnanılmaz bir şekilde Madigan

güldü. "Şimdi tek yapman gereken bunu düzeltmek."

"Artık çok geç," dedi, bunun doğru olmamasını dileyerek ama doğru olduğunu bilerek. "Gerçekten mi? Yoksa , sadece belki de, o da Şu hissettiğin şeylerin aynısını mı?"

"Bilmiyorum-"

"Onun senin için değeri ne?"

"Ne demek istiyorsun?"

Madigan babasının öne doğru eğildiğini, ellerini masasının üzerinde kenetlediğini ve ona baktığını görebiliyordu. "Onun değeri ne? Onun için neyi riske atacaksın?"

Değeri neydi? *O her şeye değer.* Neyi riske atacaktı? *Her şeyi riske atardı.* Babası haklıydı. Çok geç olması umurunda değildi. Onun da aynı şeyi hissedip hissetmediğini umursamıyordu, her ne kadar tüm varlığıyla öyle hissetmesini umsa da. Tek umursadığı ona aşık olduğunu bildiğinden emin olmaktı. Umutsuzca, delicesine ve tüm kalbiyle ona aşık olduğunu.

Madigan ayağa kalkarak, "Gitmeliyim baba. Seni sonra ararım." Telefonu kapattı ama babasının "İşte benim adamım" dediğini duymadan önce değil.

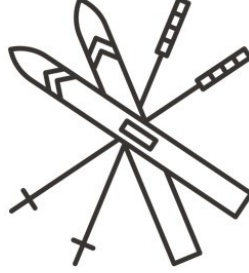
Bir planı yoktu, yakınından bile geçmiyordu ama anahtarlarını masasından aldı ve Brian'dan kaleyi korumasını istemeye gitmek üzereydi ki Sam ofisinin kapısını açıp içeri girdi, ardından Clay ve Kev, sonra Tex, Brian, Jacob, Mark. Kısa süre içinde on adam da

Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş ya da ellerini ceplerine sokmuş bir şekilde.

Brian bir adım öne çıkarak, "Otur patron. Konuşmamız gerekiyor."

KIRKINCI BÖLÜM

ASHLEY

Neden onun hiç fotoğrafını çekmemiști? Ne tek bir samimi fotoğraf, ne telesiyedeki çift selfiesi, ne de o uyurken gizlice çekilmiş bir fotoğraf. Gözlerinin tam olarak nasıl kıvrıldığını ya da dudaklarının sakalının altında nasıl bir gülümsemeye dönüştüğünü hatırlamaya çalışıyordu. Üç gün boyunca onu görmedikten, onunla konuşmadıktan, ona dokunmadıktan sonra, bodrumdan çıkardığı kasetçalarla karışık kasetini tekrar tekrar dinlerken, sadece bir dakikalığına onun yüzünü tekrar görmek istemiști. Ve sonra onun ünlü olduğunu hatırladı.

Yapması gerektiği gibi ilan vermek ve dağda yeniden tam kadro çalışmak için kendisine borçlu olan herkesten iyilik istemek yerine, karasevdalı bir hayran gibi internette Madigan'ın resimlerini aradı. Gözlerini kırpmayı sürekli unuttuğu için gözleri yanıyor, başparmağını çiğniyor, uyanırken her düşüncesini meşgul eden yirmili yaşlardaki rock tanrısının resimlerine tıklıyor, favorilerini 'vergiler' adlı bir dosyaya kaydediyordu, böylece kimse açmayı düşünmeyecekti.

"O adam bir seks bombasıydı."

Ashley dizüstü bilgisayarını kapattıktan sonra sandalyesinde döndü. "Kapı çalmak diye bir şey duydun mu hiç?"

Davis, Ashley'in masasının köşesine oturmuş, Murphy'yi okşuyordu ki, Murphy hantalca gelip başını Ashley'in kucağına koydu. "Kapıyı çaldım. Mad Madigan'dan sonra o kadar susamıştın ki beni duymadın."

"Takma adını biliyor musun?" Ashley sordu. Ona eskiden böyle seslendiklerini hiç söylememiști. Belki de hoşuna gitmemiştir. Muhtemelen bir

Diğer her şeyle birlikte geçmişte kalmasını istediği bir takma ad. Ama, *Kahretsin*, hoşuna gitti. *Mad Madigan*.

Davis sırtarak, "Ben de Google'da arama yapabiliyorum, biliyorsun," diye cevap verdi. "Aradı mı?" Son birkaç gündür gözlerinin altında kamp kurmuş olan koyu halkalar nihayet kayboluyor gibiydi, sanki dün gece gerçekten biraz uyumuş gibiydi.

Ashley başını salladı ve Davis'in eline uzandı. "Nasılsın, tatlım?"

Omuz silkti. "Ben iyiyim. Sadece..." Tekrar omuz silkti.

"Anlat bana." Ashley onun elini sıktı.

"Bunun bir önemi olmadığını biliyorum. Kimsenin bana inanmayacağını biliyorum ama Kevin'in uyuşturucu kullanmadığından eminim. Peki ya Clay? Sam? Yani, cidden mi? Tüm bunlara inanmak çok zor."

Madigan adamların yalan söylediğine ve Ashley'nin neden bahsettiğini bilmediğine ne kadar ikna olursa olsun, beynini bu adamların ormanda bir yerlerde kafayı bulmak için bu kadar çok şeyi riske attıklarına ikna edemiyordu. Hiç akla yatkın gelmiyordu. Davis'le aynı fikirde olmak için ağzını açmıştı ki telefonu arka arkaya dört kez sertçe çaldı. *Chuck*.

Murphy yakaladı.

"Cici köpek," dedi Ashley, Murphy'nin çenesinin altını kaşımak için masasının üzerinden uzanarak.

"Chuck ne istiyor?" Maude Alice, zil sesini tanıyarak Ashley'in ofisine girerken mırıldandı. "Bir hafta boyunca yeterince drama yaşamadık mı?"

"Kim bilir," diye cevap verdi Ashley. Elbette Chuck bir tür altıncı hisle onu arayacaktı, çünkü hiç personeli yoktu ve muhtemelen ter- rain park için ona geri ödeyecek parayı toplayacak bir konseri de yoktu, çünkü -ve işin en kötü yanı- Madigan diye biri yoktu. Chuck şüphesiz onun sefaletinin kokusunu bir köpekbalığı gibi kilometrelerce öteden alıyordu.

Kendini dağdaki başka bir teklife ve bu karmaşadan bir çıkış yolu bulamazlarsa bunu kabul etmek zorunda kalacağının ezici farkındalığına hazırlayarak telefonu açtı.

"Merhaba, Chuck." Telefonu hoparlöre veren Ashley, Maude Alice'e oturmasını işaret etti. Yarım ton karla ölümle burun buruna geldiği günden beri kendini daha iyi hissediyordu ama hâlâ halsizdi ve normalden daha uzun uyuyordu.

Maude Alice, Ashley'in masasının karşısına oturup kazağını göğsüne sıkıca çekerken, Murphy de koşarak yanına oturdu ve başını onun kucağına yasladı. Son birkaç gündür üçüyle de ilgilenmek için çok çalışıyordu.

"Sana bir sürprizim var." Chuck'ın sesi rahatsız edici derecede neşeliydi.

Davis kaşlarını çatarak telefona baktı.

"Harika. Sürprizleri ne kadar sevdiğimi biliyorsun," dedi Ashley alaycı bir tavırla. Bu haftadan sonra, kalan günlerini sürprizsiz bir şekilde geçirmekten tamamen memnun olacaktı.

Kahkahası saf küstahlıktı. "Bazı personelinizi kaybettiğinizi duydum, bu yüzden size en iyilerimden bazılarını gönderiyorum. Bu sabah geç saatlerde gelmeleri gerekiyor."

Ashley o kadar sert ısırdı ki bir yerini zorladı. Adamları duymuş olmalıydı. Dağ dedikodusu küçük kasaba dedikodusundan daha kötüydü. "Buna gerek yok," dedi. "Biz ." Bu doğru değildi, tabii 'hallettik' derken güneş doğmadan önce ve battıktan sonra da Davis, mevcut iskelet ekip ve hatta Maude Alice ile birlikte dağı açık ve işler halde tutmak için uzun süre çalışmayı kastetmiyorsa. Belki inatçıydı, belki de esnek değildi ama Chuck'tan daha fazla yardım istemeyi ya da kabul etmeyi reddetti.

"Sana söylemiştim demekten nefret ediyorum," dedi, ses tonu ona söylemiştim demeyi ne kadar sevdiğini gösteriyordu, "ama o adamları asla işe almaman gerektiğini biliyordum. Suçluların yasaları çiğnemeyeceklerine güvenemezsin. Ve Mavi Kuş gibi bir aile dağında uyuşturucu bulmak, sizinki gibi küçük bir tepeyi iflas ettirebilecek türden bir hikaye."

Ashley parmağını sessize alma düğmesine bastırarak, "Bunu nereden biliyor lan?" diye tısladı. Adamların uyuşturucu yüzünden gittiğini sadece üç kişi biliyordu ve hepsi de bu odada oturuyordu.

Maude Alice omuz silkti, kafası karışmıştı. Ama Davis'in kafası karışık değildi, çok öfkeliydi. Parmağını telefona götürdü. "Babamdı. Babam yapmış olmalı. Onlara komplo kurdu. Pislik herif! SEN PİSLİKSİN!" diye bağırdı sessiz telefona.

"Ashley?" Chuck sesi sinirli geliyordu. "Orada mısınız?"

"Evet," dedi telefonu kapattıktan sonra. "Bu konuda haklısın. Kesinlikle dersimi aldım. Ama gitmem gerek,

Çocuk az önce yemekhanedeki çöp tenekesine kustu." Telefon görüşmesini bitirirken Davis'e baktı. "Gerçekten bunu yapacağını mı düşünüyorsun?"

"Evet, bunu yapardı," diye tersledi Davis. Bir parmağını kaldırdı. "A. Bluebird'ü istiyor." Başka bir parmak. "B. Madigan'dan nefret ediyor." Üçüncü bir parmak daha havaya kalktı. "Ve C. Seni geri kazanmak için her şeyi yapar. Madigan'ı kötü adam haline getirip babamın araya girip günü kurtarmasından daha iyi bir yol olabilir mi?"

"Katılıyorum," dedi Maude Alice. "O üzgün, acınası küçük bir adam."

"Ama nasıl?" Ashley beynini zorladı. Chuck buraya en son ne zaman gelmişti? Adamlara uyuşturucu getirmesi için birine para mı vermişti? Ona saf diyebilirdi ama yine de adamların isteyerek kafayı bulmayacağına inanıyordu. "Testlerde başarısız olmalarını nasıl sağladı?"

"Sanırım biliyor olabilirim."

Ashley, Davis ve Maude Alice ve hatta Murphy ile birlikte dönüp kapıda duran adama baktı.

Elinde bir uyuşturucu testi şeridi tutan Mace, "Ben uyuşturucu kullanmıyorum. Ama," dedi ve şeride baktı, "bu pozitif."

"Ne demek istiyorsun?" Ashley sordu, oda masasının kenarına tutunmasına neden olacak kadar hızlı dönüyordu.

Mace'in onlara Chuck'ın geçen hafta onu ofisinde nasıl bulduğunu, ona Glazed and Confused'tan birkaç çikolatalı turta verdiğini ve bunların "yeni çalışanlar" için olduğunu söylediğini anlatması için geçen sürede, Ashley parmaklarını ne kadar sert kazdığından neredeyse masasının bir parçasını kırıyordu.

"Turtaları sadece Sam, Kev, Clay, Tex, Maude Alice," Mace bakır buklelerini kaşdı, "ve ben yedik. Bir tanesini neredeyse tek başıma yedim. Çocuklar için olduğunu biliyordum ve bu konuda kendimi gerçekten kötü hissettim. Ama çok güzeldi ve benim çikolata problemim var. Ama sonrasında kendimi..."

"Yüksek mi?" Maude Alice kaşlarını kaldırarak sordu.

Mace başını salladı. "Hastalandığımı falan sanmıştım. Bu yüzden uyudum ve ertesi gün kendimi iyi hissettim. Ama sonra Kev bana uyuşturucu testlerinden bahsettiğinde, hangi adamların testlerinin pozitif çıktığını söylediğinde anladım. O turtalarda, *Chuck*'ın buraya getirdiği turtalarda bir sorun olduğunu biliyordum. Ben de eczaneye gittim ve kendimi test ettim." Test çubuğuna tekrar bakarak, "THC için pozitif." dedi. Sulanmış ve kan çanağına dönmüş yeşil gözleri Ashley'inkilerle buluştu. "Bana turtaları verirken sırttı, Ashley. *Sırttı*."

"çocuğu!" Maude Alice bağırarak Murphy'nin odadan dışarı fırlamasına neden oldu.

"bir şey söylemem gerektiğini biliyordum," dedi Mace, "ama korkmuştum. *Benim* yaptığımı düşünmenizden korktum."

"Bu senin hatan değil," dedi Ashley, Mace'in yanına gidip kolunu okşayarak. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Onu indirmemiz gerek," diye alay etti Davis. "Bu sefer çok ileri gitti. Bunun bedelini ödeyecek."

"Tatlım," dedi Ashley, kızı için endişeleniyordu çünkü Chuck'tan ne kadar nefret etse de o hâlâ onun babasıydı.

"Bana 'tatlım' deme," diye verdi Davis. "O insanları incitti. Canlarını yaktı," sesi çatallaştı, "Kev."

Ashley başını salladı. "Onu öylece suçlayamayız, değil mi? Kanıta ihtiyacımız var."

Mace, "O hâlâ biraz var," dediğinde Ashley gülümsedi.

"Davis?" dedi, gülümsemesini kızına çevirerek.

Telefonu elinde, rehberinde gezinirken Davis, "Sanırım babam eyaletin uyuşturucu laboratuvarında en iyi arkadaşı olan bir kimyager kızı olduğunu unutmuş," dedi.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Brian sözünü sakınmadı. "Cezanın suça uygun olmasının ne kadar önemli olduğunu en iyi sizin bilmeniz gerekir. Burada işlenmiş bir suç yok. Eğer bugün o aramaları yaparsanız, masum insanların hayatlarını mahvetmiş olacaksınız. Ve bence bunu biliyorsunuz. Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyorsunuz, aksi takdirde çoktan PO'larından herhangi birini aramış olurdunuz."

"Ben uyuşturucu kullanmadım," dedi Kev, bir saniye daha hareketsiz ve sessiz kalmaya dayanamayacakmış gibi titreyen bir yoğunlukla öne doğru adım atarak.

Tex şapkasını çıkarıp kalbinin üzerinde tutarak, "Ben de öyle," dedi. "Annemin üzerine yemin ederim."

Sam bir adım öne çıktı, ellerini iki yana açmış, yalvarıyordu. "Izzy geçen hafta Sara'yla telefonda konuşmama izin verdi. Ve sonrasında Izzy benimle tam on dakika konuştu. Ot içmek için tüm bunları bu kadar kolay bir şekilde bir kenara atacağımı mı sanıyorsun? *Ot* mu, Madigan? Lütfen iç. Eğer nüksedecek olsaydım, bu lanet otla olmazdı."

"Daha önce başınızın yandığını biliyoruz," dedi Brian. "Bağımlıların yalan söylediğini, manipüle ettiğini ve nüksettiğini biliyoruz. Hepimiz bunu yaptık ama burada olan bu değil."

"O zaman söyle bana, neler oluyor?" Madigan yalvardı. "Lütfen biri bana bunu açıklasın çünkü burada ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bize komplo kuruldu," dedi Kev. "Biri size kötü bir test seti verdi ya da bize bir şey verdi."

"Hadi ama Kev. Kim böyle bir şey yapar ki?" Madigan birinin bu kadar alçalabileceğini hayal bile edemiyordu. Hiç mantıklı gelmiyordu. "Kim senin uyuşturucu testlerinde başarısız olmanı ister ki?"

"Bencil, güvensiz, yılan gibi bir eski koca. İşte o."

Onun sesiyle Madigan ayağa fırladı ve neredeyse sandalyesini arkasına devirecekti. "Ashley?"

Kadın ofisine girdiğinde, haftalardır aralıksız yağan yağmurun ardından güneşin geri dönmesi gibiydi. Ama onun gelişi o kadar ani olmuştu ki gerçekmiş gibi hissetmedi ve eğer ona yol açmak için ayrılan adamların şaşkın ifadeleri olmasaydı, onu uydurduğunu, son birkaç günün amansız stresi altında zihninin sonunda kırıldığını düşünebilirdi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Böldüğüm için özür dilerim-" adamlara baktı ve kaşlarını çatı, muhtemelen havadaki gerginliği fark etmişti, o kadar yoğunlu ki Madi- gan uzanıp bir avuç alabilecekmiş gibi hissetti- "toplantı, ama sanırım hepinizin bilmesi gereken bir şey var."

Masasında oturmuş, sinirleri tepesinde, Madigan gözlerini dikmiş Ashley'e bakıyordu. Ashley karşısındaki sandalyeye tünemiş, ona yaklaşmak için mi yoksa kalkıp gitmesini kolaylaştırmak için mi öne doğru eğilmişti, tahmin etmek istemiyordu.

Adamlar az önce söylediği şeyi düşünmek için dışarı çıkmışlardı ve patlamalarının korusu -şaşkın bir şokun ardından saf, kötü bir şekilde dizginlenmiş öfke ve sayısız Küçük Kereste kuralının çiğnenmesi-sonunda arka planda sessiz mırıltılara dönüşmüştü.

"İyi misin?" diye sordu dikkatle. "Sen..."

Düşüncesini bitirmesine gerek yoktu. Nasıl göründüğünü biliyordu, çünkü iyi değildi. "Sanmıyorum," dedi ona. "Onlara güvenmedim. Onlara inanmadım. Beni ikna etmeye çalışıp durdular ama ben dinlemeyi reddettim. Bazılarını hapishaneye geri gönderirdim."

"Bilemezdin." Kadının elleri kucağında kenetlenmişti ve adam ellerinin onunkilere kaymasını diledi. "Tam olarak yapman gerekeni yaptın."

"Yapmam gereken şey," diye tekrarladı usulca. "Hayır, yapmam gereken şey onları korumak, onlara destek olmaktı. Ama başaramadım. Onları hayal kırıklığına uğrattım. Mavi Kuş'u hayal kırıklığına uğrattım." Ne kadar canı yanarsa yansın, kendini onun gözlerine bakmaya zorladı. "Seni hayal kırıklığına uğrattım."

"Beni hayal kırıklığına uğratmadın," dedi ona. "Onları da yüzüstü bırakmadın. Bunların hiçbirisi senin suçun değil."

Bunu daha önce de görmüş, hissetmişti, onun bu derin şefkatli yanını. Ama şu anda bunu hak etmemişti, yakınından bile geçmiyordu. "Ashley, sen-"

Sarsılarak doğruldu ve elini kaldırarak onun sözünü kesti. "Eğer bana bir kez daha anlamadığımı söylersen, çığlık atacağım. Ben çok şey anlıyorum."

Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Haklısın." Kadın ayağa kalktığı anda paniğe kapıldı çünkü gitmek üzere olduğunu biliyordu. Ona hakaret etmiş, onu yine aşağılamıştı ve onu terk edecekti.

Ama kapıya doğru dönmek yerine masasının etrafından dolaştı, attığı her adımda kalbi hızla çarpıyordu. Yüzünü ona dönmek için sandalyesini çeviren adam, ona uzanmak için canı çok yanmasına rağmen ellerini kolçaklara yapıştırmaya devam etti. Neler olduğunu bilmiyordu. Artık ona dokunmasına izin verilip verilmediğini bilmiyordu. Elleri yavaşça yanından kalkarken şaşkınlıkla onu izledi. Parmakları yanağında gezindiğinde ürperdi.

"Bu senin hatan değil," diye tekrarladı. "Ben seni suçlamıyorum. Adamlar da seni suçlamıyor. Bunun için seni suçlayan tek kişi sensin." Bacaklarının arasına girerek diğer elini kaldırdı, böylece yüzünü ellerinin arasında tuttu. "Eğer bu birinin suçuysa, o da benim. O işbirlikçi pislikle evlenen benim."

"Eğer onu bir daha görürsem," dedi zorlukla gizlediği bir öfkeyle, "hapse geri dönen *ben olacağım*."

"En azından Maude Alice ve Davis'le hücreyi paylaşacaksın."

Ona bakarak, ellerinden birini onunkinin üzerinde kaydırarak, parmaklarını onun parmaklarının arasından geçirerek, kelimelerin içinden akıp gitmesine izin verdi, itiraflar, itiraflar. "Seni özledim. Gitmemeliydim. Sen yardım etmek istedin ve ben sana izin vermek yerine sana saf dedim çünkü her şeyi mahvetmekten çok korkuyordum, eğer kalsaydım her şeyi daha da kötüleştirecektim. Bu yüzden kaçtım. Sana güvenmem gerekirken, seni dinlemem gerekirken, denemem gerekirken kaçtım. Üzgünüm, Ashley. Lütfen bana bunu tamamen berbat etmediğimi söyle. Lütfen bizim için hâlâ bir şans olduğunu söyle."

Adamın yüzünü bırakarak sağ elini avucunun içine aldı ve parmak uçlarını parmak eklemlerinin, KORKU'sunun üzerinde gezdirdi. "Sen hiçbir şeyi mahvetmedin. Ben de korkmuştum. Adamlar için, Bluebird için korkuyordum. Tekrar incinmekten korkuyordum. Ama en çok seni kaybetmekten korktum." Diğer elini tutarak onun UMUT'unun üzerinde gezindi. "Ama belki artık korkmayı bırakabiliriz. Belki kaçmayı bırakabiliriz. Belki bırakabilir, yeniden başlayabilir ve birlikte yolumuza devam edebiliriz. Seninle birlikte olmanın risk almaya değer olduğunu söylediğimde yanılmışım. Çünkü sen," H'yi öptü, "bir risk değilsin. Sen benim kalbimsin."

"Ashley," diye fısıldadı ona doğru uzanıp elini kalçasının üzerinde gezdirirken. Onu kucağına çektiğinde, kollarını boynuna , elma çiçeği kokusu onu sardığında, onun haklı olduğunu anladı. Kaçıyordu. Hâlâ kaçıyordu, geçmişinden, korkularından, hayaletlerden. Onunla gerçekten mutlu olabileceği bir gelecekten, korkusunun onu hazır olmadığına ve hak etmediğine ikna etmeye çalıştığı bir gelecekten. Ona sarıldı, nefesini içine çekti ve o anda, korkunun hayatını yönetmesine izin vereceği son günün bu olacağına karar verdi. *Korku ne bilir ki zaten?* "Buradan nereye gideceğiz?"

Kendini geri çekerek, kırıışmış sakalını düzeltti ve "Şey, ciddi anlamda personel eksikim var. İş arayan insanları nerede bulabileceğime dair fikriniz var mı?"

Ona göz kırptı. "Geri dönmemizi mi istiyorsun? Gerçekten mi?"

"Madigan," dedi başını sallayarak, "senden asla ilk ayrılmak. Elbette geri dönmeni istiyorum."

"Seni öpebilir miyim?" Hayır derse kalbinin duracağını düşündü ama sonra dudakları dudaklarının üzerinde parmakları boynuna dolandı ve başka hiçbir şeyin önemi kalmadı. Ne suçluluk duygusu, ne başarısızlıkları, hatta ne de Chuck. Ashley'i kollarına alıp boynuna sarıldığı, öpüşmelerini derinleştirdiği ve onu terk etmenin doğru bir şey olduğunu nasıl düşünebildiğini merak ettiği bu andan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Kev kapı aralığından, "Bir oda bulun," diye mırıldandı, sesi onları birbirinden uzaklaştırdı.

"Bir odadayız," diye Madigan. Siniri çabucak geçti çünkü Kev'in yüzünde günlerdir görmediği bir gülümseme vardı.

Sam ve Clay kapıda Kev'e katıldıklarında Madigan, üç yetişkin erkeğin kendilerine bakmasından rahatsız olabileceğinden endişelenerek Ashley'in kucağından inmesine yardım çalıştı. Ama Ashley kollarını onun boynuna doladı, ona doğru eğildi ve olduğu yerde kaldı.

"Sana uyuşturucu kullanmadığımızı söylemiştim," diye homurdandı Sam, Kev kaburgalarına dirsek atana kadar kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Ah, ahbap," diye tükürdü Sam, yan tarafını ovuşturarak.

"Hıyarlık etme Sam," dedi Kev. "Bu Boss'un hatası değildi."

"Hayır, Sam haklı," dedi Madigan. "Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum ve sana güvenmeliydim ya da en azından seni dinlemeliydim. Ama yapmadım ve özür dilerim."

"Her şey yolunda," dedi Clay, Madigan henüz hiçbir şeyin yolunda olmadığını anlayabilse. Bu durum kendi hatası olsun ya da olmasın, ona inanmayarak Clay'in güvenini kırmıştı. Birbirlerini bu kadar uzun zamandır tanıdıktan sonra, bu kırığı bir gecede iyileştiremezdi.

Sam ayakkabılarına bakarak, "Bizim için tekrar savaştığın için teşekkürler Ashley," dedi.

Ashley gözleri parlayarak boğazını temizledi. "Bir şey değil Sam. Ama korkarım ki savaş henüz başlamadı bile. Chuck hâlâ bu işten paçayı sıyırdığını düşünüyor ve hepimiz dağa döndüğümüzde-"

"Geri dönmemize izin mi veriyorsun?" Kev'in gözlerinde umut ışıltı parlıyordu; iş için, kefareti için ya da sadece Davis'e tekrar yakın olmak için,

Madigan söyleyemedi. Muhtemelen üçü de.

"Eğer hepiniz geri dönmek isterseniz, sizi ağırlamaktan memnuniyet duyarız." Ashley'nin sesi titriyordu. "Şimdiye kadar sahip olduğumuz en iyi personel sizsiniz."

Ona daha yakın olmak, kendisine, adamlara ve Küçük Kereste'ye verdiği desteğin için ne kadar önemli olduğunu bilmesini sağlamak için kollarını beline doladı, yüzünü saçlarına gömdü ve burnunu boynunun yan tarafına doğru kaydırıldı.

"Ciddiyim," dedi Sam. "Tam burada duruyoruz."

"Fark ettim," diye mırıldandı Madigan boynuna doğru ve ürpermesine neden oldu. "Neden üçünüz gidip diğerlerine toplanmalarını söylemiyorsunuz? Ashley ve ben biraz yalnız kalmak istiyoruz."

Adamlar gittikten sonra arkasına yaslandı ve onun bakışlarıyla karşılaştı.

Ona gülümseyerek, "Sana Mad Madigan dediklerini neden bana söylemedin?" dedi.

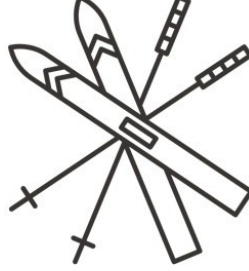
Bir kahkaha patlattı. "Nereden duydun bunu?"

"Sen seni görmem gerekiyordu, ben de seni Google'da arattım." Dudağını ısırıldı. "Sen çok seksi bir adamdın Mad Madigan. Hâlâ öylesin ve seni çok özledim."

Çenesini kavradı, onu kendine çekti ve sanki yapacağı son şeymiş gibi öptü, on yıllardır ilk kez bu lakaptan nefret etmediğini fark etti.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

MADIGAN

Madigan en son bir buçuk ay önce kasabadan aynı yoldan geçerken bu gergindi. O zamanlar çocuklar için endişeleniyor, onları buraya taşıyarak doğru seçimi yapıp yapmadığından endişe ediyor, bu dağın güzel patronunun onları oldukları gibi kabul edip etmeyeceğini, kendisini olduğu gibi kabul edip etmeyeceğini merak ediyordu. Bu kez tek endişesi o güzel patronu ne kadar çabuk yalnız yakalayabileceğiydi. Çünkü ona söylemesi gereken şeyler vardı, ona yapması gereken şeyler vardı.

Pencerenin önünde durduklarını görebiliyordu; Davis, Maude Alice ve Ashley. Davis'in dudaklarının kıpırdadığını, "İşte " dediğini ve Ashley'in yüzüne kocaman, kalp durduran bir gülümseme yayılırken elini pencereye doğru uzattığını gördü.

Lydia'yı birkaç adamın kendisine bağırmasına neden olacak kadar hızlı bir şekilde park ettikten sonra durdu ve kamyonetinden atladı. Etrafına bakmak için bir dakika bile beklemedi. Adamların çantalarını taşımalarına yardım etmek için beklemedi. Ayakları kara değer değmez kulübenin penceresine baktı, sırtıttı ve Ashley'e parmağını kıvrarak aşağı gelmesini işaret etti.

"Selam güzelim," dedi merdivenlerin dibinde kollarını iki yana açarak. Ama ona ulaşmasına bir nefes kala Murphy yanından geçip gitti.

Murphy kollarına atlarken ayaklarını zorlukla tutan Madigan, yanaklarını canavarca yalarken, "Hey, dostum," dedi. "Ben de seni özledim dostum. Ama şimdi anneni görmem gerek, tamam mı?"

Tekrar dört ayak üzerine düşen Murphy, dili ağzının kenarından dışarı sarkmış bir şekilde oturmuş, Madigan'ın her hareketini izliyordu

Ashley ile arasındaki mesafeyi kapatırken. "Tekrar hoş geldiniz," dedi.

"Geri dönmek güzel," diye mırıldandı. Ama sonra yavaşladı çünkü çenesi sallanıyor, omuzları geriliyor, gözleri buğulanıyordu. "Ash- ley, sarılmaya ihtiyacın var mı?"

Başını bir saniye daha dik tutamazmış gibi çenesi göğsüne düştü. "Gerçekten istiyorum."

kollarını tekrar açtığında, kadın kolların içine adım attı.

Onu içine çekerek, "Seni özledim," dedi.

Başını çevirerek, kulağı tam kalbinin üzerine gelecek şekilde, "Ben de seni özledim," dedi. Sonra gözlerini kırpıştırarak geri çekildi. "Adamları yerleştirmeyi bitirdiğinde, benimle son sandalyeyi yakalar mısın?"

Alnını onunkine dokundurdu. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Tüm telesiyej yolculuğu boyunca tek bir kelime bile etmeden, öpüşmek, hissetmek ve kayak kıyafetleri içinde birbirlerine mümkün olduğunca yakın olmaya çalışmakla meşgul olarak öpüştüler. Dağdan aşağıya doğru yarışırcasına kayarak doğruca onun kulübesine gittiler, tek kelime etmeden, sadece ihtiyaç duyarak.

Ashley onun için açık tuttuğu kapıdan içeri girdi, ceketinin fermuarını açtı ve duvardaki bir kancaya astı. Madigan da kendi paltosunun fermuarını açıp sallanan sandalyenin üzerine attı ve sonra ikisi de kar önlüklerini çıkardılar. Sessizce birbirlerine baktılar, Madigan odanın bir tarafında, Ashley diğer tarafında. Ashley ona doğru bir adım attığında, ne kadar imkânsız olsa da, Madigan geri çekildi.

"Kanepeye oturabilir misin?" diye sordu ve kız ona surat asınca, "Sadece bir saniyeliğine," diye ekledi. "Sana söylemek istediğim bir şey var."

"Tamam," dedi temkinli bir şekilde, koltuğa yerleşti ve o kendi botlarını çıkarırken kendi botlarını çıkardı.

Şapkasını çıkarıp sobada hızlıca bir ateş yaktı, sonra yanına oturdu ve cesaretini topladı. Bütün öğleden sonrayı erkeklerle tek tek aynı egzersizi yaparak ve işleri yoluna koymaya çalışarak geçirdikten sonra, bunu Ashley ile de yapmaya ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmişti.

Yüzünü ona dönerek itiraf etti: "Seni incittim. Kavgamız sırasında sana kırıcı şeyler söyledim ve sonra seni dinlemeden gittiğimde yine kırıcı şeyler söyledim. Ve Little Timber'da kırıcı şeyler söylediğimizde, kıldığımız kişi hakkında iyi ve doğru bir şeyler söyleyerek bunu telafi etmemiz gerekir." Ashley'nin ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Sana çok fazla kırıcı şey söyledim, bu yüzden onları telafi etmek için çok fazla iyi şey söylemem gerekecek."

"Ben de sana kırıcı şeyler söyledim." Boğazı düğümlendi. "Buna gerçekten gerek yok."

"Belki de öyledir." Adam onun gözlerinin içine baktı, büyük, kahverengi ve ev gibiydi. "Ashley, seninle ilgili o kadar çok iyi şey var ki bunları anlatmak zor oldu. Ama bunu bütün gün yapmak isteyeceğimizi düşünmediğim için elimden geleni yaptım. İşte senin hakkında fark ettiğim iyi ve doğru şeylerden sadece birkaçı. Çok şefkatli bir ruhunuz var. Bunu erkeklerde, Davis'te, hatta Maude Alice'te bile görüyorum. Etrafınızdaki herkesi seviyor ve destekliyorsunuz ve bu nedenle insanlar sizinle birlikteyken kendilerini güvende hissediyorlar. Bu çok büyük bir armağan."

Yavaşça dudaklarını araladı, gözleri cam gibiydi. Biri ona ne kadar harika olduğunu söylemeyeli ne kadar olmuştu? Bugünden itibaren, sözleriyle ya da hareketleriyle onun bunu bildiğinden emin olmadan bir günden fazla geçirmesine izin vermeyecekti.

"Ayrıca canlı bir ruhunuz var. Hayatınızda zor şeyler yaşadınız ama yine de elinizden geldiğince her yere neşe yaymaya çalışıyorsunuz. İçinizde bir ışık var. Karşı konulmaz bir şey." Saçlarını omzundan geriye taradı. "Acaba bunu babandan mı aldın?"

"Madigan, lütfen. Dur," diye yalvardı, yanaklarından süzülen gözyaşlarını kırıştıtararak.

Onları sildi. "Neredeyse bitirdim, söz veriyorum. Sende bir savaşçı ruhu var. Sevdiğin şeyler için savaşıyorsun. Bu dağ için, kızın için, annen için savaşıyorsun. Babanı anılması gerektiğini düşündüğün şekilde onurlandırmak ve hatırlamak için savaşıyorsun. Benim için, bizim için savaştın." Şimdi kendi gözleri de yaşarmıştı ama onları dizginledi. Bu onunla ilgili değildi. "Çünkü diğer her şeyin yanı sıra, sadık bir ruhun var. Ve ben seni bunun için seviyorum. Seni seviyorum çünkü önemsiyorsun. Seni seviyorum çünkü asla pes etmiyorsun. Seni seviyorum çünkü beni senin gibi harika biriyle birlikte kadar iyi olduğuma inandırıyor. Seni seviyorum, Ashley Cooke. Seni her şey için seviyorum."

Onu kucağına aldı ve vücudu titrerken ona sıkıca sarıldı. Bunun olmasını istememişti ama insanların iyi bir ağlamaya düşündüklerinden çok daha sık ihtiyaç duyduklarını herkesten daha iyi biliyordu. "Her şey yolunda Ashley. Her şey yolunda." Saçlarını öptü, onu bir o yana bir bu yana salladı, elini yavaş, nazik vuruşlarla sırtında aşağı yukarı kaydırды, onu yatağına götürmek ve her şeyi unutmasını sağlamak istedi. Çünkü iyi bir ağlamadan sonra hiçbir şeyin iyi bir sevişmeden daha iyi hissettirmediğini de biliyordu.

Yüzünü kendi yüzüne kaldırarak onu bir kez öptü, sonra ayağına kalktı ve onu banyoya götürdü. Onu ayağına kaldırdıktan sonra yanaklarına ve gözlerine ılık bir bez gözyaşlarını temizledi. Sonra onu yatağına geri götürdü ve termal tişörtünü başından çıkarıp şifonyerin üzerine koydu. Arkasına uzanarak sütyeninin kopçasını açtı ve yere bıraktı, dizlerinin üzerine çökerken yaka kemiğinin hizasını, sonra da göğüslerinin arasını öptü. Dudaklarını göbek deliğinin hemen altındaki tüy gibi yumuşak tene bastıran adam, parmaklarını iç çamaşırının bandına geçirip bacaklarından aşağı indirirken, kadın da parmaklarını onun saçlarına geçirdi.

Bakışları, kirpikleri hâlâ gözyaşlarıyla parlayan gözleriyle buluşana kadar vücudunda gezindi. Ellerini kalçalarını desteklemek için uyluklarından yukarı kaydırarak, "Hazır mısın?" dedi.

"Neye hazırsın?" Gözlerini sildi. "Bugün daha fazla açıklığa tahammül edebileceğimi sanmıyorum."

"Sanırım biraz daha fazlasını kaldırabilirsin." Sırıtarak dudaklarını yalayan adam sırt üstü dönerek onu da yanına aldı.

"Ne yapıyorsun?" diye soluk soluğına bağırdı, dizlerinin üzerine çökmüş, ellerini başının üzerindeki kanepeye koyarak adamın göğsüne yaslanmıştı.

"Seni daha iyi hissettiriyorum. Şimdi kıpırdama." Aşağı doğru kayarak kadının altına yerleşti ve onu ağzına doğru çekti.

Adam onu yalarken, öperken, bir parmağını içine sokarken iç çekti. Hüznünün dilinin üzerinde eridiğini hissettiğinde, ağzına sürünmeye başladığında, inlediğinde ve sakalını ıslattığında, mümkün olan en kısa sürede yaptıracığı yeni dövme hayal etti - Ashley'den bir parça sonsuza dek teninde yaşayacaktı. Elma çiçekleri.

Kısa bir süre içinde titredi, haykırdı, ona doğru eğildi ve sonra kanepeye yığıldı, boşaldıktan sonra çıkardığı o lezzetli tatlı miyavlama seslerini çıkardı. Onu son bir kez öptü, sonra altından kayarak bir kolunu bacaklarının, diğerini de kollarının altından geçirdi.

"Madigan," diye mırıldandı adam onu alıp yatağa taşıırken. "Bu da neydi böyle?"

Onu yatırmak için döndüğünde, üzerine eğildi ve "Bu sadece başlangıçtı" dedi. Ve bu sözleri tüm kalbiyle söyledi.

Orgazm sonrası sisi gözlerinden sıyrıp ayağa kalktı, gömleğini başından çekti, Noel kolyesini bir kez öptü, sonra iç çamaşırını ereksiyonunu serbest bırakacak kadar aşağı kaydırıldı. Onu sırtüstü yatırarak üzerine çöktü, kalçalarını yavaş ve mükemmel bir ritimle hareket ettirerek adamın gözlerinin kapanmasına neden oldu. Önüne eğilerek dudaklarını öptü ve "Ben de seni her şey için seviyorum Matthew Madigan" dedi.

MADIGAN BOYNUNU OVUŞTURDU, odaya baktı ve hepsi de kendilerine dağıtılan bu elden çok daha iyisini hak eden bir grup adamı inceledi.

"Televizyona mı çıkacağız?" Kev sordu. "Hepimiz mi?"

"Sadece sen istersen," dedi Madigan. "Ama Chuck dağa geri döndüğümüzü öğrendiğinde bir sonraki hamlesi kesinlikle basını aramak olacaktır. Eğer ondan önce davranırsak-"

"O zaman onun yerine kendi hikâyemizi anlatabiliriz," dedi Clay, çenesindeki kirli sakalı okşayarak. "Bu mantıklı."

Madigan, Ashley'in kulübesinden ayrılmasından sonra günün geri kalanını bu işi nasıl doğru yapacağını, insanlarla ilgili bir hikâyeden en fazla kazancı nasıl elde edeceğini düşünerek geçirmişti. Neyse ki ne o ne de Ashley, ayrı kaldıkları birkaç gün boyunca konseri iptal etmek için herhangi bir adım atmamışlardı ve Madigan, Ashley'nin Chuck'ı alaşağı etmesi için büyük, halka açık bir gösteriden daha iyi bir zaman olmadığını biliyordu. Ashley, Davis ve Maude Alice'le buluşup onlara planını anlattıktan ve onların rızasını aldığından emin olduktan sonra - özellikle de Davis'in, ne de olsa Chuck onun Madigan bu toplantıyı düzenledi.

"Davis," dedi, "lütfen broşürleri dağıtır mısın?" "Elbette, Patron." Davis zıplayarak ayağa kalktı.

"Patron, Davis? Sen de mi?"

Omuz silkti. "Sana seksi korsan demeye devam edebilirim ama-"

"Patron," dedi çabucak. "Patron iyidir." Adamlardan birkaçı homurdandı.

Brian ıslık çalarak elindeki broşürü inceledi. "Starflare, Gravel, Chaining Jane, The Makers." Madigan'a baktı. "Bu senin grubun, değil mi?"

"Eskiden öyleydi," dedi Madigan.

"Evet!" Kev yumruğunu havaya kaldırdı. "Mad Madigan tekrar iş başında!"

"Lütfen," dedi sıkıca, "bana öyle seslenmeyin. Aslında, hiçbiriniz bana bir daha asla böyle seslenmeyin."

Ashley kaşlarını kaldırarak öksürdü.

"Ashley hariç," diye düzeltti. Kendinden emin görünmek istiyordu ama ses tonuna endişe karışmıştı. Grup arkadaşlarını yıllardır görmemişti ve on yılı aşkın bir süredir seyirci önünde çılmamıştı. Tüm bu durum devasa bir endişe bombasının tik taklarıydı. "Bu konser, FlannelFest-"

"Woot!" Davis, bulduğu isim için tezahürat yaparak araya girdi.

"-Bluebird Basin ve Little Timber arasında Ashley ve benim umduğumuz uzun bir ortaklığın başlangıcı olacak."

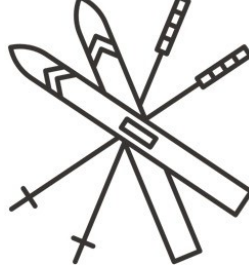
Biri ıslık çaldı ama Madigan kim olduğunu anlayamadı, muhtemelen Kev, belki Davis, hatta ona bakarken ne kadar mutlu görüldüğüne bakılırsa Maude Alice bile olabilirdi.

Ashley söze girdi. "Ayrıca Chuck'la yüzleşmek ve bize bulaştığı için pişman olmasını sağlamak için de en iyi zaman olacak."

Tex ayağa kalktı, Shannon da onun yanında ayağa kalktı, odadaki diğer herkes de onu . Tex şapkasını başına yerleştirirken, "Pekâlâ," dedi. "Bu kadar oturmak yeter, hadi işe koyulalım."

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ASHLEY

ASHLEY'S JAW kar yağdırdı çünkü sahne olağanüstüydü. Çocuklar, kasabadan bazı gönüllülerle birlikte geçtiğimiz hafta her gece geç saatlere kadar çalışmış, Bud's Hardware tarafından bağışlanan kereste ve ışıklarla tüm yapıyı inşa etmişlerdi. Arazide dolaşırken ısınma ve bar çadırlarını, Clay'in Brian ve Maude Alice ile birlikte çalıştırdığı ızgarayı kontrol etti. Bağış kampanyası için açık artırmaya çıkarılacak ürünlerle dolu masalarla gelen tüm yerel satıcılarla tanıştı ve onlara teşekkür etti. Madi- gan'ın ünlü arkadaşlarının etkinlik için bir araya profesyonel kayakçılara ve board'culara gülümserken -ki çoğu bugün ter- rain parkta gösteri yapmak için saatlerce araba kullanmış, hatta uçaklara atlayıp gelmişlerdi- Ashley'in göğsünün yan tarafını ağır, kederli bir sızı kapladı.

Maude Alice, "Buna bayılırdı," dedi.
onun yanında dur.

"Babam bunun için aklını kaçırmıştı. Dağın parladığını görmek için yaşadı. Aslında," dedi Ashley annesine dönerek, "buraya bu ismi vermeliyiz. Max's Park."

Maude Alice'in eli göğsüne gitti. "Mükemmel," dedi sesi titreyerek. "Her şey çok mükemmel, Ashley. Sen, Madigan ve tüm erkekler, tüm sıkı çalışmanız, bu konser, Max'in Parkı... Her şey mükemmel."

Başını Maude Alice'in omzuna yaslayan Ashley, "Yine müttefik," dedi.

"Bu mükemmel anı mahvetmekten ne kadar nefret etsem de, sanırım bilet satışlarından bunu almanız için yeterince para kazandık."

Ashley doğrulurken Maude Alice'in kendisine uzattığı, Charles Thompson adına düzenlenmiş 10.000 dolarlık çeke baktı. "Ona bir şey ödemek zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

"O zaman yapma," dedi Maude Alice öfkeyle. "O suçluya tek bir kuruş bile ödeme."

" zorundayım. Ona herhangi bir şekilde borçlu olmayı reddediyorum."

Maude Alice ofladı pufladı. "Ben hala polisi aramamız gerektiğini düşünüyorum. Beş adamı ve beni uyuşturdu! Ve elimizde kanıt var. Hapse girmeli."

"Katılıyorum," dedi Ashley. "Ama Madigan ve adamları, laboratuvarından gelen sonuçlara rağmen onun turtalara ilaç koyduğunu inkâr edeceğini düşünüyorlar. Suçu Mira'ya ya da Glazed and Confused'taki çalışanlarına atacak ve başka kimseyi bu işe karıştırmak istemiyorlar. Ayrıca, görünüşe göre hiçbiri polisin herhangi bir şeye karışmasından hoşlanmıyor."

"Sanırım bu mantıklı. Ama o zaman Chuck'ın yanına kâr mı kalacak?"

"Bundan emin değilim," dedi Ashley. Yerel haber kanalıyla çocuklar, Little Timber ve genel olarak FlannelFest hakkında yaptığı röportajlar o kadar iyi gitmişti ki, dağını korumak için adamların kim olduğunu saklaması gerektiğini düşündüğü için kendinden biraz iğreniyordu. Çünkü onlar onun dağıydı - güçlü, dirençli, alçakgönüllü. Ama basın sayesinde, hikâyeleri istedikleri gibi anlatılınca, Chuck'ın onları ihbar etme tehditleri kar gibi savrulup gitmişti. "Bugünden sonra Bluebird'de artık hoş karşılanmayacağını bilecek. Ve Madigan ona yaklaşırsa sedyeyle bile gidebilir."

"Madigan'ı meşgul etmemiz gerekecek," dedi Maude Alice ayık bir sesle. "İhtiyacımız olan son şey dağda bir cinayet işlenmesi. Gerçi burada bir cesedi gömmek için birkaç iyi yer biliyorum."

Ashley gülerek, "Eminim öyledir," dedi ve ardından bir boardcu gülünç, yerçekimine meydan okuyan bir atlayış yaparken ikisi de kalabalıkla birlikte tezahürat yaptı.

"BUNA INANABILIYOR MUSUNUZ?" Davis ellerini havaya kaldırarak bağırды ve tamamı kadınlardan oluşan Gravel grubunun son şarkısı için çılgılık attı. "Bu inanılmaz!"

Ashley sadece aynı fikirdeydi. Bluebird'de hiç bu kadar çok insan görmemişti. Arabalar ve kamyonlar park yerini çoktan doldurmuştu ve gelmeye devam ediyorlardı, konsere gelenler ana yolun kenarına park etmek ve yukarı tırmanmak zorunda kalıyorlardı. Grupların hepsi zamanında gelmişti ve Madigan'ın hayatındaki insanlarla, onu sevdikleri ve özledikleri belli olan insanlarla yeniden bağlantı kurmasını izlemek Ashley'i öylesine duygusal bir su birikintisine düşürmüştü ki bütün gün gözyaşlarına karşı savaşmak zorunda kalmıştı.

Madigan'ın sahnenin yanında durduğunu, gitarını akort ettiğini ve gergin görüldüğünü fark etti. Murphy onun yanında nefes nefese kalmış, devasa, tüylü, duygusal destek hayranı gibi ona bakıyordu.

"Ben gidiyorum," diye bağırarak Davis'e karşılık verdi ve başını Madigan'a doğru eğdi.

Davis başını salladı, sonra Ashley'i yakaladı ve yanağından sertçe öptü. "Seni seviyorum anne," diye bağırdı Ashley müziğin sesini bastırarak. "Yaşadığım sürece babamla bir daha asla konuşamayabilirim ama seni çok seviyorum ve senin adına çok mutluyum."

Ashley okula dönmeme planlarını konuşmak için Davis'i daha önce köşeye sıkıştırmıştı. Davis kalmak ve Bluebird'ün var olmayan pazarlama faaliyetlerini yönetmeye yardım etmek istiyordu. Ashley'nin kızı için seçeceği hayat bu muydu? Muhtemelen hayır. Ama şimdi etrafına baktığında, gülümseyen ve kutlama yapan, birlikte en iyi zamanı geçiren onca insanı gördüğünde, Ashley Davis'in neden bu seçimi yaptığını anlıyordu. Bluebird'ün insanın içine işleyen, derinlere yerleşen, ihtiyacı olan herkesin evi haline gelen yanı vardı. Belki Davis buraya yerleşecekti, belki de yerleşmeyecekti. Yine de her iki durumda da okula ara vermeye ihtiyacı olduğu açıktı ve Ashley'in bunu kabullenmenin bir yolunu bulması gerekiyordu.

"Ben de seni seviyorum, tatlım!" Ashley bağırdı, onu sırtından öptü ve gösteriyi izlemek için gelen Kev'e başıyla selam verdi. Kalabalığın arasından sıyrılarak Madigan'ın yanına sokuldu ve "Hey. Çok seksisin. Gruplardan birinde misin?"

Onun varlığının farkına bile varmadan ellerini gitarından çekti ve salladı. "Neden bu kadar gerginim?"

"En iyilerimizin bile başına gelir." Gümüş sarısı saçlı, uzun boylu, yakışıklı bir adam, günlerce süren bir çene çizgisi ve bilmiş, çarpık bir gülümsemeyle onlara doğru yürüdü ve Madigan'a doğru bir el uzattı.

Madigan adamın elini tutarak onu kucakladı. Ayrıldıklarında Madigan Ashley'e döndü ve "Bu Cole Sanderson, Makers'ın davulcusu ve en iyi arkadaşlarımdan biri.

Cole, bu Ashley. Dağı yönetiyor ve aynı zamanda benim..." Ona baktığında yüzünde bir soru işareti vardı.

"Ben onun kız arkadaşımı. Merhaba Cole. Bluebird Basin'e hoş geldin." Ashley adamın sıcak elini sıktı.

Madigan'ın sırtını tokatlayan Cole, "Senin adına sevindim Mad. Sonunda manastırdan ayrıldığını görmek güzel."

Çoğu durumda Ashley kızaran taraf olurdu. Değişiklik olsun diye başka birinin kızardığını görmek güzeldi. Parmak uçlarında durarak Madigan'ın sıcak, kızarmış yanağını öptü.

"Sırada biz varız," dedi Cole. "Hazır mısın?" "Olabileceğim kadar," diye itiraf etti Madigan.

Ashley tanıdık bir gümbürtü duydu ve tam zamanında dönerek otoparktan hızla geçen kamyonu kaşlarını çattı. Chuck kar küreme aracının hemen arkasına yasadışı bir şekilde park ederken, "O burada," dedi. "Pislik herif hâlâ istediği yere park edebileceğini sanıyor."

"İşte şimdi konuşmaya başladık." Madigan sırttı. "Bütün gün o pisliğin ortaya çıkmasını bekledim. Öfke neredeyse her zaman kaygılarımı iyileştirir. Şimdiden daha iyi hissediyorum."

Chuck kamyonundan atlayıp sahnede alay ederken, Ashley yüzünü Madigan'a doğru kaldırdı ve "İyi şans için bir öpücük?" dedi.

Bundan daha fazlasını yaptı, gitarını sırtına doğru kaydırды, böylece onu kendine çekebildi, dilini kaydırды ve iki eliyle kıcını kavradı. Chuck'ın onu izlediğini umuyordu.

"Şimdi, Mad Madigan, oraya çık ve biraz kalp kır."

Kızın elini tutarak dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu. Sonra kalabalığın uğultusu arasında sahneye çıktı, sanki bir gençlik rüyası gerçek olmuştu.

Ashley kalabalığın içine yürürken, Chuck ona ıslık çaldı ve o da onu yeni fark etmiş gibi yaptı. Bir cebinde test sonuçlarını, diğerinde Maude Alice'ten aldığı çeki tutarak ona doğru ve ağzını zorlayarak yapabildiği en tatlı gülümsemeyi yaptı.

"Başardın," dedi ve korkak, arkadan bıçaklayan piçin yanağına bir öpücük kondurdu.

Yüz ifadesi tamamen küçümseyiciydi. "Sence de biraz fazla değil mi?"

"Gerçekten mi?" Ashley, Madigan'ın gevşemeye başladığı, hatta tıngırdatırken kalabalığa gülümsediği sahneye geri döndü

gitarını. "Bence bu mükemmel."

Chuck güldü, mizahtan yoksun, ters bir sesle. "Ve küçük arazi parkınız kesinlikle... tuhaf."

Birdenbire adamın kafasını tutup dizini burnuna sokma arzusuyla dolan Ashley, "Teşekkürler. Parktan bahsetmişken, senin için bir şeyim var." Elini cebine attı ve çeki çıkardı. "Sana borcumu ödemek istedim."

"Bu kadar çabuk mu?" Neredeyse hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Bunu olabildiğince uzun süre onun kafasında tutmak istemişti.

"Yarına kadar ertelemeyin, haksız mıyım?"

Çeki buruşturup yerden aldığı bir çöp parçasıymış gibi cebine koydu. "Eski mahkûmların geri döndüğünü fark etmeden edemedim. Yoksa onlara artık mahkûm mu demeliyim? Ne de olsa yasaları çiğnediler. Aslında neden hapiste olmadıklarını merak ediyorum. Belki de birilerinin bu durumu araştırması gerekiyordur. Belki de," diyerek ona yaklaştı ve sesi bir oktav alçaldı, "birileri onları koruyor."

Beklediği açılış buydu. Adamın ne yapacağı hiç belli olmazdı. "Çok haklısın, Chuck. Kesinlikle bu durumun iç yüzünü öğrenmeliyiz. Belki de konserle ilgili bir haber yapmaları için buradaki muhabirlerden birini çağırmalı ve onlara şu uyuşturucu testlerinden bahsetmeliyiz." İfadesini sakın ve düşünceli tuttu. "Çünkü geçen gün Mace'le çok etkileyici bir tartışma yaptık."

"Mace kim?" dedi, cahil görünmeye çalışarak ama yanaklarından süzülen kan onu ele verdi.

"Biliyorsun, Mace, benim EMT'm. Bütün o turtaları verdiği kişi."

"Ne yaptığınız hakkında hiçbir fikrim olmadığına eminim."

"Kapa çeneni, Chuck," diye tersledi, cebinden test sonuçlarının kopyasını çıkardı ve sallayarak açıp adamın yüzüne doğru tuttu. "Bu saçmalık alçaklığın da ötesindeydi. Şeytani bir şeydi. Ve eğer bir daha böyle bir şeye kalkışırsan, karşında ben olmayacağım. O olacak." Onları gören Madigan'ın gitarından bir elini kaldırıp Chuck'a ters ters baktığı sahneyi işaret etti. "Ve ona boşuna 'Mad Madigan' demiyorlar."

"Ash," dedi Chuck gergin ve suçlu bir kahkaha atarak, yüzü geri geri gittiği kar kadar beyazdı, "burada ne olduğunu düşündüğün hakkında hiçbir fikrim yok, ama öyle değil-"

"Burada neler olduğunu *çok* iyi biliyorum ve hayatının önümüzdeki birkaç yılını parmaklıklar ardında geçirmek istemiyorsan, dağımdan defolup gidebilir ve bir daha asla buraya gelmeyebilirsin."

"Bu çok saçma! Benim kızım burada. Beni kızımı görmekten alıkoyamazsın."

Şimdi ona saf bir aptalmış gibi bakma sırası Ashley'deydi ve o da bunu sonuna kadar kullandı. "Gerçekten de bundan sonra seni görmek istediğini düşünüyor musun?"

"Davis'e söyledin mi?" Gözleri yarıklar halinde kısıldı. "Bunu nasıl yaparsın?"

"Çünkü," dedi yüzüne doğru yaklaşarak, "hayatınızdaki birinin yalancı, hilekâr, zavallı bir pislik olduğunu bilmek önemlidir Davis seninle bir daha asla konuşmayabilir Chuck, bu ikinizin arasında. Ama bu kasabanın gördüğü en büyük haberin bir parçası olmak istemiyorsan bu dağa geri dönmeyeceksin, ki eminim WinterMass'ın CEO'su bundan hoşlanmayacaktır. Kartı buralarda bir yerde." Ceplerini yokladı. "Eminim vardır, çünkü onu bana veren sendin."

"*Hey, Chuck!*" Hoparlörlerden gelen nefis bir hırıltı Ashley'in tenini ve tüylerini diken diken etti. "*Oraya gelip kendim tekmelemeden önce kışını bu dağdan indirmek için beş dakikan var.*"

Chuck gözlerini kısarak kendisine tehditkâr bir şekilde gülümseyen Madigan'a bakarken, Madigan'ın arkadaşı Cole'un başını çektiği kalabalık "Siktir, Chuck! Siktir git, Chuck!"

"Ash," diye yalvardı Chuck. "ama, bu konuda yetişkin gibi davranalım."

Omuz silkti. "Adamı duydun. Mahvetmeye çalıştığın onun adamlarının hayatıydı. Artık benim elimde değil. Acele ederseniz kamyonunuza dönmek için hâlâ birkaç dakikanız var."

O anda Kev, Tex, Sam, Clay, Brian ve diğer tüm çocuklar tepeden aşağı ona katılmak için yürümeye başladılar ve hiç de dalga geçmiyor gibi görünüyorlardı.

"Ne var biliyor musun?" Chuck haykırdı, kamyonetine doğru tökezleyerek geri döndü, Murphy tepeden aşağıya doğru hırslayarak ve hırıldayarak ona doğru geldiğinde karda kaydı. "canı cehenneme. Hepinizin canı cehenneme. Hepinizin." Parmağı çılgınca tüm grubu, tüm dağı işaret ediyordu. "Hepinizin canı cehenneme!"

"Bu yanık için biraz buza ihtiyacım olacak, kardeşim" diye alaycı bir tavırla söylenirken, Chuck kamyonetine doğru koştu ve kapısını açarak sıçradı.

içeri girdi. Bulunduğu yerden çıkmaya çalıştı, ancak çığlık atana ve direksiyonuna bir çocuk gibi vurana kadar tekerleklerini karda döndürmeyi başardı. Sonunda, herkes ona gülmekten karnını tutup yanaklarındaki yaşları silerken, Chuck gazı bıraktı ve birisinin büyükannesinin bakkaldan çıkması gibi yavaşça geri çekildi.

Makers çalarken ve güneş arkalarından batarken Ashley kalabalıkla dans ederken, sıcak ve ısrarlı bir şekilde göğsüne yayılan JOY. Kev ve Davis sahnenin dibinde tezahürat yaparken Shannon, şapkası kafasında yamuk duran Tex ile dans ediyordu. Izzy Scotty's'deki vardiyasından sonra gelmişti ve hem o hem de Sam, küçük kulaklarını kapatan parlak kırmızı kulaklıklarıyla ciyaklayan Sara'yı aralarında sallayarak gülümsüyorlardı. Brian yüzünü buruştururken kızları da onun yanında avazları çıktığı kadar bağıırıyordu. Maude Alice ve Clay birlikte gülüyor, hamburger çeviriyor ve kalabalık için sosisli sandviç ızgara yapıyorlardı. Ashley, erkeklerin Chuck'ın onlara yaptıklarından sonra iyileşmelerinin ve dağda kendilerini tekrar güvende hissetmelerinin zaman alacağını biliyordu ama havadaki mutluluk, müzik ve dansla birlikte, baktığı her yerde anın hafifliğini hissediyordu.

Madigan'ın sesi dikkatini tekrar sahneye çekti. "Sıradaki şarkıyı kız arkadaşşıma ithaf etmek istiyorum." Kalabalığın içinde onu görünce göz kırptı. "Ashley, bu senin için."

Süper seksi gitaristin tam altında durabilmek için sahneye yaklaşırken, gitarist "Shine Bright "ın açılış akorlarını çalarken kendinden geçti. Madigan ona bakarak gülümsedi ve solistle birlikte "Gökyüzündeki tüm yıldızlar seninle kıyaslandığında sönük parlıyor" diye armoni yaptı.

Saatler sonra, son satıcıların çadırlarının kaldırılmasına yardım ettikten sonra Madigan'ın kulübesine kafasını sokan Ashley, "Hey, burası çok güzelmiş. Gösteriden sonra bütün hayranlarını buraya mı götürüyorsun?"

Madigan yatağının kenarına oturdu, gözleri ıslak ve kızarıktı. "Hayır, buraya gelip sakalına bakarak ağlamayı kesemeyen aşırı hassas erkek arkadaşını teselli ettiğin yer."

"Ah, tatlım," dedi, çünkü ona böyle hitap etmesi hoşuna gidiyordu. "Ne yapabilirim?" Yanına oturarak elini sırtında gezdirdi.

"Sarıl bana?" dedi gözyaşlarının arasından.

Kollarını ona doladı ve onu bir o yana bir bu yana salladı. "Arkadaşlarını, grup arkadaşlarını görmek zor muydu? Eski anıları geri getirdi mi?"

Burnunu çekti. "Öyle olacağını düşünmüştüm ama olmadı. Ne kadar çok insan kaybettiğimizi aklıma bile getirmedi, gerçi biraz o da vardı. Daha çok, bana hayatımda hala ne kadar çok iyi insan olduğunu hatırlattı. Yeterince konuşmadığım insanlar. Ama onlarla iletişimde kalmak için daha fazla çaba göstereceğim. Özellikle de Cole'la."

Onun yanağını öptü ve gözyaşlarının tuzlu tadını aldı. "Yani bunlar iyi gözyaşları o zaman?"

"Güzel gözyaşları," diye cevap verdi. "Adını Vermemem Gereken Adam'ın yatakta sevişmesini izlemek de oldukça iyiydi."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin. Bunun ne kadar katartık olacağını fark etmemiştim ama harikaydı. Keşke sen de orada olsaydın."

"Hayır, yok. Güven bana." Doğrulup önce omuzlarını sonra da boynunu oynattı. "Son çekim neydi?"

"Şöyle söyleyeyim," dedi, onun kucağına sürünerek, ona sarıldı, "en azından bu denizin geri kalanında mali sorunlarımız olmayacak. Senin sayende." Yüzünü ellerinin arasına alarak onu öptü. "Sen en iyi erkek arkadaşsın. Ama," diye burnunu çekti ona, "bir duşa ihtiyacın var."

"Eminim öyledir," dedi gülerek. "Domuz gibi terliyordum." Kızın kıcını iki eliyle kavrayarak onu kaldırdı ve banyoya doğru yürümeye başladı. "Benimle duş alır mısın?"

Boynunu öperek, "Kesinlikle. Donuyorum."

Buharlı suyun altında vücudunu yıkadı, sabunlu ellerini göğsünde, Meryem'in dövmesinde, kalçasının üzerindeki pusulada, ona her zaman nerede olduğunu ve nereye gittiğini hatırlatacak olan dövmede gezdirdi. Omuzlarını, kollarını, bileklerini, parmaklarının her birini, sahip olduğu her bir dövmeyi yıkadı. Artık hepsini biliyordu, tenindeki her bir mürekkep parçasını ezber biliyordu.

Onu döndürerek sırtını, kıcının kıvrımlarını yıkadı, sabunlu parmaklarını yanaklarının arasından taşaklarına doğru kaydırđı, boğazından gelen sesler karşısında dudağını ısırdı. Bacaklarını temizlemek için diz çöktü ve geri dönerken ellerinin kalçalarına kaymasına izin verdi, şimdiden onun için çok sert olan şaftının uzunluğu üzerinde gezinmek için onları birbirine kenetledi. Çok mükemmeldi.

Arkasını döndüğünde dizlerinin üzerine çöktü, kızın bacaklarından birini omzuna attı ve kız titreyip inleyerek boşalması için yalvarıncaya, neredeyse duş perdesini halkalarından koparıncaya kadar onu yaladı. Ama tam o zevk dalgası onu sarsmadan önce, adam geri çekildi ve tekrar ayağa kalktı, onu kollarının arasına aldı ve bacaklarını beline doladı.

Gözleri buluştu ve adam tek bir yumuşak hamleyle kızın içine girerek kendini tamamen kılıfına soktu. Bundan sonra, onu şaftında yukarı ve aşağı kaydırırken, yanlışıyla saçlarının bir kısmını koparacak kadar sert boşalana kadar onu üzerinde zıplatırken sadece ona tutunabilirdi. Orgazmı onu hâlâ pençesinde tutarken, adam çekildi, onu döndürdü, eğdi ve tekrar daldı, vahşi ve korkusuzca defalarca içine girdi, kendi salıverilmesiyle homurdanırken kıcını bir kez tokatladı.

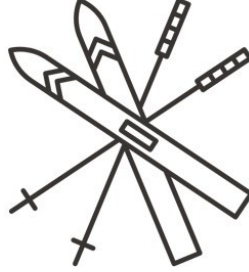
Güldü, inledi ve tekrar güldü, çalıştı, zonkladı ve tarif edilemez bir şekilde mutlu oldu.

Elleri karnına doğru ilerleyerek göğüslerini kavradı ve kollarıyla onu yukarı çekerek birlikte durmalarını sağladı. Alnını omzuna yaslamak için öne doğru eğildiğinde, hâlâ içinde nabzının attığını, göğsünün sırtına çarptığını hissedebiliyordu.

Başını çevirerek derin ve tutkulu bir öpücüğü kabul etti, sonra da gülümseyerek, "Mad Madigan yine ata biniyor," dedi.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İKİ AY SONRA ASHLEY

BİR MEVSİM HİÇ BU KADAR ÇABUK GEÇMEMİŞTİ. Parlak, altın sarısı güneş bir zamanlar tertemiz olan yamaçları ıslak, gri çamurdan düzensiz çizgilere dönüştürürken, önümüzdeki haftalarda sadece yayılacak olan küçük kaya ve ot parçalarını ortaya çıkarırken, Ashley her yıl bu zamanlarda hissettiği aynı garip hüznü hissetti. Sadece bu yıl çok daha kötüydü.

Bu son üç ay hayatının en mutlu ayları olmuştu; bütün gün çalışıyor, öğleden sonraları kayak yapıyor, her geceyi Madigan'la birlikte kulübesinde geçiriyordu. Erkeklerin kendilerine gelmelerini, pozisyonlarında uzmanlaşmalarını, Little Timber'dan ayrıldıktan sonra bile spora devam edeceklerini umduğu güçlü kayakçılar ve boardcular olmalarını izlemek. Sam'in Sara ve Izzy'ye nasıl kayılacağını öğretmesini izlemek. Kev ve Davis'in yakınlaşmasını, tam olarak anlayamadığını bildiği derin ve yoğun bir bağ geliştirmelerini izlemek. Ve şimdi her şey değişmek üzereydi.

Adamlar bugün ayrılıyor, kulübelerini topluyor ve tekrar Little Timber'a dönüyorlardı. Bazıları Madigan'la geçirdikleri zamanı tamamladıktan sonra evlerine ya da yeni hayatlarına dönüyordu.

Madigan'ın penceresinden dışarı bakarken, Tex'in Shannon'la hararetli bir şekilde konuşmasını izledi, her ikisi de ellerinde iki çantadan birini tutarak kulübelere doğru yürüyorlardı. Sam bir kolunda, Sara da diğer kolunda çantalarını taşıırken, Izzy'nin yanlarında gülerek ve mutlu görünerek yürümesini izledi.

Parmaklarını pencere çerçevesinin üzerinde, Madigan'ın pencereyi takarken ahşaba baş harflerin üzerinde :

M.M. + A.C. Bunu yaptığını ona hiç söylememişti ve bir ay önce nihayet fark ettiğinde, bütün gece bunun için ona teşekkür etmek üzere kulübesine koşmuştu.

Ve şimdi gidiyordu.

Artık sadece yolun aşağısında olmayacaktı. Her gece onun kollarında olmayacaktı. Haftada iki kez buluşmak için plan yapmalarına ve Madigan'ın Little Timber'a haftada bir gece bakması için birini tutmasına rağmen, bu yine de bir şeylerin sonu gibi geliyordu.

"Gidip veda edecek misin?" Maude Alice pencerenin önünde onun yanına gelerek sordu ve küçük Sara Sam'in göğsüne bir kartopu fırlatırken kıkırdadı.

"Öyle mi?" Clay köşeyi dönüp botlarını çamurda kaydırırken Ashley, çantalarından birini omzuna atmış, diğerini de eliyle yanına asmıştı.

Maude Alice içini çekti. "Bu çok zor olacak."

Madigan nihayet patikadan aşağı indiğinde Ashley'in nefesi göğsünde bir yerde sıkışıp kalmıştı. Kendisinden uzaklaşmaya hazırlanan sevgili gemisine veda eden bir kaptan gibi ağaçlara, yamaçlara özlemle baktı. "Çok zor," dedi Ashley. Bunu istememişti. Onun gitmesini istemiyordu ama ne yapabilirdi ki? İş bitmişti. Onun ve Küçük Kereste'nin yaz boyunca burada kalmasını ne sağlayabilirdi? Ne iş yapabilirler? Ne... onlar-

"Davis!" diye bağırdı, kalbi aniden çarpmaya başladı çünkü bunu neden daha önce düşünmemişti?

"Neyin var senin?" Maude Alice, Ashley'in masasının altından fırlayıp gelen Murphy'yi sevmek için eğildi.

"Davis!" Ashley tekrar bağırdı. Murphy havladı. "Davis, ofisime gel!"

Maude Alice ona baktı. "Sen iyi misin?"

Ashley gülerek annesini kucakladı. "Belki zor olmaz. Çünkü belki de veda etmek zorunda kalmayacağız."

"Ne!" Davis ofise doğru koşarak haykırdı. "Neden bana bağıırıyorsun?"

Maude Alice'i bırakan Ashley titreyerek, "Geçen yıl senden yapmanı istediğim broşürü hatırlıyor musun?" diye sorarken neredeyse yerinde .

"Evet, neden? İhtiyacın falan mı var..." Davis'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı, farkına varmıştı. "Yapabilir miyiz? Paramız var mı? Şu anda ciddi misin sen!"

Bağış kampanyasından sonra, yeterince vardı. Zar zor, ama yeterli. "Var. Sanırım var. Broşürü getirebilir misin?"

"Evet!" Davis çığlık attı. "Hemen döneceğim!"

Ashley, Maude Alice'in kollarından tutarak, "Yollar, anne. Sanırım bunu yapabiliriz."

"Patikalar," diye tekrarladı Maude Alice, tekrar pencereden dışarı bakarken gülümsemesi artıyordu. "Elbette. Bir sürü işçiye ihtiyacımız olacak, değil mi? Bütün yaz boyunca."

Ashley annesini yanağından sertçe öptü. Davis broşürle tekrar döndüğünde, broşürü elinden kaptı ve ofisinden fırladı, Davis ve Murphy hemen arkasından gürleyerek aşağı inerken merdivenlerden aşağı uçtu.

"Madigan!" Ashley bağırdı, çamurda koşmaya çalışıyordu ama her adımda kayıyordu. "Madigan! Bekle!" Elindeki broşürü başının üzerinde havada salladı ve sanki Olimpiyat meşalesiymiş gibi onunla koşmaya başladı.

"Hey, bebeğim. Ne oldu?" diye sordu, yavaşlamaya çalışırken çekiş gücünü kaybedince onu kollarıyla yakaladı.

"Sakin... gitme," diye nefes nefese kalmayı başardı.

"Ne?" Madigan kaşlarını çatı. "Gitmek zorundayız. Sezon bitti."

Hâlâ nefesini tutmaya çalışarak başını salladı. "Hayır...yok."

Tam o sırada Davis hızla yanlarından geçip Kev'in kollarına atladı, bacaklarını Kev'in beline doladı, Kev de onu kendi etrafında döndürerek, " oluyor?" diye sordu.

"Kalmanı istiyorum." Ashley broşürü Madigan'ın göğsüne doğru ittikten sonra eğilip ellerini dizlerinin üzerine koydu, artık karda koşmak için çok yaşlıydı. "Lütfen kal."

Ashley ve Davis'in geçen yıl tasarladıkları yokuş aşağı dağ bisikleti parkurlarının resimlerini taradı. "Dağ bisikleti mi? Bluebird'de mi?"

Sonunda nefesini tutarak, "Yıllardır bunun hakkında konuşuyorduk ama başarabileceğimizi hiç düşünmemiştik. Ama artık bağışçılarımız ve zamanımız var." Ağlamamak için kendini zor tuttu ama

Duygu çenesinin sallanmasına ve görüşünün bulanıklaşmasına neden oldu. "Sadece adamlara ihtiyacımız var."

göz kırptı, yüzünde yüksek voltajlı bir gülümseme belirdi. "Bu ne anlama geliyor?"

"İnşaata birkaç hafta içinde başlayabiliriz. İstedğimiz büyüklüğe ulaşması tüm yaz, hatta muhtemelen birkaç yaz sürer. Sonra da bakımının yapılması gerekecek."

Gözleri broşürle Ashley arasında gidip sonra çantasını karın içine bıraktı.

"Kal," dedi. "Lütfen kal. Seni seviyorum. Gitmeni istemiyorum."

Arkasını dönerek adamlara bağırdı, "Hey, çocuklar! Kim yaz işi ister?"

"Bu bir evet mi?" Ashley, erkekler tezahürat yaparken Madigan'ı tekrar yüzüne çekerek sordu. "Kalacak mısın? Little Timber'a dönmek istediğini biliyorum ama burada sensiz bir hayat düşünemiyorum. Kulübemi boş hayal edemiyorum." Ne kadar karşı koymaya çalışsa da gözyaşları akmaya devam etti. "Gitmeni istemiyorum. Burada benimle kalmanı istiyorum. Sonsuza kadar, her zaman seninle olmak istiyorum."

Sadece ona baktı, sonra onu kollarına çekti ve şiddetle öptü. "Kesinlikle evet, burada kalmak istiyorum," dedikten sonra onu nefessiz bıraktı. "Kulübeye mi taşınacağız yoksa kulübeye mi? Ne zaman evlenmeliyiz? Sonbaharda mı? Bahse girerim sonbaharda burası muhteşemdir."

Onun kristal mavisi gözlerinin içine bakarak, "Evlenmek istiyor musun?" diye sordu.

Ayak parmaklarını karıncalandıran neşeli bir kahkaha attı. "Bu dünya tarihindeki en kötü evlenme teklifiydi. Geri alıyorum. Daha sonra tekrar yapacağım."

Madigan onu kendine yaklaştırdığında, kız ona sarıldı ve asla bırakmak istemedi. Güneş yüzlerinde ve dağ arkalarındayken Madigan onu tekrar öptü, kollarına aldı ve erkekler tezahürat yaparken ve Murphy yanlarında koştururken onu kulübelerine geri götürdü.

~SON~

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabın kitap haline gelmesinde teşekkür etmem gereken o kadar çok kişi var ki, birçoğunu unutacağımı biliyorum. Ama elimden geleni yapacağım. Öncelikle aileme teşekkür . Kocama, oğluma, köpeğime, diğer köpeğime. Sizin desteğiniz olmadan yazamazdım. Bu kitabın ilk versiyonlarını okuyan, beni yüreklendiren ve Madigan ile Ashley'nin hikayesini parlatmak için çok değerli önerilerde bulunan harika arkadaşlarıma teşekkür ederim: Angela Crocker, Paul Grealish, Heather Williams, Katy Lapierre, Angelique Migliore, Cass Scotka, Sarah T. Dubb ve Jessa Kaina. Bu kitabı satmak için çok uğraşan menajerim Kim Lionetti'ye teşekkür ederim. Düzenlemeye yardım ettiği ve seks sahneleri hakkında bana garip mesajlar gönderdiği için anneme teşekkür ederim. Tüm ARC okuyucularıma bu kitabı inanılmaz derecede destekledikleri için teşekkür ederim. Aljane Compendio'ya karakter çizimlerimi harika yaptığı için teşekkür ederim. 90'lara, grunge müziğe, mixtape'lere, ahşap panelli Suburban'lara, flanelle ve yürek burkan anısı için merhum Mark Lanegan'a teşekkür ederim.

Ve son olarak, herkese tüm kalbimle teşekkür ederim. Bu hikayeyi okumak için zaman ayıran herkese teşekkür ederim. Bu benim için dünyalara bedel.

YAZAR HAKKINDA

Chicago'nun banliyölerinden ve yaklaşık yirmi farklı yerden Montana'ya taşınan Jess K Hardy, dağların ve karın, uzun gecelerin ve şöminelerin aşığıdır. Bir sandviç sanatçısı, bir öğrenci, bir at eğitmeni, bir fizyoterapist, bir eş, bir anne ve aynı zamanda bir yazar olmuştur. Bilimkurgu, fantezi ve çağdaş yetişkin romantizmi yazıyor.

AYRICA JESS K HARDY TARAFINDAN

Ignisar serisi:

Kitap 1: [WORMHOLES ZAMANINDA AŞK](#) Kitap 2:

[BEN, BİYONİK.](#)

3. Kitap 2023 Ocak ayında!

[KAYIP CHARLIE](#)

[KÜRSÜDE HAREKET ETMENİN 7](#)

[KURALI](#)

Kitaplarımla ilgili süper seyrek güncellemeler için [MAILING LIST](#)'ime

katılın! Ashley ve Madigan'ın her şeyinden ilham alan [PLAYLIST](#)'e göz atın!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.